

Ái Phi Trầm Là Đặc Công

Contents

Ái Phi Trầm Là Đặc Công	5
1. Chương 1 : Tra Hối	5
2. Chương 2 : Vệ Lai Chết	6
3. Chương 3 : Cả Đêm Tận Tình	7
4. Chương 4 : Nước Thiên Sở Có Chuyện Vui	8
5. Chương 5 : Yêu Chung Một Người Với Hoàng Đế	9
6. Chương 6 : Thiên Triều Đột Biến	10
7. Chương 7 : Hoắc Thiên Trạm Cầu Hôn	10
8. Chương 8 : Vì Sao Họ Đều Mặc Đồ Cổ Trang	11
9. Chương 9 : Thế Giới Này Thật Quá Khoa Học Viễn Tưởng	12
10. Chương 10 : Hóa Ra Chỉ Vì Một Tên Đàn Ông Mà Muốn Thiêu Chết ‘lão Tử’	13
11. Chương 11 : Kiểu Chết Hoàn Toàn Mới	14
12. Chương 12 : Mê Cục	15
13. Chương 13 : Đây Là Thứ Quái Gì	16
14. Chương 14 : Chạy Trốn	17
15. Chương 15 : Có Người Đến	17
16. Chương 16 : Người Là Ai	18
17. Chương 17 : Chúc Mừng Người Đã Triệt Phá Được Vòng Vây Đuổi Theo ‘lão Tử’	19
18. Chương 18 : Lam Ánh Nhi, Nàng Đứng Lại Cho Ta	20
19. Chương 19 : Mùi Tên Đột Kích	21
20. Chương 20 : Bỏ Chạy	21
21. Chương 21 : Tự Mình Nhỏ Tên	22
22. Chương 22 : Không Đuổi Theo	23
23. Chương 23 : Tiếng Tiêu Dễ Nghe	24
24. Chương 24 : Được Người Cứu Mạng	25
25. Chương 25 : Nhà Của Bạch Y Soái Ca	26
26. Chương 26 : Lúc Nhàm Chán Cũng Đồng Nghĩa Có Thể Đùa Giỡn Một Tí	26
27. Chương 27 : Đùa Giỡn Em Gái Thật Vui Vẻ	27
28. Chương 28 : Cô Từ Thanh Lâu Trốn Ra Sao	28
29. Chương 29 : Tên Của Nhóm Cô	29
30. Chương 30 : Quý Mạc Trần	30
31. Chương 31 : Cô Sợ Tôi Cường Gian Cô Hay Sao	31
32. Chương 32 : Anh chàng Đẹp Trai Lại Xuất Hiện	31
33. Chương 33 : Nam Tử Thanh Nhã Không Ai Bằng Cũng Có Sở Thích Rình Coi Trộm	32
34. Chương 34 : Giới Thiệu Về Bản Thân	33
35. Chương 35 : Đãi Cơm Đều Là Cá	34
36. Chương 36 : Cảm Giác Được Người Khác Quan Tâm	35
37. Chương 37 : Sợ Hãi	36
38. Chương 38 : Được Rồi, Mình Sửa	36
39. Chương 39 : Thích Thăm Chủ Tử	37
40. Chương 40 : Diện Mạo Của Lam Ánh Nhi	38

41. Chương 41 : Huỳnh Xem, Hai Chúng Ta Ăn Mặc Thế Này Nhìn Có Giống Đôi Tình Nhân Hay Không	39
42. Chương 42 : Rơi Xuống Nước	40
43. Chương 43 : Sơn Linh Khóc	41
44. Chương 44 : Ta Đã Dự Định Ở Lại Nơi Này	41
45. Chương 45 : Tắm Rửa	42
46. Chương 46 : Ban Đêm Có Người Lén Vào Phòng	43
47. Chương 47 : Người Bịt Mặt	44
48. Chương 48 : Anh chàng Đẹp Trai Thắt Dây Áo Cho Cô	44
49. Chương 49 : Sợ Hãi	45
50. Chương 50 : Minh Phải Đi	46
51. Chương 51 : Trải Qua Ly Biệt	47
52. Chương 52 : Không Phải Là "mày" Một Rồi Chứ	48
53. Chương 53 : Quý Mạc Trần Đuổi Theo	48
54. Chương 54 : Quá Mờ Ám, Lão Tử Không Chịu Nổi	49
55. Chương 55 : Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Cô	50
56. Chương 56	51
57. Chương 57 : Cùng Cưỡi Một Con Ngựa Quay Trở Về	51
58. Chương 58 : Huỳnh Có Thể Làm Ta Vui Thật Là Tốt	52
59. Chương 59 : Ăn Mì Đi	54
60. Chương 60 : Về Lại Rồi Cuộc Là Ai	54
61. Chương 61 : Quý Mạc Trần —— Vương Gia	55
62. Chương 62 : Lần Này Đến Lướt Ta Phải Đi Trước	56
63. Chương 63 : Nam Trang	56
64. Chương 64 : Quý Mạc Trần Đã Đi Rồi	57
65. Chương 65 : Sơn Linh Trở Lại	58
66. Chương 66 : Có Quan Binh	59
67. Chương 67 : Ra Ngoài Bị Chặn	60
68. Chương 68 : Thống Lĩnh Cẩm Quân Thiên Sở Vừa Nhậm Chức	60
69. Chương 69 : Lấy Nhà Mẹ Ta Để Uy Hiếp Lão Tử	61
70. Chương 70 : Lão Tử Trở Về Với Các Người	62
71. Chương 71 : Thả Sơn Linh Đi (1)	62
72. Chương 72 : Thả Sơn Linh Đi (2)	63
73. Chương 73 : Trồng Cây Vào Về Lại	64
74. Chương 74 : Sao Đây, Các Người Còn Muốn Cướp Sắc Ừ....	64
75. Chương 75 : Lão Tử Sẽ Nhờ Hoàng Thượng Biện Người Thành Thái Giám	65
76. Chương 76 : Khắp Thiên Hạ Đều Là Vương Thổ	66
77. Chương 77 : Trầm Đợi Nàng Đã Lâu Rồi	67
78. Chương 78 : Chỉ Có Gả Cho Ta, Nàng Mới Có Thể Có Được Hạnh Phúc Thật Sự	67
79. Chương 79 : Cung Ánh Tuyền	68
80. Chương 80 : Chân Thật Và Hư Ảo	69
81. Chương 81 : Ban Suối Nước Nóng Cho Lam Ánh Nhi	70
82. Chương 82 : Một Ngày Nào Đó Sẽ Ra Ngoài	70
83. Chương 83 : Hoàng Hậu Tới	71
84. Chương 84 : Nơi "kiêu Ngạo" Của Phụ Nữ	72
85. Chương 85 : Lão Tử Đâu Phải Là Vợ	72
86. Chương 86 : Cứ Coi Như Ta Nổi Giân Đi, Thì Có Thể Thay Đổi Được Gì	73
87. Chương 87 : Chuyện Lúc Trước	74
88. Chương 88 : Đi Đạo Trong Cung Đi	75
89. Chương 89 : Từ Đường Thờ Tiên Đế	75
90. Chương 90 : Phản Ứng Của Lam Ánh Nhi	76
91. Chương 91 : Hoắc Thiên Lăng	77
92. Chương 92 : Có Yêu Mới Là Chân Thật	78
93. Chương 93 : Hồi Nhan Lộ	78

94. Chương 94 : Ta Sẽ Không Ép Nàng, Ta Không Nỡ	79
95. Chương 95 : Thái Giám Thần Bí	80
96. Chương 96 : Tàn Đại Ca	81
97. Chương 97 : Thư Nhà	81
98. Chương 98 : Ta Sẽ Nghĩ Cách Để Hoàng Thượng Rút Quân	82
99. Chương 99 : Có Người Xông Vào Phòng Tắm	83
100. Chương 100 : Bắt Nàng Quỳ Xuống	83
101. Chương 101 : Đạp Quý Phi Xuống Suối Nước Nóng	84
102. Chương 102 : Vu Cáo Hoa Lệ	85
103. Chương 103 : Thiên Trạm	86
104. Chương 104 : Bao Che Khuyết Điểm Cho Lão Tử	86
105. Chương 105 : Rời Trọng Tâm Đề Tài	87
106. Chương 106 : Đi Săn	88
107. Chương 107 : Hay Là Để Thần Thiếp Đi So Tài Một Phen	89
108. Chương 108 : Để Yêu Nữ Kia So Tài Với Nàng Cũng Tốt	90
109. Chương 109 : Giấy Sinh Tử	91
110. Chương 110 : Lão Tử Không Muốn Giết Động Vật	92
111. Chương 111 : Chúng Ta Trực Tiếp Bắn Người Đi	92
112. Chương 112 : Hôm Nay Nhất Định Phải Xử Tử Á	93
113. Chương 113 : Cho Vào Lãnh Cung Đi	94
114. Chương 114 : Đệ Nhất Thiên Hạ, Nhưng Lại Không Thích Hợp Với Ta	94
115. Chương 115 : Vào Lãnh Cung	95
116. Chương 116 : Hoàng Hậu Chăm Sóc	96
117. Chương 117 : Quá Khứ Hay Hiện Tại Đều Không Yêu Người	96
118. Chương 118 : Lấy Cái Chết Ra Uy Hiếp Là Có Thể Đi	97
119. Chương 119 : Lam Ánh Nhi Ngày Trước, Và Ta Hiện Tại	98
120. Chương 120 : Sinh Nhật	98
121. Chương 121 : Quý Mạc Trần, Tốt Như Vậy	99
122. Chương 122 : Nói Cho Ta Biết Chuyện Ngày Trước Đi	100
123. Chương 123 : Chuyện Về Năm Đó	101
124. Chương 124 : Cấu Huyết Và Chân Thật	101
125. Chương 125 : Rõ Ràng Là Ta Tới Trước	102
126. Chương 126 : Yêu Sâu Đậm Nhất, Chính Là Buông Tay Và Thành Toàn	102
127. Chương 127 : Liêu Hán	103
128. Chương 128 : Nguyên Nhân Tiên Đế Chết	104
129. Chương 129 : Bệnh Tim	104
130. Chương 130 : Ngôi Vị Hoàng Đế Liêu Hán	105
131. Chương 131 : Tựa Như Quý Mạc Trần	106
132. Chương 132 : Không Gian Dối Không Phải Con Buồn	106
133. Chương 133 : Chiếm Tiệm Nghi Của Lão Tử	107
134. Chương 134 : Quý Mạc Trần, Rốt Cuộc Ta Cũng Tìm Được Huỳnh	109
135. Chương 135 : Tộc Trưởng Đưa Đồ Đến	109
136. Chương 136 : không Đơn Thuần Chỉ Là Tình Thân	110
137. Chương 137 : Hoàng Hậu Đến Thăm	111
138. Chương 138 : Gian Tế	111
139. Chương 139 : Thỉnh Cầu Của Thuần Vu Yến	112
140. Chương 140 : Cô Độc Vĩnh Viễn	113
141. Chương 141 : Chọn Năm Nữ Nhân Thị Tắm	113
142. Chương 142 : Một Trò Chơi	114
143. Chương 143 : Buổi Tối Đi Điều Tra Thanh Tâm Điện	115
144. Chương 144 : Buổi Tối Đi Điện Thanh Tâm (2)	116
145. Chương 145 : Buổi Tối Đi Điện Thanh Tâm (3)	116
146. Chương 146 : Âm Mưu	117
147. Chương 147 : Bị Phát Hiện	118

148. Chương 148 :	Đừng Hợp Mưu Cùng Thái Tử Kia	118
149. Chương 149 :	Nhân Tính Đạo Nghĩa	119
150. Chương 150 :	Ta Đi Đoạt Lại Thành Cho Người	120
151. Chương 151 :	Không Cần Thành Trì Chỉ Muốn Nàng	120
152. Chương 152 :	Quan Tâm Sẽ Bị Loạn	121
153. Chương 153 :	Tính Toán	122
154. Chương 154 :	Dò Đường	123
155. Chương 155 :	Trưởng Thành (1)	123
156. Chương 156 :	Trưởng Thành 2	124
157. Chương 157 :	Dạ Hành	125
158. Chương 158 :	Mình Nhìn Thấy Cái Gì Vậy	125
159. Chương 159 :	Quý Mạc Phù Rơi Lệ	126
160. Chương 160 :	Nữ Tử Thị Tắm Đều Nguyên Vẹn	127
161. Chương 161 :	Là Ai Tới	127
162. Chương 162 :	Sơn Linh Sơn Linh, Lão Tử Rất Nhớ Người	128
163. Chương 163 :	Mấy Ngày Đó	129
164. Chương 164 :	Chủ Nhân Các Người Thích Ta	130
165. Chương 165 :	Tính Toán Của Quý Mạc Trần	130
166. Chương 166 :	Xin Lựa Chọn	131
167. Chương 167 :	Nàng Gây Rối	131
168. Chương 168 :	Thái Tử Là Người Tốt	132
169. Chương 169 :	Ta Là Quân Cờ Sao	133
170. Chương 170 :	Dù Có Bắt Cóc, Cũng Phải Bắt Người Ra Ngoài	134
171. Chương 171 :	Đánh Bạc	134
172. Chương 172 :	Ta Phải Đi Rồi	135
173. Chương 173 :	Giải Thoát Cho Hai Người	136
174. Chương 174 :	Lão Tử Lên Được Chiến Trường, Năng Được Dao Thương	136
175. Chương 175 :	Kim Ốc Tàng Kiều	137
176. Chương 176 :	Muốn Đi Thăm Tiên Đế	137
177. Chương 177 :	Thái Hậu Nương Nương Ở Bên Trong	138
178. Chương 178 :	Vương Triều Gấm Hoa Của Hôm Nay	139
179. Chương 179 :	Xem Như Bị Lam Ánh Nhi Hại	140
180. Chương 180 :	Vở Kịch Tàn Nhấn Nhất	140
181. Chương 181 :	Hỏi Khóa Vàng	141
182. Chương 182 :	Quan Hệ	141
183. Chương 183 :	Chân Tướng (1)	142
184. Chương 184 :	Chân Tướng (2)	143
185. Chương 185 :	Yêu	144
186. Chương 186 :	Bí Mật	144
187. Chương 187 :	Nói Mớ	145
188. Chương 188 :	Ngàn Dặm Tìm Chồng	146
189. Chương 189 :	Không Thể Để Nàng Ra Chiến Trường	147
190. Chương 190 :	Tên	147
191. Chương 191 :	Ca Ca, Muội Ở Lại	148
192. Chương 192 :	Được Thái Hoàng Thái Hậu Chấp Nhận	149
193. Chương 193 :	Nỗi Lo Của Vệ Lai	149
194. Chương 194 :	Quý Mạc Trần Chết Trận	150
195. Chương 195 :	Đúng Nửa Năm	151
196. Chương 196 :	Tâm Bệnh	152
197. Chương 197 :	Sự Xuất Hiện Của Hấn	152
198. Chương 198 :	Lên Đường	153
199. Chương 199 :	Ta Nguyên Theo Chàng Suốt Đời, Đi Tới Chân Trời Góc Bể (kết Thúc)	154

Ái Phi Trầm Là Đặc Công

Giới thiệu

Giống như bao chuyện xuyên không khác Truyện : Ái Phi Trầm Là Đặc Công là câu chuyện kể về cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-phi-tram-la-dac-cong>

1. Chương 1 : Tra Hỏi

Trong phòng thẩm vấn của ngành tình báo tại một nước nào đó, có một cô gái vô cùng xinh đẹp đang bị trói chặt trên ghế điện.

Thỉnh thoảng còn có dòng điện le lói bắn ra tán loạn, thế nhưng khuôn mặt đó vẫn không hề yếu thế mà còn cố nở nụ cười vụn vẹo.

"Khai ra người tiếp theo, chúng tôi sẽ suy nghĩ lại đưa em trở về nước!" Tiếng nói phát ra từ miệng một người đàn ông tóc vàng ở phía đối diện với cô.

Cô gái trên ghế điện phá lên cười sang sảng, giống như đôi phương đang nói một câu chuyện thật đáng buồn cười.

Đôi mắt đặc biệt quyến rũ thoáng ngược lên theo người đàn ông đứng dậy, ngay sau đó cất lên giọng khàn khàn đã rất suy yếu nói:

"Anh đang nói gì thế? Vệ Lai nghe không hiểu!"

"Nghe không hiểu sao?" Người đàn ông ấy chỉ nhướn nhẹ lông mày nói, "Vệ Lai, cấp bậc đặc công làm việc cho cục hành động khu A tại Quốc Gia nước X, mã số là 009, danh hiệu là Đoạt Mệnh. Cùng Tia Chớp, Bò Cạp, Ly Miêu* tập hợp chung lại hành động có tên là Tứ Đại Vương Giả!" (*con Báo)

"Ôh! Học bài thật là tỉ mỉ!" Về mặt cô gái cũng không có chút biến hóa nào vẫn tươi cười như cũ, có điều ở trong lòng dâng lên một tia nhỏ nhỏ không cam lòng.

Nghĩ xem Vệ Lai mình từ năm bốn tuổi được Trưởng Quan mang về cục Quốc An, 22 năm qua từ một cô bé nhìn thấy con chuột cũng có thể bị dọa khóc, nay đã từng bước từng bước rèn luyện trở thành một tinh anh.

Đến hôm nay, cô có thể một mình lên vào khắp nơi thịt nát xương tan trên chiến trường để lấy đầu của nhân vật mục tiêu.

Không ai có thể tưởng tượng được mình hiện đang ở nơi này phải trải qua một quá trình thê thảm đến cỡ nào. Nhưng đúng như lời người đàn ông tóc vàng này nói, cô và ba chị em khác cố chịu đựng cho tới ngày hôm nay, cùng tập hợp hành động đã trở thành Tứ Đại Vương Giả.

Nhưng mà.

Vệ Lai theo bản năng ngẩng đầu lên, chống lại với ánh mắt người đàn ông tóc vàng đó, đột nhiên trong mắt chảy ra một giọt lệ.

"Higor!" Cô gọi tên người đàn ông đó, "Higor, tuy tôi không yêu anh, nhưng tôi thật sự đã từng nghĩ sẽ cùng anh đi tới chân trời góc biển sống một cuộc sống thật bình thường. Đáng tiếc, kết quả sau một cuộc lãng mạn dây dưa qua lại mới phát hiện ra anh không phải là người hiền lành gì, mà tôi cũng không phải là loại con gái yếu đuối như anh từng nghĩ. Anh nói xem, chúng ta đều vì tổ chức bán mình bán mạng, cuối cùng rốt cuộc là vì cái gì đây?"

Người đàn ông có tên là Higor ở phía đối diện khi nghe cô nói như vậy bỗng hơi sững sờ.

Hắn từng nhận vô số nhiệm vụ, hắn cũng từng tra hỏi gián điệp vô số lần.

Nhưng mà lần này, hắn đã động lòng.

Từ khi ở chung với người con gái này đến ngày thứ 14 thì hắn đã động lòng.

Nhưng cả hai đều rất bất đắc dĩ, nhiệm vụ của hắn là phải tìm ra tên đặc công của kẻ địch ẩn núp trong nước mình.

Mà nhiệm vụ của cô là dùng sắc đẹp để quyến rũ hắn cả đời.

2. Chương 2 : Vệ Lai Chết

Trước đây không phải là chưa từng hoài nghi cô, nhưng theo hắn nghĩ, chỉ cần cô không bị bại lộ thân phận ở trước mặt người khác, thì nhiệm vụ này cứ thế vẫn tiếp tục thi hành cũng không có gì xấu.

Như thế thậm chí là cả đời, chỉ cần hắn không nói, cho dù chỉ là một cuộc âm mưu lợi dụng lẫn nhau, nhưng nếu như có thể lừa nhau cả đời, vậy thì so với sự thật có gì khác nhau?

Chỉ tiếc, bọn họ bên này so đo quyết liệt, nhưng gián điệp nước X cũng đang ẩn núp ở nơi này lại không chịu nổi tra hỏi khắc nghiệt đã tiết lộ thân phận của Vệ Lai ở trước mặt lãnh đạo cấp trên của hắn.

Đêm hôm đó, ban lãnh đạo gọi khẩn cấp Higor về cục thì hắn đã biết, tất cả tới đây nên kết thúc rồi.

"Tôi nói rồi!" Hắn nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp thê lương đó, "Khai ra người tiếp theo, chúng tôi có thể sắp xếp đưa em trở về nước."

Người trên ghế điện rất lâu không lên tiếng, khi hắn nhìn lại cô, khuôn mặt Vệ Lai chợt trở nên trắng bệch, nhúu chặt vùng lông mày để chống chọi với một luồng điện giật mới ở trên ghế dựa.

Higor nhanh chóng nhấn nút dừng lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt quật cường của cô, tức giận nói: "Quả nhiên là Đoạt Mệnh, bị điện giật như thế mà cũng không hề thốt lên một tiếng."

Khi vừa trở lại bình thường được một chút, lúc này Vệ Lai mới có hơi sức để ngẩng đầu lên trở lại.

"Dù anh có cầm dao róc thịt tôi, tôi cũng sẽ không hề thốt ra một tiếng, tin không?"

"Hừ!" Hắn không thèm để ý tiếp tục nhắc lại, "Khai ra người tiếp theo, tôi sẽ đưa em về nước!"

"Về nước ư?" Vệ Lai đột nhiên cười ha hả, giống như người này nói một chuyện gì buồn cười nhất trên đời:

"Higor, anh cho rằng đặc công là đồ vô dụng sao? Chẳng lẽ Quốc gia của các người có thể dễ dàng tha ột tên gián điệp đã khai ra tin tức mà còn được sống?"

Higor nhúu mày nói, "Nhưng theo tôi được biết, khai ra người kia ít nhất em cũng không phải chết!"

Vệ Lai lắc lắc nhẹ đầu.

"Hôm nay không chết, cũng không có nghĩa ngày mai còn có thể tiếp tục sống. Higor. . . ." Cô ngẩng đầu hơi cao làm động tới vết thương bị điện giật trên người, đau đến đầu đổ đầy mồ hôi, "Nói dễ nghe, chúng ta là viên chức đặc công được Quốc gia coi trọng! Nói khó nghe, chúng ta chính là vật hy sinh chết tiệt! Bà đây bán mạng hơn 20 năm qua thật sự đã đủ rồi! Thật sự quá đủ rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, khóe miệng Vệ Lai bất chợt xuất hiện một tia máu. Đậm đặc, từ đỏ rồi đến đen, rất nhanh đã nhuộm hết vạt áo.

Higor quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng trở mắt nhìn người con gái xinh đẹp giống như loài hoa anh túc lúc này đã thắm đẫm đầy mồ hôi.

Hắn đã sớm biết, ở bên trong rằng cô vẫn luôn cất giấu độc dược.

Cũng đã sớm biết, khi bước chân vào phòng thẩm vấn này, rất có khả năng cô cũng không có cách nào còn sống để ra ngoài.

Hắn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho cô, người con gái xinh đẹp nhưng kiêu ngạo này từ nay về sau sẽ biến mất trong cuộc đời hắn.

Nhưng sẽ không hoàn toàn như thế, vĩnh viễn cũng không thể.

Vệ Lai cứ như vậy gượng cười đau khổ mặc cho hơi thở tính mạng mình từng chút một biến mất ở trong cơ thể.

Một khắc cuối cùng trước khi thần trí tan rã, ở trong đầu lại thoáng qua một đồng bạn "Tia Chớp" vào hai năm trước đã từ bỏ tổ chức.

Vệ Lai nghĩ, thời điểm "Tia Chớp" chết chắc hẳn là cũng nghĩ giống như mình, đây chính là một sự giải thoát sao?

Rốt cuộc nhắm hai mắt lại, hoàn toàn đoạn tuyệt với cái thế giới này.

Nếu như có kiếp sau, cô thực sự chỉ muốn mình làm một con của một gia đình bình thường thôi. Thỉnh thoảng nghịch ngợm gây sự, thỉnh thoảng làm nũng ăn vạ. Chỉ cần không còn bị người khác khống chế nữa, cô không ngại một cuộc sống bần cùng hay nghèo khổ suốt đời. .

3. Chương 3 : Cả Đêm Tận Tình

Nước Thiên Sở, mùa Thu Thừa Nguyên năm thứ ba.

Mùa Đông năm nay, tuyết dường như đến hơi sớm, quang cảnh chưa tới tháng Mười mà bông tuyết đã bay đầy trời.

Tuyết rơi nhẹ cả đêm, tuy rằng rơi xuống liền tan chảy, nhưng vì nhiệt độ không khí xuống thấp vào sáng sớm cho nên trên cả vùng đất Đô Thành vẫn bị đóng thành một lớp băng thật mỏng.

Trong phủ Trại Vương cạnh phía Tây thành Sở Đô suốt cả đêm đèn đuốc sáng rực.

Tùng đỉnh kiệu được bốn người khiêng không ngừng tới tới lui lui ở trước cửa phủ, trong mỗi đỉnh kiệu là một cô gái ngồi đoan trang ngay ngắn.

Có quân gia đến xem xét đối chiếu từng người ở trong kiệu với bức họa vẽ chân dung, cuối cùng khi nhìn đến người thứ bốn mươi ba thì hơi hài lòng gật gật đầu, ngay sau đó kêu gọi hạ nhân tới dẫn người con gái đó vào phủ để tắm rửa cơ thể sạch sẽ.

Triển miên cả đêm, từ chậm đến nhanh, từ nhẹ nhàng đến thô bạo.

Người con gái ấy hầu hạ cho đến khi không còn chịu nổi sự tấn công mãnh liệt đó nữa, từ thở gấp hoàn toàn biến thành kêu rên, người đàn ông phủ ở trên người nàng ta lúc này mới gầm lên phóng thích lần cuối cùng, ngay sau đó ngừng lại động tác xoay người bước xuống giường.

Vươn tay kéo qua trường bào trên giường khoác lên người, sau đó cũng không cần biết đến người con gái kia đang thống khổ rên rỉ, đẩy ra cửa sổ nhìn về phía hạ nhân gác đêm ở bên ngoài quát lên ——

"Tiếp tục tìm cho Bồn vương! Hãy mở to mắt ra mà nhìn, người này có chỗ nào giống với cô gái trong bức tranh kia?"

"Dạ! Dạ!"

Tiểu gia nô sợ tới mức một đường điên cuồng chạy đi tìm quân gia chuyển lời, số còn lại đều cúi thấp đầu xuống, lo sợ Vương gia lại đem cơn thịnh nộ này trút hết lên trên người mình.

"Hai người vào khiêng người ra!" Âm thanh ra lệnh hơi nhỏ, không hung bạo như mới vừa rồi, nhưng vẫn ẩn chứa phần khí phách bá đạo.

Người con gái vẫn đang trần truồng ngã nhào trên giường, hạ thể bừa bãi còn chảy ít máu tươi, trông vô cùng thê thảm.

Nhóm hạ nhân không kiềm được liên tục rùng mình, đây đã là lần thứ sáu rồi, nhưng rốt cuộc là vì chuyện gì mà khiến cho Trạm vương trong mấy ngày gần ngủ lại biến thành như vậy?

Còn nữa, cô gái trên bức họa trong tay quân gia rốt cuộc là ai?

Lúc mang người ra khỏi phòng bầu trời đã sáng trắng, một ít bông tuyết rơi xuống dần dần biến mất không thấy gì nữa trong tia nắng sớm đầu tiên của ánh mặt trời rạng đông.

Hoắc Thiên Trạm từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn đến người con gái đó dù chỉ một lần, với hắn mà nói, đó chẳng qua cũng chỉ là một người thể thân, có lẽ ngay cả chức thể thân cũng không xứng.

4. Chương 4 : Nước Thiên Sở Có Chuyện Vui

Dù đã qua cửa ải của quân gia, nhưng trong mắt hắn, không giống chính là không giống. Cho dù dáng dấp có giống nhau như đúc với người con gái kia đi chăng nữa hắn cũng vẫn thấy không giống.

"Chủ tử!" Quân gia Chu Hi đã ngoài 50 lạng lẽ đứng ở bên cạnh Hoắc Thiên Trạm, cung kính khom người nhỏ giọng nói: "Nên vào cung rồi."

"Vào cung?" Hoắc Thiên Trạm cười khỏ, "Đi đòi một ly rượu mừng để tế lễ Bồn Vương nhu nhược?"

"Vương gia nói quá lời rồi." Chu Hi mặt không đổi sắc không nói thêm lời gì khác, vẫn lại nói: "Mời Vương gia thay quần áo, lão nô đã chuẩn bị xong xe ngựa rồi, bên phía hoàng cung cũng đang đợi người đấy!"

"Bỏ đi!" Hắn giơ một tay lên, "Người đem bức họa kia cất vào chỗ kín nhất trong thư phòng, bắt đầu từ hôm nay sẽ.Sẽ không được lấy nó ra nữa!"

"Dạ!"

.

Lúc bấy giờ, nước Thiên Sở sắp có chuyện lớn xảy ra, có người nói là vui, cũng có người nói là buồn.

Tuy nhiên, dù là thế nhưng vẫn là có rất nhiều người đứng trật tự trên con đường cái Hoa Thiên rộng lớn nhất thành Sở Đô ôm theo tư tưởng đến xem náo nhiệt.

Bởi vì sự náo nhiệt này xem ra cũng không phải là nhà dân chúng bình thường, mà chính là người có được quyền lực tối cao nhất Hoàng Triều Hoắc thị nước Thiên Sở!

Hôm nay là ngày Sở Hoàng thành thân!

Nói ra e rằng có người sẽ cười, Hoàng đế nạp phi mà, náo nhiệt tất nhiên là phải có, việc này cũng không có gì quái lạ. Nhưng tại sao lại khiến cho dư luận xôn xao, khiến cho toàn bộ người dân ở thành Sở Đô đều tranh nhau chen lấn trên đường lớn Hoa Thiên để vây xem một lần?

Cứ thế, tiếng nghi vấn hoặc nhiều hoặc ít rôm rả sôi nổi ở trong đám người, vì thế có người hiểu được sự việc bắt đầu giải thích:

"Sao có thể không kỳ quái được chứ! Đúng ra là chỉ nạp vị phi tử mà thôi, nhưng mà so với đại điển phong hậu năm đó thậm chí còn long trọng hơn rất nhiều. Khoan hãy nói đến vị phi tử này có phải xinh đẹp đến mức giống như tiên nữ trên trời hay không, chỉ nói về vị Hoàng hậu trong cung kia, trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào đây? Hậu cung lại không được bình yên rồi!"

"Này!" Có người cười hắn tiếp lời, "Hoàng đế người ta còn không vội, người vội cái gì chứ!"

"Ồ hay! Người đang nói móc mắng ta là thái giám sao?"

"Nghe nói vị phi tử sắp vào Thành chính là con gái của Tộc Trưởng - Tộc Nhu Thiên, đáng đáp cũng được coi là một người thanh tú xinh đẹp!"

"Năm đó Hoàng thượng vừa mới đăng cơ không phải đã từng đến Tộc Nhu Thiên cầu thân ư? Còn nghe nói ở nơi đó bị trúng độc nữa. . . ."

Một hồi bàn tán xôn xao, ngay cả dân chúng bình thường cũng nhìn ra được một số điểm quái lạ, nhưng Hoàng gia thành thân đương nhiên là vẫn phải dựa theo mọi thứ đã chuẩn bị xong có trình tự từ trước mà tiến hành.

5. Chương 5 : Yêu Chung Một Người Với Hoàng Đế

Cho đến khi có mười tám người khiêng kiệu hoa vào cửa cung, dọc theo con phố đi qua phía sau đường hành lang. Rồi lại đi xuyên qua một con đường rất dài, cuối cùng dừng lại trước một tòa lầu thanh nhã.

"Vương gia! Người muốn làm gì?" Cùng với kiệu hoa từ từ hạ xuống đất, Hoắc Thiên Trạm định nhắc chân muốn xông lên phía trước. Trạm Vương phi đứng cạnh hần nhanh tay lẹ mắt thoát cái đã bắt được cánh tay trưởng phu mình, rất nóng lòng nhưng không thể không giảm thấp giọng nói: "Hoàng thượng đang ở đây, xin Vương gia suy nghĩ kỹ!"

Hung hăng trợn trừng mắt ném tới người nào đó, Trạm Vương phi buộc phải lui về sau nửa bước nhưng vẫn cầm lấy tay hần không buông, đeo bám đến cùng nói:

"Xin Vương gia cân nhắc!"

Hoắc Thiên Trạm bị thương ngẩng đầu lên, lúc này bầu trời lại có rất nhiều bông tuyết lả tả bay xuống, thỉnh thoảng còn có một hai mảnh rơi vào hốc mắt, cơn lạnh lẽo ập tới rất cuộc cũng làm cho hần thanh tỉnh lại đôi chút.

Bỏ đi!

Trong lòng chợt nhẹ thở dài, bỏ đi!

Đây là sự lựa chọn cuối cùng của nàng, mình có đi cưỡng cầu cũng chẳng có ích lợi gì?

Mà thiên hạ này, ai có thể quyết liệt tranh giành một người phụ nữ với Hoàng đế?

Trạm Vương phi ném tới ánh mắt ai oán về phía người đàn ông của mình, cũng không thể nói rõ trong lòng là ghen hay là hận, hoặc là uất ức.

Mấy ngày liên tiếp vừa qua Hoắc Thiên Trạm đã làm việc rất hoang đường, lúc một đám con gái đó được khiêng vào trong phủ, nàng nổi giận cũng đã nổi rồi, cả âm ỉ náo loạn cũng đã làm.

Nhưng tất cả đều vô dụng, cuối cùng vẫn chỉ là một người phụ nữ, giữ chức chánh phi của Vương gia như mình mà nói, bất kể Vương gia có nạp bao nhiêu thiếu nữ, mình cũng phải nên vui vẻ chào đón.

Nhưng bây giờ mình không thể không khuyên, không thể không ngăn cản, nếu như để mặc cho Hoắc Thiên Trạm vào lúc này gây ra rắc rối gì, đừng nói cuộc sống Vương gia hần sẽ không được tốt mà ngay cả tòa Vương phủ này e là cũng phải theo đó nhận hết liên lụy.

Người con gái trong kiệu hoa đó là phụ nữ trong tim Hoàng đế, không ai có thể tranh giành, cũng không ai có thể giành nổi.

Ở nơi này đang hỗn độn chen lấn để xem một màn buổi lễ long trọng của Hoàng gia. Còn Hoắc Thiên Trạm thì đang dùng hai bình nữ nhi hồng chuốc ỉnh say bất tỉnh nhân sự, sau đó được đưa về phủ Trạm Vương. Ngược lại trong hoàng cung lại xảy ra một chuyện ai cũng không ngờ tới, lại còn là một chuyện lớn!

Hoàng đế băng hà!

Đúng vậy, Hoàng đế đã băng hà!

Ngay đêm động phòng hoa chúc, vào lúc vừa cởi áo thoát dây lưng.

6. Chương 6 : Thiên Triều Đột Biến

Tân nương tử sợ tới mức mất hồn, giống như điên loạn vọt ra ngoài cửa gọi người đi truyền thái y, sau đó bất chấp thân phận quý gồi xuống ở trước mặt nhóm thái y, ra sức đập đầu cầu xin bọn họ cứu lấy Hoàng thượng.

Thế nhưng, lương y dù có giỏi cỡ nào đi nữa cũng không có cách gì để xoay chuyển trời đất, sau hai canh giờ điều trị, nhóm thái y tuyên cáo Hoàng đế đã băng hà!

Vẫn luôn canh giữ ở cạnh đầu giường, Thái hậu nghe được lời ấy đầu chợt lắc lư choáng váng đến ngất xỉu ngay tại chỗ.

Hoàng hậu cùng ở một bên tinh thần lúc này gần như hoàn toàn sụp đổ bỏ nhào tới trên di thể, Hoàng đế sau khi khóc lóc xong một hồi đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía tân nương tử còn đang quỳ trên mặt đất gào to lên:

”Tiện nhân, là người giết Hoàng thượng! Đem ả ta nhốt lại! Nhốt lại mau!”

.

Chỉ trong một đêm, Thiên Triều đột biến.

Tuyết bay nhẹ cũng trong khoảnh khắc hóa thành mưa như trút nước, hỉ sự bỗng xoay chuyển biến thành tang sự, phát ra từng trận kêu rên.

Trong địa lao hoàng cung Thiên Sở có một cô gái tuyệt mỹ đang ngồi dựa lưng vào tường.

Đôi mắt đã sớm mất đi tiêu cự, người ở bên cạnh nhìn vào thay vì nói là một người không bằng nói là một khối thi thể biết hô hấp mới thích hợp hơn một chút.

Bị giam ở chỗ này đã qua ngày thứ ba, cô gái ấy thể nhưng không ăn không uống cũng không nói chuyện. Người trông coi ngục hoặc là hoặc mắng chửi nàng cũng không hề đáp lại, giống như không mình chẳng có liên quan gì với cái thế giới này.

Nô dịch giữ cửa cũng lười để ý nàng, dù sao cũng là một tội nhân hại chết Hoàng đế, nhốt thêm vài ngày nữa chắc cũng sẽ bị xử tử thôi.

Nhưng, loại bình yên khác thường này rốt cuộc vẫn chỉ là tạm thời.

Tựa như lúc này, khi Trầm Vương gia mặc cẩm bào đứng ở trước cửa nhà lao thì nhóm nô dịch giữ cửa đã biết, có lẽ kết quả sự việc cũng không giống như mọi người suy đoán là mọi chuyện cứ tiếp tục tiến hành theo quỹ đạo.

”Ánh Nhi!” Vừa bước vào phòng giam, đuổi hết bọn nô dịch, Hoắc Thiên Trầm đi tới trước mặt người con gái đó rồi từ từ ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng gọi: ”Ánh Nhi!”

Người con gái đó dường như đã có phản ứng, hơi ngược đầu lên đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua rồi lại khôi phục dáng vẻ như ban nãy.

Trong lòng Hoắc Thiên Trầm chợt đau nhói, nói là đau lòng nhưng lại mang theo sự tức giận.

”Đại sự của Hoàng đế hôm nay nhập liệm, ngày mai ta đi Tế Thiên, bảy ngày sau. . . .Ta sẽ đăng cơ!”

Nàng vẫn không nhúc nhích cũng không nói chuyện.

Nhưng hần nhìn ra được, lúc hần nhắc tới Đại sự của Hoàng đế hôm nay nhập liệm thì hai hàng lông mày thanh tú cong cong của nàng rõ ràng thoáng động đậy.

7. Chương 7 : Hoắc Thiên Trầm Cầu Hôn

”Ánh Nhi!” Hần lại gọi tên nàng, ”Gả cho ta!”

Lần này cô gái chột ngẩng đầu lên, nhưng nhìn hấn giống như gặp phải quái vật.

Thật lâu mới yếu ớt lên tiếng, "Ta là tẩu tẩu của huynh."

"Huynh trưởng ta đã chết rồi!"

"Nhưng ta vẫn là tẩu tẩu của huynh!"

"Các người vẫn chưa có viên phòng, không được tính!" Hấn hung hăng nắm chặt hai quả đấm, hờn dỗi dâng tràn trong lòng không có chỗ nào để phát tiết. Một tiếng tẩu tẩu đó đã làm cho khoảng cách giữa hấn và nàng càng thêm xa cách.

"Tại sao huynh lại không chịu hiểu?" Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu, nâng lên một bàn tay ấn vào ngực mình: "Huynh ấy đã cầm rể ở tại chỗ này rồi. Ta bắt chấp phụ thân phản đối, đối đầu chống lại tộc nhân, chấp nhận bị nguyên rửa ngàn dặm xa xôi đến tận đây tìm huynh ấy. Cuối cùng cũng có thể được chấp tay cùng huynh ấy, huynh có không biết, để làm được việc này thì cần phải có bao nhiêu dũng khí?"

"Hấn là Hoàng đế, nói thế nào chấp tay?" Hoắc Thiên Trạm nhìn chằm chằm người con gái ở trước mặt, có trời mới biết khi hấn nghe nói nàng sắp chạy tới Sở Đô thành hôn với hoàng huynh thì trong lòng hấn đau khổ biết dường nào. Hấn cho rằng hấn có thể quên, cho rằng chỉ cần mình tìm khắp thiên hạ có người con gái nào giống như nàng là có thể thay thế được. Nhưng đã lặp đi lặp lại nhiều ngày, kết quả chính là dù ở trong giấc mộng hấn vẫn không thể nào thoát khỏi hình bóng của nàng!

"Vậy còn huynh?" Nàng mỉa mai cười, "Chẳng phải sau này huynh cũng là Hoàng đế sao?"

Câu hỏi này khiến hấn không nói được lời nào.

"Thiên Trạm!" Nàng đột nhiên nhướng người về phía trước, bất thành linh bất lấy hấn, có chút khẩn thiết nói: "Bọn họ đều nói là ta giết huynh ấy, nhưng ta không có! Huynh ấy đột nhiên hô lên rồi không thở được nữa, sau đó gục ngã ở trên giường. Ta thật sự không có làm! Sao ta có thể giết huynh ấy, ta thà rằng mình chết cũng sẽ không muốn huynh ấy chết!"

Trên mặt nàng tràn đầy uất ức, nhưng nhiều hơn chính là sự yêu thương lưu luyến đối với người đó.

"Ta tin nàng!" Hấn giơ tay lên xoa nhẹ mặt nàng, "Ánh Nhi, gả cho ta đi, ta sẽ cho nàng suốt cuộc đời này được hạnh phúc!"

"Quên đi!" Nàng lại quay trở về gần bên vách tường, "Ta trông giữ huynh ấy ba ngày rồi sau đó cũng sẽ đi theo huynh ấy. Đừng nói trong lòng ta chỉ có huynh ấy, cho dù ta có tình cảm với huynh đi chăng nữa thì Thái hậu và Hoàng hậu làm sao có thể cho phép một nữ nhân như ta lại một lần nữa bước vào Hoàng gia? Có lẽ cái chết mới chính là sự giải thoát tốt nhất!"

Vệ Lai chưa từng mà cũng không có nghĩ tới, sau khi trải qua cái chết mình lại có thể khôi phục được ý thức.

Thế nhưng vào khoảnh khắc vừa mở mắt ra lại chứng kiến dưới thân là một vùng lửa đỏ rực, mái tóc dài của cô trực tiếp bị hơ trong ánh lửa, không khí bốn phía cũng theo đám lửa nóng rực mà không ngừng run rẩy.

Thử giật giạt tay chân, lại phát hiện tứ chi mình đã bị ai đó trói chặt. Vùng vẫy thử mấy cái cô chột phát hiện ra thứ, trói chặt tay chân mình hấn là vài sợi dây thừng loại nhỏ.

Bây giờ tra hỏi gián điệp còn nghiên cứu ra cách cột người vào trên lửa y hệt như nướng gà ư?

Nhưng mà dùng dây thừng để trói, việc này cũng thật hết sức khôi hài đó nha?

8. Chương 8 : Vì Sao Họ Đều Mặc Đồ Cổ Trang

Ôi trời!

Bất đắc dĩ thở dài, chết tiệt thật! Cục Quốc An đặt viên độc được ở trong răng mình lại là đồ dỏm giả mạo ư, con mẹ nó!

Mình thật không dễ gì mới hạ được quyết tâm cắn nát nó để hủy đi sinh mạng, đáng tiếc dạo qua một vòng trong điện Diêm Vương rồi cũng quay trở lại.

Chẳng lẽ là cuộc đời Vệ Lai này giết chóc quá nặng, đến nỗi cả Diêm Vương cũng không dám nhận mình?

Trong lòng người nào đó một phen ác liệt khinh thường vị đại BOSS đứng đầu Địa Phủ trong truyền thuyết kia, tại sao chỉ vì mình giết người nhiều mà không nhận mình chứ? Có bản lãnh thì đi tìm Trưởng quan cục Quốc An đi, mình đâu phải là chủ mưu, tính toán nhỏ nhặt với mình làm gì?

Hơi ngước đầu lên muốn nhìn xem rõ ràng tình huống trước mắt.

Đáng tiếc, ánh lửa cháy đến mức khiến cho bầu không khí run rẩy quay cuồng, ánh mắt của cô cũng bị hun khói đến chảy cả nước.

Phía đối diện đám lửa có một tốp người đang đứng, nhìn không thấy rõ lắm nhưng dường như là có vài người con gái bị vây ở chính giữa, đây hoàn toàn là thật chứ không phải hư ảo!

Nhưng mà. . . .

Ở trong lòng Vệ Lai vẽ ra một dấu chấm hỏi thật to, tại sao bọn họ đều mặc đồ cổ trang?

Tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng ít nhiều cũng nhìn ra được quần áo và cách ăn mặc của đối phương.

Vệ Lai vừa thoáng nhìn đến liền bán loạn.....Mẹ kiếp, Higor! Tên khốn này đang muốn chơi trò lừa bịp gì với bà đây vậy chứ?

"Mẫu hậu!" Cách ánh lửa không xa có giọng nói nữ vang lên. Vệ Lai cố gắng nhìn tới thì thấy một cô gái trẻ tuổi đang nhìn về phía một người phụ nữ hơi lớn tuổi nói chuyện: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, ném ả ta vào trong lửa thiêu chết đi! Tránh cho đêm dài lắm mộng!"

Mẫu hậu?

Vệ Lai cau mày, đây là thứ quỷ quái gì?

"Mẫu hậu, không thể được!" Một hướng khác, lại có một một cô gái lên tiếng, nghe giống như là đang cầu tình ỉnh, "Mẫu hậu, trước khi Vương gia đi Tế Thiên có đặc biệt căn dặn là bằng mọi cách phải giữ lại mạng của Lam Ánh Nhi. Người cũng biết tính tình của chàng, huống chi sau khi đi Tế Thiên về chàng sẽ đăng cơ, người tuyệt đối không thể giết Lam Ánh Nhi vào lúc này!"

"Người đang nói cái gì đấy!" Người vừa cổ động xử tử lại mở miệng, "Yêu nữ này hại chết Tiên Đế, Bồn cung chỉ là muốn giết ả ta để báo thù cho Tiên Đế, ở đây không đến lượt người tới nói chen vào."

"Thái Hậu nương nương!" Người cầu tình cũng nổi giận, "Đại sự của Hoàng đế đã qua, xin người hãy tự xưng mình là ai gia! Ngoài ra, yêu cầu giữ người là Trăm Vương gia cũng có nghĩa là Tân Đế tương lai. Nếu người có dị nghị gì, mời đi phân rõ phải trái với Vương gia!"

9. Chương 9 : Thế Giới Này Thật Quá Khoa Học Viễn Tưởng

"Tất cả đều câm miệng cho ai gia!" Người phụ nữ lớn tuổi cầm Long đầu trượng trong tay dùng sức nện xuống mặt đất thật mạnh, tức giận đến toàn thân phát run lên, "Bị cô ta hại chết chính là máu thịt rơi xuống từ trên người ai gia, đó là Hoàng đế Thiên Sở ta! Hôm nay ai gia muốn xử tử một người phụ nữ còn cần phải nhìn xem sắc mặt người khác hay sao?" Lúc nói chuyện, Lão thái thái hung ác trừng mắt nhìn về phía cô gái đang cầu tình, "Tân Đế cũng là con ruột của ai gia, dù sao hắn cũng không thể chỉ vì một người phụ nữ mà trở mặt chống đối với mẫu thân của mình!"

"Mẫu hậu, Vương gia đi Tế Thiên sẽ trở lại rất nhanh thôi, người có thể chờ Vương gia về rồi hãy quyết định có được không? Mẫu hậu van cầu người, nếu Vương gia về biết thần thiếp không giữ lại được mạng cho Lam Ánh Nhi, chàng sẽ. Chàng sẽ đánh chết thiếp mất!" Cô gái nọ lại bắt đầu cầu tình thêm một lần nữa.

Vệ Lai cứ như vậy thờ ơ lạnh nhạt nhìn hoàn cảnh xung quanh, rồi lần nữa chậm rãi cúi đầu xuống nhắm chặt mắt lại!

OMG!

Lòng vẫn còn sợ hãi thâm hô lên, cái thế giới này thật quá khoa học viễn tưởng rồi!

Thượng Đế vạn năng ơi, xin người hãy nói cho con biết đây là cái tình huống tâm tép gì?

"Mẫu hậu!" Một cô gái khác lại nói: "Mẫu hậu, không nhọc người lên tiếng, nhi thần sẽ tự mình làm! Nhi thần nên tự tay báo thù cho Tiên Đế!"

Nói vừa dứt lời thì cô ta mạnh mẽ tiến lên, chỉ vài bước đã vọt tới cạnh giá treo cổ!

Bởi vì cảm phần mà biểu cảm trên khuôn mặt vẫn vẹo đến khiến cô ta có vẻ càng thêm dữ tợn, nhưng Vệ Lai nhìn thấy lại có chút buồn cười.

Người phụ này đáng vẻ thật đúng là khó coi nha!

"Yêu nữ họ Lam kia!" Nàng ta đưa tay chỉ về hướng cô, "Người dùng yêu pháp gì để đồng thời câu dẫn cả Tiên Đế lẫn Trảm Vương? Và dùng yêu pháp gì để cho Tiên Đế dùng đại lễ cưới người vào cung? Bồn cung đã nhận nhận đồng ý cho người đi vào, nhưng tại sao người còn không an thân an phận làm phi tử của mình? Hoàng thượng đối với người tốt như vậy tại sao người lại phải hại chết người!"

Thanh âm đầu bên kia ánh lửa đã gần như cuồng loạn, cùng lúc đó cô ta giơ tay lên ấn xuống nơi cơ quan trên giá treo cổ.

Kèm với âm thanh kéo cà kéo kẹt là cả người Vệ Lai bắt đầu từ tốc độ chậm chậm bổ nhào về hướng đồng lửa đang bốc cháy.

Cô ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt như muốn giết người kia. Hơn nữa trong mắt cô không hề có sự sợ hãi như đối phương dự đoán, cũng không có mở miệng cầu xin. Chỉ nhếch môi cười khinh miệt nhưng lại làm nổi bật lên cả khuôn mặt tuyệt mỹ, còn mở miệng nói ra một câu không ai ngờ tới được, lời nói ấy khiến cho người người đều tức giận cảm phần.....

10. Chương 10 : Hóa Ra Chỉ Vì Một Tên Đàn Ông Mà Muốn Thiêu Chết ‘lão tử’

Cô nói rằng:

"Mẹ nó, hóa ra chỉ vì một tên đàn ông mà muốn thiêu chết ‘lão tử’ ư!"

Âm thanh giọng nói cô cũng không tính là quá lớn, nhưng vẫn có thể rõ ràng lọt vào trong tai từng người đang đứng ở khoảng cách xung quanh đồng lửa.

"Mẹ nó" là có ý gì bọn họ không hiểu. Nhưng mà hai chữ "Lão tử" thì ai ai nghe cũng hiểu được. (tự xưng là bố tui bây thui mà hehe)

Ngay tức khắc mọi người đang có mặt đều vô cùng sửng sốt, ngay cả người con gái đang muốn chạm vào giá treo cổ cũng chết đứng ngay tại chỗ, quên mất chuyện mình vốn muốn làm.

Mọi người còn đang đắm chìm trong câu nói mà ‘không làm cho người khác chết điếng thì dù có chết cũng không tha’ của cô. Nhưng không ai để ý, chính vào lúc này, người trên giá treo cổ đang dùng tư thế vô cùng quỷ dị từ từ cuộn người lại. Tay chân bỗng xoay chuyển, tứ chi đang bị trói chặt cũng không biết bằng cách gì thế nhưng đã rất dễ dàng rút ra khỏi sợi dây thừng.

Nhìn lại sợi dây đó vẫn còn nguyên vẹn không sức mẻ gì, đúng là nguyên dạng không xê dịch.

"Ha ha!" Vệ Lai kiêu ngạo cười to, đồng thời thân hình thoát một cái cực nhanh lắt mạnh qua đồng lửa. Khi vọt đến bên cạnh người phụ nữ nọ, ngón tay giữa hung hăng kẻ sát vào phía người đó nói: "Lão tử ghét nhất cùng người khác tranh giành đàn ông, nếu như cô coi trọng người đàn ông của mình như thế thì hãy chết xa tôi một chút!"

”Người....” Cô gái nọ giận đến nói không ra lời, nhưng phát hiện Lam Ánh Nhi đã không còn ở lại bên cạnh mình mà đang chạy thẳng tới phương hướng của Thái hậu.

Dĩ nhiên, hiện tại bà lão kia đứng ra phải là Thái Hoàng Thái Hậu rồi. Mà bản thân mình ngày nay mới chính là Thái Hậu nước Sở.

Thật buồn cười ột cái tổ hợp, Thái Hoàng Thái Hậu nhìn chỉ trên dưới 50, còn thì chỉ vừa mới qua 20 tuổi.

Tiên Đế anh tuấn lên ngôi vào năm 25 tuổi, tuy nhiên đăng cơ chỉ mới được 3 năm thì đã vứt bỏ thiên hạ phồn hoa này cứ thế mà đi.

Hướng Cẩm Hoa ngơ ngác đứng nhìn hành động khác thường của Lam Ánh Nhi, chợt nhận ra người con gái này đã không còn giống với trước kia nữa.

Không chỉ riêng thân pháp lưu loát ấy của nàng ta mà còn có những lời nàng ta nói ra dọa người đến mức nào.

Cộng thêm ánh mắt của nàng ta nữa, chỉ trong nháy mắt, từ một con mèo nhỏ yếu đuối bỗng biến thành dã thú hung mãnh.

”Tất cả không được qua đây!” Vệ Lai làm gì có tâm tư để phân tích suy nghĩ trong lòng người khác, theo sự quan sát của bản thân từ nãy đến giờ, hình như đứng đầu ở nơi đây chính là bà lão đang đứng trong đám người họ.

Bởi do cơ thể của Lam Ánh Nhi vừa được thoát khỏi giá treo dây thừng, cổ tay phải Vệ Lai bị xước một đường vết thương không ngắn. Lúc này máu đang chảy nhiễm lên cả vạt áo trước của Thái Hoàng Thái Hậu.

11. Chương 11 : Kiểu Chết Hoàn Toàn Mới

”Còn tiến lên một bước nữa ta sẽ bóp chết bà ta ngay!” Vệ Lai chạy thẳng tới gần phía sau lưng bà lão nọ, nhanh chóng vận hai tay bà ta ra phía sau, cánh tay phải cô ngoặt lên phía trước, năm ngón tay cong lại thành móng vuốt bầu chặt vào cổ họng bà lão.

Hoàn thành một loạt động tác của một nhân viên đặc công thường thực hiện, từng vị trí trên cơ thể cô đều là lợi khí giết người.

Tựa như đôi tay này, thoát nhìn mềm mại trắng mịn, nhưng khi cô thu lại thành hình dạng móng vuốt thì sẽ đoạt lấy tính mạng người khác chỉ trong tích tắc.

Thế nhưng có người không tin chuyện quỷ quái này, nhóm thị vệ cho rằng cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi.

Nếu như cầm đao gác ở trên cổ của Thái Hoàng Thái Hậu, vậy thì mới có khả năng là uy hiếp.

Nhưng hiện tại công cụ uy hiếp người này chỉ là một đôi tay, còn là một đôi tay của cô gái trẻ thì có thể làm gì được người khác đây?

Một tên thị vệ đứng gần đó không sợ chết vọt tới, e ngại Thái Hoàng Thái Hậu mà không dám vung đao, hẳn cho rằng chỉ cần dựa vào một tay của mình vẫn hoàn toàn có thể chế phục được cô gái này.

Nhưng không nghĩ tới, trong khi người khác đang có hành động vậy mà Vệ Lai lại bình tĩnh tựa như một pho tượng, nhìn thẳng tới người đang xông về hướng mình mà không hề có ý định tránh né.

Trạm Vương phi ở bên cạnh theo phản ứng bản năng quát lên:

”Lam Ánh Nhi! Chạy mau!”

Tiếng nói vừa dứt, tên thị vệ cũng đã vọt tới trước mặt.

Vệ Lai nhếch môi cười vòng cánh tay trái lên trước, thô bạo chế trụ ở cổ bà lão. Đồng thời kéo theo bà ta lắc mình vọt sang hướng bên cạnh, tay phải vung ra thẳng tới chỗ tên thị vệ.

Động tác đó lưu loát đến nỗi không ai nhìn thấy rõ quá trình đó là như thế nào, tên thị vệ nọ vừa cảm thấy mắt hoa lên thì một bàn tay đã đến ngay cổ họng mình.

Nghĩ muốn trốn chạy nhưng không còn kịp nữa.

Năm ngón tay mảnh khảnh vừa chạm vào làn da trong nháy mắt đột nhiên tăng lực, móng tay ở trước mấy đốt ngón tay theo ở sau, trong chớp nhoáng toàn bộ đều lún vào trong máu thịt của hắn.

Vệ Lai cắn chặt răng ngằm gia tăng thêm sức để bù lại điều kiện thân thể không đủ.

Đợi khi các ngón tay lún sâu vào bên trong, cuối cùng siết chặt một cái thật mạnh, chặt đến khi cổ họng tên đàn ông đó kêu ‘răng rắc’!

Chỉ dựa vào những ngón tay đã cắt đứt được động mạch cổ, máu tươi bắn phụt ra khiến cho phạm vi trước mắt cả một vùng nhuộm đầy máu đỏ tươi.

Bốn phía ngay lập tức yên tĩnh không còn một tiếng động, có người đưa mắt nhìn tới tên thị vệ bị chết thảm, cũng có người đưa mắt nhìn tới kẻ đã ra tay hành hung.

Không còn ai hoài nghi rằng ta chỉ dựa vào tay không có thể uy hiếp tính mạng Thái Hoàng Thái Hậu, không còn ai dám tiến lên để thử nghiệm kiểu chết hoàn toàn mới này.

12. Chương 12 : Mê Cục

Vệ Lai rất hài lòng với kết quả này, không phải cô ham thích giết chóc, cũng không thích cái kiểu giết người ghê rợn như vậy. Nhưng thích hay không là một chuyện, trước mắt đang đối mặt với nguy cơ đặc biệt còn có liên quan đến tánh mạng của mình, cô không ngại áp dụng một số thủ pháp có chút cực đoan.

”Các người là ai?” Thấy hiện trường yên tĩnh lại, Vệ Lai rốt cuộc hỏi ra vấn đề mà mình quan tâm nhất, ”Ở đây là đâu?”

Bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Qua một hồi thật lâu, vẫn là Trạm Vương phi có phản ứng đầu tiên, vội vàng nói:

”Lam Ánh Nhi, người đừng càn quấy nữa! Nơi này là hoàng cung, bị người giữ ở trong tay chính là Thái Hoàng Thái Hậu đấy!”

”Higor đâu? Hắn đang chơi trò ảo thuật gì?” Vẫn không có cách nào chấp nhận được sự thực này, Vệ Lai một mực cho rằng đây là một mê cục của Higor bày ra, mục đích là để ỉnh buông lỏng cảnh giác, sau đó sẽ từng bước moi ra hướng đi của đồng bạn khác từ miệng mình.

”Yêu nữ!” Hướng Cẩm Hoa rốt cuộc phục hồi lại tinh thần lập tức hô to: ”Yêu nữ, người muốn làm gì!”

”Câm miệng!” Vệ Lai lại có kích động muốn mắng chửi người, người phụ nữ này sao thật đáng ghét như thế? Higor, muốn diễn trò với lão tử sao không giỏi tìm một diễn viên nhìn thuận mắt một chút?

Lại là một trận yên tĩnh, Vệ Lai không hỏi thêm gì nữa.

Không phải cô chịu bỏ qua mà vô tình trong lúc cúi đầu xuống chợt phát hiện nốt ruồi đỏ bầm sinh nổi trên cánh tay của mình thế nhưng đã biến mất không thấy nữa. Không lưu lại một chút dấu vết nào, giống như chỗ đó vốn chính là da thịt trơn nhẵn.

Thật ra ngay thì từ lúc vừa tỉnh lại cô đã phát hiện có gì đó không ổn, cô là một đặc công, chẳng những có thân thủ hơn người, còn bao gồm cả năng lực quan sát cũng cực kỳ nhạy bén. Cô nhớ rõ là mình vì cần chất độc trong răng mà mất mạng, dù cho đó là độc giả đi nữa nhưng chuyện về hàm răng cô từng được chỉnh sửa chính là hàng thật giá thực.

Không ngờ trong lúc theo thói quen cô dùng đầu lưỡi quét lên nơi chiếc răng ẩn dấu viên độc được thì lại phát hiện ra cấu tạo của nơi đó hoàn toàn không giống với trước đây.

Đó là chỉ là một chiếc răng bình thường, không có phần hơi đội lên của đường viền sứ ở xung quanh, chỗ răng ấy cũng không bị lõm xuống sau khi chất độc bị cắn nát.

Nó vô cùng bằng phẳng, rất bình thường, giống như chưa từng bị cải tạo vào mười mấy năm trước.

13. Chương 13 : Đây Là Thứ Quái Quỉ Gì

Còn có cơ thể của mình, cũng không còn linh hoạt tự nhiên như ngày trước nữa mà trở nên có chút vô lực, có chút suy yếu.

Thậm chí vừa rồi khi mình hoạt động điều khiển rút người lại, suýt nữa còn bị thất bại.

"Đi tìm cho ta một chiếc xe!" Cô quyết định thử dò xét một lần cuối cùng, "Thả ta đi, ta sẽ tha cho không giết bà ta!"

Bàn tay lại siết chặt hơn, dọa bà lão sợ tới mức vội vàng nói:

"Mau! Nhanh đi chuẩn bị xe!"

"Hừ!" Vệ Lai cười lạnh, hóa ra đúng thật là như mình nghĩ! Bọn họ biết xe là cái gì, vậy có nghĩa tất cả mọi thứ này đều do Higor an bài rồi.

Vừa rồi trong đầu cô còn nghĩ hiện tượng này chính là: 'Thời không xoay chuyển, mượn xác hoàn hồn' nữa chứ. Nhưng vô số ý tưởng ấy đều đã bị liên tục đè ép trở về.

Vệ Lai có chút nhỏ nhen thất vọng.

Không bao lâu, xa xa có tiếng gió ngựa truyền đến. Kế tiếp có một chiếc xe ngựa tinh xảo lao tới rồi dừng ở trước mặt cô, còn có thêm một cung nô đánh xe.

Hả???

Có thật không đây?

Vệ Lai gượng cười khổ!

Đây là thứ quái quỷ gì?

Thì ra xe mà bọn họ nói chính là cái thứ đồ chơi này?

"Thôi đi!" Cô lắc đầu nói, "Cho ta một con ngựa, được không?"

Trong lời nói đã không còn hung ác như ban nãy nữa, cô bắt đầu cảm thấy chơi thật khá, cảm thấy hưng phấn, thậm chí cảm thấy rất. . . Rất vui vẻ.

Hai câu vừa rồi bị bức về đáy lòng lại lần nữa được tám kiểu lớn nhấc ra ngoài, Vệ Lai cảm thấy ở đáy lòng mình đang dâng lên một tia hy vọng từ trước đến nay chưa bao giờ có. Mà ngay cả khi thấy những kẻ ở trước mắt muốn thiêu chết mình đều thân thiết đáng yêu làm sao.

Thì ra cuộc sống thật sự có thể bắt đầu lại!

Thái độ cô đột nhiên chuyển biến làm cho những người khác có phần không thích ứng nổi nhưng cũng không có ai dám lên tiếng phản bác.

Có thị vệ lặng lẽ dắt ngựa tới, nhưng Vệ Lai lắc đầu nói:

"Nếu như các người khi dễ ta ngay cả ngựa tốt hay xấu cũng không phân biệt được vậy thì các người làm to rồi!" Tay cô vẫn bầu ở trên cổ Lão thái thái nhưng hất cằm về hướng con ngựa đang kêu la ầm ĩ, "Con ngựa già này có lẽ chạy không hơn được hai dặm đường, có phải các người cố tình muốn để ta cười nó rồi sau đó chờ bị các người tới bắt lại sao? Hay là. . ." Cúi đầu nhìn ngó con tin trong tay, "Hay là các người cảm thấy bà ta sống đã đủ rồi? Nếu đã như thế, vậy bốn cô nương cũng không ngại tự mình ra tay tiễn đưa bà ta đi Tây thiên đâu!"

14. Chương 14 : Chạy Trốn

Được rồi! Nơi này là cổ đại, là một thế giới khác. Có lẽ mình cần phải văn nhả hơn một chút, từ "Lão tử" hiện không nên nói nữa!

Rốt cuộc đổi đến một con ngựa khác khiến cô rất hài lòng, Vệ Lai vừa kiểm chế con tin trong tay, mặt khác bảo một người dẫn đường đưa mình ra khỏi cửa cung.

"Tất cả lui về phía sau 100 mét!" Cô một tay dắt cương ngựa, một tay vẫn túm chặt kéo theo Lão thái thái.

Nhưng kêu cả buổi lại nhìn thấy cả đám người ở đối diện đều hai mặt nhìn nhau đứng im tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào.

Thượng Đế ơi! Vệ Lai gào thét ở trong lòng, xin tha thứ cho con ngu muội, 'mẹ nó' mình lại đi nói 100 mét với người cổ đại?

"Thối lui đến phía sau lá cờ ở đằng kia!" Đoán khoảng cách cũng cỡ chừng 80 mét, Vệ Lai nhìn những thị vệ đang vây đuổi tới quát lên: "Tất cả lui về phía sau lá cờ kia, bao gồm cả thủ vệ cửa cung bỏ vũ khí trong tay xuống đều lui trở về hết, đồng thời ôm hai tay để lên đầu ngồi xổm xuống mặt đất! Nếu như có ai dám không làm theo, để ta nhìn thấy có một người nào ở gần cửa cung thì bà lão này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!"

"Tất cả lui ra! Lui về phía sau!" Thái Hoàng thái hậu lên tiếng đáp lại đầu tiên, "Tất cả đều lui về phía sau cho ai gia! Hãy nghe theo cô ta, tất cả phải nghe theo cô ta!"

Mọi người rốt cuộc nghe theo lời bà ta toàn bộ lui hết về phía sau, Vệ Lai hài lòng gật đầu, đang chuẩn bị phóng người lên ngựa nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, vì vậy nghiêng đầu nhìn bà lão nọ hỏi: "Vừa rồi các người gọi ta cái gì? Là cái gì?"

Lão thái thái bị dọa sợ tới mức toàn thân đã run rẩy bầy, giờ phút này còn có thể đứng được hoàn toàn là vì toàn bộ cơ thể được Vệ Lai dìu đỡ.

Nghe cô hỏi thế, cũng không kịp suy nghĩ lời cô nói có phải rất kỳ quái hay không, chỉ máy móc trả lời:

"Ánh Nhi! Là Ánh Nhi!"

"Là Ánh Nhi?" Vệ Lai hơi ngẩng đầu lên, "Ừ, cũng rất dễ nghe. Được rồi!" Hai cánh tay buông ra, lão bà lập tức từ trong khuỷu tay cô vượt ngã xuống đất. "Hy vọng bọn họ đến đón bà trở về, đừng trách ta không kính già yêu trẻ, nói đúng hơn là các người không nên dùng phương pháp tàn nhẫn này để đối phó với một mỹ nữ!"

Vừa dứt lời, nhanh nhẹn xoay người nhảy lên ngựa.

Đợi khi lão bà phản ứng lại thì người đã sớm mất hút trong gió bụi.

15. Chương 15 : Có Người Đến

Đại nội cấm quân tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, sau khi giúp đỡ Thái Hoàng thái hậu trở về, kẻ tiếp dẫn theo mấy chục con ngựa cùng nhau lao ra cửa cung, nhanh chóng chạy đuổi theo phương hướng Vệ Lai vừa chạy.

Tuy rằng không quen thuộc đường xá, cũng là lần đầu tiên hợp tác với con ngựa đang cười, nhưng Vệ Lai đã nhờ vào kỹ thuật cưỡi ngựa tinh xảo của mình mà bỏ rơi lại một đội truy binh ở phía sau thật xa.

Bốn phía dần dần yên tĩnh lại.

Lúc này đã gần nhá nhem tối, mặt trời chiều còn dư lại chút cuối cùng cũng sắp biến mất ở đỉnh núi cách đó không xa.

Vệ Lai dừng ngựa lại, hít vào một hơi thật sâu bầu không khí sinh thái nguyên thủy nhất, cũng không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay là vì cái gì mà cảm thấy không khí lúc này không hề bị ô nhiễm bởi công nghệ thậm chí còn ngọt đến ngây người!

"Ông trời ơi! Ông đối với con thật tuyệt!" Tâm tình thoải mái mà tự nói, "Thì ra tất cả những suy nghĩ nhiều năm qua ở trong lòng bỗng cô nường ông đều biết! Nơi này không có tổ chức, không bị khống chế, nơi này chính là thiên đường của Vệ Lai mình! Mình. . ."

Lời nói còn chưa dứt thì bỗng nghe thấy nơi ngã rẽ ở phía sau truyền tới từng trận vó ngựa!

Tốc độ gấp gấp như vậy, so với những truy binh kia còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có một người!

Trong thời gian một giây cô đã phân biệt được người tới chỉ có một, rồi dùng thời gian ba giây để suy tính xem mình nên bỏ chạy hay ở lại cùng so chiêu.

Tuy bây giờ không thể so với lúc trước, cộng với tầm cơ thể này cũng không có cách nào phát huy hết bản lĩnh của mình đến cực điểm. Nhưng cô đã từng thử qua, ngoại trừ hơi suy yếu một chút nhưng tính dẻo dai cũng không tệ lắm, có lẽ chắc là do từng chịu qua đủ mọi loại huấn luyện. Nếu như người tới chỉ có một thì phần thắng hẳn là cũng rất lớn!

Trong lúc miên man suy nghĩ, tiếng vó ngựa đã từng bước đến gần.

Vệ Lai giục ngựa xoay người lại, nhìn về hướng nơi ngã rẽ.

Cô quyết định không trốn tránh, thứ nhất cô trốn cũng được nhưng ở đường núi hoang dã này thật sự không biết nên chạy về phương hướng nào.

Thứ hai, cũng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy người đang đuổi tới dường như có sự liên quan nào đó với Lam Ánh Nhi.

Đúng, là Lam Ánh Nhi, không phải Vệ Lai!

Với Vệ Lai mà nói, bất kể là thế giới này hay tồn tại ở thế giới trước kia, cô quen biết rất nhiều người, nhưng không có phát sinh quan hệ với bất kỳ một ai.

Đúng, là Lam Ánh Nhi, không phải Vệ Lai mình!

16. Chương 16 : Người Là Ai

Cho dù là Higor, đó cũng chỉ là một nhân vật mục tiêu mà thôi. Diễn giả làm thật là điều mà nhân viên đặc công kiêng kỵ nhất.

Người tới rốt cuộc giục ngựa đứng lại ở cách xa cô năm bước, Vệ Lai nhìn tới thấy là một thanh niên trẻ tuổi chừng 24, 25 tuổi giẫm đạp tuyết lạnh chạy đến từ trong gió rét cuối mùa Thu. Áo choàng phát phơ còn mái tóc đen nhánh phân tán tung bay ở phía sau đầu, hai đường mày kiếm gần như là dựng đứng thẳng trên đôi mắt sáng, khoanh khắc nhìn về phía cô lại khiến cho cô cảm thấy trong đôi mắt đó ẩn chứa rất nhiều tình cảm.

Hoắc Thiên Trạm đứng nhìn tới từ phía Tây, ánh sáng trời chiều chiếu xuống khiến hắn không thể không nhíu mắt lại.

Cô gái trước mắt đang nghiêng đầu dùng ánh mắt tò mò quan sát hắn.

Trong lòng hắn cả kinh, nhận thấy người có cái tên Lam Ánh Nhi này, người con gái mà mình yêu sâu sắc này đang dùng cách thức vô cùng kỳ quái để xa cách hắn.

Được rồi! Coi như trước đây bọn họ cũng chưa từng có mức độ thân thiết nào.

Nhưng mỗi lần nàng thấy hắn, sẽ rất vui mừng mà gọi "Thiên Trạm, Thiên Trạm"! Khi hoàng huynh muốn dẫn nàng đi chơi trò chơi, nàng cũng sẽ nói "Dẫn theo Thiên Trạm cùng đi đi!"

Nhưng tại sao hôm nay trong ánh mắt nàng mang theo nhiều xa cách đến vậy? Giống như mình hoàn toàn là một người xa lạ đứng ở trước mặt nàng.

Hắn đột nhiên thấy sợ hãi, sợ một khi nàng vừa lên tiếng thì hỏi một câu: “Người là ai!”

”Người là ai?” Quả nhiên không làm hắn thất vọng, Vệ Lai giắt giắt giây cương ngựa cho nhích phía trước hai bước, sau đó hỏi: ”Đuổi theo bốn cô nương làm gì? Cũng giống mấy người trong cung kia muốn bắt ta về thiêu chết?”

Hoắc Thiên Trạh hơi nhíu hàng mày kiếm, nghe có phần không hiểu lời nàng nói.

Vừa rồi hắn trên đường đi Tế Thiên trở về, gặp phải cấm vệ quân trong cung đang điên cuồng đuổi theo người nào đó. Hỏi ra mới biết đó là phi tử Tiên Đế mới nạp vừa bỏ trốn.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là không thể để cho cấm vệ quân làm nàng bị thương, vì vậy liền phân tán mọi người, một người một ngựa xuôi theo phương hướng cấm vệ quân truy đuổi tới đây.

Nhưng mà, thiêu chết nàng là có ý gì?

Còn nữa, một người con gái nhu nhược như Lam Ánh Nhi làm sao có thể chạy trốn ra được từ hoàng cung nơi được đề phòng rất nghiêm ngặt?

”Ánh Nhi!” Tiếng kêu này không hề có chút sức sống nào, ”Nàng không nhận ra ta sao?”

17. Chương 17 : Chúc Mừng Người Đã Triệt Phá Được Vòng Vây Đuổi Theo ‘lão Tử’

”Hình như.....Nhận ra!” Do dự một chút, Vệ Lai không thể không ăn ngay nói thật.

Người này nhất định là có quen biết Lam Ánh Nhi, ngay cả Vệ Lai mình vào giờ phút này rõ ràng cũng cảm thấy như rất quen thuộc.

Nhưng vậy thì có thể như thế nào đây?

”Người đến là để bắt lão tử trở về sao?” Nhưng dáng điệu thì lại tỏ ra cà lơ phất phơ, ”Chúc mừng người đã triệt phá được vòng vây đuổi theo lão tử, nhưng đừng nghĩ đến chuyện bắt ta trở về, ta không có chỗ đến nổi tự đi tìm đường chết đâu!”

”Nàng câm miệng!” Hoắc Thiên Trạh theo bản năng buột miệng thốt ra, thậm chí roi ngựa nắm chặt trong tay như muốn lập tức vung lên về phía nàng. Cuối cùng đã khống chế được tức giận đột nhiên bộc phát, hắn thở dài ra một hơi, rồi bắt đầu thay nàng tìm một cái cớ: ”Ánh Nhi, nàng nhất định là do bị kích thích quá độ nên lúc này mới nói bừa như vậy, có đúng không?”

Vệ Lai không hề cảm kích dứt khoát lắc đầu nói:

”Có thể trước kia ta quen biết người, nhưng hiện tại thì không còn nữa. Người chắc cũng là người trong hoàng cung đúng không? Có một bà lão cùng một người phụ nữ trốn ta ở trên đồng lửa, nếu như ta tỉnh lại trễ một chút nữa không chừng đã bị đốt thành tro rồi!”

”Ai dám?” Hoắc Thiên Trạh lúc này mới hiểu ra lời nàng nói ‘thiêu chết’ là có ý gì. Nhưng hai chữ ‘ai dám’ vừa vọt ra khỏi miệng thì lập tức ý thức được bà lão cùng người phụ nữ từ miệng nàng nói chính là mẫu thân và hoàng tẩu mình. Đáy lòng thầm than, bọn họ vẫn không chịu bỏ qua cho nàng, khó trách nàng liều mạng có chết cũng muốn trốn khỏi hoàng cung.

”Ánh Nhi!” Giọng nói đã dịu lại đôi chút, ”Theo ta trở về đi, Tế Thiên xong Bốn vương sẽ đăng cơ xưng Đế, từ nay về sau không còn ai dám cả gan động tới nàng!”

”Nói đùa gì thế!” Vệ Lai rút cuộc hiểu được tại sao luôn có cảm giác ràng buộc nào đó với người này, thì ra là tình cảm, Lam Ánh Nhi và hắn đang yêu nhau sao?

Không giống!

Hoặc là nói, Lam Ánh Nhi chưa chắc yêu hắn, nhưng mà hắn thì yêu Lam Ánh Nhi.

”Ta mặc kệ người có xứng Đế hay không! Ta cũng không có vĩ đại đến mức đem may mắn cả đời mới có được để trói buộc vào một người xa lạ đang nắm hoàng quyền như ngươi!” Nàng nhướn nhướn mắt, ”Này, anh đẹp trai! Cảm ơn anh đã đến tiễn tôi một đoạn, nhưng bây giờ tôi phải đi rồi!”

Khi nói chuyện, không hề có một tia lưu luyến với người đối diện trước mắt.

Giục ngựa, xoay người, vung roi, nghênh ngang rời đi!

18. Chương 18 : Lam Ánh Nhi, Nàng Đứng Lại Cho Ta

Hoắc Thiên Trạm suýt nữa đã bị làm cho u mê!

Dọc đường hắn đuổi theo đến đây đã từng nghĩ đến khi gặp có thể Lam Ánh Nhi sẽ khóc, sẽ tức giận, hoặc là sẽ rất hoảng loạn sợ hãi.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, cũng thật không ngờ, nàng thế nhưng lại xem hắn như một người xa lạ!

Còn có giọng điệu nói chuyện của nàng, sao có thể chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn thay đổi thế này?

”Đứng lại!” Trông thấy thốt ngựa phía trước sắp chạy đến không còn nhìn thấy bóng dáng, Hoắc Thiên Trạm lòng đầy tức giận cấp tốc chạy vọt lên phía trước, ”Lam Ánh Nhi, nàng đứng lại cho ta!”

Cùng với tiếng gào thét, một người một ngựa giống như tên rời cung xông lên chạy như bay đuổi theo mục tiêu ở phía trước.

Vệ Lai đã sớm đoán được hắn sẽ không chịu từ bỏ ý định, vừa thúc ngựa đồng thời cũng cẩn thận phân biệt con đường ở phía trước.

Tiếp tục đi lên phía trước nữa chính là khe suối nhỏ giữa hai ngọn núi, dường như còn có thể nghe được từng trận tiếng nước chảy xiết.

Xông thẳng chạy về hướng khe suối nhỏ, bất kể như thế nào, dưới tình huống không chắc chắn mà liều lĩnh xông vào trong núi vẫn là quá mức nguy hiểm.

Dần dần tiếng vó ngựa ở phía sau càng lúc càng đến gần.

Vệ Lai than nhẹ trong lòng, rốt cuộc vẫn là có chút không quen với con ngựa này, cũng không được thích ứng với thân thể này lắm.

Ở một khoảng cách ước chừng chưa tới năm thước, bất thành linh nghe được ở phía sau truyền tới tiếng động khác thường, như có vật gì đó bỗng nhiên bổ nhào tới hướng mình, thế tới rất mãnh liệt không cho cô kịp tránh né.

Vệ Lai cắn răng hai chân kẹp chặt bụng ngựa, toàn thân dùng sức nhuần nhuyễn thoát cái trượt xuống phía dưới bụng ngựa.

Hoắc Thiên Trạm bị chụp hụt trong lòng có chút kinh ngạc.

Hắn biết Lam Ánh Nhi biết cưỡi ngựa, nhưng không ngờ kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng lại có thể tinh xảo tới mức như thế.

Cẳng chân bị người ngồi đè lên, Vệ Lai tức giận tới nỗi muốn chửi ‘mẹ nó’, nhưng không muốn bỏ qua một cơ hội tốt như thế.

Hoắc Thiên Trạm lúc này đang ngồi thẳng ở trên ngựa cô, hai chân buông thõng xuống ở ngay trước mắt cô.

Cô gái ở dưới bụng ngựa lập tức vươn ra hai tay hung ác bắt lấy mắt cá chân của hắn, mười ngón tay nhắm vô cùng chuẩn xác túm chặt chân hắn giựt mạnh xuống.

Hoắc Thiên Trạm bỗng cảm thấy hai chân tê rần, ngay sau đó cả người hoàn toàn bị người con gái ở phía dưới túm ngang giật phất xuống ngựa.

Hắn muốn níu lấy dây cương mượn lực ổn định thân hình, nhưng không ngờ, con ngựa bị gây sức ép như thế cũng thấy hoảng sợ, hí dài một tiếng rồi hai chân trước liền bay vút lên không trung.

19. Chương 19 : Mũi Tên Đột Kích

Hoắc Thiên Trạm bắt không được, người cũng theo đó bị văng ra ngoài.

Cũng may võ nghệ hắn tài tình, mặc dù có chút chật vật nhưng cũng không đến nỗi bị ngã xuống thật.

Khoảnh khắc tuột khỏi lưng ngựa, ngay lập tức vận khí đan điền cả người bay vọt lên giữa không trung, lưu loát xoay người một vòng sau đó vững vàng đáp xuống mặt đất.

Mà Vệ Lai ở dưới bụng ngựa cũng không khá hơn gì mấy, khi ngựa xông lên phía trước nàng theo quán tính trượt xuống đuôi ngựa, hay bởi vì lúc ném Hoắc Thiên Trạm sử dụng lực quá lớn, hành động đó ngược lại đã làm mất đi trọng tâm khiến cho hai chân giảm lực thoáng chốc liền rớt lại phía sau.

Hoắc Thiên Trạm rơi xuống vừa mới đứng ổn định lại thì trông thấy tình thế đó của nàng ngay lập tức khẩn trương lên lại.

Nhún người một cái, vội vàng chạy đến dưới người Vệ Lai, chuẩn bị dùng thân mình để đỡ lấy người.

Hắn nghĩ là dù thế nào cũng không thể để nàng ngã xuống đất được, nhưng không biết, Lam Ánh Nhi này đã khác nhiều so với trước đây.

Thấy hắn nhào tới, phản ứng đầu tiên của Vệ Lai nghĩ là người này muốn thừa lúc mình đang yếu thế không ổn định mà tấn công bắt lấy mình.

Vì vậy, trong cùng một thời gian khi Hoắc Thiên Trạm nhào tới dưới người mình, Vệ Lai đột nhiên đánh một vòng ở giữa không trung, cơ thể đang vắt ngang liền nghiêng qua bay thẳng ra ngoài.

Hoắc Thiên Trạm làm sao cũng không ngờ nàng lại có chiêu này, trong lúc nhất thời không tránh khỏi ngơ ngác.

Mà Vệ Lai lúc này đang đón gió phía Bắc, nhìn tới nam tử ở trước mặt nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ!

Vèo!

Không có ai ngờ rằng, vào lúc hai người đều có tâm sự riêng lại còn bị vây trong tình thế chật vật thế này, lại có một mũi tên nhọn xé gió phóng tới từ phương hướng Hoắc Thiên Trạm đang đuổi theo.

Hai người đồng thời phản ứng được, nhưng lúc này toàn thân Hoắc Thiên Trạm còn đang dốc sức nhào trên mặt đất, mà Vệ Lai thì vừa khớp dùng mũi chân chấm xuống đất, thân thể Lam Ánh Nhi chịu đựng không nổi sự vận động luân phiên kịch liệt này, chân trái lại khéo léo đúng lúc này bị rút gân!

Vì vậy, không có một chút nào ngoài ý muốn, mũi tên nhọn đó thẳng tắp cắm vào ngực trái Vệ Lai, "Phập" một tiếng lún vào cả tấc!

"Hự!" Vệ Lai bật lên tiếng rên, khuôn mặt vốn đã không có bao nhiêu huyết sắc lúc này lại càng trắng bệch.

Mắt cá chân lúc rơi xuống vốn đang bị rút gân hoàn toàn mất hết hơi sức, Tiếng "Bịch" thay cho cả cơ thể nặng nề ngã xuống.

20. Chương 20 : Bỏ Chạy

"Ánh Nhi!" Hoắc Thiên Trạm phóng vọt lên, nhưng không phải chạy về phía nàng mà xông thẳng về hướng người bắn tên.

"Vương, Vương gia!" Người tới vốn đang đắm chìm trong vui sướng khi mũi tên bắn trúng mục tiêu, hoàn toàn không nghĩ tới lại có thể gặp được Hoắc Thiên Trạm sắp đăng cơ xưng đế ở chỗ này, trong lúc nhất thời sững sờ ở tại chỗ, cũng bỏ xuống cây cung điêu khắc quý giá đang dự định kéo căng dây lần nữa.

"Đồ khốn kiếp!" Hoắc Thiên Trạm lướt tới trước mặt người đó, động thân một cái đá bay đối phương văng ngang ra ngoài. "Bổn Vương không phải bảo các người hồi cung sao? Ai bảo người tới đây?"

"Vương gia! Vương gia tha mạng!" Người nọ bị dọa đến choáng váng, lật người bò lên về phía Hoắc Thiên Trạm rồi quỳ xuống. "Vương gia, là Hoàng hậu nương nương phái tiểu nhân đến chặn đường giết Lam Phi nương nương! Tiểu nhân vì đi đường khác, nên không biết người bảo những người khác đi về!"

"Hoàng hậu?" Hoắc Thiên Trạm nổi điên nghiêng rằng nhưng lại không có cách nào để chỉ trích.

Dù công hay tư, hầu như hần cũng không có đạo lý khiển trách.

Ầy ngập lửa giận không có chỗ phát tiết, giận đến mức toàn thân hần run rẩy, thiết huyết hán tử mặt đỏ bừng lên, rút cuộc túm lên người trước mặt như xách một đứa trẻ dùng sức vứt văng ra ngoài bay tuốt đằng xa.

Lần này hần vận dụng hết nội lực, người nọ bị ném thẳng đến một gốc cây lớn, chỉ hừ một tiếng rồi phun ra ngụm máu tươi, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

Nhưng khi hần quay đầu lại muốn nhìn xem người con gái mà mình có tình cảm sâu nặng hiện như thế nào thì bỗng phát hiện chỗ đất Lam Ảnh Nhi bị trọng thương rơi xuống không có một bóng người!

Hần hơi luống cuống, không dễ gì đuổi kịp nàng, cuối cùng lại cứ thế mặc cho người biến mất ngay trước mắt mình.

Huống chi nàng đang bị trọng thương, một mình chạy đi tất nhiên là lành ít dữ nhiều!

Không suy nghĩ thêm nhiều nữa, Hoắc Thiên Trạm xoay người nhảy lên ngựa, liếc nhìn dấu vết vó ngựa trên đất, lập tức điên cuồng đuổi theo phương hướng Vệ Lai bỏ chạy!

Vệ Lai nhân lúc hần tức giận với người kia mà tháo chạy, tuy rằng cô giận đến nghiêng rằng người làm mình bị thương, nhưng vẫn kiên quyết áp chế xuống cơn tức giận muốn bạo phát mà lựa chọn cười ngựa chuẩn đi.

Cũng bất chấp con đường ở phía trước ra sao, chỉ vừa nghe được người kia nói cái gì là Hoàng hậu phái tới, thì đột nhiên không hiểu rõ tại sao bản thân lại sinh ra cực kỳ ác cảm với người vừa xuất hiện.

Còn có cảm ghét!

21. Chương 21 : Tự Mình Nhổ Tên

Đúng vậy, cô không thích một đám phụ nữ vì một người đàn ông mà quật khởi sóng gió, loại chuyện này thật là 'chó chết', không hợp với tác phong của Vệ Lai mình.

Cho nên, kế sách trước mắt là chỉ có bỏ chạy.

Mặc dù nhìn ra người thanh niên diện mạo bất phàm cũng không có ác ý với mình, nhưng mà. . . .Mục nội nó hần chính là Vương gia?

Chết tiệt!

Kiếp trước Vệ Lai vẫn luôn chịu sự khống chế của cục chính trị chính quyền trung ương, không có vì mình, không có tự do. Tất cả chỉ vì tổ chức, đây chính là mục tiêu cô đặt ra cho cuộc sống của mình.

Đời này, cô liều mạng có chết cũng phải cách xa địa phương chính quyền trung ương, bởi vì có thể tự mình làm chủ thì mới là sung sướng cả cuộc đời.

Tiếc rằng, mũi tên bắn vào ngực trái quá sâu, không bao lâu sau, một mảng lớn vết máu đã nhuộm đỏ cả bộ quần áo màu lam của cô.

Dần dần, tầm mắt Vệ Lai bắt đầu trở nên mơ hồ. Cho dù dựa vào lực ý chí hơn người của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không cho cơ thể bị ngã xuống.

Nhưng sức lực giục ngựa càng lúc càng giảm, ngựa chạy rất chậm, tiếng vó ngựa đuổi theo phía sau lại càng lúc càng lớn.

Vệ Lai một đường tháo chạy kịch liệt không ngừng nghỉ nhưng lại cảm thấy bị thanh niên nọ đuổi theo thật sự là sỉ nhục.

Vì vậy hạ quyết tâm, giơ lên một tay cầm ngược cán tên đang cắm vào ngực trái mình ngằm cắn răng tăng lực trên tay.

Sau tiếng "phụt" là kèm theo dòng máu tươi tuôn trào ra ngoài, dưới tình huống không có các biện pháp gây tê nào cán tên cứ thế bị người bị thương tự mình lưu loát rút ra.

Hoắc Thiên Trạch đuổi theo ở phía sau, tuy không nhìn thấy nàng đang làm cái gì nhưng cũng nhận ra được ở cách đó không xa cơ thể nàng đột nhiên lay động, mấy lần đều suýt nữa rơi xuống khỏi lưng ngựa.

Hắn có chút sốt ruột, biết nàng đã trúng tên ở chỗ hiểm, đang chuẩn bị gia tăng sức ngựa xông lên phía trước. Nhưng lại chợt phát hiện, nàng giãy giụa lần nữa rồi cuối cùng rồi ngồi vững người lại, sau đó vung một tay về phía sau đang nắm một cán tên đầm đìa máu.

Hắn quả thực bị dọa khiếp sợ, lúc này mới hiểu ra là vừa rồi đối phương đã làm gì.

Nhưng không đợi hắn có thêm động tác nào nữa, ngay lúc đó Vệ Lai đột nhiên nắm chặt mũi tên trong tay đâm thật mạnh xuống mông ngựa, kế tiếp cả người nằm sấp ở trên lưng ngựa rồi cố sức ôm chặt cổ con ngựa, mặc cho con ngựa bị đau đang khởi xướng hí lên một tiếng thật dài sau đó giống như nổi điên phóng vọt về phía trước.

22. Chương 22 : Không Đuổi Theo

Hoắc Thiên Trạch cứ cảm thấy hắn bị người con gái vốn rất quen thuộc này làm cho lòng đầy rối loạn, Lam Ánh Nhi bây giờ ở mọi lúc mọi nơi hầu như đều có thể khiến cho hắn ngu ngơ một hồi lâu.

Giống như hiện tại, hắn thậm chí đã quên phải lập tức đuổi theo, chỉ kinh ngạc nhíu chặt lông mày ngóng nhìn bóng lưng quật cường mà còn lớn mật kia.

Giành ngựa dừng lại, từ bỏ việc đuổi theo nàng.

Tơ mắt nhìn con ngựa phát điên ở phía trước dần dần biến mất trong phạm vi tầm mắt, không hiểu sao trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy lần này biến mất là giữa hắn và Lam Ánh Nhi nhất định sẽ hoàn toàn cắt đứt.

Nhưng mà hắn không có dũng khí để tiếp tục đuổi theo, tuy rằng trước đây Lam Ánh Nhi chưa từng có một giây phút nào đặt tâm tư vào hắn, nhưng ít ra khi đó họ vẫn là quen thuộc, có thể xem như bạn bè tốt thường xuyên trêu chọc lẫn nhau, sau đó còn nhìn thấy hoàng huynh yêu thương ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: Ánh Nhi, nàng lại bắt nạt Thiên Trạch rồi!

Tuy rằng mỗi lần như thế hắn đều sẽ xem như không có việc gì mà quay đầu đi chỗ khác, tuy rằng mỗi lần như thế trong lòng hắn giống như bị một cây chày cắm vào tàn nhẫn trộn khuấy đến long trời lở đất.

Nhưng ít ra, đó là Lam Ánh Nhi rất chân thật.

Nhưng bây giờ thì sao.

Rốt cuộc cắt đuôi được Hoắc Thiên Trạch, Vệ Lai thở phào một hơi nhưng cũng trong tích tắc đó như không còn chịu đựng được nữa từ trong lồng ngực phun ra một ngụm máu nhỏ.

Con ngựa bị thương chạy vọt vào một khe suối nhỏ giữa vùng núi, dòng suối chảy xiết nhưng vẫn không ngăn cản được Liệt Mã đang nổi điên.

Vệ Lai có thể cảm giác rất rõ ràng máu chảy trong lồng ngực càng lúc càng nhanh, hơn phân nửa vùng lưng ngựa đều đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm. Nhưng cô lại không còn hơi sức để suy nghĩ, chỉ có thể mù quáng mặc cho con ngựa nọ đưa mình đi đến một nơi không xác định.

Vệ Lai bắt đầu cảm thấy có chút ghét cái thân thể này rồi, mặc dù cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có cơ hội nhìn xem Lam Ánh Nhi này rốt cuộc lớn lên trông như thế nào, nhưng mà một khối thân thể không hề có bất kỳ lực sát thương nào như thế này, từng bộ phận trên cơ thể cũng không có bất kỳ sự khai phá phát huy nào. Đối với thói quen dài nắng dầm mưa của Vệ Lai mà nói, thật sự là kém chất lượng đến làm cho người ta tức giận.

Vùng vẫy mấy phen muốn thử ngồi thẳng người lên, nhưng vì thứ nhất lúc này ngựa đang xóc nảy quá mức kịch liệt, thứ hai là điều kiện cơ thể, cô thật sự không có cách nào chống đỡ để mình làm được việc này.

23. Chương 23 : Tiếng Tiêu Dễ Nghe

Trong lòng Vệ Lai thật rất khinh thường nữ nhân mảnh mai ở cổ đại này nhưng cũng không còn biện pháp khác. Cô bây giờ, kể cả việc thấy rõ phạm vi ngoài năm thước ở trước mặt cũng là chuyện quá mức xa xỉ.

Cứ chạy như vậy, con ngựa bị thương lại không vượt qua khe suối ngược lại dọc theo dòng suối chạy lên phía trước.

Đáy lòng Vệ Lai cười khổ, trời lạnh như thế này mà nó còn thích lội nước, thật đúng là biến thái trong biến thái!

Cũng không biết chạy trong tình trạng đó bao lâu, mãi đến lúc Vệ Lai gần như đã cho rằng sinh mệnh này cứ hoang đường như thế sắp phải kết thúc.

Đây chỉ là một trò chơi mà ông trời đùa với mình mà thôi.

Hay là mình cứ thế dứt khoát nhắm luôn mắt lại, thả lỏng không suy nghĩ dần dần ba hồn hoàn toàn biến mất từ đây tan thành mây khói.

Cũng có thể khi mình mở mắt ra lần nữa, đôi mắt kẻ tiếp vẫn đang bị Higor tra hỏi.

Bỗng nhiên một hồi tiếng tiêu du dương lay động theo chiều gió kèm với tiếng suối chảy lọt vào trong tai Vệ Lai, lạnh lạnh véo von làm xao động tinh thần con người.

Vệ Lai hết sức kích động muốn giơ lên ngón tay cái về phía phương hướng truyền tới tiếng tiêu, nhưng cô không làm được điều đó. Cô cố chấp chống đỡ một chút hơi sức cuối cùng chỉ có thể khẽ cười thầm, xem như tiếng tiêu này là khúc nhạc đưa tiễn linh hồn mình.

"Ây da, chủ nhân người mau nhìn!" Đột nhiên có giọng nói của một tiểu cô nương vang lên, có vẻ như là rất kinh ngạc. "Chủ nhân! Trong khe suối tại sao lại có một con ngựa kia? Còn giống như đang chờ người nữa? Nhưng không biết còn sống hay đã chết!"

Ây da cái rắm!

Trong lòng Vệ Lai thầm mắng, đương nhiên là sống rồi, người chết mà nằm sắp ở trên ngựa thì đã ngã xuống từ lâu rồi!

Nhưng mà. . . .Dường như mình thật đúng là cũng không khác gì với người chết. . . .

"Chủ nhân!" Tiểu nha đầu kia lại lên tiếng gọi, tiếng tiêu dễ nghe lập tức ngừng lại.

"Nha đầu chết tiệt kia!" Vệ Lai thật sự không nhịn được trong lòng thầm mắng nha đầu nọ, "Người đó, bản thân âm ỉ cũng thôi đi, tại sao lại không cho người ta thổi tiếp? Hắn không thổi, lão tử nghe cái gì? Không biết âm nhạc dễ nghe như thế có thể giảm đau sao?"

Con ngựa bị thương chạy rất nhanh, bọt nước bắn tung tóe làm cho toàn bộ quần áo của cô đều ướt sũng, cuối cùng một tia ánh sáng tàn cũng chìm vào sau đỉnh núi, đêm của cuối mùa Thu rét lạnh đến thấu xương!

Có thể do đá trong nước quá trơn, cũng có thể do con ngựa bị thương đã mệt mỏi đến cực hạn. Bỗng nhiên không biết móng ngựa vấp phải cái gì kế tiếp bị mất thăng bằng, rốt cuộc hai chân trước thuận thế uốn cong lên mạnh mẽ ngã ập cắm xuống đất!

24. Chương 24 : Được Người Cứu Mạng

Vệ Lai căn bản không còn hơi sức để cứu vãn cục diện gay go này, tuy rằng biết rõ nếu ngã xuống đây sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, nhưng toàn thân trên dưới không có một chút hơi sức, muốn động cũng không động được.

Người cứ thế theo con ngựa kia ngã xuống đầu cắm vào khe suối, trán cách tảng đá lạnh càng lúc càng gần, Vệ Lai đột nhiên mở bừng mắt ra, cố gắng để cho thị giác thần kinh mình nhanh chóng khôi phục, sau đó ngóng nhìn vào mặt nước.

Cô muốn nhìn xem khuôn mặt Lam Ánh Nhi trông như thế nào, dầu gì cũng sống lại được một lần lưu lại chút kỷ niệm cũng tốt.

Tiếc rằng, cô không biết dòng suối sâu rộng này đã sớm bị đảo loạn, nào có giống như tấm gương. Chỉ mơ hồ phân biệt được đó là một khuôn mặt còn rất trẻ, chỉ như thế sau đó chớp mũi đã chạm tới mặt nước. . .

Cô nhắm chặt mắt lại —— Chờ chết!

Không ngờ ngay lúc này, cạnh khe suối lại nổi lên trận gió lớn, mũi Vệ Lai vừa chìm vào trong nước chưa được hai phần ba thì cả người bị ôm ngang nhấc lên.

Ngay sau đó đột nhiên bay lên giữa không trung, xoay một vòng rồi nhanh chóng lướt đi về phía cạnh bờ suối!

Vệ Lai đã bắt đầu hôn mê, chỉ cảm thấy chợt có một mùi hương đàn hương thoang thoảng xuất hiện ở bên cạnh mình, sau đó được người tự nhiên ôm lấy.

Mặt cô gục vào trong ngực người nọ, mùi đàn hương càng nồng đậm hơn.

Bỗng nhiên lại cảm thấy thật yên tâm, rất muốn giang hai cánh tay ôm chặt lấy người đã mang đến cảm giác an toàn ình.

Đáng tiếc, không có kết quả.

Lúc rơi xuống đất, cô bị đối phương ôm ngồi trên mặt đất nhưng vẫn không có buông cô ra.

Một đôi cánh tay có lực rất dịu dàng vòng chắc ngang người cô, độ ẩm cơ thể người đó gần như có thể làm cho thân thể Vệ Lai sắp đông cứng cũng ấm lên rất nhiều.

”Á! Chủ nhân!” Tên tiểu nha đầu lúc nãy lại kêu lên, ”Toàn thân nàng ta đều là máu, là người chết sao?”

”Nói bậy!” Giọng nói nam tính ôn hòa dễ nghe vang lên ở đỉnh đầu Vệ Lai, không mạnh mẽ nhưng đầy uy nghiêm.

Vệ Lai gắng gượng hết sức hơi ngược đầu lên, mặc dù góc độ không đủ nhưng đôi mắt mở to gần như sắp mất hết tiêu cự vẫn có thể nhìn thấy được người đàn ông ở gần ngay trước mắt.

Giống hệt như một khối ngọc, cũng giống như giọng nói trong suốt của hắc, ngôn từ ôn tồn nhã nhặn.

Cô biết bản thân mình lúc này hẳn là đáng sợ cỡ nào, nên nha đầu kia mới xem cô như một người chết, chắc cũng không có tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng mình như thế này, cũng không có làm cho người đàn ông tỏa ra mùi đàn hương thanh nhã trước mặt này dấy lên một tia gợn sóng, thậm chí ngay cả đáy mắt hắc vẫn là để lộ ra một phần yên tĩnh khiến lòng người yên tâm.

Thấy nàng ngóng nhìn về phía mình, khóe miệng nam tử khẽ nhếch nhẹ bình tĩnh nói:

”Chậm thêm một chút, cô sẽ mất mạng!” (tên tên ten....nhân vật máu chốt đã xuất hiện)

25. Chương 25 : Nhà Của Bạch Y Soái Ca

Một chút hơi sức gắng gượng còn sót lại cuối cùng nhìn hắn cố nở ra một nụ cười, Vệ Lai rất muốn nói cảm tạ với hắn, cũng thật sự có chút kích động muốn trêu ghẹo mỹ nam một chút.

Nhưng mà cô thực sự không còn hơi sức nữa, thậm chí nụ cười đó chỉ mới gượng được một nửa thì đầu đã lệch sang một bên hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Ngủ một giấc ấy cũng không biết ngủ qua bao lâu, thời điểm khi có lại được chút ý thức thì cảm giác khó chịu trên dưới toàn thân đã giảm bớt rất nhiều.

Vệ Lai còn nhớ rất rõ những tình huống đã xảy ra, thậm chí cô còn nhớ được người dùng tên làm tổn thương mình có bộ dạng như thế nào.

Chỉ tiếc đối phương có lẽ đã bị người đuổi theo mình đánh cho hết thở, bằng không ở trong danh sách kẻ thù của cô lại có thêm một người rồi.

Nơi ngực có hơi lạnh nhẹ xuyên thấu vào da làm dịu bớt cơn đau, chắc là do một loại thảo dược thượng đẳng nào đó, Vệ Lai nghe được có mùi thơm ngát của hoa cỏ thiên nhiên.

Thử nhúc nhích ngón tay ở trong chăn, cũng không tệ lắm hoạt động không có vấn đề gì.

Kẹt...!

Ngay lúc cô dự định vận động di chuyển mấy ngón tay khác nữa thì cửa phòng được người từ bên ngoài đẩy vào.

Vệ Lai giữ nguyên trạng thái ngủ mê không nhúc nhích, bước chân người tới không nhẹ, nhưng có lẽ do mang giày vải để mềm nên tạo ra tiếng vang cũng không lớn lắm.

Nhưng thái độ như vậy đối với một người còn đang nằm trên giường bệnh thì thật đúng là không lễ phép à, lòng Vệ Lai không hề khách sáo mà thậm chí mắng mỏ đối phương một phen, sau đó bắt đầu suy đoán người này sẽ là thần thánh phương nào.

Điều đầu tiên nghĩ đến là không phải mình lại bị bắt về hoàng cung chứ?

Bạch y nam tử cứu mình cùng với những người trong cung đó có phải là một phe hay không?

Nhưng rất nhanh liền loại bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì cô nghe được tiếng nước chảy.

Không sai, là âm thanh tiếng suối chảy, ở tại một chỗ cách gian phòng này không xa hắn là có một dòng suối nhỏ.

Điều này làm cho lòng cô an định không ít, liều cái mạng nhỏ chạy trốn một vòng, nếu như cuối cùng vẫn bị bắt trở về vậy thì cũng thật là buồn bực.

Vệ Lai nhớ trước khi hôn mê mình được bạch y nam tử mang mình thoát khỏi chỗ khe suối, như vậy hiện tại tiếng nước chảy mà mình nghe được hẳn là truyền đến từ kia con suối nhỏ kia. Vậy thì nơi này, không lẽ là nhà của vị bạch y soái ca kia hay sao?

26. Chương 26 : Lúc Nhàm Chán Cũng Đồng Nghĩa Có Thể Đùa Giỡn Một Tí

Xin thứ lỗi mình không tôn trọng một vị thiếu hiệp ôn nhuận như thế, thật sự là đáng dấp nam nhân kia không chỉ có đẹp mắt, mà còn mang theo cái loại khí chất u buồn khiến Vệ Lai khó có thể kháng nổi!

Còn nhớ trước đây lúc ở cục Quốc An, Hạt Tử* đã từng nói một câu rất chí lý: Mỹ nam trước mặt, nào có đạo lý không trêu ghẹo! (*con Bò Cạp)

Chỉ tiếc, ngày trước thân phận các cô đặc thù, thậm chí hận không thể tự giấu mình đến một nơi hẻo lánh không người, thì làm sao có thể lớn mật đùa giỡn với mỹ nam.

Tuy nhiên ở chỗ này thì khác rồi, bây giờ mình đã được tự do, mặc dù sau lưng còn có truy binh tai họa ngầm, nhưng ở thời đại này không có điện thoại không có internet hoặc vũ khí lạnh, truy binh có thể bắt mình về như thế nào đây?

Có lẽ, chuyện trêu ghẹo mỹ nam lúc này mình thật có thể thi hành chu đáo.

"Hừ! 'Nửa chết nửa sống', cô muốn năm nào tháng nào mới chịu tỉnh lại đây!" Chủ nhân giày vải để mềm đi tới cạnh giường Vệ Lai đang nằm, thật không khách khí rống lên một câu như thế. Sau đó đặt mông ngồi xuống trên mép giường tiếp tục nói: "Thật là đáng ghét! Cô muốn chết thì chết đi, tại sao cố tình phải chạy tới trước mặt chủ nhân? Cô muốn bị thương thì bị thương đi, tại sao lại phải bị thương ở địa phương này? Hừ! 'Nửa chết nửa sống', tôi rất ghét cô, rất ghét cô!"

"Xì!" Vệ Lai rớt cuộc không giả bộ được nữa, rất vô lương mà phụt cười.

"Á!" Tiểu nha đầu ngồi ở trên mép giường sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức há to miệng trừng lớn mắt nhìn nàng, thật lâu cũng không có nói nên lời.

Vệ Lai cười đến bụng cũng muốn rút gân, đến khi cảm thấy vết thương ở ngực lại bắt đầu lâm râm đau nhói mới không thể không cố nén ngừng lại. Sau đó mở mắt nhìn tới chỗ nha đầu kia vừa nhảy ra.

Đó là một cô gái nhỏ tuổi chừng 14, 15. Trên người mặc bộ quần áo màu xanh ngọc, không tính là giàu có nhưng lại rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Mắt to hàng mi cong vút, cái miệng nhỏ nhắn tức giận mà cong lên, hai bím tóc thả ở trước ngực, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

"Ồ? Mỹ nữ!" Vệ Lai cố ý trêu chọc cô ta, "Mỹ nữ! Là cô ở suốt bên cạnh chăm sóc vết thương cho tôi hay sao? Hay da, thật là cảm động quá! Đáng tiếc tôi và cô đều là con gái, nếu không hả, lão. . . .À không, tôi, tôi nhất định sẽ dùng sinh lễ long trọng đến cưới cô về nhà đó nha!"

27. Chương 27 : Đùa Giỡn Em Gái Thật Vui Vẻ

"Cô . . ." Tiểu nha đầu bị cô làm cho xấu hổ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, gơ tay chỉ về hướng Vệ Lai 'cô, cô' cả buổi mà vẫn không thể nào nói được câu tiếp theo.

Vệ Lai nhìn mà buồn cười, nhận thấy cô gái này thật rất thú vị, vì vậy lại nói:

"Có điều nói tới tình yêu chân chính thì không có phân biệt nam nữ. Nếu như trong lòng cô thật sự ái mộ tôi thì tôi cũng không ngại chung sống với cô cả đời đâu!"

"Cô thật là vô sỉ!" Rốt cuộc hung hăng gào to lên được một câu, nha đầu kia giận đến sắp rơi nước mắt. "Cái người này, sao cô có thể không đứng đắn như vậy chứ? Uống công chủ nhân nhà tôi tận tâm cứu cô, không ngờ cô lại là một tên háo." Nói chưa dứt lời liền im bặt, hình như cái từ 'háo sắc' này là dùng để nói nam nhân thì phải. Đối mặt với một nữ nhân không được đứng đắn, tiểu nha đầu thật sự là không biết nên dùng từ gì cho đúng.

"Ấy ha, phải ha!" Vệ Lai khoa trương kêu to: "Mới vừa rồi giống như nghe cô nói cái gì chủ nhân chủ nhân đó! Còn oán trách tôi tại sao đến trước mặt chủ nhân nhà cô chết! À! Thì ra là cô yêu thích chủ nhân nhà mình à!"

Lúc nói câu sau cùng cô còn cố ý lên giọng, khiến nha đầu kia sợ tới mức nhảy một bước thật dài vọt tới đưa tay bịt miệng cô lại.

"Cô nói bậy bạ gì đó!" Vừa nói vừa khấn trương ngoái đầu nhìn ra phía ngoài, xác định ngoài phòng cũng không có người mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng tay bịt miệng che Vệ Lai vẫn không hề buông xuống.

”“Nửa chết nửa sống”, tôi nói cho cô biết, cô không được ăn nói lung tung đấy! Cô còn nói bậy bạ nữa tôi. . . Tôi sẽ”

”Cô sẽ thế nào?” Vệ Lai khiêu khích nhìn cô gái, ậm ờ hỏi lại.

Anh mắt tiểu nha đầu chuyển động, khẽ hừ một tiếng rồi nói:

”Tôi sẽ đi nói ra chuyện chủ nhân nhà tôi chữa trị vết thương cho cô như thế nào! Cô bị thương ở chỗ đó, để sau này xem cô làm sao gả được ra ngoài!”

Có lẽ cho rằng lần này cuối cùng cũng có thể làm cho Vệ Lai á khẩu không trả lời được, dù sao danh tiết của phụ nữ là rất quan trọng.

Tiểu nha đầu vì cao hứng nên tay cũng thả lỏng ra, vui vẻ nhìn Vệ Lai muốn nghe một chút xem cô ta còn lời gì để nói.

Nhưng không ngờ, người ở trên giường bị nàng gọi là ”Nửa chết nửa sống” cười đến vô cùng sáng lạn.

Trong nháy mắt đó, tiểu nha đầu thật sự đã cho là mình thấy được ‘Tiên nữ’ hạ phàm, bởi vì cô ta rất đẹp, cười lên lại càng thêm xinh đẹp đến nỗi khiến cho vạn vật xung quanh đều phải xấu hổ.

Nhưng cũng chính người con gái xinh đẹp đó khi mở miệng, lại nói ra những lời mà không làm cho người ta chết đứng thì không có cam tâm.....

28. Chương 28 : Cô Từ Thanh Lâu Trốn Ra Sao

”Thật tốt quá! Cô mau đi nói đi, mau đi nói đi! Hóa ra tôi đã bị chủ nhân nhà cô nhìn thấy hết rồi ư! Vậy thì hẳn nhất định phải cưới lão tử! Aizzz, đáng kiếp hử để nhìn như thế, lão tử còn cầu mong gì bỏ gân tìm xa đi gả cho người khác chứ!”

Hiếm khi có dịp trêu ghẹo người, cũng không để ý, hai chữ ”Lão tử” câu nói ưa thích treo ở cửa miệng ngày trước được cô không ngưng miệng nói ra.

Tiểu nha đầu kia đã gần như mất hết hy vọng, cũng hoàn toàn bị sụp đổ.

Cô ta cho rằng thật sự là không thể nào nói chuyện với một cô gái điên khùng như vậy, theo bản năng hai tay ôm đầu xoay người như muốn lao ra khỏi phòng.

Nhưng vừa chạy được một nửa đột nhiên quay đầu lại, nhìn chòng chọc Vệ Lai thật lâu, sau đó ném lại một câu nói khiến Vệ Lai cũng cảm thấy rất có thể muốn giết người:

”Không phải cô từ thanh lâu trốn ra đây đó chứ?”

Vệ Lai trợn trắng mắt!

Được rồi! Mình thua!

Quay đầu trở lại dứt khoát nhắm chặt mắt không thèm để ý cô ta nữa, em gái này thật không đáng yêu chút nào, lại còn nói mình từ thanh lâu chạy trốn ra đây.

Chẳng lẽ diện mạo Lam Ánh Nhi này nhìn rất giống với con gái nhà bất lương hay sao?

Thật vô lương mà đem tất cả trách nhiệm đổ hết lên người Lam Ánh Nhi, người nào đó lựa chọn hoàn toàn xem nhẹ những lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy mùi khiêu khích của mình.

Tiểu nha đầu rất hài lòng với thắng lợi cuối cùng của mình, tươi cười hơn hở vòng trở lại, sau đó nhìn về phía cô nói:

”Không sao, nếu như cô cầu xin tôi, tôi sẽ giúp cô giấu kín bí mật này!”

Cô im lặng không nhúc nhích!

”Hừ! “Nửa chết nửa sống”, lần này cô không còn lời gì để nói sao! Tâm địa chủ nhân tôi có tốt hơn nữa cũng sẽ không cưới một nữ nhân trong thanh lâu đâu! Tôi đi sắc thuốc cho cô, cô phải mau mau khỏe lại

rồi sau đó đi cho thật xa! Tuyệt đối không được trở lại quấy rầy quấy rầy cuộc sống yên ổn của chúng tôi nữa! Biết chưa?”

Nói dứt lời, tiểu nha đầu nhảy nhót chạy ra ngoài, Vệ Lai thậm chí có thể nghe được sau khi cô ta ra khỏi phòng kìm lòng không được khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian.

Thật là một nha đầu đơn thuần vui vẻ.

Vệ Lai không khỏi than nhẹ, nghĩ tới dáng vẻ tiểu cô nương giận dữ với mình, đơn thuần đáng yêu như thế, cô ấy giống như một đoạn tuổi thơ ấu ngấn ngủ được cô mãi mãi niêm chôn cất vào chỗ sâu nhất trong ký ức.

Khi còn bé, vẫn luôn cho rằng cục Quốc An chính là một nơi vô cùng tốt, ít nhất cũng có nhiều bạn nhỏ cùng tuổi ở chung với nhau, có thể rất nhanh được vớt ra khỏi đầu nổi ám ảnh cha mẹ mình bị tai nạn xe cộ qua đời.

29. Chương 29 : Tên Của Nhóm Cô

Nhưng rồi dần dần cô phát hiện tất cả đều không tốt đẹp như mình tưởng tượng.

Đó là vào thời điểm bị bao vây ở giữa quyền lợi vừa chính vừa tà!

Một mặt, Quốc gia giao nhiệm vụ quan trọng nhất, cơ mật nhất cho các cô đi ngoại giao.

Mặt khác, lại dùng hết đủ mọi thủ đoạn kín đáo giám thị bọn cô.

Đến một ngày cô rút cuộc hiểu ra tất cả sự việc, Vệ Lai lựa chọn dùng võ ngoài cứng rắn để tự làm vũ khí ẩn núp ỉn.

Cô dốc hết khả năng nhiệt tình phối hợp với đủ loại huấn luyện Trưởng Quan an bài, cũng là người đầu tiên trong một nhóm đặc công cầm lấy AK47 xông lên chiến trường nước A.

Lần đó, cô bị thương còn nặng hơn Lam Ánh Nhi, nhưng vẫn có thể thành công đánh cắp một phần văn kiện cơ mật mang về nước.

Chịu huấn luyện 22 năm, để cho bản chất thật sự của cô từng lớp từng lớp được cởi bỏ hết sạch.

Cho đến khi bản thân trở thành một đặc công ‘Đoạt Mệnh’ phách lối há miệng ngậm miệng đều tự xưng mình là “Lão tử” thì cô mới biết, đây chính là kết quả thành tựu tốt nhất của sự thử thách ở cục Quốc An.

Nhớ lại năm sinh nhật 18 tuổi, ‘Đoạt Mệnh’, ‘Tia Chớp’, ‘Bò Cạp’, ‘Ly Miêu’, bốn cái danh hiệu này từ lâu đã là điểm hành động chung của Tứ Đại Vương Giả. Lời đồn rằng, chỉ cần bọn họ tham dự thi hành nhiệm vụ là chưa từng có khả năng thất bại.

Đêm đó, bốn chị em tập hợp ngồi chung ở một bờ cát ngẩng đầu nhìn sao trời lấp lánh. Là cô mở ra đề tài trước, cô nói với ba người chị em khác:

”Tôi tên là Vệ Lai! Phía sau là ‘Đoạt Mệnh’ nhưng tôi đây chỉ thực sự tên là Vệ Lai!”

Lúc ấy, ngay lập tức một trận yên tĩnh, ba người khác đều nhìn cô im lặng không nói.

Một hồi lâu, ‘Tia Chớp’ đưa tay nắm chặt tay cô sau đó nói:

”Tôi tên Phượng Tổ Nhi!”

”Tôi tên Điền Phi!”

”Tôi tên Liễu Nhược Y!”

Cả ba từng ước hẹn phải sống cho thật tốt, sống mãi đến già, đến một ngày nào đó không còn bán mạng cho cục Quốc An nữa mới thôi.

Đến lúc đó, bọn họ có thể được tự do tìm đến một nơi đào nguyên, sống một cuộc sống của người bình thường.

Nhưng mà, Phượng Tổ Nhi là người thất hẹn đầu tiên!

Ngày đó khi nghe tin ‘Tia Chớp’ chết, Vệ Lai đã hiểu được, có lẽ bọn họ căn bản không có khả năng bước ra khỏi cục Quốc An.

Có lẽ. . . .Cục Quốc An căn bản không cho phép bọn họ già đi!

Rốt cuộc đến phiên mình!

30. Chương 30 : Quý Mạc Trần

Vệ Lai ngược ngược đầu, mặc cho hai hàng nước mắt trượt ra khỏi mắt rồi chảy xuống vành tai.

Cô đã không còn nhớ rõ mình rốt cuộc có bao nhiêu năm chưa từng có kiểu dáng thả lỏng cảm xúc của chính mình, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, cuối cùng không có ai cai quản lý mình, rốt cuộc, lần này, mình đã thuộc về chính mình!

Cứ như vậy để mặc cho nước mắt tuôn chảy, cô không hề biết ở một góc khuất bên ngoài khung cửa sổ nhỏ đang có một bóng dáng áo trắng phất phới đứng dựa vào tường.

Ngón tay thon dài cầm một thanh tiêu, cứ thế im lặng nhìn về hướng người ở trong phòng. Từ lúc cô cố ý trêu chọc tiểu nha đầu cho đến khi không hiểu tại sao cô ta lại rơi lệ.

Cứ lẳng lẳng nhìn như vậy, khóe môi nhếch lên ý cười yếu ớt như có như không.

Có thể nói, người có thể cười còn có thể khóc hẳn là không có việc gì rồi.

Quý Mạc Trần khẽ thở ra một hơi, người không có việc gì là tốt rồi, không uống hẳn đã dốc lòng cứu người.

Chỉ mong đúng như lời tiểu nha đầu nói, cô ấy nhanh nhanh khỏe lại rồi hãy mau rời đi.

Hắn trước đến nay vẫn không muốn vùng núi Tiểu Trúc này mất đi sự thanh tịnh, cũng không muốn....Không muốn bị cảm xúc khó hiểu khuấy rầy tinh thần.

Ước chừng hai canh giờ, một mùi hương thuốc bắc đặc trưng bay vào mũi.

Vệ Lai miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng chỉ nhìn thấy ánh nến.

Thuận mắt ngó ra ngoài cửa sổ, thì ra là chẳng biết lúc nào bên ngoài đã ửng tối.

”Cô ngủ cũng được quá chứ!” Tiểu nha đầu bưng thuốc tiến vào nhìn về phía Vệ Lai mới vừa mở mắt ra, bĩu môi nói: ”Trước đó đã ngủ bốn ngày, vừa tỉnh lại lại còn ngủ thêm một lúc nữa!”

”Tôi ngủ bốn ngày?” Vệ Lai lúc này thật sự sửng sốt, vốn cho rằng ngất nhiều lắm cũng chỉ một ngày mà thôi, nhưng không ngờ, vừa nhắm mắt mở mắt thoát cái đã qua bốn ngày. ”Sao có thể lâu như vậy?”

Tiểu nha đầu để thuốc bưng trong tay xuống cạnh bàn, sau đó đi tới trước giường giữ đầu đỡ người cô lên.

Tuy lời nói ngoài miệng không lễ độ, nhưng việc chăm sóc người trái lại thật sự rất tận tâm tận lực.

Vì sợ đụng đến miệng vết thương Vệ Lai, nàng dứt khoát quỳ xuống bên cạnh giường cố gắng dùng lực đỡ phân nửa cơ thể Vệ Lai dậy.

Đến lúc Vệ Lai rốt cuộc ngồi dậy tựa vào cái đệm lớn phía sau lưng, thì trên thái dương tiểu nha kia đều là những giọt mồ hôi trong suốt.

Vệ Lai rất tự nhiên nâng lên cánh tay phải để lau mồ hôi giúp cô gái, nhưng không ngờ lại làm cho đối phương sợ tới mức giật bắn người theo bản năng bật ngửa ra phía sau, kết quả sau tiếng ”bịch” là ngã ngồi trên mặt đất.

31. Chương 31 : Cô Sợ Tôi Cường Gian Cô Hay Sao

"Á!" Nha đầu bị ngã đau hét lên, mím môi ngồi luôn trên mặt đất, thật sự như sắp muốn khóc.

Vệ Lai cũng sững sốt, cười khổ nhìn nha đầu hỏi: "Cô làm gì đấy?"

"Cô mới là làm gì đấy?" Nha đầu hỏi ngược lại, "Tôi có ý tốt đỡ cô ngồi dậy, cô lại còn muốn động tay động chân!"

"Tôi. . . ." Vệ Lai thật muốn lấy đầu cụng vào tường, "Cái gì động tay động chân? Tôi đâu không phải là đàn ông! Cô sợ tôi cường gian cô hay sao?"

"Ôi trời, cô câm miệng!" Nghe thấy nàng còn nói ra lời nói xấu hổ muốn chết, tiểu nha đầu lại càng không vui lòng. "Cô đừng cử động, cứ ngồi đàng hoàng tử tế là được rồi. Tôi cho cô uống thuốc, sau đó cô ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, tôi không quản nữa!"

"Stop!" Vệ Lai liếc nhìn nha đầu nọ, "Cô cùng mỹ nam áo trắng đó 'cô nam quả nữ' ở tại trong núi này còn không sợ mất đi trong sạch, còn tôi là phụ nữ chỉ muốn giúp cô lau mồ hôi mà lại có thể hù dọa cô thành ra thế này! Thật không biết trong đầu cô nghĩ cái gì."

"Ai cần cô lo!" Tiểu nha đầu thở phì phò đứng lên, vuốt vuốt cái móng đau ê ẩm, sau đó bưng lên chén thuốc lần nữa đi trở lại bên cạnh Vệ Lai. "Há miệng ra, mau mau thuốc uống đi! Tôi nhắc lại một lần nữa! Mau khỏe lại cho tôi, sớm khỏe rồi sớm đi!"

"Không đi!" Có thể nghe lời uống thuốc, nhưng muốn đuổi mình đi hả đâu có dễ như vậy được. "Ở đây rất tốt, có sông có núi, có mỹ nam mỹ nữ, tại sao tôi phải đi?"

"Cô dựa vào cái gì không đi?" Tiểu nha đầu trợn mắt hỏi, "Nơi này cũng không phải là nhà cô, cô chỉ là một người khách, sức khỏe tốt lên rồi đương nhiên phải rời đi chứ!"

"Ở thời gian dài dĩ nhiên chính là nhà của tôi!" Cô nói khoác mà không biết ngược.

"Dù cô có ở đây cả đời thì nơi này cũng không thể biến thành nhà của cô đâu!"

"Vậy tôi cứ ở đây cả đời thử xem thế nào? Nếu như không thành, nửa đời sau tôi sẽ đi!"

"Cô. . . ." Tiểu nha đầu lại bị chọc tức đến không nói nên lời, hung hăng đem chén thuốc đổ vào trong miệng cô, sau đó xoay người rời đi.

"Ầm" Tiếng đóng cửa vang lên cũng ngăn chặn lại tiếng cười của Vệ Lai.

Tiểu nha đầu uất ức đến ngậm chặt miệng, nàng thề, đây tuyệt đối là nữ nhân mà đời này nàng thấy ghét nhất!

Vệ Lai lại cười một trận, sau đó phát hiện nha đầu kia đã quên để cho nàng nằm xuống.

Thử động dậy cơ thể mình, lại phát hiện cánh tay phải tuy rằng có thể nhúc nhích, nhưng một chút hơi sức cũng không có.

32. Chương 32 : Anh Chàng Đẹp Trai Lại Xuất Hiện

Muốn nương cơ thể để nằm xuống, nhưng trần trở vài lần lại khiến iệng vết thương nổi lên vết máu.

Một cơn nóng rất đau đớn truyền đến, Vệ Lai thầm mắng mình là đồ ngu ngốc.

Rõ ràng có việc cầu người, còn muốn cố tình mang người ta ra làm trò cười, thật là tự tìm trái đắng.

Đáng đời, thật là đáng đời!

Bây giờ phải làm sao đây?

Dù sao cũng không thể cứ ngồi thế này ở trên giường suốt đêm được, vậy rất khó chịu à nha?

Kêu người đi!

Rơi vào đường cùng cô quyết định dùng cách thức gọi nha đầu kia trở về.

Vì vậy, hé miệng, hít sâu một hơi ——

”Người.....”

”Đừng gọi nữa!”

”Khụ khụ!” Tiếng kêu vừa chuẩn xong đột nhiên bị người cắt ngang, Vệ Lai bị sắc đến nước mắt cũng trào ra. ”Khụ khụ!” Từng trận ho lại động đến miệng vết thương khiến vết máu càng lan càng nhiều.

”Ai đó?” Người đó xông vào từ bên ngoài cửa sổ, có vẻ nôn nóng trực tiếp lướt đến cạnh giường Vệ Lai.

‘Kịch kịch!’

Vươn tay nhanh chóng phong bế ba chỗ huyết đạo ở xung quanh miệng vết thương cho cô, máu lập tức liền ngừng lại.

Vệ Lai trong lúc hoảng loạn bắt lại cánh tay người tới, thở hổn hển hai hơi thật lớn, nhờ vậy mới ngăn chặn được cơn ho.

Sau đó ngẩng đầu lên, đối diện đó là một đôi con ngươi trong suốt bình tĩnh, vốn định muốn mở miệng mắng vài câu, nhưng đối mặt với một người tuấn tú thanh đậm chất phát đến không giống người phạm tội thế gian này. . . .Thì câu ‘mẹ nó tùy tiện vào phòng người ta’ của cô thật sự là ngại nói ra khỏi miệng.

”Lúc này đã hơn nửa đêm, nếu cô cất tiếng ồn ào, đoán chừng chìm chóc trong núi cũng phải bị cho làm cho hoảng sợ đấy.

Nét mặt chừng 27, 28 tuổi, giọng điệu thản nhiên như có như không, lãnh đạm và lạnh lùng như lúc nào cũng lơ đãng xa cách với người khác.

Vệ Lai không lên tiếng, trên thân người này tỏa ra vị thuốc đàn hương tự nhiên vừa khéo phủ lên người cô khiến cô vô cùng thoải mái.

”Không nằm xuống sao?” Quý Mạc Trần hơi nhíu đầu lông mày, nhìn về phía cánh tay mình đang bị nàng bắt lấy.

Hắn không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác, huống chi lại còn là phụ nữ.

Theo lẽ thường mà nói, thấy hắn nhìn như vậy đối phương nên phải thức thời mà buông tay ra.

Nhưng hắn không biết, cô gái trước mặt mình vốn không thể suy đoán theo lẽ thường được.

Đối với Vệ Lai mà nói, giữa nam nữ lôi kéo tay nhau, việc này xưa nay vốn không phải là chuyện gì ghê gớm lắm!

Huống chi, nếu cô lôi kéo hắn lại, chủ ý chỉ là muốn thân cận nhiều hơn một chút.

33. Chương 33 : Nam Tử Thanh Nhã Không Ai Bằng Cũng Có Sở Thích Rình Coi Trộm

Nam tử áo trắng này phù hợp với tất cả khiêu thẩm mỹ của Vệ Lai về khác phái. Mẫu người như vậy hầu như là chỉ có thể xuất hiện trong tưởng tượng, mà nay lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.....

OMG! Cô không phải kiểu con gái thời cổ đại bảo thủ đến mức đi không lộ chân cười không hở răng, mà với cá tính của Vệ Lai, cho dù trực tiếp ngẩng đầu hôn lên bờ môi thoáng cong lên như hai cánh hoa này cũng là chuyện rất bình thường. (hết nói chị 2 này lun)

Bình tĩnh!

Ở trong lòng kiên quyết cảnh báo chính mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, xúc động chính là ma quỷ.

Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, cuối cùng thay đổi biểu cảm thành nét mặt đoan trang nghiêm chỉnh, nhìn về phía Quý Mạc Trần nói:

"Tôi làm nha đầu huynh tức giận bỏ đi rồi, nên chỉ có thể tự mình ngồi ở chỗ này."

"Ta biết!" Quý Mạc Trần than nhẹ một tiếng, trên tay tăng thêm sức đỡ nàng tựa trở lại vào trên đệm dựa." Nếu không muốn nằm xuống, vậy thì ngồi một chút cũng được!"

"Huynh biết sao?" Vệ Lai nhú mày, sau đó liền gật gật đầu: "Ồ, đúng rồi! Lúc này huynh nhảy vào từ ngoài cửa sổ. Thật không ngờ, đàn ông thanh nhã không ai bằng như huynh mà cũng có sở thích rình coi trộm nha!"

Quý Mạc Trần buồn cười hừ nhẹ, lặng lẽ rút tay lại. Suy nghĩ một chút, rồi xách qua một cái ghế dựa ngồi xuống ở cạnh giường nàng.

"Nhìn bề ngoài cô thật giống là một cô nương con nhà đài hoàng, sao có thể nói ra toàn những lời thô lỗ như thế."

Giọng nói của hắn vẫn nhẹ nhàng hời hợt, nhưng ánh mắt hắn thì luôn nhìn thẳng vào mắt nàng, có vẻ như nhất quyết muốn có được đáp án.

Vệ Lai theo thói quen nhún nhún vai, nhưng không nghĩ tới lại động tới vết thương, đau đến phải nhếch miệng.

"Những động tác nhỏ như thế này nhất định cần phải sửa đổi, ít nhất trước khi miệng vết thương hoàn toàn lành hẳn thì không được làm nữa." Quý Mạc Trần khẽ lắc đầu, nói: "Ta đã điểm ba chỗ huyết đạo cho cô, tạm thời sẽ cầm máu, trước mắt không còn gì đáng ngại nữa, một lát ta sẽ bảo Sơn Linh đổi lại được khác đắp lên vết thương cho cô."

"Huynh không thành thật chút nào!" Vệ Lai than nhẹ nói, "Tôi đang hỏi là vì sao huynh phải đứng ở ngoài cửa sổ phòng tôi, trốn ở dưới lầu như thế để làm gì?"

Quý Mạc Trần không hiểu trốn ở dưới lầu là ý gì, nhưng cũng biết nàng cố ý bám lấy chuyện hắn đứng bên ngoài không chịu buông tha, vì vậy thản nhiên sửa lại lời nói của nàng: "Không thể nói là ta đứng ở ngoài cửa sổ phòng cô, mà phải nói là đứng ở trong viện của ta!"

Nghe xong những lời này Vệ Lai thiếu điều rất muốn vỗ tay, hay ột đối thủ biết nghiền ngẫm từng chữ một, mình thích!

34. Chương 34 : Giới Thiệu Về Bản Thân

"Phong bế lại huyết đạo thật ra không phải là một cách hay!" Vệ Lai quyết định không nói đến vấn đề kia nữa, dù sao bị mỹ nam ở ngoài cửa sổ nhìn lén cũng là một chuyện rất vinh dự. "Phương pháp phong bế lại huyết đạo này thật ra cũng không hay lắm, bởi vì ngăn cản máu lưu thông trong thời gian dài sẽ rất có hại cho cơ thể. . . .Được rồi!" Cô phát phát tay phải, không muốn tiếp tục đề tài này nữa. "Xin chào! Tôi tên là Vệ Lai!" Cuối cùng đã có thể nói ra tên thật, ở cái thế giới này không cần phải che che giấu giấu. Hy vọng cái tên Lam Ánh Nhi kia ở nơi này vẫn chưa được ai biết đến. Trước nên cứ để cho đối phương có thói quen gọi mình là Vệ Lai cái đã.

Quý Mạc Trần thấy nàng tự giới thiệu về mình còn đồng thời giơ ra bàn tay, cảm thấy hơi kỳ quái. Nhưng chỉ hơi ngần ra trong chốc lát, rồi lập tức nói:

"Ta tên Quý Mạc Trần." Giọng nói nhạt nhẽo như bột ngũ cốc không người nào thích ăn.

Vệ Lai không muốn so đo với hắn, hiệu quả thật giống như những gì mình đã dự đoán.

Một người như vậy, cộng thêm tiếng nói như thế, kết hợp với giọng điệu này, còn có thần thái đó. Tên như thế cũng là chuyện đương nhiên.

"Cô đơn hiu quạnh....." Cô tự mình thì thầm nói: "Cô đơn đúng là một chuyện rất đau khổ, tên của huynh đặt thật không tốt." Sau đó lại lúc lắc đầu: "Nhưng mà coi như cũng dễ nghe! Đúng rồi." Cô giương mắt nhìn thẳng vào Quý Mạc Trần hỏi: "Nghe nói tôi đã ngủ bốn ngày, sao có thể ngủ lâu như vậy?"

Quý Mạc Trần theo bản năng vươn tay giúp cô kéo lên tấm chăn đã bị trượt xuống tới hông, rồi mới nói:

"Vốn là tỉnh lại sớm hơn, nhưng do miệng vết thương của cô quá nặng, sợ cô không chịu nổi sự đau nhức, nên tôi mới dùng tới chút thuốc an thần.....Giờ ổn rồi!" Sau đó dường như cảm thấy có chút xấu hổ bởi hành động không tự giác giúp cô kéo chăn lên lúc này của mình, hắn đứng lên nói: "Thời gian không còn sớm nữa, tôi đi bảo Sơn Linh đổi thuốc cho cô, sau đó hãy ngủ lại đi!"

Đổi xong thuốc cô liền đi ngủ, suốt đêm cô ngủ rất ngon giấc, thậm chí Vệ Lai còn nhếch miệng cười trong khi ngủ.

Quý Mạc Trần, thật sự là một nam tử phong độ nho nhã đến cực điểm.

Liên tiếp mấy ngày, nhờ vào tài chẩn bệnh và điều trị khéo léo của Quý Mạc Trần cộng với được tiểu nha đầu Sơn Linh hết lòng chăm sóc, Vệ Lai vẫn có thể giữ nguyên hiện trạng nữa cánh tay trái không di chuyển mà tự mình đi tới đi lui.

35. Chương 35 : Đãi Cơm Đều Là Cá

Ở chỗ của Quý Mạc Trần có sẵn vài quyển sách thuốc dành để đọc giải buồn giết thời gian. Mấy ngày nay Vệ Lai đều vui mừng vào trong những quyển sách về hải dương nên không có tâm tư cùng Sơn Linh đấu võ mồm nữa.

Thấy Vệ Lai yên tĩnh không kiếm chuyện nữa Sơn Linh rất vui vẻ, dù sao cũng không ai muốn ở bên cạnh một người mà ngày nào cũng làm ình tức giận.

Tiểu nha đầu hiện đang làm cá, nói là thời tiết càng ngày càng lạnh, về sau muốn ra khe suối bắt cá cũng không phải là chuyện dễ.

Vì thế bữa tối hôm nay hầu như đều toàn là món cá.

Vệ Lai nhìn một bàn đủ loại thức ăn toàn là cá mà nhúu chặt lại hai hàng mi thanh tú nhìn Sơn Linh.

"Nhìn cái gì?" Sơn Linh không vui nói, đem bát đĩa để để tới trước mặt Vệ Lai một cách nặng nề nói: "Tất cả đều là đồ ngon đấy! Không có độc đâu mà sợ!"

Vệ Lai nhướng mắt lên nhìn, thật là làm phản mà! Mình không ồn ào, thì tới lúc nha đầu này lên mặt.

"Sơn Linh!" Không đợi nàng nói xong, Quý Mạc Trần từ ngoài cửa đi vào thông thả nói: "Cô nương ấy là khách, không được vô lễ!"

Tiểu nha đầu ngay lập tức im miệng, hậm hực cúi đầu xuống, bắt đầu xới cơm ọi người.

Vệ Lai nhìn thấy buồn cười, nhưng khi nhìn đến một bàn thức ăn toàn là cá thì không khỏi lại chạm đến nỗi buồn.

Xưa nay cô không có ăn cá, hoặc có thể nói là sau khi cô vào cục an ninh quốc gia thì không hề ăn cá nữa.

Không phải là không thích, mà ngược lại cô thực sự rất muốn săn khoái mà nếm thử một chút hương vị thịt cá.

Nhưng vào năm bốn tuổi, cô bị xương cá mắc ở cổ họng, làm cho cô từ đó về sau không thể mở miệng nói chuyện. vì thế nên Vệ Lai không bao giờ ăn cá nữa.

Dường như nhìn ra nàng đang khó xử, Quý Mạc Trần nhíu nhẹ mày hỏi:

"Sao vậy? không hợp khẩu vị của cô nương sao?" Sau đó lại nói: "Vệ cô nương, Sơn Linh còn nhỏ, nếu có chỗ nào mạo phạm cô nương kính mong cô nương thứ lỗi."

Vệ Lai than nhẹ, cái gì mà mạo phạm với thứ lỗi chứ! Mình đã lớn như vậy rồi, làm sao có thể giận dữ với một đứa bé mới chỉ hơn mười tuổi đâu được.

Được rồi! Tuy rằng Lam Ánh Nhi cùng lắm cũng chỉ 16, 17 tuổi mà thôi, ai bảo linh hồn trong cơ thể này đã sống qua hai kiếp người rồi, tưởng chừng như cũng sắp thành tinh rồi đấy!

"Tiên sinh hiểu lầm rồi!" Vệ Lai cười khẽ, tiếng gọi tiên sinh này là mấy ngày trước cô đã chuẩn bị thật lâu mới dám xưng hô như vậy. Khi đó cảm thấy gọi hần như thế nào cũng rất không thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có hai chữ "Tiên sinh" mới hợp với một thân nho nhã, khí chất đến cực điểm của hần, "Hồi còn nhỏ, tôi bị xương cá mắc ở cổ suýt chút nữa đã không còn nói chuyện được, từ đó về sau tôi không có ăn cá nữa." Cô trả lời thật lòng.

36. Chương 36 : Cảm Giác Được Người Khác Quan Tâm

"Ừ." Hần gật đầu, cũng không có hỏi nhiều.

Sơn Linh lén lút cười trộm, giống như là rất đắc ý khi vô tình trêu chọc được Vệ Lai.

Không đợi nàng cười xong, lại nhìn thấy Mạc Quý Trần dùng đũa của mình gấp toàn bộ cá hấp vào một cái bát nhỏ rồi dùng đũa kiểm tra gấp ra từng cọng xương cá, cuối cùng hết sức tự nhiên để vào bát của Vệ Lai, nói: "Cô nương hãy yên tâm dùng đi!"

Mặt khác, hai người ở trong phòng đều sưng sốt, Vệ Lai theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Quý Mạc Trần, lại thấy hần hết sức chuyên chú ăn cơm, dường như hành động kia bình thường đến nỗi cũng không hề có suy nghĩ nào quá phận.

Mặt Sơn Linh đột nhiên sung huyết vọt lên đỏ bừng, ai oán chuyển ánh mắt ném về phía Vệ Lai, dùng ánh mắt hung hăng như muốn xé cô ra thành từng miếng thịt.

Vệ Lai bĩu môi khi thấy tiểu nha đầu ghen tị.

Sau đó yên tâm, thoải mái ăn những miếng thịt cá đã được bỏ xương. Quả nhiên rất ngon, thực sự không cảm thấy được cái xương cá nào ở trong miệng cả.

Lần đầu tiên cô ăn cá sau hai mươi năm, cũng không có điều gì xảy ra.

Con người của Quý Mạc Trần giống như có một loại ma lực, lời hần nói, dường như làm cho cô tin tưởng vô điều kiện.

Thịt cá vẫn cứ lẳng lặng lại được gấp bỏ vào trong bát, thời điểm cô ăn Quý Mạc Trần vẫn chưa có nhìn qua bên này một lần nào, nhưng mỗi khi cá trong bát cô vừa hết thì lại có tiếp tục từng miếng khác lại liên tiếp lần lượt bỏ vào trong bát cho cô..

Loại cảm giác này đối với Vệ Lai mà nói thật hoàn toàn mới mẻ, hết sức xa lạ.

Cho tới nay, thói quen của cô đều bị người ta lấy giọng ra lệnh truyền đạt các loại tin tức, cũng quen tiếp nhận đối với bất kì chỉ thị nào, càng quen với việc sống lạnh lùng tự lo cho bản thân.

Cho dù là sống chung với bốn chị em, nhưng cũng đều là tự bản thân chiếu cố chính mình.

Không phải là mọi người không có quan tâm nhau, mà là các cô hiểu được, các cô phải dựa vào vốn liếng ấy để sinh tồn.

Lúc này nhìn trong bát lại có cá, như vậy trong nháy mắt Vệ Lai rất cảm động.

"Tiểu nha đầu sao lại không ăn?" Muốn nói sang chuyện khác để che dấu đi sự khác thường của mình, Vệ Lai ngẩng đầu lên nhìn Sơn Linh nói: "Tiểu nha đầu, sao không bao giờ thấy cô ngồi ăn cơm với chúng tôi vậy?"

Sơn Linh như là nhìn thấy quái vật, nhìn nhìn cô một lúc sau mới nói: "Tôi là nha hoàn."

"Hả?" Vệ Lai bị chặn họng không nói được gì, suy nghĩ lại dường như những người ở cổ đại rất xem trọng địa vị.

37. Chương 37 : Sợ Hãi

Lại nhìn về phía Quý Mặc Trần, từ đáy lòng Vệ Lai bỗng hiện lên ba chữ: Chủ nô!

Chủ nô?

"Ngồi xuống ăn đi!" Thanh âm nhàn nhạt vang lên. "Đã nói với người từ lâu, ở cái nơi vùng núi này không nhất thiết phải tuân thủ những cái quy củ đó."

"Nhưng mà chủ nhân...."

"Nè, nha đầu kia!" Vệ Lai lại trêu ghẹo nàng: "Không phải cô nghe lời chủ nhân nhà mình nhất sao? Vậy sao bây giờ hần bảo cô ngồi xuống ăn cơm mà cô còn có ý kiến khác nữa sao? Ấy da, Sơn Linh à!" Cô còn nhích lại gần nói thêm: "Nhìn xem đi, chủ nhân nhà cô quan tâm tới cô biết đường nào kìa! Cũng đối với cô thật tốt à!"

"Ồ hay, sao cô có thể không nghiêm túc như vậy chứ!" Tiểu nha đầu giậm chân xấu hổ nói: "Tôi...Tôi không thêm nói chuyện với cô nữa!" Nói xong lập tức xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Vệ Lai cười ha hả, lơ đãng nhìn qua khuôn mặt của Quý Mặc Trần, thấy khóe miệng hần cũng đang khẽ nhếch lên, mặc dù không biểu lộ rõ ràng nhưng ý cười vẫn bị cô nhìn ra.

Hai người này rốt cuộc là như thế nào đây?

Càng lúc cô càng không dần được cảm thấy hơi tò mò về thân phận của Quý Mặc Trần, nhưng cũng chưa tò mò đến mức đi theo người ta để hỏi.

Nhưng một người đàn ông dẫn theo một tiểu nha đầu sống ẩn dật nơi núi rừng hoang vu này, chắc chắn là phải có nguyên nhân gì đó?

Hoặc là bọn họ chỉ ở tạm, sau một thời gian sẽ rời khỏi đây quay lại địa phương ồn ào náo nhiệt kia?

Đột nhiên cảm thấy sợ hãi, có chút không muốn.

Làm nhân viên đặc công quanh năm suốt tháng đã tạo cho cô một cái bóng ma.

Cô đã chán ghét lắm rồi cái cảnh bạn lừa tôi gạt giữa người và người với nhau, chán ghét giai cấp cùng với cấp bậc ở giữa sự lợi dụng lẫn nhau.

Nếu cho cô lựa chọn, thì nàng hết sức tình nguyện cùng với chủ tớ hai người họ sống ở núi rừng hoang vu này cả đời.

Cô cười khổ, có thể được sao? Hay đó chỉ là vọng tưởng mà thôi?

Ngày đầu tiên cô đi vào thế giới này hai tay đã dính đầy máu, cô liệu chết trốn ra khỏi cái nơi mà quyền lực nhất thiên hạ! Mà một chỗ như vậy, làm sao có thể cho phép một tên tội phạm quan trọng trốn thoát được?

Còn cái người truy đuổi theo cô, nếu như Lam Ánh Nhi thiếu món nợ tình cảm nào đó với người ta thì không biết có cần Vệ Lai mình đi hoàn trả lại hay không đây?

Nếu như muốn, mình phải làm sao để trả?

"Cô nương đang suy nghĩ chuyện gì?" Bỗng nhiên có một giọng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Vệ lai theo bản năng bật thốt lên: "Lão tử nghĩ cái gì mắc mớ gì đến người!" (=)) pó tai)

38. Chương 38 : Được Rồi, Mình Sửa

Trong phòng ăn lại lần nữa rơi vào yên lặng.

Vệ Lai hận không thể vả vào miệng mình hai cái, hoặc tìm cây kim khâu cái miệng của mình lại.

Làm sao có thể nói với Quý Mặc Trần như thế chứ? Đây thật sự là nghiệp chướng à nghiệp chướng!

Cẩn thận nhường mắt lên lên nhìn hấn, hấn từ đầu đến cuối giống như không có chuyện gì xảy ra, vẫn như cũ một mực ăn cơm, nhưng lại không hề gấp cá vào bát cho cô nữa.

Vệ lai hồi hận đến ruột cũng sắp thúi luôn rồi, những chuyện vừa suy nghĩ ban nãy bỗng chốc lại xông vào trong đầu.

Mỹ nam này đừng nói là muốn đuổi mình ra khỏi nhà để mình tự sinh tự diệt chứ?

OMG!

Một cô gái đang tuổi thanh xuân của thế kỉ 21, tuy mở miệng ra nói toàn những lời không được lịch sự cho lắm, nhưng tổng thể cũng không đến mức quá kinh hãi thế tục. Nhưng mà ở chỗ này thì.....

Cô quyết định nên giải thích trước một chút, vì thế ho khan hai tiếng rồi nói:

"Tôi....."

"Cô nương con nhà dòng hoàng thì nên sửa đổi cách nói chuyện của mình, như vậy mới sẽ tốt hơn."

Hấn nói chuyện, giọng nói còn lạnh nhạt như mặt nước phẳng lặng, nhưng lại im lặng làm cho người ta không thể không cảm thấy uy hiếp.

Vệ Lai gật đầu như giả vờ, đến khi Quý Mạc Trần phải vươn tay ra giữ nhẹ đầu cô lại thì cô mới chịu ngừng.

"Chỉ là thói quen của tôi mà thôi." Vệ Lai cảm thấy mình thực không có tiến bộ, không phải chỉ là mắng người sao, tại sao trong lòng mình phải áy náy chứ?" Về sau tôi sẽ sửa." Quên đi, vẫn là không nên tính toán với hấn, phần thắng quá nhỏ.

"Ừ". Quý Mạc Trần gật đầu, lại bắt đầu ăn cơm.

"Nè!" Chuyện vừa rồi coi như bỏ qua đi, Vệ Lai lấy lại tinh thần hoạt bát bắt đầu muốn thử, "Ăn cơm xong chúng ta đi ra dòng suối nhỏ bên cạnh đi dạo được không? Tôi rất thích nước bên bờ suối đó."

Lúc cô nói chuyện, bàn tay vô ý thức bắt lấy cổ tay Quý Mạc Trần, dùng chút sức kết hợp với tâm tình lúc này của cô thật là vừa vặn tốt.

Nhưng Quý Mạc Trần lại có chút không được tự nhiên, nhưng Vệ Lai không hề có một chút phản kháng nào.

Nắm cổ thay thôi có gì phải sợ?

Cô trợn trừng mắt nhìn lại.

Ở thế kỷ 21, giữa đồng nghiệp nam nữ hoặc bạn bè có ôm nhau một cái cũng là chuyện rất bình thường.

"Trời sắp vào màu Đông rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh, trong núi này khí hậu rất thấp. Cô nương lại có thương tích trong người, muốn đi dạo thì hãy đi ở trong viện này đi!"

39. Chương 39 : Thích Thầm Chủ Tử

"Chính bởi vì trời càng ngày càng lạnh hơn, cho nên bây giờ phải nhân lúc chưa đóng băng mới ra ngoài dạo chơi chứ!" Cô biểu lộ ra một bộ dáng đáng thương, cuối cùng dứt khoát xách ghế đến gần, bấu mỗi ngón đầu nhìn về phía Quý Mạc Trần nói: "Mạc Trần ca ca van cầu huynh, dẫn tôi ra dòng suối nhỏ đó đi dạo được không?"

Lúc nói chuyện, ánh mắt lại phát hiện ra từ nãy đến giờ tầm mắt của Quý Mạc Trần chưa hề rời khỏi cây tiêu, tròn mắt chuyển động nói: "Tôi ngồi ở bờ sông nghe huynh thổi tiêu được không? À..... Đi ra chỗ mà chúng ta lần đầu tiên gặp mặt đó, có rất nhiều kỷ niệm ý nghĩa nữa!"

Cặp mắt còn linh động chớp chớp. Nhìn thấy cô nương van xin tội nghiệp như vậy, ngay cả Quý Mạc Trần trời sinh lạnh nhạt cũng phải chịu thua.

Hấn thề, đầu là lần đầu hấn thấy được một cô gái khó đối phó như vậy.

Dường như tất cả các lễ giáo cô đều xem như gió thoảng mây trôi, nàng ta mở miệng ra thì mắng người, có thể làm cho Sơn Linh tức giận đến hươu chân múa tay, thậm trí nàng ta còn lấy việc hấn trị thương ỉnh mà đem ra trêu đùa.

Nhưng ngày hôm đó khi nàng vừa mới tỉnh lại, rõ ràng hấn nhìn thấy lúc không có ai ở bên cạnh thì nàng lại khóc.

”Không nói chính là ngầm đồng ý nha!” Vệ Lai tự gật đầu, nhìn nhìn thấy hai người cũng đã ăn xong, không quan tâm Quý Mạc Trần có đồng ý hay không gật đầu đáp ứng, đứng dậy kéo hấn đi.

Vừa đứng lúc Sơn Linh đi vào nhà dọn dẹp chén đĩa, liếc mắt nhìn cảnh hai người thân mật đi với nhau.

Tiểu nha đầu nọ không hiểu chuyện gì xảy ra, đứng ở một chỗ ngây ngốc sững sốt một hồi lâu, rõ ràng là tức giận đến hai má đỏ bừng, rồi lại không thể nổi giận.

Cuối cùng không để ý tới ai nữa, cúi đầu đi tới thu dọn đồ trên bàn.

Vệ Lai buồn cười, nha đầu này thật là thú vị, thăm mền chủ tử của mình lại ngược ngùng không chịu mở miệng, cái này không phải là tự ngược mình sao!

Cô chưa từng có trải qua cảm giác thích một người, ở kiếp trước “thích hay yêu” đã sớm bị liệt vào chuyện cấm kỵ, đặc công là không thể có tình cảm.

Cho nên đối với cô mà nói, loại tình huống Sơn Linh thích Quý Mạc Trần cũng giống như nhóm đặc công của cô thích đội trưởng vậy, tuy mạo hiểm nhưng lại kích thích.

Cô chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ, bởi vì dù sao đi chăng nữa cũng thể để mình rơi vào cảnh ngộ đó.

40. Chương 40 : Diện Mạo Của Lam Ảnh Nhi

Tình huống lúng túng như thế, Vệ Lai cũng coi như không có gì vẫn cười cười cợt nhả.

Nhưng khi cô nhìn thấy người có da mặt mỏng như Quý Mạc Trần nhưng lại xem như không có chuyện gì xảy ra thái độ rất bình tĩnh thì cảm thấy có gì đó rất kỳ quái.

”Đi thôi!” Quý Mạc Trần tự mình quay đầu đi ra ngoài cửa. ”Không phải muốn đi ra suối chơi sao! Vậy thì ra đó ngồi một lát.”

Vệ Lai vẫn đứng im không nhúc nhích còn Sơn Linh thì nghẹn ngào cúi đầu làm việc.

Hấn đi tới trước cửa bỗng dừng chân quay đầu lại nhìn Vệ Lai, nhều mày nói:

”Sao còn chưa đi?”

Vệ Lai chơi xấu hấn: ”Ta là người bệnh, là bị thương nha, tiên sinh có thấy qua người bị thương nào lại đi bộ một mình không?”

Ngụ ý của cô là muốn được người dìu đi, Sơn Linh làm như không nghe thấy tiếp tục dọn dẹp bát đĩa.

Quý Mạc Trần cũng không có nói gì thêm, xoay người đi lên phía trước tự mình đuổi tay ra như muốn đỡ Vệ Lai đi.

”Để tôi!” Sơn Linh nhanh nhẩu buông hết chén đĩa trong tay ra chặn Vệ Lai lại rồi đỡ Vệ Lai khỏi Quý Mạc Trần.

Quý Mạc Trần buông tay đi ngược trở ra ngoài. Vệ Lai nhìn thoáng qua thấy Sơn Linh đang tức giận nhìn mình, lại nhìn sang người có dáng vẻ tao nhã mà cho dù núi thái sơn có sụp đổ trước mặt cũng không thay đổi kia mà không khỏi thầm than, xem ra “người núi” này cũng rất vô tình nha!

Lúc này đã đi đến bên bờ suối, Vệ Lai thở dài hóng gió.

Quả nhiên là “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu rủ hoa cười lại gặp làng” đây mà. (câu thơ này nghĩa là trong hoàn cảnh khốn khó tìm ra được lối thoát ngụ ý là có tia hy vọng)

Ngày đó vừa mới đến cái thế giới này thì mình suýt nữa đã mất mạng, đảo mắt một cái đã qua mấy ngày, hiện còn có thể an nhàn đi theo một nam nhân như trong tranh vẽ đi tản bộ bên dòng suối nhỏ này.

Con người mới và hoàn cảnh mới luôn khiến người ta có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời!

Cũng phải! Hiện tại đối với mình mà nói cũng như cách một thế hệ rồi.....

Dừng bước bên bờ suối, nhìn về phía trước dò xét, hôm nay trời không có gió, nên nước suối chảy rất chậm.

Đang tìm tòi thì khuôn mặt thanh tú của Lam Ánh Nhi hiện ra rõ ràng.

Đây không phải là lần đầu tiên Vệ Lai nhìn thấy khuôn mặt này, gương mặt này cô đã từng trông thấy nó qua chiếc gương đồng ở trong phòng.

Có điều khuôn mặt này quả thực là có ma lực làm cho người ta nhìn mãi không chán, trên mặt nước đang hiện ra một cô gái đang trong lứa tuổi 16, môi đỏ răng trắng khuôn mặt mỹ lệ như tranh vẽ. Giờ đây đang lẳng lặng đối diện với mình, đôi mắt lúng liếng nét mặt tươi cười như hoa.

41. Chương 41 : Huynh Xem, Hai Chúng Ta Ăn Mặc Thế Này Nhìn Có Giống Đôi Tình Nhân Hay Không

Vệ Lai lúc này đang mặc một bộ váy áo toàn thân đều màu trắng, nghe nói là Sơn Linh đặc biệt xuống núi mua cho cô.

Cô đứng thẳng người nhìn kỹ lại toàn bộ cơ thể mình, lại nhìn sang Quý Mạc Trần đứng yên lặng cách đó không xa, đột nhiên cao giọng nói:

”Tiên Sinh! Huynh xem, hai chúng ta ăn mặc thế này nhìn có giống đôi tình nhân hay không hả?”

Nam tử áo trắng không phản ứng gì nhưng Sơn Linh thì lại tức giận đến giậm chân, theo phản xạ tự nhiên nói:

”Thật là chưa từng thấy qua người con gái nào không đứng đắn như cô! nếu cô còn đối với chủ nhân của tôi bất kính như vậy, cẩn thận tôi đem tranh chân dung của cô nung đưa cho thanh lâu xem, để coi cô nung chạy trốn đằng nào!”

”Sơn Linh!” Quý Mạc Trần rốt cuộc nghe không vô nữa, ”Người không được vô lễ với khách như vậy, làm cho người ta không biết còn tưởng rằng chủ nhân này không dạy bảo đằng hoàng.”

”Nhưng mà chủ nhân, nàng ta.....”

”Đi lấy áo choàng cho Vệ cô nương, không khí ở bờ suối rất lạnh!”

Tiểu nha đầu không vui nhưng cũng phải rời đi, Vệ Lai đang tính nói cái gì đó thì thấy Quý Mạc Trần xoay người lại đứng đối diện với mặt nước. Sau đó vươn tay lên cầm thanh tiêu để lên môi, tiếng tiêu du dương làm cho thắm lòng người, thói quen âm ỉ của Vệ Lai cũng lập tức an tĩnh lại.

Cô thề, mặc dù là ở trên phim cũng chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này.

Cô gần như lục lọi hết tất cả từ ngữ trong đầu, cũng không có từ nào có thể dùng để miêu tả người nam tử áo trắng cách mình vài bước kia.

Đời trước cô được sống tới năm 26 tuổi, dấu chân đã để lại gần như hết các quốc gia trên thế giới, gặp qua vô số người, nhưng đàn ông như vậy thật là chưa từng gặp qua.

Bất giác nâng cánh tay phải lên, mở tay rồi nắm lại, làm như thế giống như có thể đem toàn bộ tiếng tiêu của hắn có thể lưu lại.

Quý Mạc Trần đảo mắt nhìn qua, trùng hợp thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi dừng tiếng tiêu lại cười khẽ.

Vệ Lai đỏ mặt khi bị hắn nhìn thấy, xấu hổ thu tay lại, nhưng khi ánh mắt nhìn thoáng qua mặt nước thì nổi lên ý nghĩ muốn trêu người.

Trong đầu vừa suy nghĩ cùng liền ngồi xuống, nhặt lên một viên đá lớn ném tới hướng nước ném ngay chỗ hần đang đứng.

”Bôm”, chỗ tảng hòn đá rớt xuống nổi lên từng đợt bọt nước thật lớn, một cột nước văng tung tóe không khách khí bắn vào cả người Quý Mạc Trần, làm cho nam tử mặc áo trắng cả người đều ướt sũng.

42. Chương 42 : Rơi Xuống Nước

Quý Mạc Trần không nghĩ tới cô lại có ý nghĩ “tà ác” này, muốn tránh nước bắn tới mình nhưng người vừa chuyển động lại phát hiện nước ở một chỗ khác lại nổi lên từng đợt bọt nước.

Hần tránh không kịp, theo bản năng lấy tay chắn khiến cho thanh tiêu dài cầm trong tay rơi xuống dòng suối.

Vệ Lai ”Ồ” thốt lên, không suy nghĩ lập tức vận lực phi thân hướng tới cây tiêu đang lướt đi trong khe suối.

Tuy cô không có khinh công, mặc dù không thể khai phá hết năng lực trong cơ thể của Lam Ánh Nhi, nhưng mặc kệ thế nào cô vẫn là Vệ Lai, còn là ”Đoạt mệnh” một trong Tứ Đại Vương Giả độ hành động của cục Quốc An.

Vận tốc vừa di chuyển lướt đi, thậm trí chạy nhảy giữa không trung nhưng mũi hài cũng không hề dính một giọt nước.

Đáng tiếc, khi cô tóm được thanh tiêu dài kia ngược lại bản thân bởi vì động tác ấy mà chạm đến miệng vết thương đau đến mức không thể chịu nổi, sau tiếng ”Bôm” là không thể nghi ngờ cả người rơi thẳng vào dòng suối.

Ngột ngạt mà uống vào mấy hớp nước, cũng may là nước suối không sâu, điều chỉnh lại một chút là có thể đứng lên được.

Nhưng miệng vết thương thì bị rách ra, máu nhiễm đỏ xung quanh mặt nước nhìn có chút dọa người.

”Vệ Lai!”

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, bất chấp sự đau đớn từ miệng vết thương, thật ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt vốn bình tĩnh không đổi sắc của Quý Mạc Trần lúc này lại biểu hiện hoảng hốt lội nước mà đến.

Hần vừa mới gọi mình là gì?

Vệ Lai?

Cô nhú mày, lúc trước hẳn đều gọi là ”Vệ cô nương”, thật đúng là lần đầu nghe được hẳn gọi tên của mình.

Nhưng mà.....Rất êm tai!

”Có phải là đầu óc cô có vấn đề không ?” Quý Mạc Trần nhìn nàng ngã ngò trong nước mà mặt thì lại tươi cười, đột nhiên có sự tức giận vô cớ trào dâng lên, giọng điệu khi nói chuyện cũng theo đó mà tăng cao: ”Ta thực chưa thấy người nào như cô, lúc nào cũng gây sức ép cho bản thân mình, có phải cô nghĩ rằng miệng vết thương của mình đã tốt lắm rồi phải không?”

Vừa nói chuyện vừa đưa tay kéo nàng đang ngồi ở dưới nước đứng lên.

Nước ở bờ suối quả nhiên rất lạnh, vừa mới ngã vào thì không có cảm giác gì, nhưng lúc đứng lên gặp gió, Vệ Lai liền không chịu được cả người run run lên.

Không khỏi xem thường Lam Ánh Nhi lần nữa, nếu lúc trước đừng nói là nước suối lạnh như băng này, cô đã từng đơn độc một mình trong hầm băng ở nam cực phục kích tới hơn 40 giờ cũng không có ảnh hưởng đến cơ thể của mình.

Quý Mạc Trần nhú mày, nhìn thấy môi của nàng chuyển sang màu xanh mét, trong tình thế cấp bách hẳn cởi áo ngoài của mình ra khoác lên người nàng.

43. Chương 43 : Sơn Linh Khóc

“Lạnh, lạnh quá!” Vệ Lai không có tiền đồ mà đánh răng cầm cập, đổi lấy ở phía đối phương một tiếng thở dài.

“Chỉ là một thanh tiêu mà thôi, có cần phải liều mạng vậy không?”

“Thanh tiêu này huynh vẫn luôn mang theo nó ở bên mình, nhất định là rất quan trọng. Còn nữa, tôi rất thích nghe huynh thổi nó bởi vậy không thể làm hỏng nó được.”

Quý Mạc Trần vừa bực mình vừa buồn cười, mắt thấy hai người đều đang đứng ngâm trong nước, ngay lập tức quyết định bế Vệ Lai lên đi thẳng vào trong bờ.

“Tiêu này là ngọc cổ ngàn năm chế thành, là vũ khí phòng thân của ta, làm sao có thể bị hư dễ dàng như vậy được.”

Trong giọng nói như có vẻ trách móc, nhưng vẫn tự mình bế Vệ Lai đến phòng của nàng, sau đó đặt nàng xuống giường.

Sơn Linh lúc này cũng vội vã chạy tới, thấy tình huống này không nói hai lời liền đi tìm xiêm y cho Vệ Lai tắm rửa.

Quý Mạc Trần cảm thấy đứng ở chỗ này có chút không tiện, muốn đi ra ngoài nhưng lại không yên tâm chỗ miệng vết thương vừa bị rách của Vệ Lai.

Rốt cuộc Sơn Linh đành mở miệng nói trước: “Chủ nhân yên tâm, miệng vết thương nô tì xử lý tốt, nô tì cũng sẽ chăm sóc cho Vệ cô nương thật tốt!”

Vệ Lai gật đầu, nhìn về phía Quý Mạc Trần biểu hiện hãy yên tâm, thấy đối phương rốt cục ra khỏi phòng, lúc này mới quay đầu lên nhìn Sơn Linh bĩu môi nói: “Tiểu nha đầu, giận sao?”

Sơn Linh hung hăng liếc nàng im lặng không lên tiếng. Tuy nhiên tay chân vẫn nhanh nhẹn xử lý vết thương cho cô, thay thuốc, lại thay xiêm y khô. Thấy Vệ Lai vẫn run vì lạnh như trước, lại kéo chăn đắp cho cô.

Sau khi làm xong xuôi tất cả mọi chuyện, khi đó mới dừng lại, những điều không vui tiểu nha đầu kiềm nén ở trong lòng rốt cuộc cũng bộc phát.

Nhưng hiện tại không phải làm ấm i với Vệ Lai mà tự mình ngồi xổm trên mặt đất khóc rống lên.

Vệ Lai sững sốt, không nghĩ đến nha đầu kia lại chơi trò khóc một mình như vậy, trong lúc này suy nghĩ có chút luống cuống.

Gọi vài lần nhưng đối phương không thêm để ý cô cũng đành chịu, nhanh nhẹn bỏ chăn trên người ra nhảy xuống giường đi tới trước mặt Sơn Linh.

Tiểu nha đầu khóc đến thương tâm, nhưng thấy Vệ Lai vỗ nhẹ vai mình thì vẫn quật cường mà hắt ra.

“Nha đầu này thiệt là!” Vệ Lai khẽ trừng mắt nhưng lại là than nhẹ: “Con người ta chính là như vậy, ngày thường hay thích vui đùa một chút. Đó đều là chọc cô chơi mà thôi, đừng tưởng thật!”

Sơn Linh dường như có chút động tâm, nhưng vẫn không chịu ngẩng đầu lên.

44. Chương 44 : Ta Đã Dự Định Ở Lại Nơi Đây

Vệ Lai bắt đầu dĩ, đành phải nói: “Haizz da, tôi không có thích chủ nhân nhà cô đâu! Đó là thói quen thích đùa giỡn với mỹ nam của tôi mà thôi, cho nên không thể gặp một cái là yêu được? Tôi cùng hẳn quen biết bao lâu? Trừ bỏ cái tên Quý Mạc Trần ra tôi cũng đâu biết hẳn là ai? Nói cho cùng không thể vô duyên vô cớ lại đi thích một người xa lạ như vậy! Được rồi! Sơn Linh à, tôi biết cô thích chủ nhà cô, là do tôi sai có được hay chưa? Tôi cũng không trách cô, về sau tôi sẽ trách xa chủ nhân nhà cô thật xa.....Người đừng có khóc nữa có được hay không? Đừng khóc nữa, tôi thực sự ghét nhất là nghe thấy tiếng người ta khóc, sẽ đau đầu chết đấy..... Đừng khóc nữa.....Này.....Mẹ nó ngậm miệng lại cho lão tử!!”

Vệ Lai thật sự là hết chỗ nói rồi, người này nếu không mắng, cô ta thật đúng là sẽ không nghe lời mà, chỉ cần hung dữ lên thì cô ta liền ngoan ngoãn nghe lời.

“Hừ!” Tiểu nha đầu nghẹn ngào ngẩng đầu, lại ném ra một câu: “Ta thấy quen với kiểu nói chuyện này của cô hơn!”

Mẹ kiếp!

Cực kỳ cực kỳ xem thường việc đưa tặng quà miễn phí ỉnh, Vệ Lai vừa nhóm người dậy Sơn Linh liền chạy tới đỡ.

“Không giận lão tử nữa rồi hả?” Cô trừng mắt hỏi: “Không khóc nữa sao?”

“Nếu cô đã nói không có thích chủ nhân nhà tôi nữa thì tôi cần gì phải khóc với cô chứ?”

“Thiệt là....” Vệ Lai bĩu bĩu môi, bỗng nhiên cảm thấy được có một cảm xúc nào đó thoáng qua trong lòng rất nhanh, nhanh đến không kịp suy nghĩ.

Lại nhìn Quý Mạc Trần ở ngoài cánh cửa sổ nhỏ khoanh tay đứng cười khở, con người có nhiều khi sẽ như vậy, khi họ đã có thói quen với một cách sống nào đó thì chỉ mong muốn suốt đời đều cứ tiếp tục như thế. Nhưng một khi có song gió nổi lên, thì phần yên tĩnh này sẽ nhanh chóng lan tràn mãi cho đến khi ra hoa kết trái.

Người con gái này đôi khi là một người thô lỗ tùy hứng, đôi khi lại là một cô gái u buồn, sự tồn tại của nàng dường như đã làm cho hắn sinh ra một thói quen. Hiện giờ nghe nàng nói vậy trái lại có chút mất mát khó hiểu.

“Nhưng tôi có thể nói cho cô biết!” Vệ Lai lại lên tiếng nói chuyện, giọng điệu vẫn là có chút tinh nghịch: “Các người đừng có tính toán đợi sau khi vết thương của tôi tốt rồi thì đuổi ta đi, tôi không có nhà để về đâu mà tôi cũng đã dự định là sẽ ở lại chỗ này á.”

“Cô dựa vào đâu hả?” Sơn Linh lại không quan tâm, đôi mắt hạnh mở to trừng Vệ Lai, nàng chợt phát hiện dù mình có làm thế nào cũng vẫn không thể nhận ra ở Vệ Lai có điểm nào là của một cô gái cả, da mặt của cô ta quả thực là quá dày rồi.

45. Chương 45 : Tắm Rửa

“Cô xem người đến đây mấy ngày đã làm cho sinh hoạt của chủ nhân vốn rất yên bình đều bị phá vỡ, hôm nay cô lại còn ngang tàng làm cho cả người chủ nhân ướt hết, thật sự là quá lớn mật rồi!”

Sơn Linh tức giận đến dậm chân, nhưng cũng nhờ nàng nói lời này khiến cho Quý Mạc Trần ở bên ngoài lúc này mới nhận ra là toàn thân xiêm y của mình còn đang nhỏ nước!

Cũng hết lời để nói mà lắc lắc đầu, nhưng tâm tình dường như tốt lên rất nhiều. Hắn nghĩ, hẳn là do câu mới vừa rồi Vệ Lai nói: “Tôi đã dự định sẽ ở lại nơi này” nên mới như thế?

Cách một ngày, Vệ Lai sống chết náo loạn muốn tắm rửa, mặc kệ Sơn Linh nói thế nào về miệng vết thương không nên thấm nước cũng không nghe.

May mà hiện tại là cuối mùa Thu, thời tiết trong núi cũng mát hơn một chút, trời thế này mà không tắm rửa thì đúng là muốn mạng nhỏ của mình rồi.

Tiểu nha đầu bất đắc dĩ đành phải ở trong phòng cẩn thận chuẩn bị thùng gỗ cho nước vào đến nửa thùng.

Cứ như vậy, Vệ Lai ngồi vào trong thùng gỗ tắm nhưng cũng cẩn thận không để iệng vết thương chạm vào nước.

“Lão tử cảm thấy rất vui!” Cô mẫn nguyện gật đầu: “May mà nha đầu như cô cũng có lòng tốt, bằng không lão tử khi dễ cô như vậy, cô đã sớm nghĩ biện pháp hại chết lão tử rồi!”

Sơn Linh cũng hết chỗ nói rồi, nàng cảm thấy cùng với nữ nhân này một chút tiếng nói chung cũng không có.

Không đúng, không chỉ là không có tiếng nói chung, mà là giữa nàng và cô ta vốn không thể nói chuyện rõ ràng bình thường được.

Có ai từng nghe nói một cô gái hể mở miệng ngậm miệng đều xưng là lão tử hay chưa? Con gái giang hồ cũng không có nói liền mồm như nàng vậy.

“Được rồi, cô ra ngoài trước đi!” Vệ Lai phát tay đuổi người.

Sơn Linh sững sờ hỏi: “Không cần ta hầu hạ?”

“Cần cô hầu hạ để làm gì? Chà lưng cho tôi chắc?”

Sơn Linh gật đầu: “Trên người cô đang bị thương, tất nhiên là cần tôi giúp rồi.”

“Ôi! Ha ha!” Vệ Lai cười ha ha: “Không cần không cần, lão tử tự mình xử lý được rồi.”

Cho đến bây giờ cô vẫn không có thói quen khi tắm có người ở bên cạnh, cho dù có là người thân quen cô cũng sẽ không thể tắm rửa được.

Tuy nhiên tiểu nha đầu vẫn có chút lo lắng, nhưng thấy bộ dáng của nàng ta như thế thì lại bắt đầu hờn dỗi, vì thể phải tay mặc kệ.

Vệ Lai được thanh tĩnh, đợi sau khi cửa phòng được đóng lại cẩn thận rồi mới bắt đầu cẩn thận cởi bỏ hết quần áo trên người xuống.

Y phục cổ đại này thật là phiền toái, trái một cái nút thắt phải một cái dây lưng, tầng trong tầng ngoài mỗi cái ba lớp, nếu không phải mấy ngày nay đã nhìn quen mắt có trời nhìn quen thật đúng là không thể chịu được nó!

46. Chương 46 : Ban Đêm Có Người Lén Vào Phòng

Vệ Lai tự giũ bấu môi, sau đó bước vào thùng gỗ, thời điểm ngồi xuống, nước vừa vắn đến ngực không dính đến miệng vết thương.

Ngầm khen tiểu Sơn Linh một phen, lại kiểm tra vết thương thấy đã ổn...Hầy, lại còn bị ngay chỗ bộ ngực sữa, không khỏi nổi lên tức giận.

Không biết có thể lưu lại sẹo hay không nữa! Nếu là để lại một vết sẹo xấu xí ở chỗ này, mình có sống được nữa hay không?

Bỗng nghĩ đến ngày ấy mới vừa tỉnh lại, Sơn Linh đã từng nói thương thế kia là Quý Mạc Trần tự mình xử lý ỉnh, trong lòng cô đột nhiên run lên, vị trí vết thương như vậy... Vừa lúc, nếu như dựa theo cách nghĩ của nữ tử cổ đại, có thể bảo người kia phụ trách việc chung thân hay không?

“Chết tiệt!” Không khỏi gờ tay gõ đầu một cái: “Nghĩ cái gì thế! Đầu óc thật là càng ngày càng xấu xa!”

Vẫn cứ ôm lấy cách nghĩ thần linh không thể khinh nhờn, im lặng niệm hải hòa một trăm lần.

Tự nhiên cả người lại run lên, con bà nó, Quý Mạc Trần kia đúng là một vị thần!

Nhưng mà....Thần linh thì cũng phải có xuất chứ....Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Gian tiểu trúc này tuy nói là yên tĩnh, nhưng mà kiến trúc của nơi này không hề thô thiển, thậm chí còn có thể nói là tao nhã Khang trang.

Mặc kệ là chính hắn làm hay lại là tiêu tiền mua có sẵn, chắc chắn cũng là một khoản không nhỏ.

Vệ lai không rõ bạc thời cổ đại đổi ra nhân dân tệ là bao nhiêu, nhưng chỗ này ở hiện đại cũng được coi như là một biệt thự cấp một, người bình thường không ở nổi.

Mấy ngày nay cô đều cẩn thận quan sát, phát hiện hai người chủ tớ họ cũng không có nguồn cung cấp tiền bạc, nhưng mà trong cuộc sống của bọn họ cũng không hề thiếu ăn ít mặc, ngược lại còn vô cùng tốt, Cho dù nhiều thêm một người như cô hết nằm lại ăn cũng không có gặp bất cứ ảnh hưởng gì.

Hắn không phải là thứ gì đó thành tinh trên núi biển ra chứ? Nếu không làm sao có thể đẹp trai như thế, thoát tục như thế, như thế... Thật không giống người!

Vệ Lai bắt đầu suy đoán về thân phận huyền ảo của Quý Mặc trần, không khỏi có chút hưng phấn nho nhỏ.

Nhưng lại cũng đứng vào lúc này, cô lại nghe được một tiếng động nhỏ vang lên.

Cô sửng sốt, động tác khoát nước đột ngột dừng lại nghiêng tai lắng nghe, không đến hai giây liền nhận ra âm thanh kia truyền đến từ phía trên đỉnh đầu.

Trên nóc nhà có người?

47. Chương 47 : Người Bịt Mặt

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Vệ Lai nhanh chóng đứng dậy khỏi thùng nước, bước ra khỏi thùng gỗ đồng thời cánh tay phải duỗi ra lấy quần áo ở ngoài mặc nhanh vào người.

Thanh âm trên nóc nhà di chuyển tuy xa mà gần, Vệ Lai ổn định khí, đi theo âm thanh đang hướng phía giường vài bước, lúc dừng chân lại đã xác định trong phòng bên kia hiện có ít nhất ba người.

Sẽ là kẻ nào đây?

Nghe thanh âm kia như thể truyền đến từ chỗ Quý Mặc Trần, không khỏi có chút lo lắng.

Tuy rằng vẫn còn chưa đến đêm, nhưng nói thế nào trời cũng đã tối, lúc này đây lại đến còn bò trên nóc nhà người khác, chắc hẳn cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì.

Suy nghĩ đến đây, Vệ Lai theo bản năng liền phóng về hướng bên ngoài gian phòng.

Lúc mở cửa, một cơn gió lạnh ập đến, lúc này mới biết lúc này đi ra ngoài cô chỉ mặc một cái áo mỏng bên trong, còn lại thì chẳng mặc cái gì hết!

Dừng bước chân lại, nhưng không lui về phòng mà lại nhìn theo hướng âm thanh đó.

Nhờ sự trì hoãn này mà được thấy một bóng đen lơ lửng qua cùng Quý Mặc Trần ở nóc nhà.

Tuy nhiên, có thể thanh âm cô mở cửa hơi lớn một chút, sau cùng có một người tò mò quay đầu lại nhìn, vừa vận cùng chạm vào ánh mắt của cô đang nhìn tới.

Miếng vải đen che lại phần dưới mắt, Vệ Lai nhìn không thấy diện mạo người nọ, nhưng là tia mắt sắc bén vô cùng, kèm theo tính chất đặc biệt cơ bản của một sát thủ.

Theo quán tính mắt cô nheo lại, không chút yếu thế mà phóng tới khí hàn bức người nhìn trả lại ánh mắt của người nọ.

Đối phương rõ ràng có sửng sốt, Vệ Lai nhanh tay nhanh mắt, đá một cục đá dưới chân lên nắm trong tay ném rồi ném “Vèo” một phát bay thẳng đến đầu kẻ đó.

Võ công của cô không phải là cổ đại, không có nội lực. Nhưng cục đá này mặc dù không có chuẩn xác nhập huyết như cao thủ võ lâm, nhưng lại giống một viên đạn bắn ra, bay thẳng đến trán người nọ rồi xuyên ra ngoài.

Đây là bản lĩnh mười năm Vệ Lai vất vả khổ luyện, thời điểm bao nhiêu lần đi làm nhiệm vụ, một chiêu này vào thời điểm mấu chốt thay thế một viên đạn, giúp cô hoàn thành mục tiêu của mình.

Người bịt mặt vội lách thân, cuối cùng thì vẫn là khinh công bản thân nhanh hơn được một chút, tuy tránh thoát được điểm quan trọng trên cơ thể nhưng lúc cục đá rơi xuống lại nện ở bắp đùi hắn.

48. Chương 48 : Anh chàng Đẹp trai Thắt Dây Áo Cho Cô

Bị quấy nhiễu như thế, cước bộ tự nhiên chậm một chút. Người bịt mặt hoảng sợ quay đầu ra sau, chạy mất dép.

Kết...!

Cửa phòng Quý Mạc Trần mở ra, nam tử cả người mặc áo trắng đi ra, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà vừa mới có động tĩnh, lập tức hơi nhíu mi có vẻ dăm chiêu.

Lại ngẩng đầu thấy Vệ Lai đang đứng ở chỗ không xa, người đang đứng ở cách phòng chừng hai ba bước, một cánh tay trơn bóng hiện đang lộ ra ở bên ngoài, người thì quần trong một kiểu quần áo quái dị.

Hắn nhanh chân tiến lên, bắt lấy cổ tay trắng muốt của cô kéo vào trong phòng.

Khi vừa mới tiến vào lại nhìn khắp phòng đều là vụ khí (kiểu hơi nước ấy) chưa tan, lại nhìn về phía sau tấm bình phong bốn cánh, nước trong thùng gỗ vẫn còn hơi hăm!

Lúc này hắn mới quay nhìn sang, hóa ra là Vệ Lai vừa mới tắm rửa xong, bất giác cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng đã ngay lập tức điều chỉnh lại trạng thái, sau đó đẩy cô ra phía sau bình phong rồi đem quần áo bên cạnh ném vào, nhẹ giọng nói:

“Nhanh mặc vào đi, ăn mặc thế này mà còn chạy ra ngoài, không sợ cảm lạnh sao!”

Hắn vừa nói xong, Vệ Lai mới cảm thấy hơi lạnh, vì thế tóm lấy quần áo bắt đầu mặc loạn lên người.

Chỉ có một tay dùng được luôn khiến cho người ta rất khó đường xoay sở, mặc 15 phút rồi mà vẫn chưa xong, người đằng sau bình phong còn chưa ra.

Quý Mạc Trần đưa lưng ra sau, lông mi càng nhíu chặt, rốt cục nhin không được hỏi thăm:

“Sao rồi?”

Vệ Lai bực dọc, dứt khoát tháo tung mấy cái thắt lưng trong tay ra.

“Không mặc được, không mặc được! Huynh không biết trên người tôi có thương tích sao? Quần áo rắc rối thế này, tôi chỉ có một tay sao có thể mặc được?”

Cô hơi tức giận, vốn muốn cùng Quý Mạc Trần nói chuyện về người bị mất, nhưng một ý nghĩ đột ngột hiện lên trong đầu, làm cho tâm trạng cô rối bời.

Quý Mạc Trần dường như cũng thấy sự phiền toái trong lòng nàng, nhưng nàng chưa nói hắn cũng không tiện hỏi. Chỉ là bước nhẹ lên phía trước, vòng qua tấm bình phong kia rồi khom lưng nhặt thắt lưng nàng vớt trên đất lên.

Mắt nhìn thẳng bàn tay chuẩn xác chạm vào đúng vị trí chứ không hề chạm đến da thịt mình.

Vệ Lai nhìn hắn cẩn thận buộc thắt lưng inh như thế, ngọn lửa tức giận không tên trong đầu vừa bốc lên thì xèo một cái đã tắt lịm.

49. Chương 49 : Sợ Hãi

Chẳng còn cách nào, người này quả thực có sức mạnh đó, dù có rất tức giận đi chăng nữa thì đứng trước mặt hắn cũng không dám bộc phát.

“Được rồi người ngủ đi.” Quý Mạc Trần vẫn nói chuyện bằng giọng nhẹ nhàng như vậy, “Cô chỉ cần chú ý dưỡng thương là được rồi, những chuyện khác đã có ta!”

Cô giật mình, đây có được coi như hắn hứa sẽ bảo vệ mình không?

Vệ Lai nhắm hờ hai mắt nhưng vẫn không quên ý nghĩ muốn rời khỏi đây, tuy nói bị kẻ thanh nhã này đè lên người liên tục, nhưng vẫn giống như một cây gai cứng đâm vào tim cô.

Vẫn phát phát tay, không cẩn thận chạm vào gò má Quý Mạc Trần.

Hắn không tránh, cố thắt cái nút cuối cùng cho nàng xong sau đó liền lùi lại một bước, nói:

”Ngủ đi! Yên tâm, dù có ai đến, đều không liên quan tới cô.”

Nói xong, không ở lại thêm một khắc nào nữa, ánh nền rọi sáng kéo nghiêng bóng dáng hần bước đi.

Vệ Lai cắn chặt răng, dự cảm tuyệt vọng đó càng ngày càng ập tới mãnh liệt.

Trực giác nói cho cô biết, tám chín phần mười là hướng về phía nàng.

Cô gái tuyệt mỹ hơi ngẩng đầu lên thở dài, nghe qua lại như có thể khiến tim người ta vỡ tan.

Trời mới biết cô rất muốn quẳng hết trí nhớ đi, chỉ cần dựa vào một gian trúc nhỏ trong núi này cả đời không rời cũng mãn nguyện.

Trời mới biết khi cô biết mấy người bịt mắt có thể là đang tìm cô thì nỗi sợ hãi đó càng mạnh liệt hơn.

Cho dù là có người như Quý Mạc Trần gần ngay trước mắt, cũng không cách nào ngăn được hết sự hoảng loạn trong lòng.

Cô không quên mình xông vào nơi này thế nào, cũng không vì nơi thanh nhã này mà hủy diệt hoàn toàn tòa cung viện u tịch kia.

Mặc dù tòa cung viện đó chỉ để lại trong trí nhớ nàng một ngọn lửa thiêu cháy và còn cả mũi tên tạo ra vết thương đến giờ vẫn chưa lành.

"Là tới bắt ta?" Theo bản năng than nhẹ, "Trốn lâu như vậy rồi, nên tới thì vẫn tới."

Bất đắc dĩ lắc đầu, tuyệt vọng qua đi, Vệ Lai lại bắt đầu suy nghĩ.

Nếu truy binh đã gần đến, cô sẽ không khoanh tay ngồi nhìn. Tuy lời Quý Mạc Trần nói là hứa hẹn với mình, nhưng đối với cô mà nói, cô tình nguyện mình chạy trốn đến chân trời góc bể một lần nữa, cũng không muốn ngọn núi này, gian trúc nhỏ cùng Quý Mạc Trần tạo nên đó bị mọi việc quấy nhiễu như vậy.

50. Chương 50 : Mình Phải Đi

"Ai!" Vệ Lai lại than, ông trời làm chứng, không phải là lòng dạ cô thay đổi, mà là.Mẹ nó, ai có thể nhẫn tâm mang tai họa lên người Quý Mạc Trần? Quả thật là có cảm giác như phạm tội.

Con người chính là như vậy, rất nhiều khi luôn bị những việc bên ngoài quấy rầy. Rõ ràng là không muốn nó xảy ra, nhưng lại không thể không bị một bí ẩn gì đó dắt mũi đi.

Như Vệ Lai bây giờ, nửa cánh tay không thể cử động được, nhưng vẫn dùng một tay nhanh nhẹn kia bắt đầu dọn dẹp quần áo của mình.

Đúng vậy, mình phải đi, qua hơn một canh giờ chờ Quý Mạc Trần và Sơn Linh đều ngủ say.

Cô còn nhớ rất rõ người thanh niên hôm đó đã đuổi theo mình, tuyệt đối không phải là người dễ dàng từ bỏ ý định.

Cô đã trốn khỏi cung trước, một nơi có quyền hạn cao nhất ở đây, không có khả năng cứ như vậy mà thả mình đi chứ?

Có lẽ này tai họa sẽ tính lên đầu Lam Ánh Nhi, nhưng bây giờ mình đang ở trong cơ thể Lam Ánh Nhi, nên đành phải thay cô ta nhận lấy hết tất cả.

.

Cuối cùng cũng rón rén ra sân, chuồng ngựa sau phòng có hai con ngựa tốt, cô biết một là của Quý Mạc Trần, một là của Sơn Linh.

Ngựa của Sơn Linh hiền hơn Quý Mạc Trần một chút, cũng dễ thuần phục hơn, nhưng cô vẫn chọn con ngựa của Quý Mạc Trần.

Không có nguyên nhân khác, chỉ vì nó chạy trốn nhanh.

Ngựa này nghe nói chỉ nhận mệnh của Quý Mạc Trần, khi Vệ Lai dắt nó có cẩn thận hơn. Thứ nhất sợ đánh động đến con ngựa, thứ hai, cũng là sợ động đến người khác.

Ai ngờ vốn là bảo mã can trường thấy Vệ Lai nhưng cũng không sợ người lạ, lúc đầu chỉ cảnh giác lắc lắc đầu, đợi thấy rõ người tới, thì lại chủ động ngược cái cổ tới gần.

Vệ Lai mừng rỡ vô cùng, nhanh chóng dắt ngựa ra khỏi chuồng.

Xoay người lên ngựa thì vết thương trên ngực lại không thể may mắn tránh khỏi hơi căng lên.

Vệ Lai nhếch miệng, cảm thấy xót.

Cứ như vậy, thế nào cũng để lại sẹo rồi.

Không giục ngựa ngay lập tức, chỉ cẩn thận để con ngựa đi thông thả, cho đến khi chắc chắn tiếng ngựa chạy sẽ không kinh động đến Quý Mặc Trần và Sơn Linh thì lúc này mới quay đầu lại, vô cùng lưu luyến nhìn núi trúc nhỏ kia một lần cuối cùng.

Ngay sau đó roi ngựa trong tay giơ lên, lặng lẽ bỏ đi.

51. Chương 51 : Trải Qua Ly Biệt

Trong hai mươi mấy năm sinh mệnh của Vệ Lai, từng trải qua vô số lần ly biệt.

Đau nhất là lần thứ nhất khi còn nhỏ một tai nạn xe mang cả cha và mẹ đi, nhưng khi ấy tuổi quá nhỏ nên không hiểu được cái gì gọi là sinh ly tử biệt.

Khóc lóc một hồi, mấy năm vô dụng, thậm chí ngay cả dáng vẻ của cha mẹ song thân thế nào nàng đã không còn nhớ rõ nữa.

Cho nên, với cô mà nói, cuộc ly biệt tàn nhẫn nhất là Phượng Tổ Nhi rời đi hai năm trước.

Dù chưa từng ôm lấy ảo tưởng hạnh phúc suốt quãng đời còn lại, nhưng Vệ Lai vẫn luôn cảm thấy tứ đại vương giả nhất định sẽ sinh tồn đến phút cuối trong vòng xoáy chính trị đó.

Cô và Phượng Tổ Nhi, hai người là Tứ Đại Vương Giả có tính cách đối lập nhất, cô tuy tiện không câu nệ tiểu tiết, thậm chí miệng đầy thô tục giắt bên khóe miệng.

Nhưng Phượng Tổ Nhi lại không giống, đó là một cô gái rất rất bình tĩnh, lặng lẽ làm việc, lặng lẽ rèn luyện mình. Khi tũ thân chỉ ngồi một mình trên ban công ở nhà, buồn buồn uống rượu.

Nhưng một người như vậy, nhanh chóng thay đổi, chịu đựng, thôi miên. Đứng đầu trong thập toàn vô xưng Tứ Đại Vương Giả, bằng tấm lòng mà nói, Vệ Lai cô không sánh nổi.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ Phượng Tổ Nhi cuối cùng lại lấy cách rời khỏi nhân gian, ngày nhận được tin dữ đó, cô đã tự giam mình ở trong phòng vệ sinh khóc suốt một tiếng đồng hồ. Lúc đi ra, dĩ nhiên là đã sửa lại trang sức trang nhã tiếp tục cười đùa hỉ hả.

Đặc công không nên có tình cảm, với người đồng tính, với người khác phái, cũng không được.

Giờ lại phải trải qua sự ly biệt rồi!

Vệ Lai cười khổ, nếu như nói vết thương trên người này mọi lúc luôn nhắc lại nàng đã từng bắt nguồn với một hoàng cung, như vậy, giờ ngực truyền tới hương cỏ nhàn nhạt chính là chứng cứ tốt nhất nhắc cô và Quý Mặc Trần đã từng quen biết.

Nhưng đó cũng chỉ là đã từng thôi, bay qua ngọn núi này sẽ đến một thế giới khác.

Cô không biết ở thế giới bên kia đợi chờ mình sẽ là cái gì, nhưng dù thế nào, nàng biết, cô sẽ luôn luôn nhớ người thanh nhả áo trắng phát phơ đó.

”Giá!” Giơ tay vung roi ngựa, giục ngựa chạy nhanh hơn.

Cách thời điểm xuất phát chừng một canh giờ xuất đầu, bước chân của bảo mã chợt dừng hẳn lại tốc độ thả chậm lại rất rõ.

52. Chương 52 : Không Phải Là "mày" Mệt Rồi Chứ

Vệ Lai hơi sững sờ, nghi ngờ nhìn đầu ngựa, lại quát roi ngựa. Nhưng mặc kệ cô có giục thể nào đi nữa thì con ngựa cũng càng chạy càng chậm, cuối cùng thì dừng hẳn đứng im một chỗ.

"Người đó, không phải là mệt rồi chứ?" Cô tức giận đến không nói gì, được, con đường núi này dù không tính là bằng phẳng nhưng ngựa tốt chạy cũng không phải là việc khó, con ngựa này là đang thể hiện cảm xúc gì đây?

Nhưng ngựa không đi, cô cũng không ép.

Nếu như muốn cô cưỡi ngựa hăng như trận cướp cầu lần trước, vậy thì lần này Vệ Lai thật lấy làm tiếc.

Thứ nhất đây là ngựa của Quý Mạc Trần, thứ hai, dù rất muốn chạy như vậy một lần nữa, nhưng vết thương này của mình sẽ không trụ bao lâu.

Lúc này cũng không có vận khí tốt như lần trước có thể gặp một người như Quý Mạc Trần nữa, việc hi hữu gặp một lần cũng đã coi như là kỳ ngộ rồi, thế giới này sẽ không còn một nam nhân tuyệt thế dịu dàng mà anime ném ỉnh đâu.

Con ngựa không đi, vậy thì mình cũng nghỉ chút. Chạy xa như vậy, hẳn là đã thoát khỏi phạm vi của Quý Mạc Trần.

Có chút tự giễu mà lắc lắc đầu, nghĩ gì thế! Đối với người ta mà nói, họ chẳng qua là một bèo nước gặp nhau mà thôi, có lẽ chính là một người giáp gặp ở trên đường xoay người là quên ngay, tại sao còn lo hẳn sẽ đuổi tới?

Nâng tay phải ấn lên vết thương, suốt đoạn đường sốc nẩy, nói vậy lớp vải trắng quần trong y phục hẳn đã nhuộm đầy máu rồi.

May nhờ trời lạnh nên lúc đi ra cô đã mặc áo rất dày, vì thế máu mới không đến nỗi thấm ra bên ngoài.

Thế nhưng phải chờ tới lúc nào?

Rất buồn bực vỗ vỗ đầu ngựa, vừa vuốt lông cho nó vừa rầu rĩ nói:

"Ngựa ơi ngựa, tại sao mày không chịu đi? Lão tử đâu có nặng lắm đâu chứ? Hay là mày nhớ chủ nhân nhà mày nên không đi được?"

Không ngờ lời vừa ra khỏi miệng con ngựa kia giống như có thể nghe hiểu được, lại thực sự ngúc ngoắc đầu mấy cái.

Vệ Lai sợ hết hồn lập tức rút tay về, sững sốt thật lâu mới tức giận mắng: "Mày thành tinh rồi có phải không? Không sớm không muộn lại gật đầu đúng vào ngay lúc này?"

Cô chống nạnh một tay, đang muốn mắng đôi câu nữa để hả giận, lại phát hiện con ngựa này không đứng tại chỗ nữa mà bắt đầu lững thững chạy về phía trước.

53. Chương 53 : Quý Mạc Trần Đuổi Theo

Vệ Lai mừng rỡ: "A ha ha ha! Sớm biết mắng mày có tác dụng thì từ lúc bắt đầu ra khỏi cửa lão tử đã một phút mắng một lần ba phút đánh một cái, con ngựa này. . ."

Nói còn chưa dứt lời, con ngựa hiền lành đột nhiên dừng lại, sau đó nâng cao đầu ngựa, phát ra mấy tiếng hí về phía trước.

Vệ Lai thuận mắt nhìn lại, trông thấy x axa ở phía trước năm sáu thước trong màn đêm đen đặc, có một nam nhân áo trắng ngồi thẳng người nhìn tới chỗ mình.

Suyt nữa là tim cô vỡ tan rồi, như có cảm giác đang gây tội bị bắt được.

"Quý Mạc Trần qua mặt mình từ khi nào?" Trong lòng Vệ Lai thầm oán, "Người này đứng ở đây đã bao lâu rồi? Tại sao mình lại không cảm nhận được chút xúu nào vậy?"

Bất giác cúi đầu thấp xuống như người có lỗi, Quý Mạc Trần đứng từ xa nhìn thấy dáng vẻ này của nàng không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Hắn vốn là đang ngủ rất say, thậm chí khi nha đầu này len lén trốn khỏi viện cũng không hề hay biết.

Hoặc nói là quá buông lỏng cảnh giác, nàng nói muốn ở lại nhà trúc trong rừng núi cả đời, hắn lại tin là thật.

Không ngờ người ta đã muốn đi nhanh như thế.

Lại nói, Quý Mạc Trần cũng không biết tại sao mình cứ vội vã đuổi theo như vậy.

Khi hắn phát hiện không thấy Vệ Lai đâu, theo bản năng sinh ra một nỗi hoang mang, lại nhìn đến ngựa của mình cũng bị cưỡi đi, cảm giác hoang mang càng sâu hơn. Cho nên đầu hắn hoàn toàn không suy nghĩ gì liền xoay người lên một con ngựa khác, đi theo dấu vó ngựa để lại trên đường núi nhanh chóng đuổi theo.

"Một con ngựa cũng biết nhớ đến tình bạn cũ, thế nhưng cô lại có thể lén lút nửa đêm trốn đi?" Hắn nhẹ nhàng chỉ trích, còn kèm chút tức giận.

Vệ Lai thầm than, cuối cùng dù là muốn mặt đối mặt, có trời mới biết là cô vốn không hạ được quyết tâm trốn chạy khỏi Quý Mạc Trần.

Vì vậy không hề lên tiếng.

Đối phương lại nói: "Nếu cứ bỏ đi như vậy, tôi biết phải đi đâu để tìm lại con ngựa của mình?"

"Hả?" Cô chợt ngẩng đầu lên, thốt ra theo bản năng: "Mẹ nó, tìm cách đuổi theo cả buổi lâu cũng chỉ là vì con ngựa của huynh?"

Ồi. . . . Minh lại kích động rồi! Còn nói năng lỗ mãng với hắn nữa chứ !

"Không phải, không phải!" Vội vàng giải thích, "Ý vừa rồi không phải là như vậy, mà ý của tôi là. . . . Là Hây da! Nếu huynh cần ngựa vậy bây giờ tôi sẽ trả nó lại cho huynh ! Cùng lắm thì tự mình tôi đo ra khỏi núi này!"

54. Chương 54 : Quá Mờ Ám, Lão Tử Không Chịu Nổi

Quý Mạc Trần không nói, đã rất quen với thái độ này của Vệ Lai rồi. Cũng không giận, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, đi lên trước lấy roi ngựa, đi thẳng đến vị trí có thể đối diện với nàng rồi mới nói tiếp: "Tại sao phải đi?"

Lần này Vệ Lai không trốn tránh, có một số việc tuy không nói thẳng ra nhưng dù thế nào cũng không tránh né được, tựa như tòa hoàng cung kia, cô biết, sớm muộn gì có một ngày, sẽ có người tìm mình đòi lại món nợ của Lam Ánh Nhi kia.

"Quý Mạc Trần!" Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện nghiêm túc với hắn như thế, gọi tên của hắn, "Quý Mạc Trần, thật xin lỗi, huynh đã cứu tôi còn chưa chấp trị thương cho tôi, nhưng lúc tôi đi lại không nói với huynh một tiếng, thành thật xin lỗi! Nhưng mà. Tôi không thể không đi!"

"Lý do." Hắn tựa như rất bình tĩnh, không hề có một chút mệt mỏi nào bởi vì gấp gáp đuổi theo.

Vệ Lai gật gật đầu, lại giơ tay lên ngăn lại cảm giác đau đớn mơ hồ của vết thương, sau đó nói:

"Huynh xem, tôi bị thương nặng như vậy, rõ ràng là bị người ta bắn trúng tên. Mặc dù tôi trốn được nhưng đó cũng chỉ là trốn thoát được nhất thời thôi, không thoát cả đời. Một ngày nào đó kẻ thù sẽ tìm đến, tôi không muốn khuấy đảo cuộc sống yên tĩnh của huynh. . . ." Cô ngừng một chút nhìn thẳng vào Quý Mạc Trần rồi nói tiếp: "Tôi nhận thấy võ công của huynh rất cao, không tin mấy canh giờ trước mấy tên trộm kia lên vào mà huynh lại không hề phát hiện ra họ. Tôi không muốn cuộc sống yên tĩnh của huynh bị tôi

chọc khuấy đảo lộn, thế đời này như dòng nước đục một mình tôi trôi đi là được rồi, không cần kéo huynh xuống cùng.”

Nói xong một hơi dài thế nhưng qua một hồi lâu mà Quý Mạc Trần vẫn im lặng không nói gì.

Hắn thật sự không ngờ nàng rời đi là bởi vì ba tên dọ thám lẻ vào khu trúc nhỏ trong đêm vừa này, hẳn cho rằng đây chẳng qua là một đoạn nhạc đệm trong cuộc đời của hắn, lại không ngờ rằng bị nàng hiểu lầm là người trả thù nàng.

Không khỏi cười khổ một hồi, sau đó lại giơ tay, dùng ngón tay lơ dang quần lên mái tóc có chút rối loạn của nàng.

Vệ Lai không được tự nhiên, không thể không lập tức lui về phía sau một bước.

”Sao vậy?” Quý Mạc Trần lo lắng hỏi tới.

”Quá mờ ám, lão tử không chịu nổi.” Theo thói quen thốt ra một câu như vậy, sau đó ngẩn người, nhưng cũng không sửa. Chỉ nói tiếp: ”Tôi từng nói sau này sẽ không bắt nạt Sơn Linh nữa, không thể chỉ nói suông được, nên dùng hành động thực tế để biểu hiện một chút mới được.”

55. Chương 55 : Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Cô

Quý Mạc Trần bật cười, thì ra nàng vì Sơn Linh nhỏ mọn nên mới bắn khoả, không khỏi nói: ”Chỉ là một tiểu nha đầu thôi, đi theo ta rất nhiều năm rồi, có thể là do thói quen, cô đừng để trong lòng.”

Vệ Lai trợn trừng mắt, ”Nha đầu kia nói nếu ta không cách xa huynh ra, cô ta sẽ đem chuyện tôi bị huynh Bị huynh, khụ, nói chuyện chữa thương ra, nói sau này tôi sẽ không thành thân được!”

Nghe câu này xong sắc mặt vốn luôn trong sáng yên tĩnh của Quý Mạc Trần bỗng trở nên hồng hồng, hẳn nghiêng đầu sang chỗ khác, không bao lâu lại quay trở lại nói:

”Tuy rằng lúc ấy là vì cứu mạng cô, đó cũng là chuyện không có cách nào khác. Nhưng nếu cô muốn ta chịu trách nhiệm, ta sẽ phụ trách.”

”Nói gì vậy chứ!” Vệ Lai nổi sùng lên, ”Đại phu chỉ xem bệnh cho người ta thôi, có gì đặc biệt hơn người, tại sao muốn lão tử tìm người chịu trách nhiệm!” Cô thở hổn hển hít mấy ngụm khí to, cũng không biết là nơi nào đó chợt hiện lên lửa giận vô hình, vừa nghe Quý Mạc Trần nói muốn vì nguyên nhân đó mà chịu trách nhiệm với mình cô liền buồn bực hận không được đâm hắn mấy đâm.

Quý Mạc Trần không lên tiếng, chỉ nhìn nàng chờ đợi câu tiếp theo.

Không ngờ, Vệ Lai chỉ kêu mấy tiếng, lại tùy ý phát phát tay, cũng không hề tiếp tục cái đề tài này nữa.

”Được rồi, nên nói cũng đã nói xong rồi, huynh tránh ra, tôi phải đi đây!” Cô lải nhải với con ngựa, muốn đi vòng qua người Quý Mạc Trần.

Đáng tiếc, ngựa này thấy chủ nhân của mình, có thể nào cũng không chịu đi. Bất kể Vệ Lai lôi kéo thế nào, đều đứng vững tại chỗ, thỉnh thoảng hí hí với con ngựa Quý Mạc Trần cười tới mấy lần.

Vệ Lai bắt đắc dĩ, đành phải tung người nhảy xuống, hung hăng vỗ lên đầu nó một cái thể hiện sự tức giận.

Ngay sau đó, tự mình đeo lên tay nải rồi cất bước đi bộ.

Quý Mạc Trần than nhẹ, cũng nhảy xuống ngựa, chỉ vài bước đã đuổi kịp tới cạnh nàng. Đưa tay, vung vàng bắt được cánh tay phải của Vệ Lai.

”Theo ta trở về!”

Vệ Lai không hất ra, tay của hắn hơi lạnh, nhưng lực nắm nhẹ vừa phải, bị hắn nắm như vậy lại khiến cô thấy thực sự yên tâm.

”Huynh bình tĩnh một chút!” Cô lạnh giọng nói, ”Phá vỡ sự yên tĩnh ấy thì có ích gì?”

"Mấy người kia không phải là tới bắt cô!" Hấn thật sự không có cách, đành nói thật, "Người bọn họ muốn tìm là ta, là kẻ thù ở ngoài cửa ta đến tìm ta thôi!"

56. Chương 56

Lanh Nguyệt: Tần Như Thương và Vệ Lai có cùng một nhóm không ạ? "Huynh?" Vệ Lai sững sốt, hình như không dám tin nhìn Quý Mạc Trần, "Người như huynh sao có thể kết thù được?"

Hấn cười khổ: "Ta là người thế nào? Chỉ cần còn sống thì sẽ không tránh được va chạm, có chạm trán, đương nhiên sẽ không tránh khỏi tranh chấp." Quý Mạc Trần buồn cười nhìn nàng, "Đừng có chuyện gì cũng ôm hết vào người mình, nếu thật sự tới tìm cô, sao có thể gặp được cô rồi mà vẫn chạy trốn? Sao qua cửa cô rồi mà còn không vào, cố tình lại đến phòng ta? Chỉ là. . . ." Hấn vui vẻ có ý đùa cợt, "Nhưng cô vẫn đi đi thì hơn! Rốt cuộc ta cũng không làm liên lụy tới cô!"

"Huynh có thể đổi cách nào mới mẻ hơn chút được không?" Vừa nghe mấy người kia không phải là người trong hoàng cung tới tìm mình, trong nháy mắt tâm trạng Vệ lại rất tốt. "Chiêu trẻ con này ta dùng đến phát chán rồi, mà huynh còn dùng lại?"

Quay người lại, cười hì hì kéo cánh tay Quý Mạc Trần: "Sao không nói sớm! Để bản cô nương sợ đến mức cả đêm chạy trốn, buồn ngủ sắp chết rồi!"

Quý Mạc Trần bắt đầu nhìn cánh tay bị nàng khoắc lấy, thật sự rút về cũng không phải mà không rút về cũng không phải.

Cô gái này thật là quá.Quá hồn nhiên rồi.

"Không trốn nữa hả?" Hấn cười hỏi.

"Không tới tìm ta thì sao ta lại phải trốn! Hơn nữa ——" Cô vẫn không tim không phổi cười, "Có người đến ăn hiếp thì bản cô nương sẽ cùng huynh cùng thù cùng địch, cùng nhau đánh cho bọn chúng phải gọi mẹ mới thôi!"

"Khụ khụ!" Hấn lại ho, thật vất vả nàng mới không nói hai chữ "Lão tử" nữa, nhưng đến cùng vẫn dùng từ "Gọi mẹ".

Quý Mạc Trần nâng tay còn lại vỗ đầu nàng, cười mắng: "Không học những cô nương bình thường, cô như vậy về sau không chừng không ai thèm lấy!"

"Vây lão tử sẽ bám huynh cả đời!" Cô không giả vờ, có thói quen nghĩ gì nói nấy, "Ăn của huynh uống của huynh dùng của huynh! Không có chuyện gì thì trêu chọc Sơn Linh, cuộc sống này thật tốt!"

"Lên ngựa!" Hai người vừa nói chuyện vừa đi bộ thong thả đến bên ngựa, lúc này Quý Mạc Trần mới rút cánh tay bị Vệ Lai kéo, sau đó nắm ngược lại, dùng sức kéo cô lên trước. Vệ Lai cứ như vậy lập tức bị ném lên lưng.

57. Chương 57 : Cùng Cưỡi Một Con Ngựa Quay Trở Về

"Làm ta sợ chết khiếp!" Cô hét hồn, nhìn Quý Mạc Trần lên một con ngựa khác, đột nhiên cao hứng, kêu lên: "Quý Mạc Trần chờ một chút!"

"Hả?" Hấn dừng động tác nhìn nàng.

Cô vỗ vỗ lưng ngựa sau mình nói, "Lên đây!"

Hấn giật mình, một lúc lâu ném ra một câu: "Nam nữ khác biệt. . . ."

"Ta là lo cho vết thương!" Cô giả mồm át lệ phải, "Trên người ta có thương tích, huynh phải chăm sóc ta. Chưa biết chừng trên đường ta rơi từ lưng ngựa xuống, đến lúc đó vết thương nặng thêm, huynh sẽ phải chữa cho ta thêm lần nữa."

Quý Mạc Trần lại đỏ mặt, có lúc hần rất sợ Vệ Lai mở miệng nói chuyện, trời mới biết đôi môi của nàng khi đóng khi mở sẽ ném ra câu chữ kinh thế hãi tục gì.

Rơi từ lưng ngựa xuống? Nhọc công nàng phải viện lý do này! Rõ ràng kỹ thuật cưỡi ngựa thuần thực đến mức chạy vững vàng thế kia, vừa rồi nếu không phải là hần dựa vào sự quen đường nên đi tắt xuất hiện trước mặt nàng, thật đúng là không đuổi kịp.

”Được rồi!” Hần xoay người lên ngựa, vững vàng ngồi sau lưng Vệ Lai, hai cánh tay nhẹ nhàng giơ lên kéo cương ngựa, tư thế này vừa khéo nhẹ nhàng ôm chắc Vệ Lai lại.

Tư thế này đối với Quý Mạc Trần mà nói đúng là không quen, trước nay chưa từng có. Nhưng không có cách nào khác, bị Vệ Lai quần nhiều ngày như vậy, hần biết những chuyện nha đầu này đã quyết, nếu không theo nàng, tám phần là nàng sẽ âm ỉ đến lật trời!

Tiện tay kéo con ngựa kia, con ngựa rất hiểu tính người nhích lại gần, khi con ngựa chở hai người bắt đầu cất vó, nó cũng đi sát theo sau.

Thật ra thì Vệ Lai thật sự không cố ý làm khó Quý Mạc Trần cùng cưỡi một con ngựa với cô, thật sự là tình hình của nàng không hề tốt, vết thương rất đau rất đau. Vừa nãy cô nói sợ chạy đến nửa đường ngựa cũng không phải dọa suông.

Lúc này có người giục ngựa, cô cũng thoải mái hơn nhiều.

Hứng gió một lát, cô dứt khoát để thân thể thả lỏng, miễn cưỡng dựa vào lồng ngực mùi đàn hương sau lưng mình.

Thân thể Quý Mạc Trần run lên, ngay sau đó cũng điều chỉnh lại tư thế để cô có thể nằm phải thoải mái hơn.

Như lơ đãng nhìn tay nàng đang nắm chặt cổ tay mình, mười ngón tay mảnh khảnh thon dài này như Thiên Liên thắm tuyết trên núi.

58. Chương 58 : Huynh Có Thể Làm Ta Vui Thật Là Tốt

Lúc Vệ Lai yên lặng so với ngày thường giống như hai người hoàn toàn khác, hần cho ngựa đi chậm lại giảm bớt lắc lư chút.

”Đau không?” Hần hỏi khẽ.

Cô gái trước ngực khẽ lắc đầu, không nói, chỉ rụt vào trong ngực hần.

Quý Mạc Trần đưa tay ra kéo áo choàng sau lưng xuống choàng lên người cô, gió lạnh vốn thổi thẳng vào lập tức bị ngăn ở ngoài.

”Sao huynh không hỏi ta kết thù với ai?” Vệ Lai hơi ngửa đầu, góc độ này có thể nhìn Quý Mạc Trần.

Giọng nói trên đỉnh đầu vẫn nhạt như nước, ”Không phải cô cũng không hỏi ta sao!”

Cô gật đầu, đúng vậy, có một số việc không phải đối phương không nói, mà là mình không hỏi.

Nhưng cũng có vài chuyện không cần phải hỏi, dù quen Quý Mạc Trần chưa lâu, nhưng cô lại không có sự cảnh giác mà đặc công nên có, mà lựa chọn hoàn toàn tin hần.

Cô nghĩ, hần là thời đại và hoàn cảnh này khiến tâm trạng cô cũng có chút thay đổi!

Dù sao ở chỗ này không cần cả ngày phải lo lắng thon thót trốn tránh, không cần cả ngày phải đoán mệnh lệnh tiếp theo trưởng quan truyền xuống là gì, cũng không cần cả ngày nghĩ cách làm thế nào đi theo giám sát mục tiêu, càng không cần. Vệ Lai hít một hơi thật dài, rồi chậm rãi thở ra. Càng không cần vì hoàn thành nhiệm vụ mà chấp nhận nằm trong vòng tay của một người đàn ông xa lạ.

Ngày trước, dường như không có việc gì cô có thể làm theo ý mình. Cô làm tất cả đều có tổ chức, có kế hoạch, làm một nhân viên chấp hành, cô thậm chí còn không có quyền hỏi vì sao.

Nhưng giờ đã khác, hiện tại cô có thể làm tất cả những gì mình muốn, không ai quản được nàng!

"Có chuyện vui?" Như cảm thấy người trong ngực đang vui sướng trong lòng, Quý Mạc Trần nhếch môi lên, "Cô cười ra tiếng rồi đấy!"

"Rõ như vậy sao!" Cô cười vui vẻ hơn, định xoay người dụi đầu vào vai hắn. "Ha ha! Đúng là rất vui! Đúng là rất vui! Quý Mạc Trần, huynh có thể làm ta vui! Thật là tốt!"

Hắn buồn cười nhìn cô gái vui vẻ trước ngực, cánh tay siết lại thật chặt để cô không ngã ngựa.

Cuối cùng suy nghĩ cẩn thận mục đích đêm nay mình đuổi theo nàng, cô gái chạm đến dây đàn ngằm ở nơi bí ẩn nhất trong lòng hắn.

Dây cung này một khi bị gãy lên, thì dư âm sẽ không tan, ngay cả tâm trạng cũng vui vẻ gợn sóng theo.

Chương 59: Ăn mì đi

Cuối chân trời bắt đầu sáng dần, cuối cùng cũng về đến tiểu trúc trong núi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Sơn Linh đứng ở cửa viện thỉnh thoảng lại ra đường núi nhìn quanh.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, vội vàng nghênh đón.

Nhưng nàng thấy hai người cùng ngồi trên một con ngựa đi về, không khỏi sững sờ một chút. Lại thấy Vệ Lai lười biếng vùi trong ngực Quý Mạc Trần, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Nhưng tiểu nha đầu cũng không cúi kính với cô, chỉ đi lên giúp dắt con ngựa kia, sau đó trừng mắt với Vệ Lai, than thở: "Cô chạy đi đâu vậy chứ? Tôi đâu có thực sự đưa cô về lầu xanh!"

Vệ Lai im lặng nhìn trời xanh!

Giăng co cả đêm, trở về nhà Vệ Lai tùy Sơn Linh giúp xử lý vết thương, lúc này mới lên giường ngủ bù.

Bên ngoài, tiếng tiêu của Quý Mạc Trần dần dần vang lên, như khúc an giấc, giục cô nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Một tia ý thức cuối cùng trước khi ngủ say, Vệ Lai chợt nghĩ: Nếu như vết thương này để lại sẹo thật, vậy để Quý Mạc Trần chịu trách nhiệm cũng rất tốt!

Tỉnh dậy đã là hoàng hôn, mắt nhìn mặt trời lại xuống núi, Vệ Lai liền buồn bực.

Bây giờ mà xuống giường, đêm nay cô sao ngủ được nữa?

"Có phải là đói mà tỉnh không?" Sơn Linh vẫn canh ở bên giường duỗi lưng, "Thật mệt! Đi theo cô bị giày vò hơn nửa đêm, còn phải ở chỗ này coi chừng cô ngủ."

"Hả" Có chút cảm động nho nhỏ hỏi, "Sao cô không đi ngủ bù?"

"Ngủ bù?" Sơn Linh suy nghĩ một chút, "À, cô nói phải đi ngủ sao! Ai! Ta là một nha đầu, sao có thể tự tại như đại tiểu thư cô, muốn chạy là chạy, muốn ngủ thì ngủ! Nếu dám ngủ ngày, vậy nha hoàn ta đây cũng nghĩ luôn là vừa!"

"Được rồi!" Cô liếc nhìn Sơn Linh nói, "Đói bụng rồi!"

"Không có nấu cơm!" Nha đầu ăn ngay nói thật, "Chủ nhân sai ta đi trông cô, cho nên không có thời gian nấu cơm."

"Vậy ta nấu!" Mắt cô sáng lên, "Có mì không? Ăn mì sợi nhé?"

Sơn Linh nhìn cô, dáng vẻ thật bất đắc dĩ, "Vừa định khen cô còn biết nấu cơm, không ngờ là làm mì. Vậy bây giờ cô đang có thương tích, có phải muốn ta nặn mì không?"

59. Chương 59 : Ăn Mì Đi

Cuối chân trời bắt đầu sáng dần, cuối cùng cũng về đến tiểu trúc trong núi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Sơn Linh đứng ở cửa viện thỉnh thoảng lại ra đường núi nhìn quanh.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, vội vàng nghênh đón.

Nhưng nàng thấy hai người cùng ngồi trên một con ngựa đi về, không khỏi sửng sốt một chút. Lại thấy Vệ Lai lười biếng vùi trong ngực Quý Mạc Trần, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Nhưng tiểu nha đầu cũng không cúi kính với cô, chỉ đi lên giúp dắt con ngựa kia, sau đó trừng mắt với Vệ Lai, than thở: "Cô chạy đi đâu vậy chứ? Tôi đâu có thực sự đưa cô về lầu xanh!"

Vệ Lai im lặng nhìn trời xanh!

Giăng co cả đêm, trở về nhà Vệ Lai tùy Sơn Linh giúp xử lý vết thương, lúc này mới lên giường ngủ bù.

Bên ngoài, tiếng tiêu của Quý Mạc Trần dần dần vang lên, như khúc an giấc, giục cô nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Một tia ý thức cuối cùng trước khi ngủ say, Vệ Lai chợt nghĩ: Nếu như vết thương này để lại sẹo thật, vậy để Quý Mạc Trần chịu trách nhiệm cũng rất tốt!

Tỉnh dậy đã là hoàng hôn, mắt nhìn mặt trời lại xuống núi, Vệ Lai liền buồn bực.

Bây giờ mà xuống giường, đêm nay cô sao ngủ được nữa?

"Có phải là đói mà tỉnh không?" Sơn Linh vẫn canh ở bên giường duỗi lưng, "Thật mệt! Đi theo cô bị giày vò hơn nửa đêm, còn phải ở chỗ này coi chừng cô ngủ."

"Hả" Có chút cảm động nho nhỏ hỏi, "Sao cô không đi ngủ bù?"

"Ngủ bù?" Sơn Linh suy nghĩ một chút, "À, cô nói phải đi ngủ sao! Ai! Ta là một nha đầu, sao có thể tự tại như đại tiểu thư cô, muốn chạy là chạy, muốn ngủ thì ngủ! Nếu dám ngủ ngày, vậy nha hoàn ta đây cũng nghỉ luôn là vừa!"

"Được rồi!" Cô liếc nhìn Sơn Linh nói, "Đói bụng rồi!"

"Không có nấu cơm!" Nha đầu ăn ngay nói thật, "Chủ nhân sai ta đi trông cô, cho nên không có thời gian nấu cơm."

"Vậy ta nấu!" Mắt cô sáng lên, "Có mì không? Ăn mì sợi nhé?"

Sơn Linh nhìn cô, dáng vẻ thật bất đắc dĩ, "Vừa định khen cô còn biết nấu cơm, không ngờ là làm mì. Vậy bây giờ cô đang có thương tích, có phải muốn ta nặn mì không?"

60. Chương 60 : Vệ Lai Rốt Cuộc Là Ai

Vệ Lai gạt đầu thật mạnh, thể hiện nàng nói rất chính xác.

Tiểu nha đầu không đấu mồm với nàng nữa, chỉ đỡ nàng xuống giường, sau đó chạy vội vào phòng bếp nhỏ.

Vốn tưởng rằng Vệ Lai nói đùa, Sơn Linh cũng không trông cậy nàng có thể động tay làm gì.

Nhưng không ngờ mới vừa đổ bột vào trong chậu, Vệ Lai liền chỉ huy nàng băm rau ra lấy nước, sau đó lấy nước đó trộn vào bột nặn mì....

Mấy sợi mì ra khỏi nôi thì xanh biếc khiến người ta nhìn mà thèm, đi đến gần còn có mùi rau thơm ngát.

Sơn Linh cũng hăng hái, lại làm thêm mấy món nữa, ba người lần đầu cùng vui vẻ ngồi ăn trên bàn.

Sau bữa cơm chiều, Sơn Linh tự động vội vàng làm việc, Vệ Lai trong lúc lơ đãng phát hiện trong tiểu trúc trên núi này lại còn có một hầm rượu nhỏ.

Nàng quần quýt bắt Quý Mạc Trần mang một vò rượu ra, Quý Mạc Trần không lay chuyển được nàng, đành phải nói nhẹ nhàng khuyên nàng uống ít một chút, không tốt cho vết thương.

Vệ Lai vô cùng có lòng tin với tử lượng của mình, nhưng không ngờ thời cổ đại này rượu ngon cam thuần như thế, cô muốn bắt chước trong sách viết ‘uống ly rượu lớn miệng to ăn thịt’, nhưng một ly rượu lớn vừa vào bụng, nàng lập tức nhận ra được mình quá cật mạnh.

Nhưng không còn cách nào khác, với người uống rượu mà nói, càng say thì uống càng nhiều.

Như Vệ Lai bây giờ, uống một chén đã bắt đầu choáng đầu, nhưng thêm một chén nữa, lại cảm thấy mình tỉnh táo hơn lúc trước.

Quý Mạc Trần bất đắc dĩ nhìn nàng tùy tiện ngồi trên thềm đá trong sân cầm bình rượu, không khuyên được đành phải uống cùng với nàng.

Hai người cứ sóng vai mà uống, cũng không biết đã uống hết bao nhiêu, nhưng càng về sau Vệ Lai không cười hề hì pha trò với hần nữa mà giận tái mặt, rất nghiêm túc hỏi:

”Quý Mạc Trần, huynh có thể nói cho ta biết đây rốt cuộc là nơi nào không? Huynh là ai? Ta là ai?”

Quý Mạc Trần sững sờ, hai vấn đề trước thì trả lời tốt, nhưng cái thứ ba, lại sờ vào một nghi vấn tới giờ hần đã giấu ở đáy lòng —— Vệ Lai, rốt cuộc là ai?

61. Chương 61 : Quý Mạc Trần —— Vương Gia

Quyết định trả lời hai vấn đề nàng hỏi trước, nhưng vừa mới mở miệng, chợt cảm thấy đầu vai trĩu nặng. Nhìn lại, là Vệ Lai cuối cùng cũng đã không chống đỡ được, mềm nhũn dựa vào người hần.

Hần cười khổ, buông ly rượu trong tay ra, ôm người ngồi dưới đất lên.

Thu xếp cho nàng xong, lúc đi ra từ phòng nàng thấy Sơn Linh đang bận dọn dẹp mấy vò rượu còn lại trong sân.

Quý Mạc Trần suy nghĩ một chút, đi đến bên cạnh tiểu nha đầu, nhẹ nhàng nói: ”Hần là nàng đến từ thành Sở Đô, người đi một chuyến đi, chúng ta. . . .Chúng ta phải biết nàng là ai.”

Sơn Linh gật đầu, dừng một chút, lại nói: ”Chủ nhân, mặc dù nô tỳ luôn nói nàng đến từ thanh lâu. Nhưng mấy ngày nay xem ra, có thể là nô tỳ sai rồi. Nàng nói chuyện làm việc thoát nhìn là không có chừng mực nhưng thật sự nô tỳ không nghĩ đây là một cô gái xấu.”

”Haizz!” Quý Mạc Trần cười khổ, ”Dĩ nhiên là nàng không phải ở trong thanh lâu! Ta bảo người đi thăm dò thành Sở Đô, là vì. . . .Có lẽ lai lịch cô gái này cũng không đơn giản.”

”Dạ!” Sơn Linh gật đầu, ”Chuyện kia không nên chậm trễ, nô tỳ sẽ tức tối lên đường suốt đêm.”

Tiểu nha đầu nhanh chóng rời đi, không bao lâu, bên ngoài tiểu trúc truyền đến tiếng vó ngựa càng lúc càng xa.

Hai cánh tay Quý Mạc Trần vòng trước ngực, trường tiêu vẫn cầm trong tay.

Nhìn hướng Sơn Linh đi, hần lại bắt đầu có chút hối hận, cũng có chút lo lắng.

Thật ra thì suy nghĩ thêm chút, có một số việc cứ u mê hồ đồ như vậy cũng không tệ, chân tướng một khi bị vạch trần, có lẽ sẽ mất đi hương vị vốn có, không biết đoạn đường tiếp theo sẽ rẽ sang hướng nào đây.

”Đi ra đi!” Đột nhiên hần háng giọng mở miệng, có hai con chim nằm trên cây bị hoảng sợ bay ra.

Ngay sau đó, ”Phịch! Phịch!” Hai cái bóng lóe lên, đứng cung kính cách Quý Mạc Trần ba bước.

”Vương gia!” Hai người cùng kêu lên.

"Ừ!" Quý Mạc Trần gật đầu, "Trong kinh có chuyện gì sao?"

Một người trong đó tiến lên một bước, trầm giọng nói:

"Hoàng hậu nương nương bệnh tình nguy kịch, sai tiểu nhân đến triệu Vương gia nhanh chóng về kinh."

62. Chương 62 : Lần Này Đến Lượt Ta Phải Đi Trước

"Mẫu hậu?" Mi tâm hần đột nhiên nhú lại, "Mấy tháng trước vẫn còn khỏe mạnh, tại sao bệnh tình lại nguy kịch?"

"Là đột nhiên phát bệnh, đã một tháng rồi."

". . . ." Hần im lặng chậm rãi nhắm mắt lại, khi mở ra thì hỏi: "Đêm qua người của đại ca ta đột nhiên dọa thám tiểu trúc của ta, các người cũng biết phải làm thế nào rồi chứ?"

"Bẩm Vương gia! Theo thuộc hạ, sợ là vì Hồ Phù trong tay Hoàng hậu nương nương!"

Quý Mạc Trần than khê một tiếng, quả nhiên. . . .

"Vương gia, Hồ Phù trong tay ngang với việc nắm được nửa giang sơn thiên hạ. Hoàng hậu nương nương bệnh tình nguy kịch, thái tử điện hạ cũng biết chắc chắn Hoàng hậu sẽ triệu người hồi kinh gấp. Thuộc hạ cảm thấy, sợ là bọn họ cố ý dò la tiểu trúc này, tìm cơ hội. . . ."

"Xuống tay với bốn Vương?" Hần cười nhạt, liếc nhìn Vệ Lai trong phòng ngủ, sau một lúc lâu lại nói: "Nếu ta ở đây, bọn họ sẽ tới, nếu ta không ở đây, bọn họ sẽ đuổi theo. Xem ra, về kinh có lẽ sẽ tốt hơn!"

"Vương gia anh minh!" Hai nam tử áo đen quỳ một gối, "Xin Vương gia nhanh chóng về kinh!"

"Được!" Hần gật đầu, "Các người chờ ở tiểu đình cách đây hai dặm, bốn Vương sẽ đến sau!"

Hai cái bóng lại lấy tốc độ cực nhanh mà lên đường, Quý Mạc Trần không trì hoãn nữa, quay người bước nhanh đến phòng Vệ Lai.

Đẩy cửa vào thì người say mềm đang chìm trong mộng đẹp, hần thử đẩy nàng hai cái, đáng tiếc đối phương không có phản ứng gì

Hần bắt đắc dĩ, đành phải thấp nển, để lại một phong thư trên bàn.

Viết xong, nghe thấy người trên giường khịt khịt mũi, hần vội vàng tới gần cầm lấy cái chăn bị Vệ Lai đá ra xa đắp lại lên người nàng.

"Vệ Lai." Cẩn thận chỉnh lại tư thế ngủ của nàng tử tế, tránh cho nàng không chạm vào vết thương. "Thật xin lỗi, lần này đến lượt ta phải đi trước." Lời nói có chút buồn bã, "Ta không thể mang tai họa đến cho cô, chỉ khi ta rời khỏi đây, mới có thể dẫn người dòm ngó ra khỏi đây. Yên tâm chờ ở đây, ta nhất định sẽ trở về tìm cô!"

Nói xong, không nán ná thêm nữa, chỉ còn lại một mùi đàn hương nhàn nhạt quẩn quanh trong không khí.

Vệ Lai đang ngủ bỗng cảm thấy như có người xuất hiện bên cạnh, còn ngửi thấy mùi hương thoang thoảng ngược lại ngủ càng ngon hơn.

63. Chương 63 : Nam Trang

Vệ Lai ngủ một giấc thẳng đến trưa hôm sau, mơ mơ màng màng mở mắt ra, cái bụng không có tiền đồ lại kêu rột rột kháng nghị.

Rất bất ngờ hôm nay Sơn Linh không đi đi lại lại trong nhà, cô đã quen trong gian nhà này lúc nào cũng thấy tiểu nha đầu kia lui ra lui vào, bỗng dưng yên tĩnh thế này thật là có chút không quen.

Trở người xuống giường, phát hiện ra mình mặc luôn quần áo đêm qua đi ngủ, không khỏi cố gắng nhớ hôm qua trước khi ngủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng nhớ ra mình uống không ít rượu, chắc chắn lại được Quý Mạc Trần bế về phòng rồi, nếu không Sơn Linh nhất định sẽ chủ động cởi quần áo mình ra rồi nhét mình vào trong chăn.

Đẩy cửa ra gọi hai tiếng, phát hiện Sơn Linh không có ở đây, Quý Mạc Trần cũng không có động tĩnh gì, cô thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cô đi qua đi lại vài vòng trong sân, không tìm thấy Sơn Linh, chắc là đi ra ngoài mua đồ ư?

Cô biết cứ vài ngày Sơn Linh sẽ rời núi một chuyến, lúc trở lại nhất định sẽ mua rất nhiều đồ dùng hàng ngày.

Đi tới trước phòng Quý Mạc Trần, đưa tay gõ cửa rồi gọi vọng vào bên trong hai tiếng nhưng không ai trả lời.

Cô đẩy cửa vào, căn phòng lịch sự tao nhã như chính Quý Mạc Trần, nhạt như nước nhưng lại khiến người ta không thể không chú ý.

"Quý Mạc Trần!" Một tay cô chống nạnh giả vờ giận nói: "Có phải huynh bỏ rơi lão tử một mình bỏ đi rồi không? Muốn chạy thì cũng nên để Sơn Linh ở lại chứ? Ta đói rồi đây!"

Tự mình kêu một lát, phát hiện không có ý nghĩa gì, nghiêng đầu nhìn thấy bộ quần áo trắng của hần vừa được giặt, gấp gọn đặt ở đầu giường. Vệ Lai mừng rỡ, nhảy qua cầm lấy xiêm y về phòng mình.

Ở thế kỷ 21 không phải cô chưa từng mặc đồ nam, nhưng lúc ấy vốn là thời đại trung tính, giả nam đã không mới mẻ gì nữa rồi.

Ngược lại, nam trang thời cổ cô chưa từng thử, không khỏi có chút hưng phấn nho nhỏ.

Huống chi xiêm áo này là của Quý Mạc Trần, nhớ lúc hần mặc lên người đẹp trai tuấn lãng như vậy, không biết mặc lên người mình sẽ như thế nào.

Trở về phòng, ba chân bốn cẳng ướm nam trang lên người, đáng tiếc Quý Mạc Trần cao hơn cô nhiều, y phục này giống như mặc ké vậy, hoàn toàn không vừa với vóc người cô.

Nhưng cô đã có một sáng kiến....

64. Chương 64 : Quý Mạc Trần Đã Đi Rồi

Tay áo không sao, vén lên là được rồi. Eo cũng không ngại, thêm một cái đai là được.

Chỉ có chỗ vạt áo có chút phiền phức, quá dài, đi sẽ bị vấp ngã.

Cô suy nghĩ một chút rồi đi tìm cây kéo cắt vạt áo trước đi một đoạn.

Sau một hồi, bộ quần áo này cuối cùng đã có thể mặc bình thường rồi.

Soi gương nhìn cả buổi cảm thấy rất hài lòng.

Dù chỗ vạt áo bị cắt nhìn không được đẹp lắm, nhưng ít ra còn thấy rất mới mẻ, lần đầu tiên được giả nam ở cổ đại, vẫn có sự hưng phấn nho nhỏ.

Học mấy dáng vẻ tư thế thường ngày của Quý Mạc Trần, nhận ra có làm thế nào cũng không tự nhiên như chính mình.

Vệ Lai bĩu môi, quả nhiên không giống được!

Đến gần bàn gương, nghiêng đầu liền thấy một bức thư đặt trên bàn bị nghiêng mực dề lên.

Nét chữ nhỏ nhắn tinh tế viết trên giấy trắng tinh, giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cô không nỡ chạm vào.

Lại gần nhìn kỹ lại tờ giấy, cô thấy rất may mắn cục Quốc An đã chỉ dạy đủ mọi toàn diện cho họ, lúc này cô mới có thể đọc hiểu đám chữ chữ phồn đó.

Trên trang giấy chỉ có vài câu ngắn ngủi, nhưng nói tóm tắt đơn giản rõ ràng: “Vệ Lai, gia mẫu bệnh nặng, giục ta về gấp. Cô nhất định phải ở lại đây chờ ta, dù có thể nào ta cũng sẽ trở về gặp cô! Nhớ lấy! Đừng nhớ ta!

Đề tên là: Mạc Trần!

Cô lấy nghiên mực ra, cầm tờ giấy kia trong tay nhìn qua một lần rồi lại một lần, cuối cùng nhìn thẳng vào một sự thật —— Quý Mạc Trần đã đi rồi!

Không ngờ hắn lại có thể bỏ đi như vậy!

Vệ Lai giận dữ vo tờ giấy thành một cục rồi ném ra ngoài cửa sổ, nắm đấm đập mạnh lên bàn.

Cô thật sự không ngờ rằng mình chỉ vừa ngủ một giấc thôi đã xảy ra thay đổi thế này, người kia không phải mới tìm cô về từ đường núi sao? Tại sao cô chịu trở lại, hắn lại bỏ đi?

Chợt cảm thấy mấy ngày nay tất cả đều chỉ như một giấc mộng, như ảo ảnh, đã gặp qua, đã sợ hãi qua, sau đó vươn tay lại không chạm được vào bất cứ thứ gì.

Có lẽ thật sự là mộng du!

Hoảng hốt ngã ngồi lên ghế dựa, cô vẫn luôn cảm thấy không thể mong chờ gì với Quý Mạc Trần kia. Chỉ có thể đứng xa xa nhìn hắn, nhưng vĩnh viễn không thể kéo hắn đến gần nắm trong tay.

65. Chương 65 : Sơn Linh Trở Lại

Cô thừa nhận mình đã từng cố gắng đến gần, nhưng mới vừa tới gần thì báo ứng đã tới rồi.

Người vừa rồi còn gần ngay trước mặt mình, chớp mắt một cái rồi lập tức nhẹ nhàng mở ra, đã lập tức bay xa hơn.

Cô đột nhiên đứng dậy, ngây ngốc chạy ra ngoài phòng, vội vàng nhặt cục giấy vừa mới ném kia lên.

Mở ra vuốt phẳng lại rồi gấp gọn bỏ vào trong ngực.

Đây như là chứng cứ duy nhất chứng minh Quý Mạc Trần từng xuất hiện trong sinh mệnh của mình nên cô cần phải giữ lại, nếu như có một ngày ký ức muốn tàn khốc xóa đi đoạn năm tháng này, ít nhất cô còn có thể dựa vào nó mà nhớ về Quý Mạc Trần.

Chỉ là. . . .

Vệ Lai thở dài một hơi, dường như chuyện này còn chưa tới thời điểm xấu nhất, không phải hắn nói về nhà thăm mẫu thân thôi sao? Còn dặn mình ở đây đợi hắn!

OMG!

Từ lúc nào mình đã trở nên sến súa như vậy rồi hả?

Mọi chuyện còn chưa kết thúc sao đã bắt đầu thương cảm thế này?

Bụng lại truyền đến tiếng kêu ”rột rột”, cô quyết định ‘hiến tế’ cho ngũ tạng trước.

Vì vậy cô vọt tới phòng bếp, muốn hóa bi phần thành sức để ăn.

Học dáng vẻ bình thường của Sơn Linh, muốn bắc bếp nhóm lửa nhưng loay hoay cả buổi, làm đến mức khói bay đầy phòng mà lửa vẫn chẳng chịu cháy lên.

Đứng thẳng người, nhìn lò bếp sừng sững không lên nổi lửa khiến cho Vệ Lai thực sự tức giận.

Chợt nghe được có tiếng bước chân ở bên ngoài phòng bếp, còn không đợi cô quay đầu nhìn lại thì đã nghe thấy tiếng Sơn Linh bỗng chốc vang lên:

”Ồi! Chủ nhân!”

Trong lòng cô mừng như điên, dù biết tiểu nha đầu có lẽ nhận nhầm mình mặc quần áo này thành Quý Mạc Trần, nhưng cô vẫn cao hứng, ít nhất nơi này còn có Sơn Linh ở đây, chỉ cần còn có Sơn Linh, tiểu trúc trong núi này sẽ trở nên chân thật.

Vệ Lai quay đầu lại, híp mắt, cười nhẹ nhàng nhìn tiểu nha đầu sốt ruột chạy vào, trêu nàng nói: "Chạy chậm thôi, lão tử không có hứng thú với nữ nhân, đừng nhào lên người lão tử!"

"Cô...." Sơn Linh dừng bước, nhìn người đứng trong làn khói dày đặc cuộn cuộn trong phòng bếp không phải là Quý Mạc Trần, mà là Vệ Lai. "Làm sao cô lại mặc áo của chủ nhân?" Tiểu nha đầu bức xúc nói, "Họ Vệ kia! Cô có bị bệnh không! Đang yên lành lại mặc áo của chủ nhân? Hây da!" Lại thấy vạt áo bị nàng cắt rất xấu, Sơn Linh đau lòng nói, "Chất vải này rất quý, sao cô dám cắt nó? Đây là bộ đồ mà chủ nhân thích nhất, hây da cô. . . Cô Chủ nhân! Chủ nhân!"

66. Chương 66 : Có Quan Binh

Tiểu nha đầu vừa kêu to vừa chạy ra ngoài, Vệ Lai đang chuẩn bị gọi nàng lại nói cho nàng biết chuyện Quý Mạc Trần để thư lại rồi rời đi.

Nhưng miệng mới vừa mở tiếng còn chưa phát ra, đã nghe thấy tiếng Sơn Linh hét "Á" kinh hãi, sau đó chạy cực nhanh đến bên người cô!

Vệ Lai cả kinh, sớm biết nha đầu có thể đi theo Quý Mạc Trần chắc chắn không phải là người bình thường, nhưng vào lúc này nàng ta lại hơi dùng khinh công lùi về cạnh mình, đó.

Vệ Lai cặp mắt hiện ra ánh sáng sắc bén.....Bên ngoài phòng xảy ra chuyện gì rồi?

Khói trong phòng bếp quá dày, cô đứng ở chỗ này căn bản không thể nhìn rõ những chuyện bên ngoài. Sơn Linh vừa rồi chạy ra cửa mới phát hiện có chuyện, Vệ Lai vội vàng hỏi nàng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sơn Linh lắc đầu, nhưng cũng không hề tức giận với nàng nữa, chỉ khẩn trương nói: "Bên ngoài có rất nhiều người đang bao vây ở đây, hình như là quan binh."

"Quan binh?" Vệ Lai kinh hãi, một dự cảm xấu lan ra trong lòng. Nhưng nghĩ lại, rồi lại nói với Sơn Linh: "Vừa rồi ngươi đi đâu?" Thanh âm của cô mang theo sự tức giận mãnh liệt, còn có nghi ngờ rõ ràng, "Gọi người tới bắt ta?"

"Ta không có!" Sơn Linh nóng nảy nói, "Cô đừng có sỉ nhục ta! Ta muốn bắt cô thì cũng nên gọi hộ vệ của thanh lâu, ta gọi quan binh làm gì, ta."

Phập!

Tiếng một mũi tên cắm lên khung cửa!

Trong chớp mắt tiếp theo, chỗ mũi tên bùng lên một ngọn lửa.

Kế tiếp, liên tục vô số mũi tên nhọn mang theo lửa từ bốn phương tám hướng bắn vào phòng.

Nhưng rất kỳ lạ, không có một mũi tên nào từ cửa phòng bắn tới đây, giống như người tới chỉ muốn đốt phòng này để dụ họ ra ngoài chứ không có ý muốn gây thương tích.

"Chỗ này có mật đạo không?" Giọng Vệ Lai trầm xuống, trở nên vô cùng tỉnh táo.

Sơn Linh gật gật đầu nói: "Có!" Sau đó kéo nàng ra phía sau lò bếp, rồi vặn một cái chén sứ, mở ra một cánh cửa ngầm hai người có thể chui vào, "Nhanh!" Sơn Linh vọt vào trước rồi ngoắc Vệ Lai, "Mau vào đi!"

Vệ Lai lắc mình một cái nhảy vào trong, hợp lực cùng Sơn Linh đóng cửa ngầm lại. Ánh sáng lập tức bị ngăn cách bên ngoài, khoảng không trước mắt hai người đột nhiên chìm vào bóng tối.

67. Chương 67 : Ra Ngoài Bị Chặn

"Mật đạo này thông đến chỗ nào?" Vừa sờ soạng đi nhanh, Vệ Lai vừa hỏi Sơn Linh đang đi phía trước.

Sơn Linh hừ hừ một tiếng, không trả lời thẳng, chỉ dùng giọng rất uất ức nói: "Không phải nói ta gọi người tới bắt cô sao, sao còn theo ta vào mật đạo!"

Vệ Lai bĩu môi, tiểu nha đầu này rất thù dai.

"Bên ngoài quá nhiều người, không ứng phó nổi. Trong mật đạo này chỉ có hai người ta và cô, lão tử có tự tin đối phó được với người."

"Cô....." Bước chân của Sơn Linh ngừng lại một chút, xoay người lại hét với Vệ Lai: "Cô thật sự không biết phải trái gì hết."

Vệ Lai sờ sờ mũi, "Nếu không muốn chết thì đi nhanh lên đi. Còn nữa, cô vẫn chưa trả lời ta mật đạo thông tới chỗ nào!"

"Thông đến một tiểu đình cách đây hai dặm." Sơn Linh xoay người tiếp tục chạy.

Vệ Lai một tay che vết thương trên ngực, vừa bước nhanh đuổi theo. Thật vất vả mới đến được cửa, lại không nghĩ rằng, bên này mật đạo lại bị người bên ngoài dùng ngoại lực phá hỏng.

Dần dần, trong mật đạo bắt đầu có khói đặc cuồn cuộn, trước mắt người thấy mù, càng về sau càng thấy khói bay tới ùn ùn.

"Làm sao bây giờ!" Sơn Linh tuổi vẫn còn nhỏ, không nén được tức giận. "Cửa ra bị lấp kín, cửa vào bên kia chắc chắn cũng có người vây rồi! Họ Vệ kia!" Dậm mạnh chân một cái, "Cô rốt cuộc là ai! Bọn họ tại sao cứ đuổi theo cô?"

Vệ Lai cười khở, "Hỏi ta là ai? Nếu cô chịu nói cho ta biết cô và chủ nhân nhà cô là ai thì ta sẽ trả lời vấn đề của cô."

"Ta....." Sơn Linh cứng họng, nhưng lập tức cãi lại, "Ồ! Chủ nhân nhà ta?" Lại nhìn tới bộ y phục Vệ Lai mặc trên người, "Chủ nhân nhà ta không có ở đây đúng không? Bằng không người sẽ không đồng ý để cô mặc đồ của người đâu!"

Vệ Lai xoay người, bước nhanh về hướng ngược lại, đồng thời nói: "Chủ nhân nhà cô đi đâu ta không biết, sự thật ta nhìn thấy chính là khi tỉnh dậy trong tiểu trúc trên núi này chỉ còn một mình ta. Sau đó cô trở lại, truy binh cũng theo tới luôn!" Nói xong, dừng chân lại, sau đó nghiêm túc nói: "Có gan xông ra cùng ta không?"

Sơn Linh nhíu mày, "Cô tin ta không?"

"Không tin!" Cô ăn ngay nói thật, "Nhưng nếu các người thật sự là một phe vậy ít nhất cũng có thể bắt cô để căn tên!"

68. Chương 68 : Thống Lĩnh Cẩm Quân Thiên Sở Vừa Nhậm Chức

Khói trong mật đạo càng ngày càng dày, khi hai người chạy đến hơn nửa đường, thậm chí Sơn Linh đã bắt đầu ho khan.

Vệ Lai nín thở, cố gắng điều chỉnh hô hấp xuống mức chậm nhất.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng ở lối vào, nhưng đồng thời, cũng nhìn thấy một đám người đang bảo vệ ở đó.

Có mấy tên binh tướng đang ra sức quạt củi lửa cháy lên, theo cơn gió, từng làn khói dày đặc bay hết vào trong mật đạo nhỏ hẹp.

Nghe có tiếng bước chân trở lại, một người có vẻ là tướng quân cười hài lòng, ngay sau đó tiến lên một bước, chấp tay với Vệ Lai đứng ở đằng trước, nói: "Lam cô nương!"

Sơn Linh ngăn ra, có chút buồn bực nhìn Vệ Lai. Còn không chờ nàng mở miệng hỏi, lại nghe được người kia nói: "Đa tạ vị tiểu muội muội này đã dẫn đường!"

Bốp!

Vệ Lai dùng tốc độ nhanh nhất quay đầu về phía Sơn Linh, tiểu nha đầu gặp phải tên đại hồng kiếm (giống kiểu tiểu bạch kiếm), lúc này mới phản ứng lại 'tiểu muội muội' người kia gọi là mình, không khỏi giận dữ: "Người ngậm máu phun người! Ta dẫn đường cho các người khi nào! Tại sao người hại ta như vậy!" Ngay sau đó cũng nhìn Vệ Lai: "Ta không có!"

Vệ Lai không để ý đến nàng, chỉ nhìn người có dáng tướng quân đấy, hỏi: "Người là ai?"

"Tại hạ Đới Tiềm!" Người nọ đáp: "Thống lĩnh cấm quân Thiên Sở vừa nhậm chức."

Cô không hiểu rõ lắm về chức quan thời cổ đại, nhưng nếu đối phương đã gọi mình là Lam cô nương, lúc này lại báo quốc hiệu, nói vậy chính là người từ trong cung ra.

Không khỏi thán than một tiếng, ngày này rốt cuộc vẫn đến!

"Lam cô nương!" Đới Tiềm tiến lên một bước, phát tay bảo những người quạt khói ngừng lại. "Hoàng thượng đã tìm người nhiều ngày nay, cuối cùng cũng nhận được tin tức của người, sai thuộc hạ dù thế nào cũng phải đưa người quay trở về an toàn! Mong cô nương không làm tiểu nhân khó xử!"

"Hừ!" Cô hừ lạnh đi lên phía trước mấy bước, cũng không để ý có đi vào phạm vi thế lực của người kia hay không, đặt mông ngồi bên bếp lò nói, "Các người mời người mời như thế sao?" Vừa nói, chân sau nhấc lên đạp lên cái ghế thấp bên cạnh, giống hệt kẻ cầm đầu bọn du côn, làm Đới Tiềm phải sững sờ cứng miệng.

69. Chương 69 : Lấy Nhà Mẹ Ta Để Uy Hiếp Lão Tử

"Cô, cô nương!" Đới Tiềm ho nhẹ, "Thật sự là không có cách nào khác, thuộc hạ biết bản lĩnh của người, có thể chạy khỏi hoàng cung. Nên mới nghĩ ra cách này, nếu như có đắc tội, kính xin cô nương tha lỗi. Chỉ là. . . ." Hắn đổi đề tài, "Hôm đó trong cung thật sự không ngờ người sẽ trốn, đây là do thủ vệ sơ suất. Nhưng hôm nay. . . Cô nương! Dù có thế nào người cũng không trốn được đâu!"

Vệ Lai ngẩng đầu, chỉ thấy trong phòng ba tầng, ngoài phòng ba tầng tất cả đều là người Đới Tiềm mang đến, cân nhắc tình hình bây giờ của mình một chút. . . .

Bỏ đi!

Mình thừa nhận!

Trên người bị thương, dù có chạy, có thể chạy xa sao? Còn có thể hi vọng được gặp lại Quý Mặc Trần nữa sao?

"Lam cô nương!" Như đoán được nàng đang nghĩ gì, Đới Tiềm cười nhẹ nói tiếp: "Nơi này không có ai để người làm con tin, cho dù người bắt ta, những người này cũng sẽ không bận tâm đến an nguy của ta đồng loạt xông lên! Đây là lệnh Hoàng thượng đã sớm căn dặn. Hôm đó trong tay người còn có Thái hậu, nhưng hôm nay. . . ." Ý trong lời hắn rất rõ ràng: "Mặt khác, thuộc hạ có chuyện này cần nói với cô nương ! Người trong tộc của người đã bị khống chế hết, tộc Nhu Thiên hoặc là phú quý vĩnh viễn hoặc là hậu thế vĩnh viễn biến mất từ đây, đều phụ thuộc vào quyết định của người, kính xin cô nương cân nhắc!"

Vệ Lai nghiêng đầu, hai chữ "Nhu Thiên" này lần đầu tiên cô nghe thấy, người trong tộc của mình? Chẳng lẽ là nói nhà mẹ đẻ của Lam Ánh Nhi?

"Muốn ta về làm gì?" Sau đó cầm một cục đá lên thấy qua thấy lại chơi ở trong tay, trên mặt còn là cái vẻ không để ý gì. "Lấy nhà mẹ ta để uy hiếp lão tử, Hoàng thượng của các người thật là có tiền đồ!"

Đới Tiềm run lên, nhưng trong lúc mơ hồ lại nghĩ đến trận phạt trong cung hôm đó, cô gái bị đặt trên đồng lửa bỗng vút lại một câu : "Chỉ vì một tên đàn ông mà lại muốn thiêu chết lão tử."

Mặc dù lúc ấy tiền Hoàng hậu giận đến run chân nhưng nói thật ra, với một tên thị vệ nhỏ như hắn mà nói, câu nói kia thật sự quá tuyệt!

Sau đó Lam Ánh Nhi bỏ lại Thái hậu chạy trốn, hần may mắn là người đầu tiên chạy lên nâng người dậy, vì vậy được Lão thái thái nhớ mặt, sau khi tân đế lên ngôi liền được giao chức thống lĩnh cấm quân.

70. Chương 70 : Lão Tử Trở Về Với Các Người

Nghe nói vị thống lĩnh trước đây là vì đã thương Lam Ánh Nhi này nên mới bị Hoàng Đế tự tay giết chết.

Nghĩ như vậy, Đới Tiềm theo bản năng lùi lại một bước, sau đó ôm quyền nói: "Cô nương, Hoàng thượng đặc biệt xây cho người một tòa cung Lam Tuyền trong cung. Hoàng thượng nói cô nương thích nước nóng, cung kia vừa khéo được một con suối bao quanh, rất đẹp, chỉ chờ... chỉ chờ nữ chủ nhân trở về!"

Vệ Lai đảo mắt tới lui, nói thật ra bây giờ cô có chút hồ đồ rồi.

Rốt cuộc Lam Ánh Nhi này có thân phận thế nào? Lúc trước là Hoàng hậu và Thái hậu rồi cả Thái hoàng Thái hậu, bây giờ Hoàng thượng lại xây cung điện cho ta.Người phụ nữ này hoa đào nhiều thật, đúng là không phải chuyện tốt!

"Lão tử thì nữ chủ nhân cái nỗi gì?" Câu này của cô thật không được dễ nghe, "Lão tử với mẹ chồng đều không tốt, trong mắt Hoàng hậu các người chẳng khác nào Tiểu tam, Hoàng thượng của các người sao cố chấp vậy? Thiên hạ mỹ nữ nghìn vạn, sao cứ phải nhắm vào ta?"

Đới Tiềm lắc lắc đầu, trong đầu có nhiều câu hần nghe không hiểu lắm. Nhưng nghe nàng có ý không muốn về, chỉ có thể khuyên tiếp: "Xin Lam cô nương hồi cung với thuộc hạ! Đừng làm khó dễ thuộc hạ!"

"Được!" Thật bất ngờ, Vệ Lai đột nhiên đứng dậy gật đầu với Đới Tiềm, "Lão tử trở về với các người!"

Đới Tiềm sững sốt, Sơn Linh đột nhiên mở miệng quát: "Cô có bệnh à! Cô về với họ, ta biết làm thế nào ăn nói với chủ nhân đây?"

"Vị cô nương này!" Đới Tiềm vội vàng nói tiếp: "Cô có thể lựa chọn theo Lam cô nương về cùng chúng ta!"

"Người đừng mơ!" Nói chuyện là Vệ Lai, "Ta về với các người, nhưng phải thả cô ta đi!" Cô chỉ chỉ Sơn Linh, sau đó nói với tiểu nha đầu: "Về phần ăn nói thế nào với chủ nhân cô, đó là chuyện của cô, còn ta giờ phải làm việc của ta. Tuy lão tử không biết tộc hay không tộc gì đấy, nhưng cũng không quan tâm. Bởi vì căn nguyên của rất nhiều chuyện muốn biết phải đến hoàng cung đáng chết kia mới biết được." Trong lúc nói chuyện, cô bước đến gần Sơn Linh, hạ thấp giọng chỉ đủ hai người họ nghe được: "Cô hãy nhớ kỹ, phải nói cho chủ nhân nhà cô biết. Bây giờ, Vệ Lai ta muốn đến hoàng cung làm rõ chuyện về Lam Ánh Nhi. Có lẽ sẽ rất nguy hiểm, không biết có cơ hội để ra ngoài nữa không. Nhưng cuối cùng ta sẽ có câu trả lời thỏa đáng ình, về sau có uống say cũng không phải hỏi người khác 'ta là ai'."

71. Chương 71 : Thả Sơn Linh Đi (1)

"Được rồi!" Giọng cô lại nói to lên, lui về phía sau mấy bước, cố ý chỉ vào Sơn Linh nói: "Dù sao cô cũng ngựa mất với ta, ta đi thì hơn. Chủ nhân của các người cũng rất trai đẹp, đáng tiếc lão tử không có phúc phận đi đùa giỡn!"

"Vệ Lai!" Sơn Linh vội đi lên trước tóm lấy tay nàng, lần đầu tiên không so đo lời nàng nói. "Có phải cô ngốc thật không đấy? Ta đã nói với cô, cô mà đi thật, ta thật sự không có cách nào hoàn thành giao phó của chủ nhân!"

"Đủ rồi!" Vệ Lai vung tay một cái, mắt thấy tiểu nha đầu bị chao nghiêng, trong lòng chua xót nhưng vẫn cố làm bộ không sao cả, cười cợt nói: "Chủ nhân nhà cô cũng không biết chạy đi đâu rồi, còn quản ta làm gì nữa! Được rồi tiểu nha đầu, mau thu lại cái vẻ khóc tang đấy lại cho lão tử! Lão tử vào hoàng cung Thiên Sở hưởng phúc, cô không thấy Hoàng thượng đang xây một cung điện suối nước nóng cho ta đấy sao!"

Lúc cô nói chuyện, cố ý nhấn mạnh mấy chữ "Hoàng cung Thiên Sở", Sơn Linh rất thông minh, lập tức hiểu ý cô ngay. Nhưng vẫn không yên tâm, muốn khuyên mấy câu nữa, rồi lại nghe thấy Đới Tiềm chờ đã lâu

nói: "Nếu Lam cô nương đồng ý trở về, xin mời theo thuộc hạ ra ngoài, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn cho người rồi!"

Vệ Lai gật đầu, lại bồi thêm một câu: "Để nha đầu này đi trước đi! Đỡ để cô ta lải nhải dài dòng làm phiền ta." Lại quay đầu nói với Sơn Linh: "Chủ nhân nhà cô để thư lại nói mẫu thân hần bị bệnh, hần muốn về thăm."

Đới Tiềm liếc mắt nhìn Sơn Linh, nói thật ra đúng là hần không muốn để Sơn Linh đi.

Nghe họ nói chuyện thì có vẻ như nơi này còn có một chủ nhân khác, nhưng người kia bây giờ không có ở đây.

Kể từ ngày Vệ Lai chạy trốn, hần vẫn luôn nắm trong tay mật lệnh tìm kiếm Lam Ánh Nhi. Mỗi ngày hình như Hoàng thượng có thói quen hỏi ba lần, nhưng tới giờ vẫn không tìm được tung tích của nàng.

Trong núi này không phải chưa tìm qua, nhưng đã tìm mấy lần, cũng không phát hiện hiện ra trong khe núi có một nơi thế này.

Cho nên hôm nay có thể tìm được đây hoàn toàn là trùng hợp, hần chỉ ăn bát mì trong tiệm mì trên đường, một thị vệ đi theo hần không cẩn thận đụng phải một tiểu nha đầu, lúc hai người đụng vào nhau, thị vệ không cẩn thận làm rơi bức họa Lam Ánh Nhi xuống đất.

72. Chương 72 : Thả Sơn Linh Đi (2)

Đúng lúc hần quay đầu lại, thấy tiểu nha đầu kia nhìn bức họa nhẩn mây, sau đó có vẻ như muốn hỏi thị vệ kia, rồi lại thôi xoay người rời đi.

Đới Tiềm biết nha đầu kia chắc chắn có quen biết với Lam Ánh Nhi, vì thế mới ngẫm điều binh, bám theo đến đây.

Thật ra thì có phần lớn cấm quân đều vẫn đang ở trong núi này, bởi vì Hoắc Thiên Trạm cảm thấy nàng không chạy ra khỏi đỉnh núi này, vì vậy liền giữ lại rất nhiều tướng sĩ ở chỗ này coi giữ. Đới Tiềm chỉ dẫn theo mười mấy người xa xa đi theo Sơn Linh, sau khi vào trong núi mới đưa binh vào chỗ kín đáo, triệu tập cấm quân gần đây lên.

Có thể ở được chỗ này nhất định không phải người thường. Hần rất muốn mang Sơn Linh và chủ nhân của nàng về hoàng cung giao cho Hoàng thượng, nhưng nhìn đến ánh mắt sắc bén của Vệ Lai, lập tức bỏ ngay ý định này.

"Được!" Hần khom người, "Chỉ cần cô nương chịu cùng thuộc hạ trở về, tất cả đều nghe theo cô nương!"

Bỏ đi, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện!

Nàng có thể đồng ý hồi cung, thế này đã đủ để cho hần lập được công lớn trước mặt Hoàng thượng rồi, không cần thiết vì người khác mà phá hỏng một phần thành công mỹ mãn này nữa.

"Người đâu!" Đới Tiềm vung tay lên, "Chuẩn bị ngựa cho vị cô nương này rời đi!"

"Ta có ngựa!" Sơn Linh dậm mạnh chân hung hăng trừng mắt liếc Vệ Lai xong rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc xoay người lên ngựa, trong đầu chợt nhớ lại một hình ảnh.

Nàng phụng mệnh Quý Mạc Trần đi thăm dò thân phận của Vệ Lai, nhưng đi hết thành Sở Đô cũng không thăm dò được gì.

Sau lại mua hương nến, đi ngang qua một tiệm mì nhỏ, đụng phải một người, bức tranh rơi từ tay người đó ra, cô gái trong tranh rõ ràng là Vệ Lai.

Lúc ấy nàng hơi sửng sốt, còn muốn nói chuyện với người kia, nhưng lập tức phản ứng lại, liền nhanh chóng rời đi.

Khi đó nàng nghĩ đây là bức vẽ rơi từ người của quan sai, như vậy thân phận của Vệ Lai hoặc là phạm nhân trốn tù, hoặc là có quan hệ gì với quan gia.

Nàng muốn lập tức trở về nói cho Quý Mạc Trần biết, lại không ngờ mình là người dẫn đường cho đám quan binh này.

73. Chương 73 : Trông Cậy Vào Vệ Lai

Tiểu nha đầu giận đến muốn khóc, không ngờ mình thật sự mang tai họa đến cho Vệ Lai.

Dù Vệ Lai ngoài miệng nói nghi ngờ nàng, còn nói cả những câu không dễ nghe nữa. Nhưng nói cho cùng, cũng là vì để những người đó có thể thả mình đi thôi.

Có nước mắt rơi xuống, nàng không lau, cứ như vậy mà đón gió để chúng nó tự khô đi.

Nàng cảm thấy cảm giác lạnh lẽo trên mặt này có thể khiến mình tỉnh táo hơn.

Trải qua mấy ngày nay, mặc dù ngày ngày cãi nhau với Vệ Lai, cũng vì nàng luôn quán lầy Quý Mạc Trần mà trong lòng không thoải mái.

Nhưng nàng nhận ra Vệ Lai không xấu.

Đặc biệt là hôm nay, nếu như Vệ Lai muốn liều chết chống cự, đương nhiên nàng cũng xung phong liều chết ra ngoài.

Lớp lớp cấm vệ ở phía trước, hai người phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Hiện tại, tương đương với Vệ Lai dùng tự do của nàng để đổi lại tính mạng của mình, nàng nghe được mấy chữ Vệ Lai nhấn mạnh kia, cũng biết tính nghiêm trọng trong đó.

Hoàng cung là nơi thế nào Sơn Linh rất rõ, như vậy, điều duy nhất phải làm chính là nhanh chóng trở về nơi đó, mang chuyện mà nàng còn thật sự chưa rõ kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho Quý Mạc Trần.

Mắt nhìn thấy ngựa của Sơn Linh chạy càng xa, Vệ Lai lơ đãng đứng ở góc khuất.

Nói đến kỳ lạ, thân là đặc công đoạt mệnh bị người ta nghĩ là máu lạnh vô tình, sau khi trở về cổ đại lại còn làm một chuyện tốt!

Chẳng qua nếu như nói thật lòng, mình làm chuyện tốt này thật ra vẫn còn có chút tư lợi riêng .

Cô hy vọng Sơn Linh có thể trở lại bên cạnh Quý Mạc Trần, cô muốn tiểu nha đầu có thể nói hết mọi chuyện xảy ra ở đây cho Quý Mạc Trần, cô còn hy vọng. . . Quý Mạc Trần có thể nghĩ ra một cách nào đấy cứu mình.

"Lam cô nương!" Đới Tiềm nghiêng người nhường đường, "Mời cô nương lên xe!"

Vệ Lai giơ tay lên ném cục đá đang ngấm ngấm trong tay đi, sau đó ngoan ngoãn đi ra ngoài phòng, an phận ngồi lên một chiếc xe ngựa.

Bánh xe chuyển động là lúc cô chợt cảm thấy mình làm như vậy thật rất đúng, cho dù thế nào, Lam Ánh Nhi rốt cuộc là ai, hoàng cung này có bí mật gì dù sao cũng phải làm sáng tỏ.

Bằng không trong lòng cô luôn có một dây lạt vô hình buộc chặt bứt không đứt, cả đời sẽ không được thoải mái.

74. Chương 74 : Sao Đây, Các Người Còn Muốn Cướp Sắc Ừ....

Dĩ nhiên.....

Vệ Lai ngã ngựa người về phía sau, tựa vào thành xe ngựa.

Cái tên Vương gia bây giờ đã thành Hoàng thượng kia, hại mình bị thương nặng như vậy ít nhất cũng phải trả lại hấn một cái tát mới đúng!

"Haizz!" Cô than nhẹ, không ngờ thân thể này mệnh còn mang hoa đào, hơn nữa hoa đào này hóa ra còn mọc trên người Hoàng thượng.

Cô hiểu, đây không phải là phúc mà ngược lại chính là họa.

Đời trước ngủ nằm mơ cô cũng muốn chạy trốn khỏi trung tâm chính trị, không ngờ trọng sinh lại vẫn đi theo đường cũ.

Không có tâm trạng nhìn phong cảnh ngoài xe ngựa, xóc nảy lâu như vậy, vết thương trên ngực cô đã sớm đau đến run lên.

Nhưng giờ Vệ Lai lại thấy có sọc cũng không tồi, có lẽ tương lai đây chính là cái cơ để cô bám lấy Quý Mặc Trần.

Dĩ nhiên, cô phải có cơ hội gặp lại cái người thanh nhã đấy đã.

Cũng không biết đã đi được bao xa, rung rung lắc lắc, dần dần trời cũng đã tối.

Xe ngựa chợt dừng lại, cô nghĩ là đã đến nơi rồi, tự vén rèm cửa lên nhìn ra ngoài, đập vào mắt mình lại là một vùng đất hoang vu!

"Sao không đi tiếp?" Cô cất tiếng hỏi.

Đới Tiềm đi đến chỗ nàng đáp: "Cô nương đừng nóng vội, chờ trời tối hơn chút, tốt nhất là chờ đến đêm chúng ta hãy vào kinh."

"Ha...!" Vệ Lai lập tức vui vẻ, rồi hét với Đới Tiềm đang đi gần lại: "Sao đây? Các người còn muốn cướp sắc à?"

Đới Tiềm chảy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, có muốn cũng không có gan làm! Ai dám cướp cô? Không muốn sống nữa sao?

"Cô nương nói đùa!" Hắn vừa lau mồ hôi vừa nói: "Thái hoàng Thái hậu gần đây thân thể không tốt, Hoàng Thượng phân phó thuộc hạ đưa cô nương vào cung muộn hơn chút, đỡ chọc lão nhân gia tức giận. Đến lúc đó lỡ như có tranh chấp với cô nương, ầm ỹ khiến tất cả mọi người không thoải mái."

"Mẹ nó!" Vệ Lai cười khở, ngay sau đó hung hăng giơ ngón giữa ra với không trung, nghiêng đầu, không khách khí nói với Đới Tiềm: "Hành động này của Hoàng thượng các người, lão tử khinh bỉ!"

Gáy Đới Tiềm lại thêm một lớp mồ hôi lạnh, hắn xoay người, đối với hành vi này của Vệ Lai, hắn —— Lựa chọn không thèm để ý!

75. Chương 75 : Lão Tử Sẽ Nhờ Hoàng Thượng Biến Người Thành Thái Giám

"Này!" Thấy họ không để ý đến mình, Vệ Lai cũng mặc kệ, "Người lên xe đi, nói chuyện với lão tử!"

Đới Tiềm hơi run rẩy, theo bản năng quay người lại, sau đó lại lùi hai bước.

Vệ Lai trợn mắt, "Sợ lão tử ăn thịt người sao?"

"Không, không!" Đới phương liều mạng lắc đầu, "Cô nương, Đới Tiềm là hạ nhân, là nô tài, sao có thể ngồi cùng xe ngựa với cô nương được!"

"Vậy ta có chuyện cần hỏi người thì làm thế nào bây giờ?"

"Thuộc hạ đứng ở đây, cô nương có lời cứ hỏi, Đới Tiềm nhất định biết gì nói nấy, đã nói thì sẽ nói hết!"

Vệ Lai nghe vậy buồn cười, nhìn Đới Tiềm có vẻ căng thẳng, cũng không làm khó hắn nữa, chỉ hỏi: "Trước kia ta với Hoàng thượng các người là tình.À, là quan hệ như thế nào?"

Đới Tiềm vò đầu, đây là vấn đề gì vậy?

Vệ Lai cảm thấy khi hắn nhìn mình có hơi giống nhìn kẻ ngu ngốc, lập tức bỏ qua....

”Lão tử hỏi người đó! Vừa rồi người cam đoan rồi cơ mà?”

Đới Tiềm gật đầu: ”Thưa cô nương, người là Lam phi nương nương được Tiên Đế cưới, nhưng vào ngày cưới Tiên Đế đã băng hà. Tiên Đế không có con, chỉ có một đệ đệ, vậy nên Thái hoàng Thái hậu làm chủ đem ngôi vị Hoàng Đế truyền cho đương kim thánh thượng. Về phần người và Hoàng Thượng, hai người. . . Hai người. . . .Hãy da cô nương à! Xin cô đẩy, đừng đừng lấy thuộc hạ ra đùa giỡn nữa! Những chuyện này đều là người tự biết, sao còn hỏi thuộc hạ!”

Vệ Lai lúc này thật sự hết đường nói rồi, con mẹ nó quan hệ gì phức tạp vậy? Tình tiết máu chó như thế sao lại bắt mình gánh lấy?

”Thật hay giả vậy?” Thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

Đới Tiềm lựa chọn không nhìn, liền ôm quyền bỏ đi luôn.

Vệ Lai nhe răng, hét lên giận dữ....”Người nha, nếu dám chinh lão tử, lão tử nhờ Hoàng thượng biến người thành thái giám!”

Đới Tiềm trốn nhanh hơn, mơ hồ có nghe được người bên cạnh không kìm được phụt cười, mặt đỏ ửng.

Hắn quyết định, đưa cô nương Lam Ánh Nhi này về hoàng cung an toàn xong, nếu có thể, tốt nhất đừng bao giờ gặp lại nàng ta nữa!

Vệ Lai lại lù vào trong xe, rèm cửa ngăn cách thế giới bên ngoài, yên tĩnh được một khắc, cô vẫn thấy phiền chán nhản mày lại.

Chuyện không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra.

76. Chương 76 : Khấp Thiên Hạ Đều Là Vương Thổ

Cả đời này cô ghét nhất nhân vật có quan hệ quá phức tạp, đây là tật xấu kể từ khi vào cục Quốc An bị giáo dục mạnh mẽ về quan hệ giữa chính khách các quốc gia trên thế giới.

Cả đời này cô ghét nhất nợ người ta, đặc biệt là tình cảm.

Thật ra Vệ Lai cũng không hiểu lắm về tình yêu, cô là đặc công, không có quyền yêu đương, cũng không có can đảm mà động tình.

Nhưng khi sắp chết cô nhìn thấy một giọt nước mắt trong mắt đặc vụ Higor chảy ra, cô đoán có lẽ đây chính là cái giá phải trả khi động lòng!

Đới Tiềm không có lý do gì mà lừa cô, có lẽ chuyện này cũng không phải là bí mật gì, bằng không hắn cũng sẽ không nói ra dễ dàng như vậy.

Như vậy, thân thể này đã từng được hai huynh đệ yêu, sau đó cô ta quyết định lấy người anh. Nhưng ngày kết hôn đó thì anh ta chết, vì vậy bây giờ người em muốn giữ cô ta ở bên mình.

Hiện giờ cô biết cả rồi, vậy có còn cần thiết về cung với Đới Tiềm nữa không đây?

Vệ Lai chú ý trên đường cấm quân đã rút đi không ít, giờ bảo vệ chiếc xe ngựa này còn khoảng 100 người. Nếu cô muốn bỏ chạy thật ra cũng rất dễ dàng.

Lại đẩy rèm xe nhìn ra ngoài, cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng vẫn đặt tay xuống.

Bỏ đi, thay vì cứ trốn tránh như vậy không bằng tự mình đối mặt giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng. Mặc dù cô vẫn không chắc chắn có thể giải quyết được chuyện này không, nhưng ít nhất Vệ Lai hiểu, bỏ trốn, tuyệt đối không phải là một cách tốt.

Đối phương là Hoàng thượng, toàn bộ thiên hạ này là Vương thổ của hắn, mình có thể trốn đi đâu?

Tiểu trúc trong núi bí ẩn như vậy, vừa quay đầu lại không phải đã bị người ta tìm đến cửa rồi đấy sao?

Lại nói, tuy cô nói không để ý đến những người trong tộc bị khổng chế, nhưng dù sao cũng là người thân của Lam Ánh Nhi. Kiếp trước của Vệ Lai mình đã sát nghiệt quá nặng, kiếp này cô thật chỉ muốn bình yên cả đời.

"Cô nương!" Bên ngoài giọng Đới Tiềm vang lên, "Đến giờ rồi, chúng ta vào cung thôi."

Cô không lên tiếng, có thể nói cái gì đây? Ngay cả khinh bỉ cơ bản nhất cũng thấy phiền.

Xe ngựa cuối cùng lại lên đường lần nữa, phương tiện đi lại nguyên thủy không có thiết bị giảm xóc rung lắc dữ dội. Rất may Vệ Lai không bị say xe, bằng không thật sự sẽ không chịu nổi cho đến hết con đường này.

77. Chương 77 : Trầm Đợi Nàng Đã Lâu Rồi

Đến hoàng cung thì xe ngựa chậm rãi đi vào cửa thiên môn nhỏ.

Mới vừa qua cửa chưa được bao lâu đã dừng lại, sau đó thì nghe thấy giọng cung kính của Đới Tiềm vang lên bên ngoài: "Thuộc hạ khấu kiến Hoàng thượng!"

Sau đó thì không có tiếng động nào nữa. Chờ một lát sau, màn cửa xe bị người ta đẩy từ bên ngoài vào, Đới Tiềm đứng trước, ra dấu tay mời nàng xuống đồng thời nhỏ giọng nói: "Cô nương, Hoàng Thượng tự mình đến đón người!"

Vệ Lai nhú mào, nhìn theo hướng ngón tay hắn, quả nhiên nam tử không lâu trước đây từng đuổi theo mình vào tận trong núi đang đứng khoanh tay cách đó không xa.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Hoắc Thiên Trạ, không giống lần trước, lúc này Hoắc Thiên Trạ mặc long bào vàng tươi, vẻ oai hùng lại thêm mấy phần khí phách không ai bì nổi.

Cô không thể không thừa nhận, khí thế của người này hết sức mạnh mẽ, mạnh đến mức dường như làm cô không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ngay lúc cô còn đang ngây người thì Hoắc Thiên Trạ đã bước đi lên phía trước.

Đới Tiềm biết điều vừa lui ra, hắn liền duỗi tay vào trong xe, sau đó thở dài nhẹ giọng nói: "Trầm đợi nàng đã lâu rồi, xuống đây đi!"

"Ồ!" Vệ Lai nhún vai, không để ý tới bàn tay duỗi ra của hắn, tự đứng lên nhảy xuống xe, "Hoàng Đế đại giá tới nơi này tiếp đón, thật đúng là uất ức cho người rồi!"

Trong lời nói mang theo vẻ châm chọc khiêu khích, Hoắc Thiên Trạ nhú lại hàng mày kiếm nhưng không bao lâu lại giãn ra.

Hắn vung tay lên đuổi hết mọi người xung quanh, khi trên khoảng đất trống này chỉ còn hai người họ thì Hoắc Thiên Trạ lúc này mới cẩn thận quan sát người con gái đứng trước mắt mình.

Gương mặt này không biết đã hiện ra trong giấc mơ của hắn biết bao nhiêu lần, thậm chí còn có một bức họa hắn tự tay vẽ giấu trong thư phòng Trạ Vương phủ ngày trước.

Khi đó nàng là người con gái mà hoàng huynh hắn yêu thích, hắn cũng rất muốn nàng nhưng chỉ có thể giấu điều đó ở trong lòng, ngay cả bức họa kia cũng không dám để lộ ra ngoài.

Cuối cùng giữa hai người họ không còn chương ngại nào nữa, tuy nói ca ca mất đi khiến hắn đau lòng một thời gian, thậm chí hắn cảm thấy nếu như dùng tình cảm của bọn họ để đổi được một mạng của hoàng huynh cũng đáng giá.

78. Chương 78 : Chỉ Có Gả Cho Ta, Nàng Mới Có Thể Có Được Hạnh Phúc Thật Sự

Nhưng. Hoắc Thiên Trạ không khỏi lắc đầu.

Tại sao người con gái này chỉ trong chớp mắt đã như biến thành một người khác?

Cũng là gương mặt tuyệt mỹ kia, nhưng thật giống như ẩn giấu một linh hồn khác.

Hắn không hiểu cũng đoán không ra.

Nhưng nàng thật sự vẫn là Lam Ánh Nhi.

"Thật xin lỗi!" Cẩn nhắc hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải thốt ra một câu như vậy. Hắn cứ nghĩ là nàng giận dữ, vẫn chưa tỉnh lại từ bóng ma Tiên Đế qua đời. Lam Ánh Nhi bây giờ là bị kích thích quá lớn nên mới thay đổi.

"Ánh Nhi!" Hắn gọi nàng, "Đừng trách ta!" Lời nói đã từ "Trẫm" biến thành "Ta", "Ta biết nàng bị thương rất nặng, nhưng người bắn trúng nàng ngày đó không phải là ta phải tới, nàng phải tin ta! Tìm nàng hơn mười ngày qua, đến hôm nay mới có tin tức của nàng, ta."

"Xuyt!" Người con gái trước mặt đột nhiên giơ ngón trỏ lên bên môi, làm động tác đừng lên tiếng, rồi sau đó dùng giọng nhỏ nhất nói: "Nhỏ giọng chút! Cẩn thận bà mẹ chồng độc ác với vị đại tỷ tỷ kia nghe được lại làm phiền người! Nếu tất cả họ đều bị đánh thức, vậy ý đồ người để ta nửa đêm canh ba vào cung uống phí mất!"

Hoắc Thiên Trạm sửng sốt, lập tức nói: "Không thể gạt được họ đâu! Ta chỉ không muốn hậu cung đêm nay hỗn loạn, nhưng sáng sớm ngày mai, chắc chắn họ vẫn sẽ tới. . . . Ánh Nhi!" Hắn nhíu chặt mày, "Nàng đừng như vậy, ta biết nàng hận ta. Nhưng nói thật lòng, nàng thật sự không có chút tình cảm nào với ta sao? Năm đó vốn là ta gặp nàng trước, tại sao đến cuối cùng ý trung nhân lại là hoàng huynh?"

"Stop!" Vệ Lai lui về phía sau một bước, lấy tay ôm đầu, "Chuyện tình cảm thật phức tạp, hiện tại ta không muốn nghe. Năm đó là năm đó, bây giờ là bây giờ, đừng lấy chuyện năm đó nói với ta. Ta cho người biết, Lam Ánh Nhi ngày trước đã bị hai nữ nhân ác độc kia đốt lửa thiêu chết rồi!"

"Được!" Hoắc Thiên Trạm rất dứt khoát gật đầu, đồng thời sắc mặt trầm xuống, không giống cầu xin như ban nãy. Hắn nói: "Trẫm không bắt buộc, nhưng Ánh Nhi, sớm muộn gì sẽ có một ngày nàng hối hận vì lựa chọn ban đầu. Nàng phải biết, chỉ có gả cho trẫm, mới có thể có được hạnh phúc thật sự!"

79. Chương 79 : Cung Ánh Tuyền

"Vậy người cứ chờ đi!" Cô vươn người xoay một vòng sau đó dụi dụi mắt nói, "Giờ lão tử thấy mệt rồi! Nghe nói người sửa lại cung điện, ở đâu vậy? Mau dẫn lão tử đến đấy đi!"

Hoắc Thiên Trạm hít lại đôi mắt, cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Từ lần trước đuổi theo nàng vào trong núi, đã cảm thấy cách nàng nói chuyện đột nhiên khiến hắn thật sự không chấp nhận được.

Thấy đối phương cảm tức nhìn mình, Vệ Lai không quan tâm gì mà bĩu môi, lại rước lấy một tiếng gầm thét của Hoắc Thiên Trạm, "Rủ lại lời vừa nói của nàng cho trẫm!"

Cô than nhẹ, thấy tính khí gã Hoàng thượng này cũng không tốt, ít nhất so với Quý Mặc Trần thì thật sự là kém quá xa.

Tự động gõ gõ đầu, sao mình cứ luôn nghĩ đến Quý Mặc Trần thế! Sao lại có thói quen so sánh người khác với hắn?

Xoắn nhẹ vạt áo, y phục này bị hun khói đã mất đi sự sạch sẽ lúc đầu, nhưng vẫn có cảm giác rất thân thuộc, như có mùi hương của hắn.

"Trẫm sẽ chuẩn bị quần áo cho nàng, sau này đừng mặc lung tung quần áo của người ngoài nữa!"

Vứt lại một câu, hắn dứt khoát tiến lên nắm lấy một tay nàng, cứ dắt đi như vậy cho đến khi đến trước cửa một cung viện mới dừng bước.

Khi cô ngẩng đầu thì thấy tấm biển trước cửa cung đề ba chữ "Cung Ánh Tuyền", suy nghĩ một chút liền biết đây là lấy từ tên của Lam Ánh Nhi, còn có cả suối nước nóng kia.

Hoắc Thiên Trạm có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm thật chặt của hai người, không đúng, là hấn nắm chặt tay Vệ Lai.

Nhưng là đối với phương cũng không tránh, vẫn cứ mặc hấn dắt đi như vậy.

Từ chuyện buông tay lần trước, hấn tuyệt đối không dám nữa.

"Người nhìn gì chứ!" Ngược lại Vệ Lai mở miệng trước, "Đến nơi rồi, nắm đủ rồi thì buông ra đi!"

Hoắc Thiên Trạm cau mày, cảm giác kỳ lạ đó lại dâng lên.

"Nàng không để ý sao?"

"Để ý gì?" Vệ Lai nghiêng đầu, "Ồ! Nắm tay ý hả? Để ý chứ! Nhưng ta cự tuyệt có tác dụng không? Người không phải là Hoàng thượng sao!"

"Nàng là ai!" Rốt cuộc vẫn thốt ra những lời trong lòng, Hoắc Thiên Trạm có chút khấn trương nhìn chằm chằm vào Vệ Lai, luôn sợ người con gái này bất chợt vì một câu nói của mình mà biến thành một người khác. Mặc dù bây giờ nàng không giống ngày trước lắm, nhưng ít ra gương mặt này sẽ làm nàng giống với Ánh Nhi trước kia.

80. Chương 80 : Chân Thật Và Hư Ảo

"Rốt cuộc nàng là ai?" Hấn lại hỏi, lại chỉ đổi lấy được cái cười thâm của Vệ Lai.

"Ta chính là ta!" Cô trả lời rất tự nhiên, chỉ là chút kỹ xảo chơi chữ. Cô nói ta chính là ta, mà không phải nói ta chính là Lam Ánh Nhi.

Hoắc Thiên Trạm lại khê lắc đầu, chủ động thả lỏng nắm tay nàng, lui về sau một bước chỉ vào nàng nói: "Ánh Nhi không biết võ công, mà nàng."

"Vậy người xem ta là ai?" Ngược lại cô từng bước từng bước ép sát, đi thẳng đến trước mặt Hoắc Thiên Trạm, bắt lấy một tay hấn ấn lên mặt mình, "Mặt nạ da người? Người tự mình thử xem, xem có lớp da nào xé ra được không!"

Hấn bất đắc dĩ, tự mình rút tay về, sau đó nói: "Không phải mặt nạ! Nàng chính là nàng. Thôi đi!" Đột nhiên hấn rất mệt mỏi, nhẹ gờ lên một tay còn lại vén một lọn tóc rơi trước trán cho nàng. "Đã trở về rồi thì hãy ở lại đi! Ta hứa sẽ không phụ nàng."

Vệ Lai lần này không ba hoa với hấn nữa, nhưng trong lòng lại lơ đãng nghĩ tới Quý Mạc Trần.

Động tác như thế hấn đã từng làm, cảm giác không bằng.

Quý Mạc Trần phong nhã không giống tục nhân, nhưng ở trước mặt tên Hoàng thượng này, ở trong hoàng cung này, cho dù là động tác mập mờ đến thế cũng đè nén làm cho người khác ngọt ngạt.

Cô xoay người đi, đã có người làm ở cung viện chờ trước đón dẫn.

Hoắc Thiên Trạm không đi vào cùng, chỉ nhìn người con gái quen thuộc này từng bước từng bước tự mình vào trong cung Ánh Tuyền, nhưng lại không nói ra được tư vị trong lòng.

Trường hợp như vậy không biết hấn đã từng vẽ ra trong lòng bao nhiêu lần, nhưng khi người thật hiện ra ở trước mặt, ngoan ngoãn tiến vào sinh hoạt hấn sắp đặt sẵn cho nàng thì lại cảm thấy không chân thật.

Ngày trước Lam Ánh Nhi là chân thật, hấn không có lấy một lời thâm tình, vì dù thế nào cũng không thể bắt được nàng.

Bây giờ Lam Ánh Nhi như hư ảo, hấn có thể bắt được, nhưng khi hai người đưa mắt nhìn nhau thì lại như cách muôn sông nghìn núi, làm thế nào cũng không thể kéo gần khoảng cách giữa hai người.

"Nghe nói người giam người trong tộc của ta!" Người nào đó vừa chạy vào trong viện đột nhiên dừng chân, xoay người lại hét với hắn: "Mau thả họ ra! Ta cũng đã vào cung rồi, người giữ họ lại còn có tác dụng gì?"

81. Chương 81 : Ban Suối Nước Nóng Cho Lam Ánh Nhi

"Không!" Hoắc Thiên Trạh nghiêm túc lắc đầu, "Người trong tộc nàng không bị giam, nên sống thế nào thì sống như thế, trẫm chỉ tăng thêm nhiều binh lính xung quanh để bảo vệ an toàn cho họ."

"Haaa...! Ha ha!" Vệ Lai đột nhiên cười đến run rẩy cả người, cô chỉ vào hắn nói: "Câu này của người chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi thôi! Bỏ đi!" Bất đắc dĩ gờ tay lên nói, "Ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, người thích giam thì cứ giam đi!"

Suốt cả Vệ Lai có làm thế nào cũng không ngủ được, thật vất vả nhịn đến canh tư, dứt khoát đứng dậy, chạy thẳng tới phòng tắm xây trong hầm cung.

Tòa hầm viện này quả nhiên giống như Đới Tiềm nói, là nơi duy nhất trong hầm xây suối nước nóng.

Đám thợ xây hết sức cẩn thận xây quanh suối nước nóng thành một hồ tắm thật to, bốn phía không biết dùng loại đá gì trang trí, gió thổi không lọt. Phía trên không có nóc, Vệ Lai đến gần, hơi ngửa đầu, trực tiếp có thể thấy trời đầy sao.

"Cô nương!" Nha đầu gác đêm thấy nàng vào phòng tắm, liền đi theo sau.

Vệ Lai đã sớm biết nàng ta đi theo mình, cũng lười để ý. Lúc này nghe người ta gọi, mới "Ừ" qua loa một tiếng.

Tiểu nha đầu đi tới trước mặt nàng, chỉ vào phòng tắm nọ giới thiệu: "Cô nương, bốn phía đều là linh thạch lấy từ núi Thiên Ngọc, linh thạch gặp hơi nước nóng có thể tạo ra mùi thơm. Cô nương tắm xong, thân thể sẽ rất thơm, không cần thêm hương liệu nữa!"

Nha đầu giới thiệu rất vui vẻ, vốn còn hơi ngái ngủ, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo. "Cô nương người thử một chút nước này, đây là trực tiếp dẫn nước nóng vào, suối ngay ở chỗ kia...." Chỉ vào một cái ao nhỏ cách bên kia, "Nước chảy tự nhiên, rất sạch sẽ, nhiệt độ cũng vừa phải! Hơn nữa Hoàng thượng nói rồi, suối nước nóng ấm vừa, cho nên phía trên không cần thêm mái, kể cả mùa Đông cũng không lạnh. Lúc cô nương ngâm mình có thể ngắm trời, tâm tình sẽ rất tốt."

Vệ Lai hơi cảm động, vị Hoàng Đế kia vì Lam Ánh Nhi mà suy nghĩ chu toàn như vậy, nói vậy tình yêu trong lòng hắn là thật sự rất chân thành!

82. Chương 82 : Một Ngày Nào Đó Sẽ Ra Ngoài

Chỉ tiếc, cô gái nhỏ Lam Ánh Nhi này không có phúc phận.

Cô chưa từng nghĩ linh hồn Lam Ánh Nhi thoát khỏi thân thể lúc nào, nhưng bây giờ nghĩ lại chắc là khi bị trói trên đồng lửa.

Khi tỉnh lại cô có thể cảm thấy thân thể hết sức yếu ớt, hơn nữa bị đốt như vậy mà có thể vượt qua cũng phải dựa vào linh hồn của Vệ Lai mình chống đỡ.

"Cô nương!" Thấy nàng sững sờ, tiểu nha đầu lại lên tiếng gọi, "Người không ngủ sao? Hoàng thượng trước khi đi đã căn dặn, nói trên người của người có thương tích, không thể ngâm mình quá lâu."

"Không sao!" Cô phất tay hỏi, "Người tên gì?"

Tiểu nha đầu khom người thưa, "Nô tỳ là Xuân Hỉ!"

"Được! Xuân Hỉ!" Vệ Lai cười cười, "Người đi tìm cho ta một bộ y phục, ta ngâm mình thêm một chút nữa."

"Dạ! Cô nương người không nên ngâm quá lâu, Hoàng thượng nói."

"Được rồi!" Không muốn nghe nàng mở miệng ra là Hoàng thượng Hoàng thượng, "Ta ngâm một chút là được, người lấy quần áo rồi thì lấy luôn chút đồ ăn đến, ta đói bụng rồi!"

Xuân Hỉ lĩnh mệnh đi, Vệ Lai cởi quần áo, bước lên mấy bậc thang vào hồ nước nóng, cẩn thận cố gắng không để vết thương chạm vào nước.

Suối nước nóng quả nhiên rất tốt, nhưng nàng vẫn muốn ngâm mình trong thùng gỗ ở tiểu trúc trên núi.

Xuân Hỉ rất nghe lời, nhưng cô vẫn nhớ Sơn Linh ngày ngày cãi nhau với mình hơn.

Không biết nha đầu kia chạy được xa chưa, gặp được Quý Mạc Trần chưa.

Đến đây lâu như vậy, giờ cô mới biết, đất nước này tên là Thiên Sở.

Nhưng cố gắng thế nào cũng không tìm được thông tin lịch sử gì về hai chữ Thiên Sở trong ký ức.

Cô tự nhận không kém lịch sử, đặc công của cục Quốc An từ nhỏ đã nhận sự giáo dục toàn diện, bởi vì không ai biết tương lai sẽ phải nhận nhiệm vụ mục tiêu là nhân vật thuộc ngành nào trong xã hội.

Dĩ nhiên, cô vẫn luôn cho rằng sách sử chưa chắc đã đúng. Có lẽ trăm ngàn năm trước đã có một triều đại như vậy tồn tại, tuy nhiên nó không để lại bất cứ tư liệu lịch sử nào cho đời sau.

Giống như Thiên Sở bây giờ.

Có lẽ đây chính là số mạng! Rốt cuộc vẫn phải tiến vào trung tâm của quyền lực, rốt cuộc vẫn phải đeo xiềng xích bị người ta khống chế.

Nhưng cô không có cách nào khác, cho dù là cổ đại truyền tin không phát triển, cô cũng không chắc cả đời có thể thoát khỏi sự truy tìm của Hoàng thượng.

Thay vì cả ngày lo lắng đề phòng, không bằng dứt khoát đi vào thế giới của hắn, dùng rối rắm ngăn ngừa để đổi lấy cả đời tự do!

83. Chương 83 : Hoàng Hậu Tới

Vệ Lai biết, một ngày nào đó mình sẽ ra khỏi nơi này, một ngày nào đó, mình sẽ trả lại hết những gì mà Lam Ánh Nhi nợ, sau đó làm chính mình trở về làm Vệ Lai!

"Cô nương!" Xuân Hỉ ôm một bộ quần áo mới tinh đi vào, "Cô nương người đừng ngâm lâu." Vừa nói vừa đặt quần áo trong tay xuống bàn đá, sau đó đi thu dọn đồ Vệ Lai thay ra.

"Này!" Vệ Lai vội gọi nàng lại, sau đó chỉ vào bộ quần áo trong tay nàng nói: "Bộ này người giặt qua một lần, sau đó nhất định phải hoàn hảo không hư hỏng mang về cho ta, biết không?"

Tiểu nha đầu gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều. Lúc đầu vào cung lão ma ma đã dạy bảo, chủ tử nói vâng liền đúng, không được hỏi chủ tử tại sao, chỉ cần phục tùng là được rồi.

"Vâng, cô nương!" Xuân Hỉ hơi cúi người, "Trước tiên để nô tỳ mang bộ đồ này ra ngoài, sau đó trở lại hầu hạ cô nương."

Vệ Lai gật đầu một cái, thấy nàng ta rời khỏi đây thì tự động đứng lên.

Dùng một tấm vải nhung đặt ở bên lau khô người, tự mình động tay mặc áo vào.

Trời vẫn chưa sáng, mình phải tranh thủ ngủ một giấc, khi tỉnh lại lần nữa, đúng lúc Xuân Hỉ mang nước rửa mặt đặt ở phòng ngoài tắm cung.

Xong bữa sáng, người nào đó đang ngồi trong phòng ngăn người phải nghênh đón Hoàng hậu nương nương, vị khách đầu tiên tới Cung Ánh Tuyền này.

Khi Hoàng hậu mặc cẩm phục cùng mấy cung nữ thái giám đi kèm đằng sau đến, cô nhận ra người con gái này chính là người hôm đó mình vừa tỉnh lại đã tới cầu tình giúp mình cùng Lão thái thái và ác phụ đó.

Lúc này Vệ Lai đang tùy tiện ngồi trên bàn, một tay tùy ý lật sách giải trí Xuân Hỉ vội tìm cho nàng giải buồn.

Hoàng hậu Thuần Vu Yến thấy cảnh tượng này thì bước chân bỗng dừng lại.

Vung tay lên, tất cả hạ nhân phía sau lùi hết ra ngoài, chỉ còn một mình nàng đứng trong phòng hơi nhũn mày nhìn Vệ Lai.

Xuân Hỉ cũng thức thời rời đi, Vệ Lai có chút bất đắc dĩ. Rốt cuộc vẫn là nữ nhân có quyền thế gần với trời, vốn là nha đầu hầu hạ mình, quay đầu lại vẫn phải nghe người ta sai bảo.

84. Chương 84 : Nơi "kiêu Ngạo" Của Phụ Nữ

Thuần Vu Yến chưa từng gặp Lam Ánh Nhi trước khi nàng thành thân với Tiên đế, nhưng gương mặt này lại không hề xa lạ với nàng.

Nàng và Hoắc Thiên Trạm năm năm vợ chồng, tuy nói cuộc hôn nhân này hơn phân nửa là vì củng cố vững chắc cục diện chính trị, nhưng giữa hai người tuy rằng không giống như keo như sơn, nhưng cũng coi như tương kính như tân.

Chuyện về Lam Ánh Nhi, Hoắc Thiên Trạm không hề giấu giếm nàng, ngay cả những bức tranh vẽ chân dung nàng ta cũng không biết xem qua bao nhiêu lần.

Ngày ấy Tiên Đế vì cưới Lam Ánh Nhi, đã cho nàng ta một hôn lễ long trọng hơn cả lễ sắc phong hoàng hậu, nhưng tân nương lại tráo khăn cưới.

Lại nói, lần đầu tiên nàng thật sự nhìn thấy Lam Ánh Nhi, là ở trong tử lao của hoàng cung.

Khi đó nàng bị coi là hung thủ sát hại Tiên Đế, Hoắc Thiên Trạm đi tế thiên, Thuần Vu Yến lần đầu vào tử lao nhìn nàng.

Chỉ thấy nữ tử ngồi trên đất ánh mắt đại ra, hỏi bất cứ gì cũng đều không nói.

Nhưng sự xinh đẹp ấy, vẫn khiến người ta không thể bỏ qua.

Giống như hiện tại, Lam Ánh Nhi vẫn rực rỡ như xưa, nhưng là.

Thuần Vu Yến không khỏi khẽ lắc đầu, Lam Ánh Nhi thật sự là đáng vẻ này sao?

Cà lơ phát phơ, không câu nệ tiểu tiết, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo rõ ràng là sự bất cần.

Nàng không hiểu, cho dù Tiên Đế qua đời đã được một thời gian, hai người từng yêu nhau như vậy, tại sao có thể dễ dàng quên ngay lập tức?

"Ta nhận ra cô!" Vệ Lai hất cằm, hướng về phía Thuần Vu Yến nói: "Ngày đó hai người bọn họ muốn đốt chết ta nhưng cô vẫn nói giúp cho ta!"

Thuần Vu Yến mày mác gật đầu, nhưng không biết nên nói gì với nàng!

Vệ Lai nhún nhún vai, giơ tay lên che ngực, sau đó nhảy từ trên bàn xuống.

Hành động này của nàng, rốt cuộc đã khiến cho Thuần Vu Yến lúng túng: "Việc đó. Bỏ cung. À, ta, ta bảo người gọi thái y xem vết thương cho cô!" Nàng biết Hoắc Thiên Trạm trước mặt Lam Ánh Nhi nhất định sẽ không xưng là trẫm, coi như là yêu ai yêu cả đường đi đi, nàng cũng xưng ta là được rồi.

"Ừ!" Đối với đề nghị này của cô ta, Vệ Lai không phản đối, chỉ nhắc nhở: "Có thể tìm nữ đại phu đến không? Ta không may bị thương ở nơi "kiêu ngạo" nhất của nữ nhân, phiền cô tìm nữ đại phu đến đây đi!"

85. Chương 85 : Lão Tử Đâu Phải Là Vợ

"Được! Được!" Thuần Vu Yến lau mồ hôi, "Kiêu hãnh của nữ nhân?" Đây là từ gì vậy?

Xoay người ra ngoài phòng sai bảo hạ nhân, quay về thì Vệ Lai đã ngồi vào ghế, sau đó lại chỉ bên cạnh ý bảo nàng cũng ngồi xuống.

Thuần Vu Yến gật đầu, mặc dù có chút không quen thái độ này của nàng nhưng vẫn đi qua ngồi xuống.

"Cô đến chỗ này nhất định là có lời muốn nói với ta, dù sao lão tử cũng rất buồn bực, có người trò chuyện cũng tốt!"

Lại nữa!

Thuần Vu Yến rất bất đắc dĩ, từ đợt xử phạt đó nàng đã phát hiện Lam Ánh Nhi luôn mở miệng ra là lão tử lão tử, như vậy đối với một cô nương mà nói, thật sự là.

"Cô tên gì vậy? Ta nên xưng hô với người thế nào?" Vệ Lai miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn nữ nhân trước mặt.

Cô biết đây là Hoàng hậu nương nương, lúc đối phương vừa đến tiếng hô tiếng quỳ đầy sân không phải cô không nghe thấy.

Nhưng gọi Hoàng hậu nương nương khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, như cố ý nhắc nhở mình đang ở một thời đại mà giai cấp và quyền lợi quyết định tất cả.

"Ta tên là Thuần Vu Yến!" Nàng cười cười, "Là Hoàng hậu nước Thiên Sở, cô chỉ cần gọi tên ta là được rồi, những danh hiệu này, là. Là để người ngoài gọi!"

Vệ Lai nhú mày,

"Lão tử cũng đâu phải là vợ!"

"."

"Được rồi! Bạn học Yến Yến!" Vệ Lai tự động đặt biệt danh cho đối phương, "Cô tìm ta có chuyện gì?"

Vệ Lai nhận ra, Thuần Vu Yến này không xấu, trước mắt thì không có ác ý gì với mình.

"Ta." Trong đầu Thuần Vu Yến tự động sắp xếp lại câu chữ lần nữa, sau đó mới lại nói: "Ánh Nhi, cô đã trở về rồi, Hoàng thượng rất vui."

"Mẹ nó!" Vệ Lai trợn trắng mắt, "Đừng nói chuyện này nữa, nói cái khác đi!"

"Khụ khụ!" Thuần Vu Yến bị sắc, vì vậy vội vàng nghe lời nàng đổi đề tài: "À. Ta tới, là muốn nói với cô. À, là muốn nói cho cô biết cứ yên tâm ở chỗ này, cô yên tâm, sẽ không còn có ai muốn hại cô nữa. Thái hậu vì Tiên Đế băng hà nên bị kích động quá độ, bây giờ đã không quan tâm đến chuyện hậu cung nữa rồi. Ngược lại Thái hoàng Thái hậu, haizz vốn thân thể không tốt, nghe nói cô vào cung thì bệnh lại nặng hơn. Nhưng cũng không sao, đã có Hoàng thượng ở đây, cho dù trong lòng lão nhân gia không thoải mái, cũng sẽ không gây khó dễ gì cho cô đâu."

86. Chương 86 : Cứ Coi Như Ta Nổi Giân Đi, Thì Có Thể Thay Đổi Được Gì

"Thôi đi!" Vệ Lai ra dấu phát tay, "Lằng nhằng quá! Yến Yến, cô có thể nói cho ta biết, Thái hậu hay Thái hoàng Thái hậu gì đây, là sao?"

Thuần Vu Yến hơi sửng sốt, ngay sau đó nghĩ có thể là do nàng vừa vào cung đã xảy ra chính biến nên mới không biết rõ chuyện trong cung. Vì vậy cẩn thận nói:

"Sau khi Tiên Đế qua đời, Hoàng hậu của hắn được tôn là Thái hậu. Mà Thái hậu trước đó thì chính là đương kim Thái hoàng Thái hậu."

Vệ Lai gật gù đầu tỏ vẻ như có thể hiểu, Thuần Vu Yến thấy nàng có thể hiểu mình nói gì, trong lòng vui mừng, vội vàng nói tiếp:

"Ánh Nhi, xem như ta cầu xin cô, hãy ở lại trong cung đi! Hoàng thượng thật sự rất thích cô, chúng ta là vợ chồng năm năm, tuy rằng ngày trước trong phủ Trầm Vương cũng có trắc phi, thị thiếp, nhưng ta chưa

từng thấy người thích ai như thích cô. Ta không lừa cô đâu, từ lúc nghe nói Tiên Đế muốn kết hôn đưa cô vào cung, người như thay đổi hẳn đi vậy, cả ngày nhìn ngắm bức tranh vẽ cô gái có dáng dấp y hệt như cô. Ta.”

”Bộ cô không biết ghen sao?” Vệ Lai rất khó lý giải được thái độ hiện tại của Thuần Vu Yến này, một người phụ nữ có thể vì một người đàn ông làm được những thứ này, đây coi như là yêu? Hay là không yêu?

”Hả?” Đối phương ngơ ngác không hiểu.

Nàng lại giải thích: ”Cô không thấy tức giận thật sao? Người yêu của mình yêu người phụ nữ khác, cô vẫn còn tới giúp hắn thuyết phục người kia ở lại? Cô không biết nếu ta thật sự ở lại, rất có thể coo sẽ phải chia sẻ hắn cho người khác sao?”

”Ồ! Ra là vậy!” Thuần Vu Yến cười cười, dường như nàng đã hỏi một vấn đề không nên hỏi, ”Ánh Nhi cô thật là khờ, ta tức giận làm gì? Dù không có cô thì vẫn sẽ có người khác! Trước kia ta là chính phi Trạng Vương, phải rộng lượng, không thể tức giận. Hôm nay, ta là Hoàng hậu rồi, thì càng không thể so đo những chuyện này. Hoàng gia phải khai chi tán diệp, Hoàng đế phải tuyển hậu cung, đây là quy củ trăm ngàn năm qua, dù ta tức giận cũng đâu thay đổi được gì?”

Nàng nói câu này thờ ơ, nhưng sự đau khổ trong mắt lại bị Vệ Lai nhìn thấy.

Theo bản năng đưa tay ra chạm vào mặt nàng khiến Thuần Vu Yến sợ hết hồn. Vệ Lai lại cười nói: ”Cô còn trẻ tuổi như thế, thật không nên làm Hoàng hậu, còn trẻ như vậy, tội gì giao cuộc đời mình ột người có 3000 người đàn bà bu quanh!”

87. Chương 87 : Chuyện Lúc Trước

Thuần Vu Yến lại sững sốt, lời Vệ Lai nói làm nàng không phản ứng lại được.

Cho tới bây giờ chưa từng có ai nói với nàng như vậy, ngày trước ở nhà, phụ thân nói: Đường Kim Thánh Thượng chỉ có hai đứa con, một là Trạng Vương, một là Lăng Vương. Tuy Lăng Vương là con trưởng, cơ hội thừa kế ngôi vị Hoàng đế lớn hơn. Nhưng Trạng Vương gia đến lúc đó sẽ là hoàng đệ duy nhất, gả đến Trạng Vương phủ, Thuần Vu gia chúng ta còn có nơi mà dựa vào.

Mẫu thân nói: Nữ nhân cả đời này không phải đều dựa dẫm sao, lấy quyền thế trong triều của cha con, con gả đi là chính phi Vương gia, cả đời này không cần lo buồn.

Khi đó nàng mới 16 tuổi, bằng tuổi Lâm Ánh Nhi bây giờ. Trong thâm tâm một nữ tử không ra cổng trước không bước cổng trong, nàng chưa từng trải nhiều sự đời, vì vậy kiên định cho rằng cha mẹ nói rất là đúng.

Năm đó, thuận lợi vui vẻ gả vào Trạng Vương phủ, khi Hoắc Thiên Trạng đẩy khăn hỉ của nàng lên, nàng nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng lạnh lùng không có chút biểu cảm, nhưng lại đẹp đến mức khiến mắt nàng không thể nhìn sang chỗ khác được.

Nàng cứ yêu hắn như vậy, mà hắn, lại chỉ nói với nàng: Nếu đã đến đây rồi, ta sẽ đối xử tử tế với nàng là được.

”Ta không nghĩ tới đó.” Thuần Vu Yến nói thật lòng, ”Hôn sự của nữ nhân nghe theo lời cha mẹ, lời bà mai, đâu có được tự mình lựa chọn.”

Vệ Lai từ chối cho ý kiến, lễ giáo phong kiến nặng nề áp đặt lên người ta, không phải vài ba lời của nàng là có thể xoay chuyển được.

”Ánh Nhi!” Trò chuyện nhiều, lúc ban đầu Thuần Vu Yến có hơi lo lắng cũng dần dần giảm ít đi, ”Ánh Nhi, thật xin lỗi, khi đó Hoàng thượng đi Tế Thiên đã căn dặn ta bảo vệ Cô. Nhưng ta lại bất lực, có Thái hoàng Thái hậu cùng Thái hậu ở đó, ta có liều mạng đi cầu xin, cũng vô ích. Cô đừng hận ta, cũng đừng hận họ. Trượng phu và nhi tử của họ qua đời, họ nhất thời tức giận, cũng là. . . . Cũng là quá khứ rồi.”

Vệ Lai khịt khịt mũi, cô thật sự chẳng để ý gì lắm đến đoạn trí nhớ trước kia, dù sao đối với cô mà nói, chết cháy chính là Lam Ánh Nhi. Chỉ cần từ nay về sau không tìm Vệ Lai mình gây phiền phức, cô cũng không muốn dây dưa vào chuyện cũ.

88. Chương 88 : Đi Đạo Trong Cung Đi

"Hoàng thượng lên triều, chắc cũng sắp bãi triều rồi!" Thuần Vu Yến vừa nói vừa đứng dậy, "Ánh Nhi, ta ở Cung Đông Hoa, bọn hạ nhân cũng biết. Cô có chuyện gì thì cứ đến đó tìm ta, có cần gì cũng có thể tới tìm ta. Cô yên tâm, ta sẽ không đối xử tệ với cô!"

Vệ Lai cười khỏ, cảm thấy Thuần Vu Yến này như đang đến phát biểu quyết tâm với mình.

"Ta biết rồi !" Vệ Lai gật đầu, "Cám ơn cô!"

"Vậy ta đi trước, một lát nữa Hoàng thượng chắc chắn sẽ trở lại nói chuyện với cô, ta ở đây không tiện. Ta đã sai người đi gọi thái y rồi, nữ thái y không có trong cung nhưng đang ở trong phủ Trạm Vương hồi trước, không bao lâu nữa sẽ vào cung."

Đưa mắt nhìn Thuần Vu Yến Ly mở cửa, chỉ chốc lát sau Hỉ Xuân bước vào phòng.

"Cô nương sao không tiễn Hoàng hậu nương nương?" Tiểu nha đầu không hiểu thái độ của Lam Ánh Nhi, lại càng không hiểu thái độ của Hoàng hậu. Nàng biết con đường một nữ nhân phải đi sau khi được đưa vào hậu cung, dù bây giờ còn gọi là cô nương nhưng chưa biết chừng sáng sớm mai chính là chủ tử nương nương rồi. Lúc này Hoàng hậu đến không phải tìm nàng gây phiền phức chứ?

"Yến Yến là một đồng chí tốt!" Vệ Lai tự mình thì thầm, không để ý đến lời Xuân Hỉ, biết nữ đại phu kia chưa vào cung, vì vậy đứng lên, nói: "Theo ta đi dạo trong cung chút đi! Ta chưa thăm thú được gì!"

Xuân Hỉ gật đầu: "Vâng! Nô tỳ đi lấy áo choàng cho người, trời rét bên ngoài gió lớn lắm!"

Tâm trạng Vệ Lai hôm nay không tốt lắm, từ lúc vào hoàng cung này, tâm tình của cô vẫn luôn không tốt.

Trong lòng có chuyện, cô cũng không muốn giống như kiếp trước ngày ngày đeo mặt nạ nguy trang, cho nên bây giờ thể hiện rõ lên mặt.

Nói là đi dạo trong cung, thật ra thì chỉ là muốn làm quen với nơi này một chút. Cô vẫn cho rằng sẽ có ngày mình ra khỏi nơi này, là trốn khỏi nơi này. Như vậy nếu muốn chạy trốn, dĩ nhiên là chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Trong suy nghĩ của Xuân Hỉ, là con gái thì chỉ đi dạo vườn hoa quanh bờ hồ, hoặc cùng lắm là men theo con đường nhỏ đi dạo một chút.

Nhưng không ngờ Vệ Lai lại dẫn nàng ra phía sau Cung Ánh Tuyền, toàn là những nơi không có phong cảnh nhưng lại có vài chỗ để ẩn nấp.

89. Chương 89 : Từ Đường Thờ Tiên Đến

Tiểu nha đầu vò đầu, vị Lam cô nương này thật có sở thích rất đặc biệt!

Vệ Lai không có thời gian suy đoán nàng ta suy nghĩ cái gì, cô chỉ theo năng lực phân biệt của mình thăm dò rõ ràng mấy con đường từ cung Ánh Tuyền.

Thử hai đường, không thông.

Quay về, thử hai đường nữa, cũng không thông.

Cuối cùng khi đi đến một con đường nhỏ cong cong thì Xuân Hỉ thấy khó chịu, nhẹ nhàng kéo nàng: "Cô nương!"

"Hả?" Nàng quay đầu lại, ngay sau đó lập tức nghĩ ra cách mình đi dạo có hơi kỳ lạ, vì vậy cười xấu hổ, "Ha ha, không có gì, lão tử. . . .Ta, ta thích đi đường nhỏ!"

Tiểu nha đầu cúi đầu không nói, thấy nàng còn muốn đi về phía trước, không khỏi nhỏ giọng nói: "Cô nương, đừng đi nữa, chúng ta trở về tẩm cung đi!"

Vệ Lai quay đầu lại, nhìn nàng có ý muốn hỏi.

Tiểu nha đầu càng cúi đầu thấp hơn.

"Bỏ đi!" Cô phát tay, "Nếu như cô không muốn đi, vậy thì đợi ở đây, tự ta đi được rồi."

"Không được, không được!" Xuân Hỉ đuổi theo nàng, "Cô nương người hiểu lầm rồi, Xuân Hỉ là vì người, con đường này đi về phía trước là Chính là gian Từ Đường nhỏ. Thái hậu nương nương đặt bài vị Tiên đế ở trong đó."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, Vệ Lai thật vất vả mới nghe ra được, nhưng lại có chút không hiểu.

"Bài vị của hần liên quan cái rắm gì đến lão tử? Chỗ kia giới nghiêm sao? Ta."

Rốt cuộc không nói nữa, xấu hổ nghĩ đến thân phận của Lam Ánh Nhi.

Tân phi tử của Tiên Đế. . . . Tên gì nhỉ? Lam phi đúng không?

Haizz!

"Không sao!" Cô lúc lắc đầu, "Ta đi xem một chút thôi, dù nói thế nào thì Lam Ánh Nhi cũng quen biết ngài, nên đi thăm một chút."

Xuân Hỉ không ngăn cản nữa, dù sao Vệ Lai cũng là chủ tử, hơn nữa Hoàng thượng cũng không nói không cho phép nàng đến nơi này. Hơn nữa trong lòng tiểu nha đầu cũng tò mò, nữ tử này được hai Hoàng đế yêu thương, hiện tại Tiên Đế đã băng hà, nàng lại vào hậu cung của Đường Kim Thánh Thượng. Rốt cuộc Tiên Đế chiếm bao nhiêu phần trong lòng nàng?

Hai người cùng đi, Vệ Lai tính cũng đại khái phải năm sáu phút, quả nhiên một gian Tứ Hợp Viện như Từ Đường nhỏ hiện ra trước mặt.

90. Chương 90 : Phản Ứng Của Lam Ánh Nhi

"Chính là chỗ này sao?" Cô chỉ vào phía trước hỏi.

"Bẩm cô nương, đúng vậy!"

"Ừ!" Vệ Lai cười khê, ngay sau đó hít thật sâu, "Cô chờ ở chỗ này, tự ta đi vào."

"Cô nương!" Xuân Hỉ vẫn thấy hơi lo lắng, "Người. . . . Không sao chứ?"

"Sẽ có chuyện gì chứ?" Cô hỏi ngược lại, "Một cái bài vị thôi mà, ta chỉ đi xem một chút. Cô yên tâm, ta vẫn chưa có ngốc đến mức vì một người đàn ông mà tìm cái chết đâu."

Dứt lời, không để ý Xuân Hỉ nữa, lững thững một mình đi đến trước cửa viện.

Trong Từ Đường có hai thái giám trông coi, vừa thấy người đến, lập tức đi lên phía trước cùng giơ tay cản lại. Xuân Hỉ đứng ở sau lại vội vàng chạy nhanh đến chỗ bọn họ nói:

"Vị này là Lam cô nương, Hoàng thượng vừa mới nhận vào cung, Hoàng thượng phân phó, bất kì kẻ nào cũng không được vô lễ với cô nương."

Hai thái giám biết Xuân Hỉ, biết nàng đi theo Đường Kim Thánh Thượng từ Trại Vương phủ. Lúc này nghe Xuân Hỉ nói như vậy thì không ngăn nữa, đưa tay giúp Vệ Lai mở cửa.

"Đưa ta đi nhìn bài vị Tiên Đế đi!" Vừa bước vào viện này, tâm trạng Vệ Lai bỗng nặng nề hơn. Như có thứ gì đó nặng trĩu chèn ép lên tim, rất buồn, rất đau, xua thế nào cũng không đi được.

Theo bản năng giơ tay xoa xoa nơi miệng vết thương đau nhói, nỗi u ám kia cũng tan đi không ít.

Thần trí lập tức khôi phục như cũ, cô có chút rung động, sững sờ thật lâu sau đó mới hiểu, hẳn là cảm giác của Lam Ánh Nhi!

Tựa như lần đầu tiên cô nhìn thấy vị đương kim Hoàng đế kia, cũng có một cảm giác rất kỳ lạ.

Nhưng khác hiện tại, chủ vị đang thờ trên Từ Đường kia chính là người Lam Ánh Nhi yêu, thậm chí trước đó không lâu cô ta còn lên kiệu hoa gả cho hắn.

Họ yêu nhau đến cỡ nào? Một người còn sống sờ sờ đã biến thành bài vị ở nơi lạnh lẽo này, dù linh hồn Lam Ánh Nhi không ở đây, thế nhưng cơ thể này vẫn tự nhiên có phản ứng.

Cô giương mắt nhìn bài vị kia, lại lập tức nhắm hai mắt lại.

Đáng chết!

Vệ Lai trong lòng thầm mắng.

Không ngờ mình lại muốn khóc.

Cô cố gắng kiềm chế để cơ thể Lam Ánh Nhi bình tĩnh lại, sau đó theo bản năng mở miệng, mang giọng cầu xin: "Ánh Nhi, cô phải tỉnh táo lại. Hắn đã chết, cô cũng đã chết, nếu cô muốn tìm hắn, muốn tưởng nhớ về hắn, cũng không phải là ở nơi này. Cô xem, giờ ta đang thay thế linh hồn của cô đi tới thế giới này, không chừng các người cũng có thể đi đến một thế giới khác tiếp tục yêu nhau. Ánh Nhi, tỉnh táo lại một chút."

91. Chương 91 : Hoắc Thiên Lăng

Vệ Lai dám chỉ lên trời thề, cả đời cô chưa từng nói chuyện dụ dỗ như vậy. Kể cả với người thanh nhã như Quý Mặc Trần cũng chưa bao giờ nhẫn nại như thế.

Nhưng lúc này, cô lại như dỗ một đứa trẻ làm nũng, đã dùng hết tính nhẫn nại và che chở.

Tiếc rằng, hồn của Lam Ánh Nhi đã sớm không có ở đây, dù cô có nói thế nào khuyên thế nào cũng chỉ phí công.

Vệ Lai không còn cách nào khác đành phải hít sâu một hơi, cố gắng tập trung tinh lực của mình cứng rắn ép phản ứng này của Lam Ánh Nhi xuống.

Nhìn linh vị kia lần nữa, phía sau một chuỗi danh hiệu rất dài là ba chữ: Hoắc Thiên Lăng!

"Hóa ra là họ Hoắc." Cô thì thầm, lại nghĩ đến tên Hoàng đế kia, nghĩ đến, hắn cũng tên là Hoắc Thiên gì đấy!

"À phải!" Cô gật gật đầu, nhìn về phía bài vị Hoắc Thiên Lăng, giống như đang nói chuyện với một người sống: "Là Hoắc Thiên Lăng đúng không! Thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể gặp mặt bằng cách này. Nhưng xin người nhìn cho rõ, đứng trước mặt người chính là Vệ Lai, không phải Lam Ánh Nhi. Ta không biết giữa Lam Ánh Nhi và người với đệ đệ người rất cuộc đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng giờ để lại cục diện rối rắm thế này thật làm ta nhức đầu."

Theo bản năng cúi đầu, Vệ Lai cảm giác hình như mình điên rồi, lại nói nhiều với một bài vị không có sự sống như vậy.

Thế nhưng những lời này cô không thể nói trước mặt người khác, chỉ có hắn - Hoắc Thiên Lăng - một trong ba người trong cuộc, có thể khiến cô không bận tâm gì mà nói hết ra.

Cô nghĩ, nếu nói mấy câu này với tên Hoàng thượng còn sống kia, chắc hắn sẽ nghĩ mình điên rồi, hoặc sẽ giận dữ, sau đó sẽ cãi nhau một trận âm ỹ với mình.

Tuy mình không thích vị Hoàng Đế kia nhưng cũng không đến mức ghét.

Vệ Lai nhận ra, hắn thực sự rất yêu Lam Ánh Nhi, là thật lòng.

Cô không muốn cãi nhau với hắn. Vào trong cung này là vì muốn hắn hoàn toàn quên Lam Ánh Nhi, sau đó cô mới có thể sống yên ổn. Nhưng nếu như cãi nhau là một cách tốt, cô cũng sẽ không bỏ qua.

92. Chương 92 : Có Yêu Mới Là Chân Thật

Một mình đứng trong Từ Đường rất lâu, Vệ Lai muốn thành toàn nguyện vọng này cho thân thể Lam Ánh Nhi! Cho cô ta và người yêu có cơ hội gặp mặt lần cuối, từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ đến nơi này nữa.

Không ngờ rằng, cùng lúc đó, Hoắc Thiên Trạm đã đứng chấp tay ở cửa viện.

Hắn không nghe thấy Vệ Lai đang nói gì, nhưng lại thấy được vẻ đau khổ của nàng từ tấm lưng kia.

Hắn rõ ràng là đã nở nụ cười.

Đúng vậy, là cười.

"Thì ra Ánh Nhi còn yêu huynh, thật tốt." Hắn thì thầm tự nói, tiểu nha đầu Xuân Hỉ đứng ở phía sau nghe đến hồ đồ.

Nàng không hiểu Hoàng thượng nghĩ thế nào, Lam cô nương yêu Tiên Đế, sao lại tốt?

Nhưng trong mắt Hoắc Thiên Trạm, Lam Ánh Nhi yêu Tiên Đế mới thật sự là Lam Ánh Nhi, dường như trong lòng nàng còn có yêu thì con người cũng sẽ trở nên chân thật hơn nhiều.

Dù phần yêu này, là dành cho người khác.

"Người tới lúc nào?" Trong thoáng chốc, người trong từ đường đã đi ra ngoài, cứ như vậy ngẩng cằm lên nhìn hắn, có chút lạnh lùng kiêu ngạo.

"Vừa mới tới." Hắn đáp đơn giản, sau đó mím khóe môi, khó khi nào lại nở nụ cười, vươn tay ra với nàng: "Đi thôi! Ta hạ triều rồi, dẫn nàng về Cung Ánh Tuyền."

Vệ Lai nhìn cái tay này thật lâu, không phản ứng lại.

Rất khinh bỉ bản thân lúc này lại nghĩ tới Quý Mặc Trần, cô thầm nghĩ, nếu như Quý Mặc Trần vươn tay ra với mình như vậy, cô nhất định sẽ vui vẻ mà nắm lấy, sau đó cứ để hắn dắt mình đi đến đâu cũng được!

Hoắc Thiên Trạm nhận ra nàng không vui, hậm hực thu tay lại, tự xoay người, đồng thời nói: "Đi thôi!"

Vệ Lai đi sau hắn, cũng không nói chuyện.

Cô đang nghĩ, không biết nếu như cứ lãnh đạm như vậy, vậy phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể khiến vị Hoàng Đế này từ bỏ tình yêu với Lam Ánh Nhi.

Trở về Cung Ánh Tuyền, đại phu Hoàng hậu Thuần Vu Yến đưa đến đã chờ lâu.

Đó là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ hiền lành, xách theo hòm thuốc, nhìn thấy họ lập tức quỳ xuống đất.

Hoắc Thiên Trạm không phản ứng gì, ngược lại Xuân Hỉ chủ động mở miệng giải đáp nghi ngờ của hắn.

Hắn gật đầu, rất hài lòng với an bài của Vệ Lai, sai người dẫn Vệ Lai và đại phu vào phòng trong, nghĩ nghĩ một lát rồi cũng đi vào theo.

93. Chương 93 : Hồi Nhan Lộ

Vệ Lai cau mày hỏi hắn, "Người vào làm gì?"

"Nhìn nàng chữa thương." Hắn đáp thản nhiên.

"Đi ra ngoài!" Cô lạnh mặt nói, "Lão tử trị thương không thích để người khác vào tham quan, sao hả? Bộ có bỏ tiền ra mua vé sao?"

"Nàng——" Kiểm chế không tức giận, Hoắc Thiên Trạm đột nhiên cảm thấy mình sớm muộn gì cũng có một ngày bị người con gái này làm cho tức chết. Hắn xoay người, đang chuẩn bị bước nhanh rời đi, chân lại đột nhiên dừng lại, sau đó nửa quay đầu lại, lời mang hai nghĩa mà nói: "Đổi thuốc trên vết thương của nàng đi, thuốc của lang trung bên ngoài không tốt!"

Vệ Lai bất đắc dĩ cười khổ, cho đến lúc hấn đi xa, mới nói với đại phu: "Đừng nghe hấn, cô nhìn vết thương của ta đi, thật ra thì thuốc đang dùng bây giờ cũng được."

Cuối cùng vẫn để thái y xử lý vết thương, Xuân Hỉ ra khỏi phòng lúc này mới quay về dẫn thái y ra ngoài. Khi trở về thì cầm cái bình nhỏ trong tay.

"Cầm cái gì thế?" Vệ Lai hỏi.

Xuân Hỉ cười khanh khách đưa đến trước mặt nàng: "Hồi Nhan Lộ!"

"Hả?" Vệ Lai cau mày, "Là cái gì vậy?"

"Đây là lão thái y trong Viện Thái Y làm ra, nghe nói đặc biệt trân quý, mỗi ngày bôi lên mặt một giọt, dùng chưa đến mười ngày cũng có thể xóa nếp nhăn với sẹo. Người không biết, nương nương trong cung ai cũng muốn cướp vật này, nhưng bởi vì quá hiếm, tất cả mọi người tốn cả một đồng bạc mới có thể lén lấy được vài giọt."

"Vậy một lọ người cầm này có mấy giọt?" Vệ Lai buồn cười nhìn cái lọ nàng cầm trong tay, "Cái này nếu chỉ có ba năm giọt, ta có đổ cũng không đổ ra được?"

Xuân Hỉ cười hì hì, "Cô nương nói cái gì vậy, đồ của người sao có thể chỉ có ba năm giọt. Đây là đầy một lọ! Hoàng thượng tự mình đưa đến cho người, nói là để người bôi lên vết thương, rất nhanh sẽ khỏi!"

"Thôi đi!" Cô liếc mắt, vốn muốn cự tuyệt, nhưng suy nghĩ một chút vẫn đưa tay nhận lấy. "Hai chữ cảm ơn là được, hấn là quân chủ một nước, chăm sóc lê dân bách tính, đây là việc hấn phải làm."

94. Chương 94 : Ta Sẽ Không Ép Nàng, Ta Không Nỡ

Đến đêm, tắm rửa xong Hỉ Xuân đặc biệt nhắc nhở nàng nên thoa ít Hồi Nhan Lộ lên vết thương, để tránh sau này để lại sẹo.

Vệ Lai đồng ý gật đầu, tự mình về giường.

Tiểu nha đầu dọn dẹp trong chốc lát, cáo lui đi ra phòng nhỏ bên ngoài.

Cô vẫn không có thói quen để người khác gác đêm ình, cũng may tấm cung này rất lớn, phòng ngủ gian ngoài cách xa bên trong, còn có một bình phong rất lớn ngăn ra, như là có hai phòng.

Vệ Lai cầm lọ Hồi Nhan Lộ rất quý giá trong tay, nhưng lại không có ý định xoa lên người mình.

Vệ Lai nghĩ, có sẹo cũng tốt, không biết chừng tương lai có thể lấy vết sẹo này bắt Quý Mạc Trần chịu trách nhiệm với mình.

Nghĩ đến đây, không khỏi mỉm cười.

Bỗng thấy rất nhớ người kia!

Nhớ đến cái vẻ của hấn lúc bị mình làm phiền thật muốn cười, một người ôn nhả như vậy nhất định là không quen với tác phong của mình, mình còn nói thô tục mấy lần trước mặt hấn.

Ai, thật là tội lỗi tội lỗi.

Cứ nhớ nhưng Quý Mạc Trần như vậy mà ngủ cả đêm, buổi trưa ngày hôm sau lúc Hoắc Thiên Trạm đến, cô thật sự không hiểu.

"Hoàng thượng!" Vệ Lai gãi gãi đầu, cố gắng nhớ xem có đoạn nào nhắc đến tên hấn không, cứ gọi Hoàng thượng Hoàng thượng như vậy thật sự không quen được. "Người đưa ta vào cung để làm gì?"

Mới vừa nâng chén trà lên Hoắc Thiên Trạm hơi ngẩng mặt nhìn nàng, sau đó lại tự mình uống một ngụm trà, lúc này mới nói: "Làm phi tử."

Vệ Lai gục gặt đầu, trong lòng cô thừa biết rõ sẽ là đáp án này, nhưng.

"Vậy sao đêm qua người không đến Cung Ánh Tuyền? Còn rất tự giác?"

Hoắc Thiên Trạh hừ nhẹ một tiếng, liếc nàng một cái.

"Thế nào, nàng sốt ruột rồi hả?"

"Cút ngay!" Cô nổi điên lên nói, "Lão tử thấy lạ là có người đàn ông không gấp như ngươi!"

Hắn ra vẻ từ chối cho ý kiến, "Đương nhiên." Sau đó đặt chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn Vệ Lai một hồi lâu, nói: "Phải chờ đến ngày nàng yêu ta. Ánh Nhi, ta sẽ không ép nàng. . . .Ta không nữ."

Đối thoại giữa hai người rơi vào mắt Xuân Hỉ, hốc mắt tiểu nha đầu ươn ướt.

Trước nay Hoàng thượng nào cũng đều có hậu cung ba nghìn mỹ nữ, nàng chưa từng chứng kiến Tiên Đế dời vị Lam cô nương này như thế nào, thế nhưng Đường kim Thánh thượng có thể làm được như thế, tình yêu như vậy cũng coi là hoàn mỹ chứ?

95. Chương 95 : Thái Giám Thần Bí

Hoắc Thiên Trạh không ở lại bao lâu, hình như trong triều rất bận, mới chỉ một canh giờ cũng đã có người tới giục hai lần.

Vệ Lai biết làm một người lãnh đạo bận rộn như vậy là rất bình thường, nhưng kỳ thật cô cũng tình nguyện tên hoàng đế này dành nhiều thời gian nói chuyện với mình, có lẽ như vậy sẽ khiến mục đích của cô đạt được nhanh hơn. Có lẽ đến lúc đó, cô không cần trốn, cũng có thể khiến hắn chủ động mở miệng đuổi mình ra khỏi cung.

"Lam cô nương." Một thái giám trẻ tuổi cung kính cúi lưng đi vào, đến trước mặt nàng hành lễ, sau đó đưa vật đang cầm trên tay cho Xuân Hỉ. "Đây là cống trà năm nay, Hoàng hậu nương nương vừa sai người đưa tới cho cô nương."

Lúc nói, thừa dịp Xuân Hỉ xoay người đặt hộp trà lên trên bàn, thái giám kia mắt nháy mắt rất rõ ràng với cô.

Vệ Lai hiểu, đó là đang bảo Xuân Hỉ ra ngoài.

Cô có chút không hiểu, một thái giám, sao có thể to gan nháy mắt với mình?

Nhưng nếu người ta làm vậy, tất nhiên sẽ có lý do gì đó, bất kể thế nào, nghe một chút cũng không hại gì.

Cô cũng không sợ đối phương giỏi trò xấu, thứ nhất nơi này là hoàng cung, thái giám có lá gan lớn đến mức nào mà dám ra tay gây hại cho chủ tử? Thứ hai mình là Vệ Lai, không phải Lam Ánh Nhi yếu đuối, cho dù có người ra tay với mình, mình cũng có thể vượt qua nguy hiểm.

"Xuân Hỉ." Cô mở miệng nói, "Người đi ngâm trà, rồi đến Ngự Thiện Phòng xem có ít điểm tâm không, ta hơi đói bụng."

"Vâng!" Tiểu nha đầu đáp ứng ra khỏi phòng.

Thấy người đã đi xa, Vệ Lai lúc này mới nói với thái giám: "Nói đi! Thần thần bí bí, chuyện gì?"

Cô vừa mở miệng, đôi mắt được vẽ quét của thái giám trẻ tuổi đã ửng đỏ, đường đường nam nhi. . . .Á. Nửa nam nhi này đã rơi nước mắt ngay tại chỗ.

Vệ Lai hết nói, cô chỉ có thói quen liệu trước nguy hiểm, nhưng không ngờ đối phương lại ra tay như vậy.

Ngồi ngẩn ra nhìn người ta khóc cả buổi, đang muốn mở miệng hỏi nguyên nhân thì thái giám đã sờ tay vào ngực, nhanh chóng lấy ra một phong thư.

Lúc hắn đưa tay vào vật áo, Vệ Lai theo bản năng tránh lui ra phía sau. Nhưng ngay sau đấy phản ứng lại bây giờ là cổ đại, dù đối phương sờ tay vào ngực, cũng không thể móc ra một khẩu súng được.

96. Chương 96 : Tần Đại Ca

Không khỏi bi ai vì thói quen này của mình. . . .

"Ánh Nhi." Thái giám nghện ngào đưa phong thư tới trước mặt Vệ Lai, "Đêm hôm qua nhận được thư Lão Tộc Trưởng dùng bồ câu đưa tới, mọi người xem một chút đi!"

Vệ Lai sửng sốt, hần gọi mình là Ánh Nhi?

"Người là ai?" Quan sát cẩn thận thái giám này thật lâu, cuối cùng kết luận: Bộ dáng thật ra cũng không tệ.

"Ánh Nhi." Đối phương hơi ngạc nhiên, nhưng lại lập tức sàu não, "Ánh Nhi, mọi người không nhận ra ta sao? Giọng nói của ta thay đổi, trang phục thay đổi, thân phận cũng thay đổi. Nhưng bề ngoài của ta không thay đổi! Ta là Tần đại ca, làm sao mọi người có thể không nhận ra ta?"

Vệ Lai nhíu lông mày, Tần đại ca? Có quan hệ với Lam Ánh Nhi sao?

Tự mình lắc đầu một cái, sau đó nói: "Thật sự xin lỗi, ta kể từ sau khi Tiên Đế qua đời, bị đương kim Thái Hậu với Thái hoàng Thái hậu trói vào giá lửa nướng qua một lần, sau đó thì có ít chuyện không nhớ rõ lắm. Ngày trước người biết ta sao?"

Thái giám ngậy ra rất lâu, giống như không thể chấp nhận hiện thực này. Duỗi ngón tay chỉ Vệ Lai môi giật giật nhưng không thể nói được gì.

"Được rồi!" Vệ Lai bắt đầu dĩ, "Người cũng không cần quá kinh ngạc, mất trí nhớ thôi, cũng không phải là chuyện mất mạng."

"Ánh, Ánh Nhi." Giọng của người tự xưng là Tần đại ca run lấy lấy, "Mọi người thật sự không nhớ ta sao? Chúng ta lớn lên với nhau ở thôn Như Thiên, ta lớn hơn mọi người bốn tuổi, mọi người luôn gọi ta là Tần đại ca." Thấy Vệ Lai chậm rãi lắc đầu, hần như có hơi khó xử, nhưng lại nói: "Thật ra thì lúc mọi người lên chạy ra khỏi tộc thì đã bị Lão Tộc Trưởng phát hiện rồi, hần bảo ta dù thế nào cũng phải đi theo mọi người, bảo vệ mọi người an toàn. Nhưng mọi người còn chưa đến được Kinh Thành đã bị người trong cung đưa đi, ta không có cách nào đến gần, đành phải lặng lẽ đi theo sau. Sau khi mọi người vào cung, ta không có cách đi vào, vừa đúng lúc trong cung đang chọn thái giám, ta liền ghi danh. . . . Đáng tiếc sau khi ta vào thì bị đưa đến phòng tịnh thân, lúc ra khỏi đây thì mới biết Tiên Đế băng hà, mọi người đã chạy ra ngoài. Ta không ra ngoài được, cũng đành phải tiếp tục ở trong cung. Sau lại biết Đương Kim Thánh Thượng vẫn luôn tìm mọi người, lúc này mới gửi thư cho Lão Tộc Trưởng. Giờ nhận được thư hồi âm rồi, Ánh Nhi mọi người nên xem chút đi! Ta phải lót bạc để được phân đến Cung Ánh Tuyền hầu hạ, về sau ở viện này mọi người có chuyện thì gọi ta, dù sao người trong nhà cũng hơn nhờ người ngoài, cũng tiện hơn."

97. Chương 97 : Thư Nhà

Hần càng nói, đôi mày thanh tú của Vệ Lai càng nhíu lại.

Nàng thậm chí bắt đầu nghi ngờ giữa Lam Ánh Nhi và vị coi như là thanh mai trúc mã Tần đại ca này có phải có chút chuyện xưa không, nếu không một người đàn ông làm sao có thể vì một nữ nhân mà hy sinh lớn như thế.

Nhưng nàng cũng không nghi đối phương lừa nàng, nếu như ngay cả bị lừa hay không còn không biết, nàng còn làm đặc vụ làm gì?

"Người đùa gì thế!" Rốt cuộc vẫn phải hỏi ra miệng, "Vì ta, không cần làm nam nhân nữa sao?"

Tần đại ca cúi đầu, trầm mặc không nói.

"Ta hiểu rồi." Vệ Lai thở dài, "Đi đi, ta đọc xong thư rồi nói. Lát nữa ta sẽ nói Xuân Hỉ đưa người vào hầu hạ, có chuyện gì người trực tiếp nói với ta, ta cuối cùng sẽ không. . . . Sẽ không bạc đãi người."

Đưa mắt nhìn đối phương đi ra, Vệ Lai lúc này mới đọc thư. Đọc những chữ trên tờ giấy Tuyên Thành nhần neho không mất quá nhiều thời gian nhưng lại khiến Vệ Lai có chút hoảng hốt.

Ánh Nhi, cha biết không nên nhốt con, không nên cản con đi tìm người yêu của mình. Nhưng con thật sự thấy gả vào cung là chuyện tốt sao? Con thật sự cảm thấy lời hứa của nam tử kia trước tộc Nhu Thiên chúng ta khi vào cung sẽ vẫn còn tác dụng sao? Ánh Nhi dừng đại đột, hậu cung của Hoàng đế đầu chỉ một hai nữ nhân, ở trong đó nhiều kẻ địch đến mức có lẽ sống đến hết đời con cũng không gặp hết, tội gì phải yêu như vậy? Ánh Nhi, con là Trưởng nữ duy nhất của tộc Nhu Thiên chúng ta, phụ thân luôn hi vọng con có thể sống tốt. Không phải lo lắng cho người trong tộc, thôn xóm của chúng ta dù bị cấm quân bao quanh, nhưng phụ thân tình nguyện hi sinh tánh mạng cả tộc, cũng không muốn con gả cho Hoàng đế nước Thiên Sở. Ánh Nhi nhớ kỹ, con không thuộc về hoàng cung.

Hai tay cầm thư hơi run rẩy, là cảm xúc cảm động tràn đầy trong tim.

Cảm giác là đứa con gái được cha mẹ yêu thương đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện trong cuộc đời nàng?

Trí nhớ hồi bé đã xa xôi đến mức không nhớ nổi bao nhiêu, chỉ nhớ mang máng khi đó ba thích nhả khói thuốc vòng tròn trên nàng cười, sau đó mẹ sẽ nói hút thuốc không tốt.

Sau này nàng trở thành công cụ chính trị, không còn người thật lòng thật dạ suy nghĩ cho nàng, ngay cả chính nàng cũng để sinh mạng nhà mình ra sau gáy.

Bây giờ cảm giác này lại trở về rồi, thật tốt.

98. Chương 98 : Ta Sẽ Nghĩ Cách Để Hoàng Thượng Rút Quân

: Ta sẽ nghĩ cách để Hoàng thượng rút quân, bảo vệ người trong tộc

Nghे có tiếng bước chân ngoài cửa, Vệ Lai nhanh chóng nhét thư vào ống tay áo.

Vừa ngẩng đầu, thấy Xuân Hỉ đang mang mâm điểm tâm vào phòng. Phía sau còn có một nha hoàn khác đi theo bưng trà cho nàng.

"Cô nương." Một bàn điểm tâm được làm vô cùng tinh xảo đưa đến trước mặt Vệ Lai, "Ngự Thiện phòng đúng lúc vừa hấp xong, vẫn còn nóng lắm!"

Vệ Lai gạt đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại nói:

"Tiểu thái giám đưa trà nước vừa rồi nhìn có vẻ lanh lợi, về sau có chuyện gì thì bảo hắn làm."

"Dạ!" Xuân Hỉ không muốn nhiều, chủ tử coi trọng một hạ nhân, đây vốn là chuyện bình thường.

Vệ Lai cắn một miếng điểm tâm, nói tiếp: "Thái giám kia tên là gì? Mới vừa rồi cũng quên hỏi, người cho gọi hắn vào, nhìn hắn gầy tong teo ta thưởng chút điểm tâm cho hắn ăn."

"Cô nương thật là tốt bụng, hắn tên là Tiểu Tần Tử, người chờ một chút, nô tỳ đi gọi ngay."

Tần đại ca trở lại trong phòng lần nữa, Xuân Hỉ tự ra ngoài giao phó chuyện khác.

Thấy trong phòng không còn người nào, Vệ Lai đặt điểm tâm lên tay hắn, nhẹ giọng nói:

"Từ từ ăn, ta bảo với Xuân Hỉ là thưởng người điểm tâm, dầu gì cũng nên làm cho ra vẻ."

Tần đại ca gạt đầu, cầm điểm tâm trong tay nhìn một chút, nhưng vẫn thờ dãi rồi cắn một miếng.

"Ta nói người nghe việc này." Vệ Lai nói: "Thư ta đã đọc rồi, người giúp ta hỏi âm cho phụ thân, xin ông ấy hãy yên tâm, Vệ.Lam Ánh Nhi ta sẽ không gả cho Hoàng đế Thiên Sở. Lúc trước lên thành thân nhưng không thành, bây giờ sẽ không dấn lên vết xe đổ. Ta sẽ nghĩ cách để Hoàng thượng rút quân, bảo vệ tộc nhân an toàn."

Tần đại ca nhét một miếng vào trong miệng, không biết có mùi vị gì. Chỉ cảm thấy nữ tử cùng mình lớn lên từ nhỏ đã thay đổi, nhưng thay đổi ở chỗ nào thì không nói rõ ra được.

”Đúng rồi.” Vệ Lai nhìn về phía hắc, ”Hoàng thượng bây giờ có biết người không? Người nói người lớn lên từ nhỏ với ta, vậy nếu hắc biết ta, có phải cũng đã gặp người không?”

”Không có!” Tần đại ca lắc đầu, ”Đương Kim Thánh Thượng đi qua thôn tộc Nhu Thiên chúng ta, mặc dù lúc ấy hắc còn là Vương gia, nhưng không phải là người mà tiểu dân sơn dã chúng ta có thể tùy tiện gặp. Ta cũng chỉ nhìn xa xa mấy lần, hắc tuyệt đối chưa từng thấy ta.”

99. Chương 99 : Có Người Xông Vào Phòng Tắm

Đêm rất khuya, Vệ Lai lại ngâm mình vào suối nước nóng kia, nước chảy chậm rãi trên người, thoải mái khác thường.

Cái lọ Hồi Nhan Lộ nghe nói rất quý giá kia được nàng lấy làm kem dưỡng da, thoa lên mặt thơm ngát lành lạnh, thật sự là rất tốt.

Còn vết sẹo trên ngực này. A, Vệ Lai cười khê, tốt nhất cả đời cũng đừng mất.

Coi như không thể bắt Quý Mạc Trần chịu trách nhiệm, ít nhất có thể nhắc nhở mình đã từng biết một người như vậy. Nàng không hy vọng đợi đến một ngày mình già đi, đột nhiên quên mất Quý Mạc Trần.

Thật là một chuyện bi ai.

Chợt nghe ngoài cửa phòng tắm ồn ào, Vệ Lai nghiêng tai nghe, loáng thoáng nghe thấy giọng Xuân Hỉ, đang kêu cái gì.Người không thể vào?

Chẳng lẽ có người muốn xông vào phòng tắm?

Đồng thời cũng đoán người ngoài cửa không phải là vị Hoàng đế kia, nếu đúng, Xuân Hỉ tuyệt đối không có gan dám can.

Nhưng nếu như không phải Hoàng đế, vậy thì sẽ là ai? Bây giờ trong hoàng cung Thiên Sở, còn ai có sở thích như vậy?

”Rầm” một tiếng, cửa phòng tắm bị người bên ngoài đẩy mạnh ra.

Nơi này sương mù dày, Vệ Lai phải cẩn thận nhìn mới thấy được người kia là nữ tử.

Theo sát, Xuân Hỉ cũng chạy vào, vừa tiếp tục ngăn vừa nói: ”Quý phi nương nương, Lam cô nương đang tắm, người có thể ra ngoài đợi một lát không, chờ nô tỳ hầu hạ cô nương tắm xong đã, được không?”

”Cút ngay!” Một giọng nói sắc nhọn truyền tới, ”Người là cái thá gì, dám ở chỗ này ngăn cản bốn cung?”

”Quý phi nương nương!” Xuân Hỉ tiếp tục nói, ”Người tốt xấu gì cũng để nô tỳ hầu hạ cô nương đã! Đây thật sự không phải là chỗ nói chuyện!” Nàng biết lúc Vệ Lai tắm không thích có người ở bên cạnh, ngay cả nàng cũng phải ra ngoài, huống chi là một Quý phi xa lạ.

Bốp! Người tới giáng một cho Xuân Hỉ bạt tai té xuống đụng phải bàn đá bên cạnh.

Vệ Lai thực sự nổi giận, không nói người tới không có lễ phép, mà bây giờ ở địa bàn của nàng lại còn ra tay đánh người của nàng, cái này bảo nàng làm sao chịu được?

100. Chương 100 : Bắt Nàng Quý Xuống

”Người phản rồi!”

Một tiếng nghiêng rằng gầm lên, người trong nước bỗng nhiên đứng dậy, đồng thời cánh tay phải giương lên, nước trong ao theo cánh tay kia dâng lên một cột nước, lao thẳng về phía trước.

Người được gọi là Quý phi nương nương này không ngờ tới nước cũng có thể dùng như một loại binh khí lợi hại, đánh thẳng vào ngực nàng ta khiến nàng ta liên tục lui về sau mấy bước.

Vệ Lai lắc mình một cái, nhanh chóng cầm y phục của mình lên, chỉ lấy áo khoác ngoài choàng lên người, những thứ khác ném vào lòng Xuân Hỉ.

"Cầm quần áo, ra chờ bên ngoài." Nói xong, cũng không đợi Xuân Hỉ lên tiếng, chạy thẳng tới chỗ nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chưa hoàn hồn, lúc này thấy nàng vọt tới nhanh như vậy, trong lúc nhất thời cả kinh không nói được.

"Ai phê chuẩn cho người đánh người của lão tử hả?" Vệ Lai đột nhiên dừng lại trước mặt nàng ta, suy nghĩ một chút, lại vươn tay nhéo mặt nàng ta, sau đó cười nói: "Da mịn thịt mềm, không ngờ lại chanh chua như thế. Nói! Người là ai!"

"Người!" Người đến hơi run rẩy, nhưng vẫn muốn ngẩng đầu lên tỏ vẻ cao quý, "Bổn cung là Quý phi nương nương, người, người thấy ta phải quỳ xuống!"

"Cút!" Vệ Lai trợn mắt trắng, "Người có thể khiến lão tử quỳ, lão tử bảo đảm hắc sống không quá ba ngày! Thế nào? Người muốn thử không?"

Quý phi hết ý kiến, nói đúng ra là sợ vỡ mặt rồi.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp nữ nhân nào hung hãn như thế, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ nữ nhân như vậy sẽ xuất hiện ở hậu cung.

Nàng vẫn cho rằng, chỉ có nữ tử trên giang hồ mới có dáng vẻ du côn như vậy, Lam Ánh Nhi dù từ bộ tộc ngoài cung đến nhưng không nghe nói là người trong giang hồ?

"Đến chỗ lão tử làm loạn à?" Nàng xoay người ngồi vào bàn đá bên cạnh, hai chân bắt chéo nhìn Quý phi.

Quý phi hít sâu vài cái, giống như hạ quyết tâm rất lớn, tùy tiện nói: "Bổn, bổn cung là tới nhìn chút, Lam Ánh Nhi rốt cuộc là mỹ nhân thể nào mới có bản lĩnh quấy rối Tiên Đế và Đường Kim Thánh Thượng!"

"Mẹ nói!" Nàng không nói được gì, nữ nhân cổ đại này đều có bệnh sao? "Người nhìn người đi!" Nàng chỉ nàng ta, "Cái vẻ chính thất tới bắt tiểu tam. Nhưng chính người thì sao? Người cũng là thứ thôi? Đừng quên, ở trên còn có Hoàng hậu! Coi như muốn tới bắt Tiểu Tam, cũng phải là Hoàng hậu tự mình đến! Mắc mớ gì đến người?"

101. Chương 101 : Đạp Quý Phi Xuống Suối Nước Nóng

"Người.....Người....." Vị Quý phi này bắt đầu cứng lưỡi, thật sự là không biết nên nói chuyện với cô nương Lam Ánh Nhi này thế nào.

Lại nói, hôm nay nàng ta cực kì tức giận chạy đến Cung Ánh Tuyền này, hoàn toàn là vì hành động đêm qua của Hoàng thượng.

Vốn là lật thẻ bài trúng cung Quý phi của nàng ta, lại không ngờ rằng người mình chờ được là một Hoàng thượng say khướt.

Được rồi! Uống nhiều thì uống nhiều, nhưng tại sao có thể quá đáng đến mức khi ôm nàng cũng không ngừng gọi "Ánh Nhi, Ánh Nhi!"

Tô Nguyệt Như nàng dâu gì cũng là trắc phi trong phủ Trạng vương, bây giờ ngoại trừ Hoàng hậu thì nàng ta chính là nữ nhân tôn quý nhất trong hậu cung phi tần, sao có thể chịu nhục như vậy được.

Vì vậy hỏi thăm được Hoàng thượng đêm nay nghị sự với Triệu tướng quân trở về từ biên cương, lúc này mới tức giận đến Cung Ánh Tuyền tìm Lam Ánh Nhi làm loạn.

Nhưng lại không ngờ.

"Cộp!"

Đột nhiên, Vệ Lai lập tức nhảy từ bàn đá xuống, chạy đến trước mặt nàng, đuổi tay ra, sờ tới quần áo chỗ eo nàng ta. Sau đó dùng lực xé ra, cảm phục đất tiền lập tức bung ra.

"Á!" Tô Nguyệt Như sợ tới mức hét to một tiếng.

Nhưng động tác của Vệ Lai không ngừng, dưới chân lại trơn trượt lùi ra sau, kéo đồng y phục đẹp đẽ kia xuống.

Bước kế tiếp, áo lót trong cái yếm.

Cho đến khi cả người vị Quý phi nọ trần như nhộng, lúc này mới nhấc chân, không khách khí chút nào đạp nàng vào suối nước nóng.

"Muốn Hoàng thượng hả? Chờ đấy, lão tử gọi hộ người!"

Nói xong, cầm y phục của đối phương quăng ra ngoài.

Tô Nguyệt Như sợ đến choáng váng, vòng hai tay ra trước bảo vệ ngực, vừa cố gắng rụt người xuống nước, đồng thời trong miệng kêu lên: "Lam Ánh Nhi, người làm gì! Người trả quần áo lại cho bọn cung!"

Vệ Lai sao có thể nghe nàng, nàng không thềm để ý, ôm đồng quần áo kia ra khỏi phòng tắm.

Lại sai Xuân Hỉ đóng cửa phòng tắm lại, sau đó nói với một đám hạ nhân đã vây xung quanh: "Không cho phép bất kỳ ai vào, tất cả ở đây canh chừng cho lão tử!"

Ngay sau đó phát hiện ra có hai nha đầu lạ đang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn nàng, sững sốt, "Ai nữa đây?"

102. Chương 102 : Vu Cáo Hoa Lệ

Xuân Hỉ chặn lại nói: "Hai người bọn họ là đi theo Quý phi nương nương đến đây, vì cô nương đang tắm, Quý phi nương nương xông vào nô tỳ không ngăn được, nhưng hai hạ nhân kia dù thế nào cũng không được vào."

"Tốt!" Tán thưởng gật đầu, "Vậy đưa hai người kia lại đây cho lão tử nhìn kỹ! Nhớ, lát nữa Hoàng thượng tới dù ta nói gì, các người đều gật đầu là được! Nghe rõ chưa?"

"Nô tỳ tuân lệnh!"

"Tiểu Tần Tử!" Nàng nói với Tần đại ca, "Người đi tìm Hoàng thượng, nói Cung Ánh Tuyền đã xảy ra chuyện, bảo hắn mau mau đến đây!"

Rồi nói với Xuân Hỉ: "Người dẫn hai ba tiểu nha đầu lanh lợi ra ngoài, nói chuyện phiếm. Ừ. . . .Tán gẫu đấy — Nói Quý phi nương nương muốn Hoàng thượng đến diện rồi, tự mình lột sạch quần áo vào Cung Ánh Tuyền tắm rửa, muốn dùng sắc dụ dỗ Hoàng thượng!"

"Cái này. . . ." Tiểu nha đầu đỏ mặt hời hợt, có chút khó xử, "Cô nương, việc này không phải quá. . . ."

"Ta không phải là chủ tử của người sao?"

"Dạ phải!" Xuân Hỉ cúi đầu.

"Lời chủ tử nói người không nghe?"

Tiểu nha đầu lại cúi đầu, sau đó tự động kéo mấy nha đầu ra ngoài viện.

Khoảng nửa canh giờ, Hoắc Thiên Trạ tới.

Vệ Lai dám cam đoan, đây là lần đầu tiên nàng nhiệt liệt hoan nghênh vị Hoàng đế bệ hạ này đến trước mặt mình.

Dường như nàng dùng tốc độ nhanh nhất lên đến trước mặt Hoắc Thiên Trạ, cho đến khi Hoắc Thiên Trạ theo bản năng đuổi hai cánh tay tóm nàng lại, phòng ngừa nàng xông qua luôn người hắn.

"Này!" Nàng giãy khỏi vòng tay chắc chắn của hắn, lắc hai cái, "Người đã tới rồi à! Người ta bắt nạt ta kia kìa, người không tới ta không biết làm thế nào! Muốn ngủ cũng không được yên!"

Trời đã sớm tối đen, trong Cung Ánh Tuyền thấp rất nhiều đèn cung đình, từ xa nhìn lại rất đẹp.

"Nàng mà cũng có thể bị người khác bắt nạt ư?" Hoắc Thiên Trạm cười khở, lại mang theo cung chiều vô hạn, "Khi có người ngoài ở đây nàng có thể gọi ta là Hoàng thượng không? Lúc không có người ngoài thì nàng có thể gọi ta là Thiên Trạm! Đừng có gọi 'này' được không?" Mắt nhìn thấy nô tài đứng đầy sân cũng có chút lúng túng quay đầu đi chỗ khác, vị Hoàng đế này cũng có chút không kiềm chế được.

103. Chương 103 : Thiên Trạm

"Thiên Trạm!" Vệ Lai nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Tiên Đế là Hoắc Thiên Lăng, như vậy hẳn tên Hoắc Thiên Trạm sao! "Được mà! Thiên Trạm!"

"Khụ!" Hoắc Thiên Trạm sắp bị sắc nói: "Là lúc không có người ngoài nàng mới gọi ta như vậy!"

"Được rồi đừng giả vờ nữa!" Nàng vỗ một cái vào vai hắn, "Người chẳng phải cũng xưng 'ta' suốt đó sao, có bản lĩnh thì xưng trẫm với lão tử!"

Hoắc Thiên Trạm cau mày, nha đầu này lại thế rồi! Cái kiểu du côn này là học được ở đâu vậy?

"Được rồi được rồi!" Thấy sắc mặt hắn không tốt, Vệ Lai thức thời ngậm miệng. Dù sao bây giờ là muốn hắn xử lý cái kẻ trong suối nước nóng kia, chuyện khác sau này hãy nói.

"Người nhanh vào suối nước nóng nhìn chút đi, có một Quý phi gì đấy, đang cởi hết ngăm mình trong đấy, chờ người sủng hạnh đấy!"

Hoắc Thiên Trạm rên lên một tiếng, những lời này mà nàng lại có thể nói quang minh chính đại như thế, nữ nhân này tám phần là điên rồi.

Một đường bị nàng kéo vào phòng tắm, sương mù dần dần tan đi, đập vào mắt là một nữ nhân đang co quắp trong nước như nhìn thấy cứu tinh đến, lại bắt đầu liêu mạng kêu lên:

"Hoàng thượng! Hoàng thượng người phải làm chủ cho thần thiếp! Lam Ánh Nhi này cỡi y phục của thiếp, đã thiếp vào nước! Hoàng thượng người phải làm chủ cho thiếp!"

"Chặc chặc chặc!" Vệ Lai chếp chếp miệng, "Nghe xem người nói gì kia! Ai tin chứ?" Quay lại ngó ngó Hoắc Thiên Trạm, "Thiên Trạm!" Cố ý dùng cái giọng ngọt đến phát ngấy gọi hắn, khiến Hoắc Thiên Trạm bắt giắc sợ run cả người. "Người tin không? Một Quý phi như nàng, đến suối nước nóng của ta làm gì? Người nghe nàng nói nguyên nhân đi!"

Vệ Lai bĩu môi, nàng chính là đang cố ý. Nữ nhân này căn bản là người đàn bà chanh chua chửi đồng, ghen thành nghiện, còn chạy đến địa bàn của nàng đánh người, nếu nàng không giày vò đối phương, Vệ Lai nàng sống quá uống phí rồi.

"Hoàng thượng người đừng nghe cô ta nói, thiếp."

"Không nghe nàng ấy, chẳng lẽ nghe lời nàng sao?" Hoắc Thiên Trạm hừ lạnh, "Ta nể mặt nàng là trắc phi Trạm Vương Phủ, mới sắc phong nàng thành Quý phi. Trong hậu cung to lớn này ngoại trừ Hoàng hậu mọi người đều do người làm chủ, nhưng chỉ có chỗ này, người không được phép bước đến!"

104. Chương 104 : Bao Che Khuyết Điểm Cho Lão Tử

Nói xong, vung tay lên, lập tức có mấy cung nữ đi lên phía trước, "Hầu hạ Quý phi nương nương thay quần áo, rồi đưa Quý phi về cung yên, im lặng suy nghĩ ba mươi ngày. Không có trẫm phê chuẩn không cho nàng bước ra khỏi cung Quý phi nửa bước!"

"Còn có!" Vệ Lai nói tiếp: "Rửa sạch suối nước nóng này cho ta, lão tử cũng không hy vọng lần sau tắm lại bị dính mùi của nữ nhân khác! Thiên Trạm! Chúng ta đi!"

Vừa nói vừa kéo cánh tay Hoắc Thiên Trạm ra khỏi phòng tắm.

"Nàng mặc quần áo vào lại đoàn hoàng đi!" Thấy bớt người đi rồi, Hoắc Thiên Trạm lúc này mới tự mình thoát khỏi tay nàng, sau đó quay đầu đi chỗ khác, "Còn nói người ta, chính nàng cũng có mặc bao nhiêu vải đâu!"

"Ít nhất cũng không lộ thịt!" Vệ Lai liếc hắt một cái, người cổ đại đúng thật là giữ kẽ, nếu để bọn họ nhìn phụ thể 21 mặc cái gì, chắc sẽ tự hủy luôn hai mắt.

"Cái đó. . . .Cảm ơn!" Nàng vừa vội vàng chui vào một cái áo, vừa nói với Hoắc Thiên Trạm.

"Nàng ấy nói không sai chứ?" Hoắc Thiên Trạm nhấp một ngụm trà Xuân Hỉ đưa tới, "Là nàng đẩy Quý phi xuống sao?"

"Là đạp xuống đấy!" Vệ Lai sửa lại, ngay sau đó nghiêm mặt lại, không hi hi ha ha nữa.

"Hoắc Thiên Trạm lão tử nói cho ngươi biết, ta có thể sống được trong hoàng cung này, nhưng không có nghĩa là để người khác ức hiếp. Quý phi đó không biết vì sao lại tới đây, chỉ trích lão tử câu dẫn hai Đại Hoàng đế còn chưa tỉnh, còn ra tay đánh Xuân Hỉ! Lão tử bỏ qua, lần sau còn có người đến Cung Ánh Tuyền gây hấn, đừng trách ta xuống tay nặng hơn!"

"Được!" Hoắc Thiên Trạm vào lúc này tâm trạng không tệ, tuy nói nghị sự với Triệu tướng quân về quân vụ cũng không sung sướng gì, nhưng lần Vệ Lai thân mật này vẫn khiến hân vui vẻ không ít. Mặc dù hân hiểu nàng làm vậy cũng vì chọc tức Quý phi mà thôi.

"Người nàng cũng chinh rồi, giận nàng cũng phát rồi. Ta. . . ." Chợt giọng liền trầm xuống, sau đó thông thả đến cạnh Vệ Lai, giơ tay lên vuốt ve đầu nàng, "Nàng biết đó, mặc dù ta là Hoàng thượng, nhưng rất nhiều chuyện vẫn thân bất do kỷ. Ánh Nhi, nếu như ngay từ lúc bắt đầu chúng ta ở bên nhau, ta tuyệt đối sẽ không để nàng bị ức hiếp như vậy."

105. Chương 105 : Rời Trọng Tâm Đề Tài

Vệ Lai lui về sau một bước, bỏ tay hân ra.

"Bắt đầu là lúc nào? Có thể sớm hơn bao lâu? Có thể sớm hơn ngươi và Hoàng hậu sao? Coi như hết Hoắc Thiên Trạm, hậu cung ba nghìn mỹ nữ đối với Hoàng gia mà nói vốn là việc không thể bình thường hơn, người không cần phải giải thích với ta!"

"Hoàng hậu là một người tốt!" Hoắc Thiên Trạm gấp gấp nói: "Nếu như nàng cần gì có thể tìm nàng ấy, nàng ấy sẽ không hại nàng."

"Ta biết!" Nàng gật đầu, "Bạn học Yến Yến ta đã gặp rồi, không tệ! Chỉ đáng tiếc nàng gả cho người, chưa thấy được hạnh phúc đã mất đi vui vẻ!"

"Theo ý của nàng, gả vào Hoàng cung thật sự tệ đến vậy sao? Vậy sao lúc trước nàng còn ngồi kiệu hoa vào cung?" Lời của hân hơi nặng, cảm giác hờn dỗi chẹn trong ngực. Tự như ngày đó nhìn thấy nàng mặc hỉ phục đỏ thẫm đi ra khỏi kiệu, cảm giác đó Hoắc Thiên Trạm cả đời này cũng không muốn ném thử lần thứ hai.

"Lúc trước là lúc trước!" Vệ Lai nhún vai, "Người không trải qua đau đớn làm sao có thể lớn lên đây? Đau rồi, mới biết sai lầm ở đâu, cho nên không thể tái phạm."

"Nàng không tin ta?" Hoắc Thiên Trạm khẽ lắc đầu, có ánh nến đang đưa theo hân, rọi chiếu căn phòng lúc sáng lúc tối, "Bất kể là ta hay là hoàng huynh, cũng đều hi vọng nàng hạnh phúc."

"Vậy thì nên thả ta đi!" Lần đầu tiên nhìn thẳng vào vấn đề, mặc dù sớm hơn Vệ Lai dự đoán, nhưng đã nói được đến đây thì nên tiếp tục luôn, "Những đạo lý kia ngươi đều hiểu, cũng hi vọng ta hạnh phúc, tại sao còn giam cầm ta trong hoàng cung này? Ngươi biết, Lam Ánh Nhi ngày trước và bây giờ khác nhau, những thứ mây khói mơ hồ mà ngày trước ta nói, tan rồi, tan hết rồi."

Khi nàng nói, Hoắc Thiên Trạm theo bản năng tiến lên một bước bắt lấy tay nàng, giống như nếu không kịp thời bắt lấy thì cô gái có vẻ hơi hư ảo này sẽ lập tức biến mất trước mắt hân.

"Ánh Nhi." Hấn nói nhỏ, mang theo cầu xin, "Nàng cũng biết, ta không buông tay được. Luôn hy vọng có thể giữ nàng bên người, cho nàng điều tốt nhất. Ta. . . . Thôi, bỏ đi!" Hấn vung tay lên, đánh tan nỗi buồn phiền."Không nói cái này nữa! Ánh Nhi, ngày mai có cuộc săn mùa Thu, chuyện này hàng năm đều có. Sắp bắt đầu mùa Đông rồi, đây là cuộc đi ăn cuối cùng trong năm nay, cùng đi chứ! Đi cho khuây khỏa!"Chương106: Đi săn

"Được!" Vệ Lai rất sáng khoái gật đầu.

Thứ nhất nàng cũng có chút hứng thú với việc đi săn, thứ hai là thật sự cảm thấy hôm nay không thích hợp để nói với hấn chuyện đi khỏi đây, nói không tốt sợ rằng khiến hấn mất hứng.

Trở mặt với vị Hoàng đế này đối với nàng mà nói không có chút ích lợi nào cả.

"Ừ. Một lát nữa để Xuân Hỉ thay đồ cho nàng, nghỉ ngơi một chút, sáng mai ta đến đón nàng."

Nói dứt lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Vệ Lai cười cười, nàng biết, để một người đàn ông không chế được dục vọng với cô gái mà mình yêu, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Huống chi hấn còn là Hoàng thượng!

.

Ngày hôm sau đi săn, Xuân Hỉ dậy sớm nâng một cái áo choàng dày đến.

Vệ Lai có chút khó xử, vuốt lông tơ trên áo bất đắc dĩ nói: "Còn chưa đến mùa Đông, không đến nỗi phải mặc cái áo dày này chứ?"

Tiểu nha đầu lắc đầu: "Trên người cô nương còn có thương tích, bãi săn bên kia gió rất lớn, người bị thương cơ thể vốn yếu, người cũng không thể dễ bị cảm lạnh."

Không so đo với nàng nữa, Vệ Lai tự mình cầm cái áo choàng bình thường choàng lên, sau đó nói:

"Ta khoác cái này trước, nếu lạnh thật, người lấy cái kia ra thay."

Vừa ra cửa phòng, đúng lúc Hoắc Thiên Trạm bước vào cửa cung, phía sau là Hoàng hậu Thuần Vu Yến.

Vệ Lai than nhẹ một tiếng, thật rất thông cảm với cảnh ngộ của Thuần Vu Yến.

Nếu là nàng, để nàng cùng với trượng phu đi đón nữ nhân hấn yêu, vậy nếu không phải nàng bị điên thì chính là sắp điên.

Lúc xuất cung, Thuần Vu Yến để Vệ Lai ngồi cùng chiếc long xa với Hoắc Thiên Trạm, mình lại ngồi trong xe khác nói là đi bồi Thái hoàng Thái hậu.

Vệ Lai giữ nàng lại, hơi hắt cảm về phía Hoắc Thiên Trạm....

"Ai thềm ngồi cùng hấn, buồn muốn chết! Yến Yến người nhanh đi chịu khổ đi, để cho ta mang theo Xuân Hỉ yên tĩnh!"

Hoắc Thiên Trạm bất đắc dĩ, không quan tâm đến nàng nữa, chỉ nói với Thuần Vu Yến: "Hoàng hậu cùng trẫm ngồi long xa, đây là quy định." Sau liền xoay người bỏ đi, không để ý Vệ Lai nữa.

Bãi săn ở Kinh Giao, đoàn người chậm rãi đi gần hai canh giờ mới đến nơi.

Trời hơi âm u, nặng nề như sắp có tuyết rơi. Hoắc Thiên Trạm từ trên long xa xuống vừa hay nhìn thấy Vệ Lai cũng nhảy xuống từ một chiếc xe khác, không khỏi chậm rãi tiến lên, nghĩ nghĩ, trầm giọng nói:

"Ngày nàng gả cho hoàng huynh, cũng âm u như thế."

106. Chương 106 : Đi Săn

"Được!" Vệ Lai rất sáng khoái gật đầu.

Thứ nhất nàng cũng có chút hứng thú với việc đi săn, thứ hai là thật sự cảm thấy hôm nay không thích hợp để nói với hắn chuyện đi khỏi đây, nói không tốt sợ rằng khiến hắn mất hứng.

Trở mặt với vị Hoàng đế này đối với nàng mà nói không có chút ích lợi nào cả.

”Ừ. Một lát nữa để Xuân Hỉ thay đồ cho nàng, nghỉ ngơi một chút, sáng mai ta đến đón nàng.”

Nói dứt lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Vệ Lai cười cười, nàng biết, để một người đàn ông không chế được dục vọng với cô gái mà mình yêu, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Huống chi hắn còn là Hoàng thượng!

.

Ngày hôm sau đi săn, Xuân Hỉ dậy sớm nâng một cái áo choàng dày đến.

Vệ Lai có chút khó xử, vuốt lông tơ trên áo bất đắc dĩ nói: ”Còn chưa đến mùa Đông, không đến nỗi phải mặc cái áo dày này chứ?”

Tiểu nha đầu lắc đầu: ”Trên người cô nương còn có thương tích, bãi săn bên kia gió rất lớn, người bị thương cơ thể vốn yếu, người cũng không thể dễ bị cảm lạnh.”

Không so đo với nàng nữa, Vệ Lai tự mình cầm cái áo choàng bình thường choàng lên, sau đó nói:

”Ta khoác cái này trước, nếu lạnh thật, người lấy cái kia ra thay.”

Vừa ra cửa phòng, đúng lúc Hoắc Thiên Trạm bước vào cửa cung, phía sau là Hoàng hậu Thuần Vu Yến.

Vệ Lai than nhẹ một tiếng, thật rất thông cảm với cảnh ngộ của Thuần Vu Yến.

Nếu là nàng, để nàng cùng với trượng phu đi đón nữ nhân hắn yêu, vậy nếu không phải nàng bị điên thì chính là sắp điên.

Lúc xuất cung, Thuần Vu Yến để Vệ Lai ngồi cùng chiếc long xa với Hoắc Thiên Trạm, mình lại ngồi trong xe khác nói là đi bồi Thái hoàng Thái hậu.

Vệ Lai giữ nàng lại, hơi hắt cảm về phía Hoắc Thiên Trạm....

”Ai thềm ngồi cùng hắn, buồn muốn chết! Yến Yến người nhanh đi chịu khổ đi, để cho ta mang theo Xuân Hỉ yên tĩnh!”

Hoắc Thiên Trạm bất đắc dĩ, không quan tâm đến nàng nữa, chỉ nói với Thuần Vu Yến: ”Hoàng hậu cùng trẫm ngồi long xa, đây là quy định.” Sau liền xoay người bỏ đi, không để ý Vệ Lai nữa.

Bãi săn ở Kinh Giao, đoàn người chậm rãi đi gần hai canh giờ mới đến nơi.

Trời hơi âm u, nặng nề như sắp có tuyết rơi. Hoắc Thiên Trạm từ trên long xa xuống vừa hay nhìn thấy Vệ Lai cũng nhảy xuống từ một chiếc xe khác, không khỏi chậm rãi tiến lên, nghĩ nghĩ, trầm giọng nói:

”Ngày nàng gả cho hoàng huynh, cũng âm u như thế.”

107. Chương 107 : Hay Là Để Thần Thiếp Đi So Tài Một Phen

Vệ Lai không để ý đến hắn, trước mặt nhiều người như vậy lại cố tình đi đến trước mặt nàng, chỉ vì một câu này thôi sao?

Nàng còn chưa ngốc đến mức vào thời điểm này nói chuyện về Tiên Đế với hắn, chứ đừng nói đến thời tiết quỷ quái gì đó.

Xuân Hỉ nói, thành Bắc Giao này là một bãi săn của hoàng gia ở thành Sở Đô, mỗi khi đến hai mùa Xuân và Thu sẽ có mấy lượt săn.

Tổ tiên hoàng tộc Thiên Sở có được như ngày nay là từ trên lưng ngựa, họ vốn là người Du Mục, từng bước từng bước từ bắc đến nam dời đô đến nơi này.

Tuy rằng đến thế hệ ngày nay bản tính của người du mục đã ko còn nhiều lắm, nhưng vẫn yêu thích cưỡi ngựa bắn cung.

Vệ Lai ko đi cùng Hoắc Thiên Trạh, chỉ đứng xen lẫn trong đồng người đi theo xa xa.

Cuối cùng đợi đến khi Hoắc Thiên Trạh dẫn cả đám ngồi xuống ở vị trí đã sớm chuẩn bị sẵn, nàng mới kéo Xuân Hỉ chọn một cái ghế để ngồi.

Hoắc Thiên Trạh cố ý nhìn về phía nàng, nàng quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn vào ánh mắt của hắn. Bởi vì ở bên cạnh nàng còn có Lão thái thái lạnh lùng nhìn nàng, nhìn tới mức ánh mắt có thể ăn thịt người.

Ba tiếng trống vang lên, cuộc đi săn cuối cùng trong năm của nước Thiên Sở bắt đầu.

Mắt nhìn người đi săn giục ngựa chạy vào rừng, vũ trụ nhỏ trong cơ thể Vệ Lai đang hùng hực thiêu đốt.

Nàng biết cưỡi ngựa, săn thú nàng cũng biết, thậm chí nàng từng sống trong một bộ tộc ở Nam Phi hơn ba tháng, ngày ngày đều săn thú với người trong bộ tộc mà sống.

Đáng tiếc tất cả những người đi săn đều là nam nhân, đáng tiếc hơn nữa trên người nàng còn có thương tích, sẽ không ai đồng ý cho nàng tham gia.

Nàng vẫn không cam lòng nhìn Hoắc Thiên Trạh, như hiểu được ý nghĩ trong đầu nàng, Hoắc Thiên Trạh hơi lắc đầu với nàng, chặt đứt ý nghĩ của nàng.

Khoảng hơn nửa canh giờ, người đi săn đầu tiên trở về, mang theo chiến lợi phẩm của mình chờ Hoàng thượng phong thưởng đất.

Nàng cho là cuộc đi săn lần này cũng như vậy, cùng lắm là lại đổi vài nhóm người tiếp tục so đấu.

Đang chầnhìnhvào xe ngủ,lại nghe được một giọng nữ trong vắt vang lên:

”Hoàng thượng, mẫu hậu! Hay là để thần thiếp đi so tài một phen!”

108. Chương 108 : Để Yêu Nữ Kia So Tài Với Nàng Cũng Tốt

Vệ Lai nghe vậy, thuận thế quay đầu, ko ngờ lại nhìn thấy vị Quý phi hôm qua đến CungÁnh Tuyền gây chuyện đang đứng trước Hoàng thượng và Thái hoàng Thái hậu.

Hôm nay Quý phi không ăn mặctầng tầng lớp lớpgiống hôm qua, mà cũng mặc đồ cưỡi ngựa, xem ra cũng coi như có chút anh khí.

Nàng vui vẻ, vốn tưởng Quý phi chỉ là một kẻ biết gây sự, không ngờ chuyện cưỡi ngựa săn thú này nàng ta cũng có can đảm thò chân vào.

Thái hoàng Thái hậu nghe nói thời gian trước vẫn lâm bệnh, nhưng hôm nay xem ra khí sắc cũng không tệ lắm, vừa nghe nói Quý phi chủ động xin đi giết giặc, dường như rất vui mừng, vội vàng giục Hoàng thượng đồng ý.

Hoắc Thiên Trạh không muốn mẫu thân mất hứng, đành phải gật đầu đồng ý, nhưng lại có cảm giác Tô Nguyệt Như này không phải chỉ đơn giản là muốn đi săn.

Quả nhiên, hắn vừa mới gật đầu, đối phương lập tức nói:

”Nhưng không thể để một mình thần thiếp không thể đi săn! Hoàng thượng mẫu hậu, nghe nói Lam cô nương ở Cung Ánh Tuyền thân thủ không tồi, để nàng ấy cùng thần thiếp tỷ thí một phen được không?” Vừa nói vừa xoay người chỉ về phía Vệ Lai, lên giọng nói: ”Lam cô nương, cô có bằng lòng tỷ thí với bản cung không?”

Hoắc Thiên Trạm cau mày, đang chuẩn bị lên tiếng khiển trách, lại thấy Vệ Lai bật dậy từ trên ghế, cũng hăng hái hùng hực tiến lên phía trước.

Thuần Vu Yến ngồi cạnh hắn cười khở, kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng nói:

”Nhìn Ánh Nhi như vậy hình như rất vui vẻ, thần thiếp không lo nàng ấy thua đâu, Tô Nguyệt Như không phải là đối thủ của nàng. Nhưng bây giờ trên người nàng có thương tích, cưỡi ngựa giường cung, thật sự là không được!”

Bên này đang nói, Vệ Lai cũng đã đứng giữa sân, hướng về phía Tô Nguyệt Như, cười nói:

”So cũng được, lão tử đang cảm thấy thật chán, người nói xem so tài thế nào, lão tử theo là được.”

Vừa nói xong Thái hoàng Thái hậu giận đến mức đập mạnh quả trứng đầu rồng xuống nền gạch mấy cái, muốn nói gì đấy, cuối cùng lại không nói ra được.

Thuần Vu Yến cẩn thận đỡ Lão thái thái xuôi cơn tức, muốn khuyên nhủ, lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống.

”Hừ!” Ngược lại Lão thái thái bình tĩnh mở miệng trước, ”Tô Quý phi là hậu duệ tướng môn, cưỡi ngựa bắn cung nổi danh trong thành Sở Đô này. Để yêu nữ kia so tài với nàng cũng tốt, chỉ là —— Nguyệt Như!” Bà kêu lên, rồi vẫy tay: ”Con lại đây!”

109. Chương 109 : Giấy Sinh Tử

”Dạ!” Tô Nguyệt Như ngọt ngào đáp một tiếng, đi đến trước Lão thái thái, ”Mẫu hậu có gì dặn dò?”

”Con đến gần chút, kê tai tới gần đây!”

Tô Nguyệt Như làm theo, hai người rỉ tai nhau một phen, sau đó Lão thái thái hài lòng gật gù đầu.

Thuần Vu Yến nghi ngờ và lo lắng chuyển mắt sang nhìn Hoắc Thiên Trạm, Hoắc Thiên Trạm cũng không hiểu Lão thái thái có ý gì, nhưng hắn biết tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Với mẫu hậu hắn mà nói, sự tồn tại của Lam Ánh Nhi vẫn luôn là tâm bệnh, Lão thái thái ước gì có cơ hội giết chết nàng, ít nhất cũng phải đuổi nàng ra khỏi cung.

Nếu không phải hắn kiên trì, sợ rằng Lam Ánh Nhi không có nổi ngày tháng an lành!

”Được! Lam cô nương thật sáng khoái!” Tô Nguyệt Như trở lại, vỗ tay một cái, lập tức có một tiểu thái giám mang một bộ cung tên lên. Nàng cầm trong tay, giơ về phía Vệ Lai: ”Thì giống họ, trong vòng nửa canh giờ người nào săn được nhiều con mỗi nhất, người đấy sẽ thắng. Nhưng không biết Lam cô nương có dám ký giấy sinh tử với bốn cung không! Cuộc tỷ thí này ai thua, chém đầu huyết tể tại bãi săn!”

Xôn xao!

Vừa nói xong, mọi người xôn xao.

Không ai ngờ được Quý phi nương nương này lại có thể nói ra những lời như thế, giấy sinh tử! Người thua sẽ bị chém đầu sao?

”Làm càn!” Hoắc Thiên Trạm giận dữ đứng dậy, ”Săn bắn là gia sự của nam nhân, nữ nhân đi theo xen vào làm gì! Người đâu! Đưa Quý phi nương nương hồi cung!”

”Đợi đã!” Đột nhiên có người mở lời ngăn lại, là Vệ Lai. Khi Hoàng thượng đang cố gắng giải vây, mọi người cứ tưởng rằng cô gái đang bị bắt nạt này không ngờ lại dám tiến lên, sau đó nói: ”Đừng nóng! Đúng là dịp tốt để chơi, khó được Quý phi nương nương nghĩ ra, làm mất hứng không hay! Hơn nữa. . . .” Nàng nhìn sang phía Thái hoàng Thái hậu, khóe môi giương lên, cười lạnh nói: ”Hơn nữa ta thấy vị Lão bà bà kia cũng rất muốn xem, mới vừa rồi các người nói gì vậy? Chủ ý này không phải là Lão bà bà nghĩ ra chứ? Hay da, hãy da! Đều nói người già hòa ái dễ gần, xem ra người ngoài nói cũng không phải là hoàn toàn đúng!”

”Ánh Nhi!” Hoắc Thiên Trạm trầm giọng gọi nàng, ”Đừng ầm ỹ!”

110. Chương 110 : Lão Tử Không Muốn Giết Động Vật

"Không phải ta ầm ỹ!" Vệ Lai nghiêm mặt, nhìn lại Hoắc Thiên Trạm rồi lại quét mắt một vòng nhìn tất cả mọi người đang đứng ở sân. Sau đó hừ nhẹ một tiếng, cao giọng nói: "Là Quý phi nương nương và Thái hoàng Thái hậu đưa ra đề nghị tuyệt vời này làm cho lão tử thật hăng hái!"

Nàng cố ý nhấn mạnh bốn chữ Thái hoàng Thái hậu, mặt Lão thái thái lúc đỏ lúc trắng, giống như kẻ cắp bị bắt tại trận.

Nàng lại còn cố ý dùng hai chữ "lão tử", vốn còn muốn khách khí với lão nhân gia nhưng bây giờ xem ra, bà ta muốn mạng của nàng, đừng nói tới tôn ti.

Sắc mặt nàng càng ngày càng nặng nề, vốn tưởng rằng Quý phi chỉ khiêu khích, nàng cùng đùa một chút.

Nhưng không ngờ, bị Lão thái thái kia ép buộc một hồi, sẵn thú liền biến thành giết người.

Vệ Lai đã rất cố gắng khống chế cảm xúc của mình, kiểu chém giết trắng trợn này ở kiếp trước nàng đã thấy quá nhiều, luôn muốn sau khi sống lại có thể có được một đời yên bình, nhưng không ngờ số mệnh vẫn an bài như thế.

"Muốn dùng máu để tế bái sao? Đề nghị này thật đúng là không tồi. Nhưng mà. . . ." Nàng dừng một chút, nhìn Tô Nguyệt Như, "Nhưng lão tử tâm địa thiện lương, dù là động vật nhỏ yếu ớt cũng không đành lòng xuống tay, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Người không dám chứ gì?" Tô Nguyệt Như hơi hất cằm, "Nghe nói trước đây người có thể đơn thân độc mã chạy khỏi hoàng cung, sao hôm nay lại nhát gan như vậy, đến sẵn động vật cũng không dám!"

Vệ Lai cười lạnh, quay người lại, đi đến bên cạnh giá binh khí.

Nhắm chừng mấy cái cung lên tay, nhưng cũng không hài lòng lắm.

Đang chuẩn bị hỏi xem có cái nào vừa hơn không, chợt nghe thấy tiếng bước chân đi về phía bên này.

Nghiêng đầu nhìn, đúng là Hoắc Thiên Trạm đang xách theo một cây trường cung màu tím đậm đến.

Tất cả lực chú ý của nàng đều bị hấp dẫn bởi cây trường cung kia.

Không biết làm từ gì, có vẻ giống Tử Đàn, nhưng màu sắc kia lại không giống gỗ Đàn. Nói là nhuộm, nhưng dù nhuộm màu cũng không được tự nhiên như thế kia.

Còn có dây cung kia nữa, mảnh như sợi tơ, rồi lại lóe sáng, khiến Vệ Lai cảm thấy nếu sợi dây đó mà vòng trên cổ người chắc chắn sẽ là một vũ khí giết người rất tốt.

111. Chương 111 : Chúng Ta Trực Tiếp Bắt Người Đi

"Nhìn cái gì!" Người đến gần nàng nhỏ giọng trách, sau đó đưa cây cung lên trước, nói: "Cầm lấy, cung của trẫm cho nàng!"

"Để ta dùng cái này?" Nàng nhú mào, hỏi lại: "Người đồng ý để ta đi tỷ thí?"

"Phản đối có tác dụng sao?" Hắc liếc nàng một cái, cũng không biết từ lúc nào, hắc giống như đã bắt đầu quen với cách nói chuyện này rồi, thậm chí hắc thỉnh thoảng cũng sẽ lấy giọng điệu tương tự nói với nàng mấy câu.

"Không cần!" Nàng nói thật.

"Cái này chẳng phải được sao!" Nhét cây cung lên tay nàng, "Cầm lấy! Cuộc chiến sinh tử này nàng hãy thể hiện chút khí thế cho trẫm xem!" Nói xong, chợt quay người lại, nói to: "Trẫm đồng ý cuộc tỷ thí này, chuẩn bị giấy bút, mời cô nương Lam Ánh Nhi cùng Ánh Tuyền cùng với Tô Quý phi ký giấy sinh tử!"

"Đợi đã...!" Vệ Lai giơ tay lên ngăn lại, không để ý đến ánh mắt dò hỏi của Hoắc Thiên Trạm, tự mình cầm lấy cây cung đi xuống khỏi khán đài.

Được hai mươi mấy bước chân, nàng quay đầu lại, kéo căng cung nhằm thẳng hướng Tô Nguyệt Như.

Tô Nguyệt Như sợ tới mức đột nhiên lùi lại hai bước, sau đó mới phản ứng lại nàng chỉ làm một động tác giương căng cung ra nhưng chưa bắn tên.

Nhưng khí thế của Vệ Lai cũng không khỏi khiến nàng khiếp sợ, ánh mắt đột nhiên giống như dã thú, còn cả động tác giương cung lưu loát. . . . Nếu trên chiếc cung này có tên, nàng chắc chắn đối phương sẽ ngã tay ra ngay lập tức.

”Đã nói là không muốn giết động vật!” Vệ Lai chỉ làm bộ, đặt cung xuống.”Ừ! Cung này thật sự không tồi!” Lại ngẩng đầu nói với Tô Nguyệt Như: ”Lão tử là nói không muốn giết động vật! Nếu là giấy sinh tử, vậy còn phí công bày vẽ làm gì! Chúng ta trực tiếp bắn người đi!”

Khi nàng nói câu này thì đôi mắt híp lại, ngay cả Hoắc Thiên Trạm cũng nhìn được trong ánh mắt ấy có tia sáng hung ác đến tàn bạo.

Một ý nghĩ kỳ quái hiện lên trong đầu, hần đột nhiên cảm thấy, người con gái trước mắt này hình như thật sự không phải là Lam Ánh Nhi. Hoặc là nói. . . . Là linh hồn của một người khác chiếm lấy cơ thể Lam Ánh Nhi. . . .

112. Chương 112 : Hôm Nay Nhất Định Phải Xử Tử Ả

”Nữ nhân kia!” Vệ Lai chẳng chút khách khí chỉ thẳng mặt Tô Nguyệt Như, ”Cách nhau 20 bước bắn với lão tử, sống hay chết lập tức sẽ thấy ngay! Thế nào? Cách này còn mau lẹ hơn cách người và lão thái thái kia hợp nhau nghĩ ra!”

”Khốn kiếp!” Đột nhiên giọng nói giận dữ truyền đến, Lão thái thái rút cuộc cũng không ngồi yên được. Há miệng run rẩy đứng dậy, chỉ thẳng vào Vệ Lai, mắng—— ”Yêu nữ họ Lam! Người làm loạn Thiên Sở ta, hại chết đứa con trai của ai gia, giờ lại đến gieo họa lên đầu người khác! Tô Quý phi so tài săn bắn với người, người lại muốn so bắn người với nàng! Dưới gầm trời này tại sao có thể có nữ nhân lòng dạ rắn rết như vậy! Lại cố tình dụng đến hoàng gia chúng ta!”

Lão thái thái rất tức giận, thân thể vốn đã không tốt, âm ỹ như vậy nên không đứng vững, ngã mạnh lại lên ghế. Sau đó liền lấy tay vỗ trán, choáng váng một hồi.

”Mẫu hậu!” Dù nói thế nào đó cũng là mẹ ruột của hần, cho dù trong lòng Hoắc Thiên Trạm có hận, cũng khó nhìn mẫu thân té xỉu mà mà không quan tâm.

Mọi người lộn xộn, cây cung tím trạm trổ kia vẫn còn trong tay Vệ Lai, cũng đã không còn ai nhìn nàng nữa, tất cả đều tập trung chạy đến chỗ Thái hoàng Thái hậu.

”Trạm Nhi!” Đợi Lão thái thái cuối cùng cũng bình tĩnh lại, mở mắt ra thì thấy được Hoàng thượng ngay trước mặt bà.”Trạm Nhi! Con không thể cưới nữ nhân kia, tuyệt đối không được lấy! Ai gia phải xử tử ả! Hôm nay nhất định phải xử tử ả báo thù cho hoàng huynh con!”

”Mẫu hậu!” Hoắc Thiên Trạm thật sự bất đắc dĩ, ”Mẫu hậu vì sao người cứ nhất định đồ cái chết của hoàng huynh lên đầu Ánh Nhi? Nàng ấy. . . . Nàng yêu hoàng huynh như vậy, sao có thể giết huynh ấy được?”

Lão thái thái trợn mắt, giận đến mức mặt đỏ bừng ——

”Con....Hai huynh đệ các con chính là bị yêu nữ họ Lam kia mê hoặc! Ả là yêu tinh! Ả là yêu tinh chuyển đến hại Hoắc gia chúng ta!”

”Mẫu hậu bớt giận!” Thuần Vu Yến vừa vuốt lưng cho Lão thái thái, vừa vội nói: ”Mẫu hậu người thật sự là hiểu lầm Ánh Nhi rồi. Người nghĩ một chút, nàng hại chết Tiên Đế có ích gì chứ? Tiên Đế còn sống, nàng là nữ nhân tôn quý, Tiên Đế không còn, nàng thành cái gì? Tình cảnh của nàng xấu hổ cỡ nào? Sao nàng lại làm chuyện ngu ngốc như vậy được!”

113. Chương 113 : Cho Vào Lãnh Cung Đi

"Hoàng hậu tỷ tỷ nói câu này không đúng rồi!" Tô Nguyệt Như đứng lúc xen miệng vào, "Dù Tiên Đế không phải yêu nữ kia hại chết, nhưng ít ra nàng cũng là một kẻ chẳng lành gì. Hôm thành thân đó đã khắc chết phu quân, nữ nhân như vậy sao còn có thể sống trên đời!"

"Tô Quý phi nói đúng!" Lão thái thái run rẩy nói: "Hôm đó ả bắt cóc ai gia, món nợ này phải tính! Phải tính!"

"Mẫu hậu!" Hoắc Thiên Trạm giận dữ, "Trẫm nói rồi, chỉ cần trẫm còn tại vị một ngày, sẽ bảo vệ cho Ánh Nhi an toàn! Nếu như mẫu hậu cố ý muốn dồn Ánh Nhi đến đường cùng, trẫm sẽ trả lại ngôi vị Hoàng đế này! Xin mẫu hậu tìm người tài khác!"

"Con ——" Lão thái thái vạn lần không ngờ con trai sẽ nói vậy, không khỏi sửng sốt một hồi lâu, sau đó chậm rãi lắc đầu, nói tiếp: "Huynh đệ các con thật giống nhau! Ban đầu hoàng huynh con nói muốn dùng đại lễ lấy yêu nữ kia, ai gia ngăn cản mọi cách, nhưng hắn lại nói nếu như không để Lam Ánh Nhi vào cung, thà rằng hắn không làm Hoàng thượng!"

"Hoàng thượng!" Thuần Vu Yến cũng hết cách, tuy cũng cảm thấy Lão thái thái hơi cố chấp quá, nhưng cũng không muốn mọi người tiếp tục căng thẳng thế này."Hoàng thượng người xem nếu không như vậy đi! Ban đầu khi Ánh Nhi trốn khỏi cung quả thật cũng ép mẫu hậu, mẫu hậu tức khó tiêu, đây cũng là chuyện bình thường. Nếu không người phạt Ánh Nhi, để mẫu hậu bớt giận!"

Vừa nói vừa giao Lão thái thái vào tay Tô Quý phi, sau đó bước vội tới bên người Vệ Lai, vừa nháy mắt vừa dùng sức nắm tay Vệ Lai kéo lại, sau đó nói:

"Mẫu hậu! Xin người nể mặt thần thiếp là Hoàng hậu của một nước, chuyện này để thần thiếp xử lý! Thần thiếp sẽ không thiên vị Lam cô nương, nhưng cũng không thể bỏ qua ý muốn của Hoàng thượng. Cho nên." Nàng suy nghĩ một chút, ngay sau đó ồ một tiếng, nói tiếp: "Thần thiếp hạ lệnh đuổi Lam Ánh Nhi ra khỏi cung Ánh Tuyền, đẩy vào lãnh cung Tây Thiên Điện. Về sau không có sự đồng ý của thần thiếp và Hoàng thượng, không ai được phép đến gặp nàng, nàng cũng không thể ra khỏi lãnh cung. Như vậy thế nào ạ?"

Hoắc Thiên Trạm chưa hết tức giận, vừa nghe nói muốn đuổi Lam Ánh Nhi ra khỏi Ánh Tuyền Cung hắn vừa mới đặc biệt cho xây, giận đến mức lập tức dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Thuần Vu Yến.

114. Chương 114 : Đệ Nhất Thiên Hạ, Nhưng Lại Không Thích Hợp Với Ta

Đối phương khê lắc đầu, ý bảo hắn trước không nên tức giận.

Hoắc Thiên Trạm đè nén lửa giận, nghĩ lại liền biết Hoàng hậu của mình là đang nghĩ cho Lam Ánh Nhi, thì cũng không lên tiếng nữa.

Lão thái thái nói muốn xử tử Lam Ánh Nhi, nhưng cũng biết đây là chuyện không hề có khả năng. Nếu bà thật sự trở mặt với Hoàng thượng vì một nữ nhân, vậy đây không phải là một vụ mua bán có lời.

Nhưng mọi chuyện đã căng thẳng đến mức này, lời bà nói không khác nào bát nước đã đổ ra, nếu giờ bà nói một tiếng 'Quên đi', thì mặt mũi của Thái hoàng Thái hậu nước Thiên Sở nên để đâu đây?

Cho nên, lời Hoàng hậu lúc này như dốc núi trơn giúp Lão thái thái thuận lợi leo xuống.

Rốt cuộc cũng thấy Lão thái thái gật đầu, Hoắc Thiên Trạm cũng thở dài một cái. Lại nhìn về phía Vệ Lai, lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt nàng vẻ. Uất ức.

Đúng vậy, là uất ức. Ngoài uất ức, còn có bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Vệ Lai lần đầu trước mặt Hoắc Thiên Trạm lộ vẻ uất ức, nhưng không có ý trách, ngay cả tay vẫn bị Thuần Vu Yến kéo đi cũng không rút về.

Nói thật lòng, nàng không đồng tình với Lam Ánh Nhi này.

Cùng được hai huynh đệ yêu, sao nàng ta lại không cảm nhận được?

Nếu nàng là Vệ Lai, một khi xảy ra chuyện như vậy, dù nàng có yêu một trong hai người, cũng sẽ không chọn ở bên hắn.

Nhưng Lam Ảnh Nhi lại vào cung, lại gả cho người ta. Giờ ném cho nàng một cục diện rối rắm như vậy, dù nàng nhận hay không nhận, cũng không thoát được.

”Bỏ đi!” Vệ Lai than dài, hoàn toàn lộ ra vẻ mệt mỏi. ”Ảnh Tuyền cung này lão tử không ở được, mặc dù suối nước nóng rất tốt nhưng lão tử ở đó cũng lạ nước lạ cái, cho vào lãnh cung yên tĩnh cũng tốt.” Lại lững thững đi lên, thông thả đến bên cạnh Hoắc Thiên Trạm, đưa cái cung trong tay đến trước mặt hắn: ”Cây cung này không tệ, có lẽ là đệ nhất thiên hạ, nhưng lại không thích hợp với ta.”

Tim Hoắc Thiên Trạm bỗng co thắt lại, hắn nghe được câu này của nàng rõ ràng có ý:

”Hoàng đế người không tệ, có được thiên hạ, nhưng lại không thích hợp với ta.”

”. Thương tích của nàng.” Do dự nửa ngày, nhưng vẫn hỏi một câu như vậy.

Vệ Lai lắc đầu một cái, ”Chạm vào thì có hơi đau một chút, nhưng không sao.” Nàng hơi ngửa đầu, mắt nhìn Hoắc Thiên Trạm, nghiêm túc nói: ”Vẫn không rõ sao! Có một số chuyện, xảy ra thì đã xảy ra rồi, dù người cố gắng như thế nào cũng không thể coi như nó không tồn tại.”

115. Chương 115 : Vào Lãnh Cung

Thuần Vu Yến mang theo Xuân Hỉ đến, tiểu nha đầu rõ ràng là đã khóc, hai mắt hồng hồng.

”Khóc cái gì!” Vệ Lai xoay người cốc vào đầu nàng, ”Lão tử chưa có chết! Rõ ràng ván vừa rồi lão tử chiếm thượng phong, người nên cười mới phải!”

”Ảnh Nhi!” Hoắc Thiên Trạm khẽ gọi, ”Trẫm. . . .Oan uổng cho nàng rồi.”

Nàng nháy mắt mấy cái, đột nhiên nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, khiến Hoắc Thiên Trạm cảm thấy nàng bị uất ức là ảo tưởng của mình. Nữ tử vẫn luôn bàng quan với tất cả mọi chuyện như thế, bao gồm cả hắn và hoàng cung này.

”Khởi giá! Hồi cung!” Hoắc Thiên Trạm ra lệnh một tiếng, cuộc đi săn không vui vẻ này đã đến lúc tuyên cáo kết thúc.

Vệ Lai vẫn ngồi trên long xa, nhưng vào cửa cung sau, hướng vào khác hẳn lúc đi.

Nàng thật ra cũng không để ý, miễn cưỡng tựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng Xuân Hỉ lại đau lòng thay nàng, tiểu nha đầu cảm thấy người chủ tử này tốt vô cùng, không có vẻ kiêu ngạo, cũng không mắng nhiếc người. Chỉ là đáng tiếc nàng đắc tội Thái hoàng Thái hậu, lại có chuyện lằng nhằng với hai Hoàng đế, nghĩ cũng đúng là người có số khổ.

”Người đừng than thở nữa!” Vệ Lai thật có chút buồn bực, mình thì không sao, tiểu nha đầu này vẫn than thở từ bãi săn đến vào tận trong cung.”Chúng ta chỉ đổi chỗ ở thôi, người còn như vậy sao?”

”Cô nương!” Xuân Hỉ thật sự không nhịn nổi, mở miệng nói: ”Làm sao chỉ là đổi chỗ ở được? Cô nương người không biết, lãnh cung Tây Thiên Điện là nơi kinh khủng nhất trong hoàng cung này, thậm chí còn không bằng chỗ ở của hạ nhân. Chỗ kia quanh năm không thấy được ánh sáng mặt trời, kể cả mùa hè cũng đã lạnh rồi, huống chi là thời tiết như bây giờ.”

”Vậy ta có thể làm sao?” Nàng mở mắt ra, ”Hoàng hậu nương nương của các người coi như đã giải vây thay ta, ta không thể làm ầm ỹ đến cùng. Lão tử cũng biết Cung Ánh Tuyền tốt, lão tử cũng rất thích suối nước nóng, đáng tiếc Lão thái thái kia không ngừng làm phiền ta, còn có thể ở được chỗ tốt đấy nữa sao?”

”Ai!” Xuân Hỉ vừa than thở một tiếng, Vệ Lai giận đến mức muốn bóp nàng. ”Cô nương nói cũng phải, chỉ mong Hoàng hậu nương nương có thể giúp một tay, cho dù là đưa thêm thêm một giường chăn đệm đến cũng tốt.”

116. Chương 116 : Hoàng Hậu Chăm Sóc

Vừa nói chuyện, long xa dừng lại. Bên ngoài có tiểu thái giám đẩy rèm ra, cũng không vì Vệ Lai bị dày vào lãnh cung mà có chút vô lễ nào, nói cung kính như cũ:

"Cô nương mời xuống xe! Đến nơi rồi!"

Vệ Lai rất hài lòng với thái độ này của hắc, đứng dậy cùng Xuân Hỉ xuống xe .

Vừa giương mắt nhìn, trước mặt quả nhiên có một tòa cung viện rất nhỏ. Cột cửa đã hơi đổ nát, khắp trong sân đều là cành khô lá rách, thật sự là có đủ tiêu điều.

Nhưng cũng không buồn tẻ, trong sân lúc này người đến người đi, số hạ nhân nhìn qua hình như còn nhiều hơn Cung Ánh Tuyền đang bận rộn không ngừng quét dọn.

Vệ Lai không hiểu, lại nhìn Xuân Hỉ, tiểu nha đầu cũng không hiểu ra sao.

"Lãnh cung này đãi ngộ không tệ nhỉ?" Nàng kéo kéo vạt áo Xuân Hỉ, "Không thảm như người vừa nói!"

Xuân Hỉ gãi gãi đầu, nửa ngày không thốt ra được từ nào. Đang chuẩn bị tiến lên hỏi một chút, đột nhiên thấy người quen, vì vậy vẫy tay ——

"Tiểu Tần Tử!"

Vệ Lai theo tiếng đi tới, quả nhiên là trông thấy Tần đại ca đang bê một chậu nước đi về phía này.

Nhìn thấy họ trở lại, Tần đại ca vội vàng buông chậu nước trong tay xuống, tới thỉnh an. Xuân Hỉ hỏi hắc:

"Sao người lại ở đây? Lãnh cung này rốt cuộc đang làm gì vậy?"

"Cô nương!" Tần đại ca hơi cúi người, "Trước khi cô nương trở về, Hoàng hậu nương nương đã sai người tới Cung Ánh Tuyền trước, điều bọn nô tài từ Cung Ánh Tuyền đến nơi này, còn sai các nô tài nhanh chóng quét dọn nơi này sạch sẽ."

"Hoàng hậu bảo các người đến?" Vệ Lai cười cười, xem ra Thuần Vu Yến suy tính thật là chu đáo.

Chờ một canh giờ, tòa cung viện cũng miễn cưỡng nhìn được. Xuân Hỉ thở dài một cái, có chút may mắn mà nói:

"Cô nương, may quá may quá! Chúng ta không phải thăm nhất."

Vệ Lai cười, sai tiểu nha đầu đi làm việc.

Ngã lên giường còn lạnh như băng ngủ bù một giấc, mở mắt ra thì cũng đã vào đêm.

Trong lúc hoảng hốt dường như chạm vào một bàn tay cạnh giường, tế bào trong cơ thể Vệ Lai lập tức cảnh giác, không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức lật tay chộp người ngồi dựa phía trên.

117. Chương 117 : Quá Khứ Hay Hiện Tại Đều Không Yêu Người

"Ánh Nhi!" Người đang ngồi bị giật mình, theo bản năng gọi nàng.

Lúc này tay Vệ Lai tay đã đặt lên cổ họng của hắc, nàng chỉ cần hơi dùng lực một chút, lập tức có thể lấy tính mạng của hắc.

Trong chớp mắt, trong đầu Vệ Lai đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nàng nghe ra đây là giọng của Hoắc Thiên Trạc, nếu như mình cứ như vậy giết chết hắc rồi chạy khỏi cung, có phải sẽ thoát khỏi ác mộng này hoàn toàn không? Có phải cũng có thể đi khắp chân trời góc biển tìm người sẽ chịu trách nhiệm với nàng không?

Vậy mà vẫn còn không xuống tay được. Một tiếng Ánh Nhi kia, lại khiến lòng nàng thu lại một ít oán hận, vô cùng đau đớn.

Trên đầu Hoắc Thiên Trạm mồ hôi, hần ngồi bên giường Vệ Lai đã lâu, cũng đã sớm thích ứng được với bóng tối trong phòng.

Hắn dám cam đoan, vừa mới thôi hần nhìn thấy sát khí trong mắt nữ tử này.

Mặc dù thoáng qua rồi biến mất, nhưng hần đã bắt gặp được.

Giờ khắc này, Hoắc Thiên Trạm thật sự tin rằng người đang kẹp cổ họng mình, không phải Lam Ánh Nhi.

"Rốt cuộc nàng là ai?" Lặp lại vấn đề này lần nữa, Hoắc Thiên Trạm cũng đã có thể bình tĩnh như thường, sẽ không bất định như ngày nàng vào cung.

"Lam Ánh Nhi." Nàng buông tay ra, rũ xuống trên giường, "Ta là Lam Ánh Nhi."

"Không phải." Hắn lắc đầu, "Lần này trăm vô cùng chắc chắn, nàng không phải là Ánh Nhi."

Lúc nói chuyện, đã thay đổi cách xưng hô lại thành "Trăm".

Vệ Lai có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, một hồi lâu, mới nói:

"Bằng không ta có thể nói ta là ai đây?" Trong ánh mắt của nàng mang theo sự bất lực mãnh liệt, "Hoắc Thiên Trạm người hãy nói cho ta biết, ta không nói ta là Lam Ánh Nhi, ta còn nói ta là ai? Ta cũng không muốn làm Lam Ánh Nhi, nàng ta nợ quá nhiều tình cảm, ta gánh vác không nổi. Nhưng không làm không được, bây giờ ta chính là nàng, nàng chính là ta."

Hoắc Thiên Trạm lắc đầu, nói thật, hần không hiểu nàng đang nói gì.

"Người đừng đoán nữa." Vệ Lai chủ động mở miệng, "Đoán tới đoán lui, ta vẫn là Lam Ánh Nhi. Dù là trước đây hay bây giờ, Lam Ánh Nhi đều không yêu người, người lãng nhăng như vậy là có ý nghĩa gì?"

118. Chương 118 : Lấy Cái Chết Ra Uy Hiếp Là Có Thể Đi

Câu nói ấy giống như một cục đá ném vào mặt hồ yên ả khiến cho nổi lên từng đợt sóng.

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, Lam Ánh Nhi đều không yêu hần — Những lời này nói đúng!

Hoắc Thiên Trạm khép hờ đôi mắt, rốt cuộc hiểu rõ, thật ra thì hần vẫn luôn sai.

Nàng không yêu hần, bất kể nàng thay đổi thế nào nhưng điều này vẫn không hề thay đổi.

"Đẫn nàng đi dạo nhé?" Hắn không hỏi nữa, lại nắm nàng tay, "Dù sao cũng tỉnh rồi, đi dạo trò chuyện với ta một lúc."

Vệ Lai không tránh, cứ để hần nắm như vậy, nhưng cũng tàn nhẫn nhắc nhở:

"Cái tay này người có thể nắm, nhưng tim vĩnh viễn không nắm được. Thay vì như vậy, chẳng thà buông tay ra, tìm một giải thoát."

"Ta hiểu." Hắn không buông tay ra, ngược lại nắm thật chặt, "Nắm cũng không nắm được bao lâu, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày nàng rời khỏi đây. Ánh Nhi thật ra nàng cũng thật khờ, nếu như nàng lấy cái chết ra để uy hiếp, ta sẽ thả nàng xuất cung. So với sinh mệnh và hạnh phúc của nàng, tình yêu của ta có là gì? Rốt cuộc ta vẫn hy vọng nàng hạnh phúc, hy vọng nàng sống tốt. Cho dù cả đời vĩnh viễn không gặp lại nhau, ta cũng nguyện ý."

Vệ Lai sững sờ, những lời như vậy, dù nàng là người có tâm địa sắt đá đi chăng nữa, cũng không tránh khỏi sẽ động lòng.

Nàng từng nghĩ tới rất nhiều cách chạy ra khỏi hoàng cung này, thậm chí nghĩ trở mặt với Hoàng đế này sau đó nàng xách theo đại đao xông ra khỏi cung.

Nhưng đến bây giờ nàng không ngờ, người đàn ông này đã yêu Lam Ánh Nhi sâu đến mức có thể "Thành toàn".

Cũng không ngờ, biện pháp tốt nhất, chính là lấy tính mạng của mình ra uy hiếp.

Khóe mắt hơi ươn, một giọt lệ trào ra, nàng không lau nó.

Hoắc Thiên Trạm muốn giơ tay lên lau cho nàng, lại đột nhiên bị Vệ Lai giữ lấy.

Hắn hơi giật mình, thậm chí quên mất muốn nâng hai cánh tay ôm thật chặt lấy nữ nhân ngày đêm nhớ nhung kia.

Rốt cuộc đến khi phản ứng lại, hắn nghe người trong ngực nói:

”Nếu như ban đầu Lam Ánh Nhi chọn người, có lẽ sẽ rất hạnh phúc.”

Đột nhiên trong lòng có một chỗ trống, câu này của Vệ Lai dường như đã giải thích được mối nghi ngờ khó hiểu trong lòng Hoắc Thiên Trạm từ trước đến giờ.

119. Chương 119 : Lam Ánh Nhi Ngày Trước, Và Ta Hiện Tại

Nàng nói nếu như ban đầu Lam Ánh Nhi chọn người, có lẽ sẽ rất hạnh phúc.

Câu nói này, vạch ra giới hạn giữa nàng và Lam Ánh Nhi, nàng không phải là ‘nàng ấy’.

Cửu ngũ chí tôn chợt nhắm chặt mắt, cổ nện đau xót khi bức tường cao trong trái tim kia sụp xuống, nhưng cơ thể không thể kìm chế khẽ run lên.

Vệ Lai cảm nhận được, đành phải vỗ vỗ lưng hắn, khẽ nói:

”Hoắc Thiên Trạm, người là người tốt, chỉ tiếc chúng ta không hợp. Người yêu Lam Ánh Nhi trước đây nhưng không phải ta bây giờ. Ta bây giờ, tác phong làm việc tất cả người đều nhìn không quen, dù ta có khuôn mặt Lam Ánh Nhi nhưng tình yêu của người với ta có thể tồn tại bao lâu đây? Linh hồn thay đổi, yêu, làm sao có thể tồn tại được?”

Rốt cuộc buông cái ôm ra, Vệ Lai mỉm cười lần nữa, thậm chí đưa tay vuốt lên hai hàng mày rậm đang nhú lại của Hoắc Thiên Trạm.

”Người đừng như vậy, người là người tốt, người tốt sẽ có báo đáp! Người xem Yến Yến thật tốt, người có người vợ như vậy, còn cầu mong gì nữa?”

Hắn nhún nhún vai, cũng cười khổ.

Hắn sao lại không biết Thuần Vu Yến tốt, sao lại không biết nữ nhân kia cũng như hắn, đang đau khổ chờ đợi.

Nhưng một cuộc hôn nhân chính trị kia khiến hắn sinh ra quá nhiều bài xích, thế nên hắn đối với Thuần Vu Yến không lạnh không nhạt. Hắn có thể cùng nàng tương kính như tân, có thể cho nàng địa vị tôn quý nhất. Nhưng không yêu!

”Đi thôi!” Vệ Lai mở chần trên người, lật người xuống giường.”Không phải nói muốn đi ra ngoài dạo một lúc sao, vừa đúng lúc ta không ngủ được nữa.”

Xuân Hỉ giữ ở ngoài phòng đã sớm tỉnh, lúc này thấy Vệ Lai đứng dậy, vội đi vào giúp nàng lấy áo choàng.

”Đừng đi theo.” Vệ Lai đuổi Xuân Hỉ, ”Ta đi với Hoàng thượng một lúc, người tiếp tục ngủ đi!”

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ra khỏi tòa lãnh cung, tiểu nha đầu đứng ở cửa nhìn hai bóng lưng đang đi phía xa, có cảm giác tất cả những gì mình đang nhìn đều là một giấc mộng. Cuối cùng sẽ có một ngày tỉnh dậy, sau đó phát hiện mình vẫn là một tiểu nha đầu bình thường, vốn không có Cung Ánh Tuyền nào, vốn chưa từng có Lam Ánh Nhi.

120. Chương 120 : Sinh Nhật

”Chúng ta đi đâu đây?” Vệ Lai cứ bị hắn kéo đi, vô ý thức bước đi, ngượng ngùng, nàng không biết đã đi đến đâu rồi.

"Ta cũng không biết." Giọng Hoắc Thiên Trạ có chút mệt mỏi, "Chỉ muốn đi một lúc với nàng, chưa từng đi một mình, có lẽ tương lai cũng sẽ không có cơ hội nữa."

"Làm gì mà đa cảm như vậy chứ?" Vệ Lai trêu hấn, cũng là đang trêu mình."Mặc dù bộ dạng này của người rất tuần tú, nhưng sẽ làm hồng tâm trạng. . . .Á đúng rồi!" Nàng chợt nhớ, "Bắt đầu mùa Đông rồi, hôm nay là đầu tháng mấy rồi?"

"Mùng hai tháng mười." Hấn đáp.

"Á!" Vệ Lai đột nhiên nhảy lên, hất tay hấn ra, bắt lấy cánh tay hấn, "Hôm nay là mùng hai tháng mười?"

"Ừ!" Hoắc Thiên Trạ gật đầu, không hiểu mùng hai tháng mười này có gì tốt mà hào hứng.

"Hôm nay là sinh nhật ta đó!" Vệ Lai mừng rỡ, mùng hai tháng mười, ngày sinh nhật tính theo lịch âm của nàng."Hoắc Thiên Trạ, hôm nay là sinh nhật của ta nha!"

Hấn cố đứng vững chân, dùng sức ổn định cơ thể Vệ Lai, sau đó nhìn thẳng nàng, nói:

"Ánh Nhi, sinh nhật của nàng là mười tám tháng năm, không phải mùng hai tháng mười."

"Bây giờ là thế!" Nàng nói chắc chắn, "Bắt đầu từ bây giờ, sinh nhật Lam Ánh Nhi chính là mùng hai tháng mười!" Vệ Lai nghiêm túc nhìn Hoắc Thiên Trạ, nói: "Bây giờ Lam Ánh Nhi là hoàn toàn mới, sinh nhật cũng hoàn toàn mới. Người phải nhớ, sinh nhật Lam Ánh Nhi là mùng hai tháng mười, ngày mai nhớ tặng bù quà cho ta. Còn nữa, sau này mùng hai tháng mười hằng năm cũng phải chuẩn bị quà cho ta! Người là Hoàng đế, quà tặng không thể quá giản dị được!"

Hoắc Thiên Trạ trong lòng mừng như điên, mới vừa rồi nếu như hấn không nghe lầm, nha đầu này nói là sinh nhật hàng năm đều muốn mình tặng quà. Vậy có phải là nàng muốn ở lại bên cạnh mình không?

Nhưng Vệ Lai không có nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ theo bản năng nói lên yêu cầu này, giống như nói đùa ở thế kỷ 21 một vậy. Những câu như vậy rất bình thường, mọi người đều biết.

"Người có thể lấy rượu đến không?" Mắt nàng sáng lên, "Lấy rượu tới chúng ta uống được không? Người xem ban đêm lạnh như vậy, uống rượu cũng có thể ấm người. Hơn nữa hôm nay sinh nhật ta, mặc dù người nhét ta vào lãnh cung, nhưng cũng không muốn nhìn sinh nhật ta cô đơn lẻ loi chứ?"

121. Chương 121 : Quý Mạc Trần, Tốt Như Vậy

Hoắc Thiên Trạ gật đầu, nhưng nghĩ lại vẫn yêu thương vuốt cái mũi nhỏ của nàng, hơi giận nói: "Học được cách uống rượu từ khi nào vậy?" Không đợi Vệ Lai giải thích, lại kéo tay nàng, đi về phía khác."Đẫn nàng trốn đi uống rượu!"

"Hoàng thượng mà uống rượu còn phải trốn?" Vệ Lai vui vẻ nói, "Thật kích thích à nha!"

"Không phải Hoàng thượng còn phải lên uống rượu mà là không muốn sai hạ nhân, muốn được yên tĩnh với nàng."

Vệ Lai gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó liền được hấn nghênh ngang dắt tới ngự thiện phòng.

Hoắc Thiên Trạ để nàng chờ bên ngoài, còn mình thì lên đi vào, chỉ một chốc đã ôm một vò rượu đi ra.

Dắt nàng chạy vội tới một cái hồ nhỏ, hai người ngồi dựa vào một khối đá lớn, Vệ Lai bĩu môi với vò rượu:

"Chỉ có một vò?"

"Còn muốn thế nào!" Hấn trợn mắt, sau đó mở vò rượu ra.

Ngay lập tức, mùi rượu đến mũi, khiến Vệ Lai phải cướp từ tay hấn.

"Cho nàng uống trước!" Hoắc Thiên Trạ cười nàng, "Nhìn nàng gấp đến độ như vậy, Ánh Nhi không thể làm được chuyện như vậy!"

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả hấn cũng sửng sốt.

Chẳng lẽ hắn đã chấp nhận sự thật nàng không phải Lam Ánh Nhi rồi sao?

Hoặc nên nói, đã chấp nhận chuyện nàng không phải là Lam Ánh Nhi ngày xưa!

Vệ Lai cũng sững sốt một chút, nhưng không nói gì nữa, chỉ giành lấy vò rượu, sau đó nói "Chúc ta sinh nhật vui vẻ", sau ngửa cổ lên, đổ một ngụm rượu.

Rượu ngon xuống bụng, cảm giác quen thuộc lại dâng lên.

Khi đó ở tiểu trúc trong núi, nàng cũng ngồi dưới màn đêm, vừa uống rượu vừa nói chuyện cùng Quý Mạc Trần như thế này.

Sau đấy nàng say, Quý Mạc Trần bế nàng về phòng.

Nhưng vừa tỉnh lại, đã phát hiện không thấy người, cái người thanh nhã đó bỏ đi rồi không có tin tức gì nữa.

"Nghĩ gì thế?" Nhìn nàng giật mình mất hồn, Hoắc Thiên Trạm đưa tay vuốt tóc nàng. Bởi vì là ban đêm, Vệ Lai không trang điểm, mái tóc tùy ý thả sau gáy, giống như màn đêm.

"Đã từng có một người cùng ta uống rượu như vậy." Nàng nói thật, "Người kia giống như không phải người phàm trên thế gian, thanh nhã như vậy, dịu dàng như vậy, như vậy. Tốt như vậy."

122. Chương 122 : Nói Cho Ta Biết Chuyện Ngày Trước Đi

Hoắc Thiên Trạm nhất thời chưa phản ứng lại được, cứ nghĩ rằng nàng đang nói đến Tiên Đế. Mặc dù Tiên Đế không hề giống hình dung của nàng, nhưng trong mắt người tình hóa Tây Thi, câu này hắn vẫn hiểu.

Nhưng hắn vẫn bất đắc dĩ, giành lấy vò rượu trong tay Vệ Lai uống vài ngụm, hơi có men say, lúc này mới lại mở miệng nói:

"Tính cách một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy chứ? Nàng thực sự không giống Ánh Nhi trước kia."

"Ánh Nhi trước kia đã chết!" Nàng nói sự thật, nhưng nghe vào tai hắn, lại thành Ánh Nhi trước kia, tìm đã chết." Khi bọn họ trói Ánh Nhi vào trên đồng lửa muốn thiêu chết, Ánh Nhi cũng đã chết rồi. Lại nói, nếu không phải là Thuần Vu Yến cầu xin họ kéo dài thời gian, sợ là ta cũng không tỉnh lại được."

Hoắc Thiên Trạm trầm mặc không nói, đổ từng ngụm từng ngụm rượu vào miệng.

"Thật xin lỗi." Thật lâu sau hắn mới nói: "Ánh Nhi thật xin lỗi, là ta nghĩ quá đơn giản, là ta sơ sót. Ta cho là cùng lắm chỉ bị giam ở địa lao, không có việc gì. Lại dặn dò Hoàng hậu chiếu cố, không thể ngờ chuyện lại xảy ra đến mức như vậy. Ánh Nhi thật xin lỗi."

Nàng lắc đầu, "Xin lỗi có ích gì đâu! Chuyện cũng đã xảy ra, nói xin lỗi, cũng không trở lại lúc đầu được. Ta cũng hiểu, dù ngươi là Hoàng thượng, nhưng có rất nhiều chuyện không có cách nào nắm giữ được. Nói thí dụ như Thái hoàng Thái hậu, bà ấy là mẫu thân của ngươi, Hoàng thượng có lớn cũng không hơn được bà ấy."

"Ánh Nhi."

"Hoắc Thiên Trạm!" Nàng cắt lời hắn, "Trận cháy kia thật sự rất lớn, cháy đến mức đầu óc ta đều quên hết tất cả. Cho tới giờ ta vẫn luôn nghĩ Lam Ánh Nhi là Lam Ánh Nhi, ta là ta, vốn không thể lấy chính mình và Lam Ánh Nhi ngày trước hòa làm một. Nhưng ngươi có biết, bất kể thế nào, ta vẫn tên Lam Ánh Nhi, ngươi cũng tốt, người quen biết ta ngày trước cũng thế, đều gọi ta là Lam Ánh Nhi. Cho nên, Hoắc Thiên Trạm, nói cho ta nghe một chút về nàng ấy đi! Để ta biết Lam Ánh Nhi rốt cuộc là một cô gái thế nào, nói cho ta biết giữa nàng, ngươi và hoàng huynh ngươi, rốt cuộc là quen biết thế nào, và đã xảy ra chuyện gì?"

123. Chương 123 : Chuyện Về Năm Đỏ

Trong mắt nàng mang theo mong đợi, rất chân thành, tuyệt đối không giống giả vờ.

Hoắc Thiên Trạm lại hộp một ngụm rượu, nhìn nàng thật lâu, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, mở miệng nói:

”Nàng đã hỏi, vậy thì ta sẽ nói!” Hần muốn đưa tay ra giữ vai Vệ Lai, nhưng cánh tay mới đưa ra được một nửa lại dừng giữa không trung, tuy vậy vẫn không hạ xuống. Lúc thu tay về, cởi áo choàng của mình ra đưa tới —— ”Ban đêm gió lạnh, lấy cái này đắp lên chân sẽ ấm hơn chút.”

Vệ Lai cười nhận lấy, ngoại trừ thân phận của Hoàng thượng và chuyện huynh đệ tranh thê, Hoắc Thiên Trạm thật ra không tệ.

”Ánh Nhi!” Hần bắt đầu nói chuyện xưa của nàng, ”Nàng là nữ nhi của tộc trưởng Tộc Nhu Thiên, năm nay 16 tuổi. Tộc Nhu Thiên ở nơi tận cùng phía Tây Thiên Sở, cũng không tính là lớn, nhưng nơi đó lại thờ thần linh phụng thần linh các đời quốc quân công nhận. Cũng không biết từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu, Hoàng đế Thiên Sở các đời mỗi khi có đại hỉ, đại tang, đại nạn, cũng sẽ đến Tộc Nhu Thiên tế bái, cầu nguyện tượng thần. Dần dần, nơi đó và Hoàng gia liền sinh ra một cầu nối ngầm. Nói là bộ tộc nhỏ, nhưng lại được Hoàng gia ra sức bảo vệ, Tộc Trưởng nơi đó nghiễm nhiên thành vua một cõi. Nàng là nữ nhi của tộc trưởng, đương nhiên cũng sẽ giống như công chúa.”

Vệ Lai nhíu mày, ”Công chúa giả, không làm cũng được.”

Hoắc Thiên Trạm không để ý nàng, tiếp tục nói:

”Ba năm trước, Tiên Đế mới vừa lên ngôi. Tình cờ thấy nước sông lên cao, ta theo hoàng huynh cùng nhau đến Tộc Nhu Thiên cúng bái thần linh. Khi đó ta còn là Vương gia nhàn hạ, không có ý định gì với triều chính. Khi Hoàng huynh cúng bái thần linh, ta lén chạy ra ngoài đi dạo xung quanh. Tộc Nhu Thiên các nàng có một hồ nhỏ rất đẹp, phía trên mọc đầy hoa sen, còn mở cả đường cho người ta chơi thuyền. Ta đến bên hồ vốn chỉ muốn ngắm phong cảnh, tình cờ thấy nàng đang chơi thuyền trên hồ.”

Khi hần nói chuyện hoàn toàn như người chìm vào trong ký ức, ánh mắt sâu kín tìm kiếm trên mặt nước, giống như nơi này chính là hồ nước ở Tộc Nhu Thiên ấy. Giống như lúc này đây trên mặt nước đang có một cô gái chèo thuyền đi qua, tên nàng ấy là Lam Ánh Nhi.

124. Chương 124 : Cầu Huyết Và Chân Thật

Vệ Lai chủ động đưa tay qua cho hần cầm, Hoắc Thiên Trạm cảm kích nhìn nàng, sau đó tiếp tục nói:

”Ta còn nhớ, khi đó nàng mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, nổi bật giữa lá hoa sen xanh rậm trong hồ, xinh đẹp đến nỗi ta nhìn tưởng như tiên nữ hạ xuống phạm trần. Ta muốn nói chuyện với nàng, nhưng thuyền nàng đã đi khá xa rồi, ta liền lượm cục đá ném lên mặt hồ. Lại không ngờ, thuyền của nàng bị cỏ lau cuốn lấy, lập tức lật một nửa. Ta sốt ruột, dùng khinh công nhẹ bay đến giữa hồ cứu nàng, khi vớt nàng từ trong nước lên, mặt nàng trắng bệch như tờ giấy. Cả đời này của Hoắc Thiên Trạm ta chưa từng có lúc nào lo lắng ột người ngoài như vậy, cho nên ta biết rõ, Lam Ánh Nhi nàng là ác mộng mà cả đời ta không trốn thoát được.”

”Sau đó thì sao?” Vệ Lai nhíu lông mày, ”Theo lý thuyết ở tình huống như thế, Lam Ánh Nhi động lòng với người, là chuyện rất hợp lý!”

Hoắc Thiên Trạm nhăn mũi với nàng, rất yêu thương đưa tay vỗ nhẹ một cái lên đầu nàng.

”Nàng cũng biết là chuyện rất hợp lý! Nhưng tại sao nàng hết lần này tới lần khác không trao trái tim cho ta?”

”Lam Ánh Nhi nhất định là ngu ngốc rồi!” Vệ Lai có thể tưởng tượng ra một hình ảnh như vậy, đó là cảnh tượng kinh điển thường xuất hiện trong phim truyền hình. Nếu là phim truyền hình ở thế kỷ hai mươi mốt,

có lẽ nàng sẽ گیر ngón giữa với TV sau đó mắng nó cầu huyết. Nhưng giờ được nghe một cổ nhân sống sờ sờ sinh động nói ra, lại chân thật như vậy.

”Ông trời, luôn không theo ý nguyện của con người.” Hoắc Thiên Trạm xoa tóc nàng, trong ánh mắt có chút tức giận, lại như cẩn thận, muốn trách nàng, cuối cùng không đành lòng.” Là muốn nâng niu nàng trong tay, nhưng sau đây hoàng huynh lại trúng cở độc trong núi, độc kia nàng lại giải được. Nàng giải độc cho huynh ấy một ngày, lại chăm sóc huynh ấy mười ngày. Khi nàng xuất hiện trước mặt ta lần nữa, trong lòng chỉ có mỗi hoàng huynh thôi.”

Vệ Lai trầm mặc, nàng không viết dáng vẻ của Tiên Đế kia như thế nào, cũng không biết Tiên Đế lấy được trái tim Lam Ánh Nhi như thế nào.

Nhưng trong thời gian ở chung, tính tình Hoắc Thiên Trạm, Hoắc Thiên Trạm đối tốt với nàng thật sự thấy rõ.

Thật lòng mà nói, một Hoàng đế có thể làm được như thế, là quá đủ rồi.

125. Chương 125 : Rõ Ràng Là Ta Tới Trước

”Ánh Nhi!” Hắn nhìn nàng, mang theo tuyệt vọng.” Ánh Nhi, rõ ràng là ta tới trước, tại sao cuối cùng nàng lại chọn huynh ấy? Chẳng lẽ nàng thật sự không nhận ra ta yêu nàng sao? Nàng cứ thế mà mặc hỉ phục đỏ thắm gả vào hậu cung của huynh ấy, ngày đó, tim ta rỉ máu ở đây.”

Khóe mắt Vệ Lai chợt rơi xuống một giọt lệ, khi hắn nói tim đang rỉ máu, giống như phối hợp lời hắn, mình tự động chảy ra một giọt nước mắt.

Hoắc Thiên Trạm đau lòng nâng tay lau đi, khóe miệng cũng cười khổ.

”Đã không quay về được, phải không? Tất cả đều không quay về được?”

Vệ Lai không nói, thật lâu, rốt cuộc vẫn phải tàn nhẫn gạt đầu, sau đó nói:

”Xin lỗi.”

Hoắc Thiên Trạm nhắm mắt, câu xin lỗi này của nàng, cắt đứt tất cả nhớ nhung của hắn.

”Hoắc Thiên Trạm, xin lỗi.” Nàng vừa nói xong, nước mắt cũng rơi đầy mặt, ”Tiếng xin lỗi thứ nhất, là vì Lam Ánh Nhi. Ta thay Lam Ánh Nhi ngày trước nói xin lỗi, đã phụ tình yêu của người. Tiếng xin lỗi thứ hai, là vì ta bây giờ. Rất xin lỗi, Lam Ánh Nhi bây giờ vẫn không thể trao trái tim cho người. Ta muốn tự do đến phát điên, ta cũng muốn rời xa trung tâm quyền lực phát điên. Nhưng những thứ này, người không thể cho ta được.”

”Đừng khóc!” Hắn bất đắc dĩ cười cười, đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng, ”Cho đến bây giờ nàng chưa từng khóc vì ta, ngày trước không có, bây giờ cũng không cần. Ta nói rồi, ta luôn hi vọng nàng hạnh phúc vui vẻ, dù nàng ở đâu, chỉ cần nàng hạnh phúc, là ta tốt rồi.”

”Vậy người có thể tha ta đi sao?” Gần như là theo bản năng nói những lời này, nhưng khi nàng nhìn thấy trong mắt Hoắc Thiên Trạm hiện ra một tia đau khổ, lập tức gấp gáp giải thích: ”Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta biết nói như vậy là quá tàn nhẫn, nhưng. Nhưng ta.”

Vệ Lai hơi nghẹn lời, không có cách nào nhắc lại vấn đề kia lần nữa. Nhưng thật lâu, rốt cuộc, Hoắc Thiên Trạm vẫn nói hộ nàng. Hắn nói:

”Nhưng nàng không thể không nói!” Hắn thở dài, ”Chẳng phải nàng muốn rời khỏi ta, muốn rời khỏi hoàng cung này đến phát điên sao? Vậy tại sao lúc đầu nàng lại đi theo những người đó trở về cung?”

126. Chương 126 : Yêu Sâu Đậm Nhất, Chính Là Buông Tay Và Thành Toàn

Vệ Lai không hiểu: ”Người phải bao nhiêu người đi bắt ta như vậy, người cảm thấy ta có bao nhiêu bản lĩnh? Có thể thoát được sao?”

"Nhiều người hơn nữa thì có sao? Nếu như nàng thật sự muốn trốn, bọn họ có thể giết nàng sao? Ta đã sớm hạ lệnh không cho làm nàng bị thương, ta. . . ." Nói được một nửa đột nhiên dừng lại, Hoắc Thiên Trạh khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, "Nàng không tin ta, ta biết, nàng vẫn không tin ta tuyệt đối sẽ không hại nàng."

"Giờ ta tin rồi!" Vệ Lai vội vàng nói, "Bây giờ ta thật sự tin!"

"Ồ." Hoắc Thiên Trạh bật cười, "Ánh Nhi này! Nàng nhớ kỹ lời ta nói, ta sẽ không vì dục vọng của mình mà ép nàng ở bên cạnh ta. Trừ phi nàng thật sự nguyện ý, nếu không Hoắc Thiên Trạh ta cả đời này sẽ không làm khó nàng. Mặc dù ta là Hoàng thượng, mặc dù ở hậu cung ta có rất nhiều nữ nhân. Nhưng nàng là đặc biệt duy nhất, là người duy nhất có thể tiến vào trong lòng ta, là tình cảm chân thành cả đời của ta. Cả đời này gặp được một người như vậy là đủ rồi. Không nhất thiết phải ở cạnh nhau, nàng tin không, có bao nhiêu người suốt cuộc đời cũng không có thể tìm được người xứng đáng để mình chấp nhận cả đời, ta có thể gặp được nàng, thật sự đã đủ rồi. Ánh Nhi, nếu như muốn đi, bất cứ lúc nào cũng nói cho ta biết, ta sẽ không làm khó nàng nữa. Ban đầu tìm nàng cũng là lo lắng nàng bị trọng thương sợ nàng có chuyện, vừa biết được tung tích của nàng lập tức sai người đi vào núi tìm nàng về. Giờ nàng trở lại, cứ yên tâm ở cạnh ta dưỡng thương, rồi an dưỡng thân thể. Thả nàng đi không thành vấn đề, nhưng ta phải chắc chắn thương thể của nàng hoàn toàn khỏi hẳn, như vậy mới có thể để nàng đi được."

Vệ Lai gật đầu, có chút hưng phấn, có chút chờ đợi, lại cũng có chút. . . .Không đành lòng.

"Ta sẽ dưỡng thương thật tốt, ngoan ngoãn ở trong lãnh cung, không để người gặp phiền phức. Hoắc Thiên Trạh, cảm ơn người vì Lam Ánh Nhi mà làm nhiều như vậy, cảm ơn người vì ta làm nhiều như vậy!"

"Còn một yêu cầu nữa!" Hấn lại mở miệng, "Bất kể nàng muốn đi đâu, đều không được cắt đứt liên lạc với ta. Ta phải biết nàng có khỏe hay không, biết nàng đang ở đâu, biết nàng có hạnh phúc vui vẻ không! Ánh Nhi, mặc dù thả nàng đi, nhưng nếu như nàng không hạnh phúc,, bất cứ lúc nào ta sẽ mang nàng lại bên cạnh ta. Đến lúc đó, nàng có muốn trốn, ta cũng sẽ không buông tay nữa."

127. Chương 127 : Liêu Hán

Vệ Lai cúi đầu, cọ trán trên vai hấn hai cái.

"Người yên tâm, nếu như gặp khó khăn ở ngoài, ta nhất định sẽ trở về. Đến lúc đó người không thể không quan tâm đến ta, không thể lạnh nhạt với ta, cũng không thể không đợi ta!"

Thấy nàng lại bắt đầu nói mấy câu điên khùng, Hoắc Thiên Trạh rất bất đắc dĩ, nhưng ít nhiều gì cũng quen rồi.

Lam Ánh Nhi bây giờ đã khác xưa, có lẽ nữ nhân thẹn thùng trước kia thật sự đã mất trong đợt sát phạt rồi!

"Đúng rồi!" Hấn vỗ vỗ lưng Vệ Lai, cố ý đổi giọng chuyển đề tài, "Khoảng nửa tháng nữa, thái tử Liêu Hán sẽ đến Thiên Sở chúng ta, đến lúc đó trong cung sẽ rất náo nhiệt." Thật vất vả mới có được một đêm ngồi bên nàng, Hoắc Thiên Trạh thật sự không muốn kết thúc như vậy.

"Liêu Hán?" Vệ Lai hít hít mũi, "Liêu Hán là chỗ nào?"

"Nước láng giềng của Thiên Sở!" Đã quen nàng cái gì cũng không biết, Hoắc Thiên Trạh bắt đầu chủ động giải thích, "Gần phía Đông Thiên Sở chính là Liêu Hán, đất nước kia có hơn hai nghìn năm lịch sử, lại vì ở Phương Đông nên sản vật phong phú, giàu có khiến ai nhìn vào cũng phải thèm thuồng."

"Tốt hơn Thiên Sở?" Nàng hầu như chưa đi qua dân gian cổ đại, chỉ dựa theo quy mô của hoàng cung Thiên Sở mà đoán đây cũng là một quốc gia rất cường thịnh. Hôm nay Hoắc Thiên Trạh nhắc tới nơi gọi là Liêu Hán đó, nàng nghe, thấy có chút tương tự với Trung Quốc cổ đại.

"Tốt hơn Thiên Sở!" Hấn nói thật, "Quốc thổ lớn gấp đôi Thiên Sở, dân chúng nhiều hơn gấp ba Thiên Sở, giàu có đến mức Thiên Sở chúng ta dù thế nào cũng không sánh nổi. Rất nhiều vật liệu chỉ quốc thổ Liêu

Hán mới có, hoàng huynh khi lên ngôi mở rộng thương nghiệp, dân chúng Thiên Sở lúc này mới có cơ hội thấy được rất nhiều thứ mới mẻ.”

”Ồ!” Vệ Lai hiểu, mua bán từ xưa đến nay đều là phú quốc lợi dân thủ đoạn. Tiên Đế có thể nghĩ tới những thứ này, cũng coi là vị minh quân, ”Đúng rồi!” Nàng đột nhiên nghĩ đến một điều rất mấu chốt, hơn nữa vốn là chuyện mình vẫn nghi ngờ, ”Tiên Đế rốt cuộc chết thế nào? Họ đều nói là ta giết, đó là ca ca của người, tại sao người lại tin ta như vậy? Người sẽ không vì thích Lam Ánh Nhi mà ngay cả thù giết huynh trưởng cũng không để ý đấy chứ?”

128. Chương 128 : Nguyên Nhân Tiên Đế Chết

Hoắc Thiên Trạ im lặng.

”Nàng coi ta là cái gì! Huynh ấy là huynh trưởng cùng lớn lên từ nhỏ với ta, hưởng chi tình cảm huynh đệ chúng ta rất tốt, làm sao lại không báo thù cho huynh ấy! Ánh Nhi, nàng cho rằng ta ngu đến mức đến cả hoàng huynh chết thế nào cũng đi điều tra sao?”

”Vây rốt cuộc là hấn chết thế nào? Ta rất tò mò!” Vệ Lai chỉ chỉ đầu mình, ”Ta thật sự không nhớ được, nhưng mà ta biết, Tiên Đế không phải do Lam Ánh Nhi giết, ta có thể cảm nhận được tình yêu của Lam Ánh Nhi với hấn. Rất sâu rất sâu!”

Lại nghĩ tới phản ứng của thân thể này trong từ đường hôm đó, đây tuyệt đối là yêu, nàng hiểu.

”Hoàng huynh vốn có bệnh!” Hoắc Thiên Trạ nhìn nàng, ”Nhưng không có ai biết, trong một lần ta ở cạnh huynh ấy vô tình bắt gặp. Lần đó huynh ấy đang trò chuyện với ta thì đột nhiên ôm ngực, môi đột nhiên tím lại, thở rất gấp, có cảm giác như huynh ấy sắp chết. Ta cố gắng độ chân khí cho huynh ấy, lúc đấy mới tạm thời cứu được. Sau đó ta muốn truyền thái y, nhưng bị huynh ấy cản lại. Huynh ấy nói không muốn mẫu hậu lo lắng, cũng không muốn chúng thần suy đoán xằng bậy. Khi đó huynh ấy mới vừa lên ngôi, đăng phái trong triều phân chia rõ ràng, cục diện chính trị thật sự căng thẳng.”

”Bệnh này hấn bị mấy lần rồi? Bắt đầu từ khi nào?”

”Ta chỉ gặp một lần.” Hoắc Thiên Trạ đáp, ”Nhưng mà ta lại hỏi huynh ấy, huynh nói tổng cộng bị ba lần rồi, có một lần từ lúc còn rất nhỏ, sau hai lần tiếp theo thì gần nhau hơn. Đêm hai người thành thân huynh đột nhiên băng hà, tất cả mọi người chữa mũi nhọn về phía nàng. Nhưng lúc ấy ta đã nghĩ ngay đến bệnh đau tim của huynh ấy, lại thấy ngay đáng về nàng lúc đó, thì biết nàng vô tội.”

Vệ Lai có chút phẫn nộ, lại hít một ngụm rượu, có chút giận dỗi mà nói:

”Nếu như ngay lúc đó tính cách ta mà như bây giờ, không chừng người đã giết họ tin ta là hung thủ.”

Hoắc Thiên Trạ cười khổ,

”Nào có nhiều nếu như như vậy.”

”Đúng ! Nào có nhiều nếu như như vậy.” Nàng cũng xúc động, nếu có thật, vậy nếu như Lam Ánh Nhi còn sống, bọn họ bây giờ sẽ thành một cục diện thế nào đây?

129. Chương 129 : Bệnh Tim

Bây giờ coi như nàng đã làm rõ nguyên nhân cái chết của Tiên Đế, nếu như đoán không sai, hấn đây là bệnh tim!

Thời cổ đại không có tên bệnh này, cũng không có điều kiện chữa khỏi, thậm chí ngay cả kiểm soát bệnh tình đều không có khả năng.

Bệnh tim tái phát vào đêm thành thân với nữ nhân mình yêu, Tiên Đế thật đúng là quá bi kịch.

"Thái tử Liêu Hán kia đến Thiên Sở làm gì?" Cuối cùng kéo đề tài lại, Vệ Lai uống nhiều rượu thân thể ấm áp, đầu hơi choáng, nhưng không say. Trạng thái này rất tốt, tốt đến mức nàng rất có hăng hái theo Hoắc Thiên Trạh tán gẫu, "Người quan trọng như vậy có thể tùy tiện đến quốc gia khác sao?"

Hoắc Thiên Trạh lắc đầu, "Dĩ nhiên không thể. Nếu như không phải là có nguyên nhân đặc biệt, người có thân phận thái tử đó không dễ dàng đến nước khác được."

"Nói đi!" Nàng nâng vò rượu, nhưng chỉ ngửi mùi rượu, không uống.

"Nàng đừng uống nhiều quá!" Hoắc Thiên Trạh cau mày nhìn nàng, "Từ lúc nào thì biết uống rượu rồi? Thật sự là kỳ lạ, chỉ mất trí nhớ thôi, chẳng những biết công phu, còn có tửu lượng nữa." Thấy Vệ Lai bắt đầu trừng mắt lạnh lùng, lập tức dừng đề tài này lại, bắt đầu trả lời câu nàng hỏi, "Chuyện đó, Thiên Sở và Liêu Hán coi như có giao hảo, khi Tiên Đế còn là Thái Tử cũng từng đến đất nước kia, đó là việc đi sứ bình thường! Nàng biết, hai đất nước gần nhau có thể trở thành nước bạn, càng dễ thành kẻ địch. Cho nên quan hệ với nhau rất thận trọng."

Vệ Lai gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Hoắc Thiên Trạh tiếp tục nói: "Chỉ là thái tử lần này đến đây, là tới cầu viện!"

"Hả?" Nàng nhíu mày, "Liêu Hán gặp phải phiền toái?" Có lẽ là cảm thấy Liêu Hán rất có mùi vị Trung quốc, với Vệ Lai mà nói, khi không đã sinh ra mấy phần thân thiết.

"Cũng coi như không hẳn là phiền phức của quốc gia, là phiền phức của mình thái tử kia thôi." Hắn nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Thời gian trước hoàng huynh băng hà không lâu, Hoàng hậu Liêu Hán cũng bệnh nguy kịch, không bao lâu thì qua đời. Hoàng đế Liêu Hán và Hoàng hậu tình cảm rất tốt, thậm chí còn truyền lệnh đem hủ phù một nửa binh quyền Liêu Hán giao cho Hoàng hậu giữ. Hoàng hậu trước khi chết trao hủ phù cho con thứ hai, thái tử sợ đệ đệ cảm hủ phù tranh ngôi vị Hoàng đế với hắn, lúc này mới vội vã đi sứ tới Thiên

130. Chương 130 : Ngôi Vị Hoàng Đế Liêu Hán

"Một nửa binh quyền à!" Vệ Lai nhìn trời, "Đó là xui xẻo, có một nửa binh quyền, dù người ta muốn cường thủ hào đoạt, thái tử cũng chỉ nắm chắc năm phần, chuyện chưa chắc đã thành."

"Không phải năm phần sợ là đến ba phần cũng không có!" Hoắc Thiên Trạh cười khở lắc đầu, "Binh quyền Liêu Hán phân thành hai khối binh bài hào lệnh, một là Hổ Phù, một là Long Phù:Hiện thời Hổ Phù nằm trong tay nhị hoàng tử, mà Long Phù lại bị Hoàng đế giữ rất chặt, không rơi vào tay thái tử!"

"Haaa...!" Vệ Lai vui vẻ, "Thì ra Hoàng đế muốn phế thái tử lập người hiền đức khác rồi."

"Cũng không hẳn! Thái tử là con trai trưởng của Hoàng đế Liêu Hán, từ nhỏ được hết sủng ái:Mặc dù trưởng thành không tiến bộ gì, nhưng đoán chừng Hoàng đế Liêu Hán giờ cũng không hạ được quyết tâm phế lập đâu."

Vệ Lai suy nghĩ trong chốc lát, lắc lắc đầu, "Đây là việc nội bộ gia đình của người ta, người sao có thể quản được? Vậy thái tử tới tìm người làm gì?"

"À." Hoắc Thiên Trạh nhún vai, "Nội bộ gì, hắn muốn làm Hoàng thượng, lại không nghĩ được cách ngay trên địa bàn của mình, đương nhiên là đến chỗ ta cầu viện."

"Thế nào? Đệ đệ của hắn tỏ vẻ kiên quyết muốn tranh ngôi vị Hoàng đế với hắn sao?" Vệ Lai thấy hứng thú, nhưng trong lòng lại ra sức khinh bỉ mình một phen.

Nàng thế này có nên tính bị bệnh nghề nghiệp không? Vì sao một bên liều mạng bài xích trung tâm quyền lực, liều mạng muốn cách xa, nhưng bên kia khi nghe có gì liên quan đến việc này, trong lòng lại luôn có chút hưng phấn nho nhỏ? Đây chính là thói quen sao?

"Tranh cái gì?" Hoắc Thiên Trạh cảm thán: "Mấy năm trước khi ta theo hoàng huynh cùng đi Liêu Hán, đệ đệ kia ta đã từng gặp: Loại người như vậy sao lại coi trọng một ngôi vị Hoàng đế? Thái tử Liêu Hán thật quá đề cao ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia rồi!"

"Loại người như vậy?" Vệ Lai rất tò mò, "Đối với người đời mà nói, lấy được quyền lực chí cao vô thượng, không phải là điều mà người người tha thiết mơ ước sao? Huống chi là một người đàn ông, còn là một người đàn ông sinh ra và lớn lên trong Hoàng gia!"

"Người đệ đệ kia lại không giống!" Hoắc Thiên Trạ nói rất chắc chắn, "Nàng chưa từng thấy hẳn cho nên mới không tưởng tượng được đó là một người thế nào...."

131. Chương 131 : Tựa Như Quý Mạc Trần

"Có gì mà không tưởng tượng được!" Vệ Lai cắt đứt lời hẳn, "Trừ phi là thờ ơ với tục vật thế gian, tựa như..."

Tựa như Quý Mạc Trần.

Nàng thâm nghĩ trong lòng.

Tựa như đoạn trí nhớ ở tiểu trúc trên núi kia, nhàn nhạt, lại cố tình khắc cốt ghi tâm.

Hoắc Thiên Trạ dĩ nhiên không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, chỉ là đã sớm nhận ra cô gái trước mặt luôn đột nhiên thất thần, giống như ở đáy lòng nàng cất giấu rất rất nhiều bí mật.

"Ai lại không muốn chiếm được ngôi vị Hoàng đế!" Nàng vẫn không thể tin được đệ đệ kia của thái tử thờ ơ với quyền thế, "Trừ phi là người ngoài thế tục muốn vứt bỏ tục vật thế gian:Nếu đệ đệ đó quả thật không muốn, vậy tại sao không dứt khoát chấp tay nhường binh quyền? Tội gì còn để ca ca hẳn phí công đi một vòng, kết quả làm không tốt thì hai bên đều thiệt, với nước với dân cũng chẳng phải là chuyện tốt."

"Không." Hoắc Thiên Trạ lắc đầu, "Là Hoàng đế Liêu Hán không cho: Thái tử là con cả của Hoàng đế Liêu Hán, lại do Hoàng hậu sinh ra: Khi sinh ra nhận hết tất cả súng ống, chưa đến ba tháng đã được lập làm thái tử: Nhưng chẳng ai ngờ, một đứa trẻ có điều kiện tốt, sau này lớn lên mọi thứ lại không xuất chúng, còn mắc tật hoang dâm háo sắc: Nghe nói hẳn cậy quyền thế của mình đoạt lấy ái nữ của đại thần trong triều, còn lên lút giở trò với một hoàng phi:Nếu không phải đệ đệ kia bài xích gay gắt ngôi vị Hoàng đế, sợ là vị trí thái tử đã sớm thay đổi người ngồi rồi."

"Vậy người tính thế nào?" Cuối cùng hỏi vào vấn đề chính, Vệ Lai có hơi mệt, đôi mắt híp lại, tựa lưng lên tảng đá phía sau.

Hoắc Thiên Trạ nói:

"Nước Liêu Hán mạnh, chỉ một nửa binh mã đã bằng được tám phần Thiên Sở: Gần đây biên quan ta báo nguy, người Tuất Nô gây chuyện, Triệu tướng quân chịu mấy lần thua trận quay về báo thua: Sau khi hẳn hồi kinh bên kia mất hai tòa thành:Tuy rằng là thành biên qua, có cũng được mà không có cũng không sao: Nhưng đường đường là Thiên Sở dù thế nào cũng không thể nộp trắng thành trì của mình cho người ta như vậy được! Nếu có thể kết minh cùng Liêu Hán để họ xuất binh giúp đỡ, vậy cũng nên cân nhắc đồng ý với điều kiện của thái tử kia."

132. Chương 132 : Không Gian Đối Không Phải Con Buôn

"Vậy phải xem người giúp hẳn trước hay hẳn giúp người trước!" Vệ Lai khoát khoát tay, "Nếu cái này không thương lượng được, rất có thể thất bại, quan hệ của hai bên cũng theo đó mà bế tắc."

"Hẳn cần giúp ta trước!" Hoắc Thiên Trạ từ chối cho ý kiến, "Trận giặc biên quan đó ta muốn đánh cũng được không đánh cũng được, nhưng ngôi Hoàng đế dù thế nào hẳn cũng muốn ngồi."

"Ha ha..." Vệ Lai cười mắ hẳn, "Gian thương!"

"Không gian đối không phải là con buôn!" Hoắc Thiên Trạ cũng cười, "Xen vào chính vụ nước hẳn, ta phải lấy được chút lợi ích mới tốt:Thế nhưng thái tử cũng không phải là kẻ ngu, ta chờ xem sau khi hẳn đến đây sẽ nói gì."

"Ta cũng muốn xem!" Vệ Lai giật nhẹ ống tay áo hắn, "Đến lúc đó nếu như có náo nhiệt, nhất định đừng quên gọi ta....Hoắc Thiên Trạm....." Nàng dần dần buồn ngủ, "Ta mệt rồi, người có thể ẵm ta về không?" Người nào đó bắt đầu ăn vạ, "Rượu của các người quá say lòng người, buồn ngủ quá."

Hoắc Thiên Trạm bắt đầu cười khở, lại đứng dậy, đưa tay bế ngang người nàng lên.

"Cũng tốt." Hắn nói, "Cũng tốt! Không làm vợ chồng, cứ làm bằng hữu như vậy, coi như là an ủi."

Hoắc Thiên Trạm nhìn nàng, cười đến đau khổ.

"Người có ý đồ gì đây? Người là Hoàng đế, muốn loại phụ nữ gì mà chẳng được? Đừng có nói với ta Lam Ánh Nhi chỉ có một, có lẽ ngày mai sẽ có một cô gái khác đi vào lòng người: Hoắc Thiên Trạm người đừng không tin, chờ xem đi!"

"Được!" Hắn gật đầu, "Ta chờ." Cánh tay siết chặt, "Ánh Nhi ta còn câu nói kia, chỉ cần nàng hạnh phúc vui vẻ, không cần để ý đến ta."

Một đường ôm người trở về lãnh cung, Xuân Hỉ thấy tình cảnh này cho rằng hai người nảy sinh tình cảm, không khỏi vui sướng như ong mề.

Vội vàng vào nhà trải chăn ra, lúc bị Hoắc Thiên Trạm đuổi ra ngoài vẫn còn cười trộm.

Vệ Lai có chút bất đắc dĩ nhìn bọn Xuân Hỉ đóng kín cửa phòng, không khỏi nói:

"Bây giờ nha đầu này thật đúng là trưởng thành sớm rồi." Hoắc Thiên Trạm nhún mề, nàng chỉ chỉ phía cửa, "Người xem Xuân Hỉ mới bao nhiêu tuổi! Thế mà cũng biết chuyện nam nữ này."

"Chuyện nam nữ gì?" Hắn cố ý đùa nàng.

133. Chương 133 : Chiếm Tiệm Nghi Của Lão Tử

Chương 133: Chiếm tiệm nghi của lão tử

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vệ Lai vỗ vào đầu vai hắn, "Chiếm tiệm nghi của lão tử phải không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Nàng nói xem rốt cuộc nàng là lão tử của ai?" Hắn vẫn không chịu nổi câu này của nàng, "Cả ngày lão tử lão tử giắt bên miệng, nàng nói một cô nương nên....."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Xong chưa?" Nàng giận, "Lão tử chính là lão tử, người quản nhà ai đấy!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Được rồi được rồi!" Đắp chặn cẩn thận cho nàng, "Không phải nói một sao! Ngủ đi, đừng nghĩ những thứ linh tinh kia nữa:Lãnh cung này dù không tốt, nhưng ít ra vẫn yên tĩnh:Nơi này tất cả mọi thứ đều thay mới hết rồi, ta cuối cùng sẽ không để nàng thiệt."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Người ——" Vệ Lai muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Câu người vừa nói.....Có thật không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Vừa nói rất nhiều, thậm chí Hoắc Thiên Trạm cảm thấy đây là lần nói chuyện lâu nhất giữa hắn và Lam

Ánh Nhi từ khi quen biết mấy năm đến giờ: Nhưng Vệ Lai hỏi như vậy, hẳn vẫn có thể đoán được nàng hỏi câu kia là câu nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vì vậy gật đầu, "Tĩnh!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thật?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Quân vô hí ngôn!" Hắn chịu đựng nỗi rấm trong lòng, khẽ xoa cái trán của nàng, từng đợt từng đợt che đi ánh mắt trên chóc của nàng."Ánh Nhi, dưỡng thương cho tốt, ăn cơm, ngủ ngon:Chờ nàng khỏe lại rồi, trẫm sẽ đưa cho nàng một con ngựa tốt nhất thiện hạ, cho nàng tự do!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Khóe mắt nàng lại ẩm ướt, đột nhiên cảm thấy mình thật ích kỷ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đối mặt với một người đàn ông như vậy, nàng vẫn có thể nói ra câu nói tuyệt tình, làm ra chuyện tuyệt tình như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng.....Hắn vẫn yêu Lam Ánh Nhi!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Một ngày nào đó hẳn sẽ phát hiện ra nàng không tốt, phát hiện ra giữa nàng và Lam Ánh Nhi có sự khác biệt quá lớn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mà nàng, cũng thật sự muốn đi ngao du thiên địa, đi tìm người đã ở lại trong lòng mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thật ra thì đệ đệ kia làm Hoàng đế cũng rất tốt, tránh để Bạo Quân cầm quyền dân chúng chịu khổ." Nàng lẩm bẩm, mắt đã khép nửa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hoắc Thiên Trạm cười khổ, "Tốt cái gì! Đệ đệ kia cũng không muốn làm Hoàng đế, theo ta thấy, để hắn xuất gia làm đạo sĩ còn hợp hơn làm Hoàng đế:Nếu nàng thấy người vân đạm phong thanh kia, nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng biết tại sao, trong lòng Vệ Lai chợt siết chặt lại, giống như có suy nghĩ nào đó mạnh mẽ lao ra, khiến nàng có chút vội vàng muốn biết một chuyện ——

134. Chương 134 : Quý Mạc Trần, Rốt Cuộc Ta Cũng Tìm Được Huynh

"Hoàng Tộc Liêu Hán họ gì?" Cố gắng để giọng mình có vẻ bình tĩnh, lại không kìm chế được sự mong đợi trong mắt.

Cũng may lúc này đêm đã khuya, trong phòng cũng không còn nến thắp: Tuy Hoắc Thiên Trạh nhìn thấy trong nhãn thần của nàng có chút lưu động khác thường, nhưng chỉ xem như phản ứng bình thường sau khi nàng uống rượu.

"Họ Quý!" Hần đáp, "Họ Quý kế thừa Lưu Hán, thái tử sắp tới tên là Quý Mạc Phù." Vừa nói vừa đứng dậy, kéo góc chăn lại lần nữa, nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi! Ngày mai lại đến thăm nàng."

Cuối cùng buông tay nàng xoay người đi ra, nụ cười tràn đầy bên khóe miệng Vệ Lai càng ngày càng đậm, đến cuối cùng, thậm chí nàng còn cười ra tiếng.

"Quý Mạc Phù.....Quý Mạc Trần....." Nàng nhẹ giọng nỉ non, "Quý Mạc Trần, rốt cuộc ta cũng tìm được huynh....."

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại đã sắp đến buổi trưa, Xuân Hỉ đã sớm chuẩn bị canh giải rượu, thấy nàng dậy, vội vàng bưng qua cho nàng uống.

Vệ Lai không từ chối, bưng lên uống vài ngụm, thấy tiểu nha đầu có vẻ cứ như đang muốn nói lại thôi, không khỏi cau mày ——

"Ta không thích áp a áp ứng, có gì cứ việc nói thẳng: Chủ tử là người nô tài cũng là người, nếu đều là người, không cần phân chia tôn ti."

Xuân Hỉ cảm kích nhìn nàng, cũng không do dự nữa, nói chi tiết lời trong lòng mình, "Cô nương đêm qua sao không giữ Hoàng Thượng lại?"

"Cái gì?" Vệ Lai ngẩng đầu, "Giữ hắn làm gì?"

"Ai nha cô nương!" Xuân Hỉ có chút nóng nảy, theo ý nàng, có thể có được sự sủng ái của Hoàng Thượng đó là một chuyện tốt cỡ nào: Vì cô nương Lam Ánh Nhi này là người tốt, Hoàng Thượng thích nàng như vậy, đêm qua theo lý hắn nên là nước chảy thành sông, nhưng sau đấy Hoàng Thượng lại một mình ra khỏi phòng, điều này thật sự làm nàng rất nghi ngờ rất hoang mang, "Vào hậu cung, không phải là chờ có một ngày được Hoàng Thượng sủng hạnh sau đó phong phi phong tần sao! Sao cô nương không tính in một chút nào vậy!"

Vệ Lai chớp mắt mấy cái, "Thì ra là chuyện này!" Lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Ta với Hoắc Thiên Trạh là bằng hữu, ta không phải phi tử của hắn!"

Với chuyện nàng gọi thẳng tên họ của Hoàng thượng ra, tiểu nha đầu đã sớm coi như không thấy, nhưng chuyện nàng bảo Hoàng thượng là bằng hữu, Xuân Hỉ cũng không dám gạt bừa.

135. Chương 135 : Tộc Trưởng Đưa Đồ Đến

"Cô nương người đừng nói như vậy." Xuân Hỉ đỡ nàng ngủ lại, "Hoàng Thượng đối tốt với người bao nhiêu, trong mắt hạ nhân chúng nô tỳ đều thấy hết rồi: Đó là Hoàng Thượng nha! Nô tỳ đã nói, có thể được Hoàng Thượng yêu chiều như thế, là phúc của cô nương người đó!"

Vệ Lai im lặng, không muốn tiếp tục tranh luận với nàng về việc này nữa.

Trong quan niệm cổ nhân, có thể gả cho Hoàng đế nhận được sủng ái, tất nhiên là phúc phận to lớn.

Nhưng với nàng mà nói, những thứ kia không những không phải phúc, làm không tốt ngược lại còn là họa.

Chợt cảm thấy nên cùng Hoắc Thiên Trạh giúp thái tử nước Liêu Hán đó lên ngôi vị Hoàng đế, bởi như vậy, Quý Mạc Trần sẽ được giải thoát, nàng cũng được giải thoát theo.

Người vẫn luôn tâm tâm niệm niệm cuối cùng cũng có tung tích, tâm trạng hôm nay vốn phải rất tốt.

Nhưng sao Vệ Lai vẫn không vui vẻ nổi.

Rời giường, rất muốn trực tiếp ngâm mình trong bể nước nóng kia một lát, lập tức nhớ ra mình thật sự đã bị ném vào lãnh cung, không khỏi thở dài một hơi.

Xuân Hỉ hầu hạ nàng rửa mặt xong liền vào phòng bếp bận chuẩn bị đồ ăn, với nữ nhân bị giam vào lãnh cung mà nói, một ngày ba bữa thật ra là có người đưa đến: Thế nhưng mấy món thô mặn mà thái giám đưa đến đừng nói là Vệ Lai, đến người làm như Xuân Hỉ cũng khó mà cho vào miệng.

Cũng may cả đêm qua, tòa lãnh cung đã được Thuần Vu Yến sai người tới tân trang bên trong, thậm chí còn thay một phòng nhỏ thành phòng bếp, lại đưa vài nguyên liệu chủ yếu đến để họ nấu ăn.

Vệ Lai ngồi một mình trong phòng nhìn ra ngoài, cầm trà ngon Xuân Hỉ pha trong tay, ấm áp, rất thơm.

Một hồi lâu sau, cửa mở ra, có một giọng nói khê của thái giám vang lên: "Cô nương!"

Vệ Lai nghiêng đầu, đồng thời nói: "Tần đại ca!"

Quả nhiên, khi nhìn qua, Tần đại ca đang từ phòng ngoài đi vào.

Hắn nắm trong tay một thứ gì đó, rất chặt, Vệ Lai không đoán được đó là cái gì.

"Cô nương!" Tần đại ca hạ thấp giọng, "Tộc Trưởng gửi thư đến, cũng có đồ đưa đến." Vừa nói vừa sờ tay vào ngực lấy ra một lá thư, cả thứ nắm trong tay cũng đưa tới trước mặt nàng. "Đây là cùng buộc với thư vào chim bồ câu, cô nương cầm lấy đi."

136. Chương 136 : không Đơn Thuần Chỉ Là Tình Thân

Nói xong, Tần đại ca không ở lâu thêm một khắc nào nữa, vội vàng ra khỏi phòng.

Vệ Lai mở ra, đó là một khối vàng ròng đánh thành khóa Trường Mệnh, cho trẻ mới sinh đeo: Rất nặng, tính chất không tồi.

Nhưng vừa nhìn đã biết là trải qua năm tháng, cũ cũ, phía trên phủ một lớp bụi.

Lại mở thư, quả nhiên là bút tích quen thuộc của tộc trưởng tộc Nhu Thiên.

Còn chưa nhìn nội dung, trong lòng Vệ Lai đã có cảm giác ấm áp: Ngàn vàng cũng không bằng một tờ thư nhà, mặc dù bức thư nhà này là cho Lam Ánh Nhi

"Con gái Ánh Nhi của ta!" Trên giấy thư, "Tần tiểu tử đã truyền lại lời của con cho cha, cha thấy rất an ủi: Nhưng con vẫn ở lại trong cung, cha thật sự lo lắng: Trong thiên hạ hoàng quyền chí thượng, ai biết Hoàng đế kia một ngày nào đó sẽ ép con: Chiếc khóa vàng trường mệnh này từ nhỏ con đã đeo, không phải phụ thân buồn lo vô cớ, chỉ sợ thật sự sẽ có ngày đó.....Nếu như vậy, con hãy mang khóa vàng này đi gặp Thái Hoàng Thái Hậu, nếu lão nhân gia không quá hồ đồ, tuyệt đối sẽ không cho phép Hoàng đế làm ra chuyện quá đáng như vậy: Con gái Ánh Nhi của ta, nhớ lấy, cả đời chỉ cầu bình an là được rồi, đừng vào Hoàng Gia, đừng tham phú quý: Nhớ lấy!"

Đọc được dòng cuối, đôi mày thanh tú của Vệ Lai nhíu chặt: Không phải nàng quá nhạy cảm, mà thật sự là phong thư và chiếc khóa vàng này làm nàng dấy lên một suy nghĩ khác.

Vốn tưởng rằng Lam Ánh Nhi có phụ thân là một người có tư tưởng thoáng, biết cuộc sống trong thâm cung không tốt như người ngoài tưởng tượng, nên mới không muốn gả con gái vào.

Nhưng hôm nay xem ra, chuyện này hình như không hề đơn giản: Sở dĩ không để Lam Ánh Nhi vào cửa hoàng gia là còn có nguyên nhân khác sao!

Phiền lòng mà vo tờ giấy kia thành một nắm, sau đó đứng dậy ngâm nước, vo thành bột giấy rồi mới ném ra ngoài.

Chiếc khóa vàng kia được Vệ Lai đặt trên người, mặc dù không biết vật này rốt cuộc có ích gì, nhưng dù gì cũng là đồ của Lam Ánh Nhi, vẫn giữ lại thì hơn.

Vốn là một phong thư nhà rất ấm áp, trong lòng nàng không hiểu sao lại dấy lên một tia nhạy cảm ỨC CHẾ: Ấm áp không còn, chỉ dư lại phiền não.

137. Chương 137 : Hoàng Hậu Đến Thăm

Bước nhanh đến trước cửa, vừa mở cửa, đang chuẩn bị kêu Tần đại ca đi vào hỏi thăm, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu, đúng lúc thấy Thuần Vu Yến được rất nhiều hạ nhân vây quanh đang vào viện.

Hoàng hậu đến, cung nữ thái giám trong sân lập tức quỳ xuống đất đồng thời hô Thiên tuế.

Vệ Lai đứng ở cửa phòng chỉ ngây ngốc nhìn, không nói gì, cũng không hành lễ.

Dĩ nhiên, Thuần Vu Yến sẽ không so đo những thứ này với nàng: Nhiều ngày như vậy nàng đã sớm biết tính khí Vệ Lai, để nàng chịu những ràng buộc lễ giáo này, thật sự là quá khó khăn.

"Các người chờ bên ngoài, không có sự cho phép của ta, không ai được phép đi vào!" Trầm giọng phân phó một tiếng, bọn hạ nhân lập tức lùi về phía sau ba bước, cùng hô: "Vâng."

Vệ Lai nhún nhún vai, biết Thuần Vu Yến tuyệt đối không chỉ đơn giản là đến thăm nàng.

Chỉ hơi đau đầu với nữ nhân khổ tình này, nhìn bộ dáng nàng buồn rầu thê lương, thật sự là có tán gẫu cũng sẽ sa sút theo tâm trạng.

Được rồi! Hiện giờ nàng vốn đã hơi sa sút.....A, không đúng, là mất mát: Mất mát vì vốn tưởng rằng tình thân là ấm áp nhưng không ngờ lại xen lẫn chút gì đó khác.

Nếu để nàng mang theo tâm tình như vậy nghe Thuần Vu Yến nói những câu chẳng vui về gì đấy, Vệ Lai rất khó bảo đảm sau khi nghe phải câu nào không thuân tai mình sẽ đá nàng ra ngoài mất.

Thấy nàng có chút không ổn, Thuần Vu Yến đi nhanh hai bước, sau đó kéo Vệ Lai:

"Sao vậy?" Vừa nói vừa đi vào trong, Xuân Hỉ lập tức ở ngoài kéo cửa phòng, "Có phải không ngủ được không? Nhìn sắc mặt người trắng bệch như vậy, nhất định là không quen với lãnh cung này."

Vệ Lai mắt tròn trắng, người này cái gì cũng nói được: Cái gì gọi là không quen? Có ai sẽ quen ở chỗ này?

"Ánh Nhi!" Thuần Vu Yến chủ động kéo nàng ngồi xuống, "Ta biết nơi này kém xa Cung Ánh Tuyền: Chưa nói đến ôn tuyền kia, điều kiện phòng sân vốn cũng không bằng lúc trước: Ánh Nhi....." Nàng có chút khó xử, "Ta không biết người có hận ta không, dù sao chủ ý này là ta đưa ra, là ta đưa người từ một tòa cung tốt như vậy đến nơi này: Chỉ là Ánh Nhi người ngàn vạn lần không được hiểu lầm, ta tuyệt đối không phải là cố ý gây chuyện với người, mà thật sự là tình huống lúc đó quá bất tiện, nếu như mà ta không nói như vậy, sợ là không giải quyết được."

138. Chương 138 : Gian Tế

Vệ Lai cười khổ, "Thì ra người tới nói xin lỗi?" Đưa tay vỗ vỗ vai Thuần Vu Yến, "Người đừng ngốc! Ta cũng không phải là đứa trẻ không phân biệt được tốt xấu! Chẳng lẽ ta không nhận ra được là người giải vây cho ta sao? Lam Ánh Nhi ta có ngốc, cũng không ngốc đến mức đấy."

Vừa nói nàng vừa chỉ bài trí trong phòng, rồi đứng dậy đẩy cửa sổ ra, chỉ vào sân, sau đó nói:

"Có thể trong thời gian ngắn ngủi ta từ bãi săn về cung chuyển đồ, thay sạch đồ dùng mới! Có thể lợi dụng thời gian ta ngủ yên tĩnh mà quét dọn sân này sạch sẽ khô ráo còn dựng một căn bếp nhỏ: Công trình vĩ đại như vậy, trừ người đứng đầu hậu cung ra, còn ai làm được! Dĩ nhiên, có lẽ người sẽ nói là Hoàng Thượng! Nhưng hắn là đàn ông, đối xử với ta có tốt hơn đi chăng nữa, cũng không thể chu đáo như vậy." Vệ Lai thở dài một tiếng, nói tiếp: "Yến Yến à Yến Yến! Dù gì ta cũng là tình địch của người, người và Quý phi kia đi đối phó ta, cùng hại ta, hình như đây mới là việc nên làm!"

"Ánh Nhi!" Thuần Vu Yến có chút oán trách nổi giận với nàng, "Sao ta có thể hại người!"

"Ta biết!" Nàng cười khỏ, "Nói đi! Người tìm ta tuyệt đối không phải chỉ muốn nói chuyện này."

Mục đích đến bị lộ, Thuần Vu Yến có chút xấu hổ, gương mặt hơi đỏ, lúc này mới nói:

"Ánh Nhi, nghe nói đêm qua ngươi đi uống rượu cùng Hoàng Thượng?"

Vệ Lai nhú mày. Trong cung này thật sự không có bí mật nào sao?

Chuyện này mà cũng truyền đi nhanh như vậy, cho nên nàng vừa mới tỉnh ngủ, Hoàng hậu đã tìm đến tận cửa?

"Ánh Nhi ngươi đừng hiểu lầm!" Thấy vẻ mặt Vệ Lai không tốt, Thuần Vu Yến vội giải thích: "Đây không phải là bọn hạ nhân nói huyền thuyên, cũng không phải là ta sắp xếp gian tế nằm vùng cạnh ngươi nên mới lấy được tin: Thật sự là.....Thật sự là chính Hoàng Thượng nói với ta!"

Nàng nóng lòng giải thích, bên cạnh có gian tế hay không đều nói hết ra ngoài.

Vệ Lai ngăn người, ngay sau đó chợt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này.

Gian tế ở bên cạnh! Đây là nghề bao nhiêu năm của mình nha! Sao vừa đến cổ đại đã xem nhẹ mất rồi?

139. Chương 139 : Thỉnh Cầu Của Thuần Vu Yến

Nhưng ngấm lại.....Bỏ đi!

Bản thân nàng, vừa vào cung đã xác địnhrô lập trường, còn quan tâm giám thị hay không giám thị làm gì.

Nếu như nói Hoắc Thiên Trạ cho người nằm vùng cạnh nàng để đề phòng nàng chạy trốn, vậy thật sự hơi thừa.

Còn cần nằm vùng đặc biệt sao? Trong cung này ai không phải là người của Hoàng thượng? Ngay cả Xuân Hỉ ngày ngày hầu hạ nàng, chẳng phải cũng nghiêng về phía Hoàng Thượng hơn một chút sao.

Dĩ nhiên, sẽ có một vài phi tần sẵn lòng chơi đùa đoạn này, nhưng những thủ đoạn tranh giành tình cảm của nữ nhân không đáng để Vệ Lai nằgđổ vào mắt: Cho dù bên cạnh tất cả đều là mật thám của nườg các cung, cũng chẳng ảnh hưởng đến nàng.

"Ánh Nhi!" Thấy nàng một lúc lâu không nói, Thuần Vu Yến hơi quỳnh lên, "Người phải tin ta, thật sự là chính miệng Hoàng Thượng nói: Hôm qua canh tư người mới đến chỗ ta, khi đó ta đang ngủ say, người ngủ trong buồng lò sưởi ở thư phòng ngủ: Buổi sáng khi ta tỉnh lại, vẻ mặt người đột nhiên rất đau đơn nói với ta rằng.....Nói rằng đã đồng ý thả người đi.....Ánh Nhi ngươi không biết, lúc Hoàng Thượng nói câu kia đau khổ nhường nào đâu: Nhiều năm như vậy cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy vẻ tuyệt vọng như vậy của người!"

Vệ Lai không phủ nhận, mặc dù đêm qua quả thật uống có hơi say, nhưng nói những gì, làm những gì nàng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Không sai! Hoắc Thiên Trạ đồng ý để nàng đi, sau khi vết thương của nàng khỏi hẳn.

"Ánh Nhi cầu xin người đừng đi có được không?" Thuần Vu Yến cầu xin, "Ánh Nhi ta xin người, ở lại đi! Đi theo Hoàng thượng!"

"Tại sao?" Nàng có chút không ưa nổi tính cách này của Thuần Vu Yến, nàng ta là người tốt, nhưng lại quá coi trọng người đàn ông kia. "Vì để người đàn ông kia vui vẻ? Làm như vậy chẳng những phải trả giá bằng tự do và hạnh phúc của ta, Yến Yến, cũng phải trả giá bằng cả tôn nghiêm của hoàng hậu người! Ta vẫn sẽ nói như lúc trước, nếu quả thật muốn ở lại tranh giành nghìn vạn sủng ái, có lẽ có một ngày cả hậu cung này đều là của ta! Có lẽ có một ngày, các người tuy là nữ nhân của hắn nhưng sẽ vĩnh viễn không đợi được hắn lâm hạnh!"

Không phải nàng đe dọa, mà là đang thuật lại một sự thật cho Thuần Vu Yến.

140. Chương 140 : Cô Độc Vĩnh Viễn

Cô gái này quá yêu Hoắc Thiên Trạm, yêu đến mức nguyện ý chấp tay dâng lên hạnh phúc của mình.

Vệ Lai phải để nàng ấy biết một đạo lý, "Yến Yến, người cho rằng dùng cách này để đổi lấy sự vui vẻ của hân chẳng phải tăng thêm đau khổ cho người sao? Người đã sai lầm rồi! Đó là cả đời, cô độc vĩnh viễn không kết thúc!"

Có thể nàng nói rất nghiêm túc, có lẽ câu này ngấm kỹ lại thật sự khiến người ta có chút sợ hãi.

Thuần Vu Yến liên tục lùi lại mấy bước, lồng mày nhíu chặt, giống như đang cân nhắc hoặc đang sợ.

"Yến Yến!" Vệ Lai khôngbuông tha, tiếp tục nói: "Đàn ông có thể yêu, có thể kính, cũng có thể dựa vào: Nhưng ngàn vạn lần không được đem tất cả sự mong đợi đặt hết lên người họ! Bất kể người người yêu là Hoàng đế hay là người bình thường, cũng không thể coi họ là toàn bộ mạng sống: Hôm nay là ta không muốn ở lại, nếu như có một ngày đổi thành một cô gái khác muốn ở lại, rốt cuộc người sẽ hiểu được cái gì là dẫn sói vào nhà."

.....

Khi Thuần Vu Yến rời đi, trong lòng Vệ Lai thật sự cầu nguyện một phen.

Nàng không muốn nói chuyện kiểu này thêm một lần nữa, hi vọng Thuần Vu Yến có thể hiểu lập trường của nàng.

Vệ Lai nàng không thể nào ở lại trong hoàng cung hầu chung một chồng cùng rất nhiều nữ tử, đừng nói vốn không yêu, dùcó yêu nhưng tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy!

.....

Trong thời gian chờ thái tử nước Liêu Hán tới, Vệ Lai biểu hiện rất rất ngoan ngoãn, tích cực nhiệt tình phối hợp với thái y chữa trị thương tích của nàng, sau đó không nhúc nhích bắt đầu tĩnh dưỡng.

Hoắc Thiên Trạm mỗi ngày đều sẽ đến lãnh cung thăm nàng một lần, lúc mới bắt đầu còn có thể nói đùa rằng nàng trở nên yên tĩnh: Dần dần cũng hiểu ra, nàng muốn vết thương của mình nhanh nhanh hồi phục, sau đó để hân thực hiện lời hứa.

Muốn cười cũng không cười nổi.

Nhưng hân sẽ thả nàng đi!

Không nói đến quân vô hí ngôn, dù hân muốn đổi ý, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Vệ Lai, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Cuối cùng hân vẫn chỉ hi vọng nàng hạnh phúc.

Nửa tháng sau, thái tử Liêu Hán vào thành Sở Đô.

Nước Thiên Sở tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh đoàn người Liêu Hán.

Hoắc Thiên Trạm tự mình ra cửa cung nghênh đón, lấy đại lễ đối đãi.

141. Chương 141 : Chọn Năm Nữ Nhân Thị Tẩm

Vệ Lai mặc dù vẫn sống thoải mái như trước, nhưng trên danh nghĩa vẫn bị nhốt ở lãnh cung, cho nên dù nàng có muốn đi xem náo nhiệt, Hoắc Thiên Trạm cũng không đồng ý để nàng ra ngoài.

Thật ra thì thay vì nói nàng tò mò, chẳng thà nói là mong chờ.

Dẫu gì người nọ cũng là huynh đệ với Quý Mạc Trần, Vệ Lai muốn nhìn xem hai người có giống nhau không.

Nàng vượt qua ngày này trong sự nhàm chán vô tận và chờ mong.

Thật chẳng dễ dàng gì mới đến tối, Hoắc Thiên Trạm vốn nên xuất hiện vào lúc này để cùng ăn tối với nàng hôm nay cũng không đến, nàng hỏi Hỉ Xuân, tiểu nha đầu bĩu môi:

”Cố cung yển! Thái tử Lâm quốc tới, Hoàng Thượng đương nhiên phải đi tiếp rồi.”

”Có chuyện gì à?” Khó thấy Xuân Hỉ lộ ra vẻ mặt như thế, Vệ Lai cảm thấy thú vị, vì vậy trêu chọc nàng, ”Nói mau nói mau, có phải còn có chuyện khác không?”

”Vâng!” Xuân Hỉ gật đầu, ”Cô nương người không biết thái tử kia có phóng đảng đến mức nào đâu, nghe nói khi hấn ở nước mình.....Hàng đêm vui vầy ca hát: Không ngờ đến chỗ chúng ta, mới ngày đầu tiên đã chọn năm cung nữ cho hấn thị tẩm!”

”Năm người?” Vệ Lai cười, ”Hấn được không?”

Tiểu nha đầu đỏ mặt, ”Cô nương! Người nói gì đó!”

”Nói sự thật!” Vệ Lai bĩu môi, ”Năm nữ nhân thị tẩm, thái tử kia vậy mà cũng nuốt trôi được: Thôi!” Nàng phát phát tay, ”Đó là chuyện của hấn, ta mặc kệ, hôm nay ta hơi mệt muốn nghỉ sớm chút, để lát ăn cơm.Không có chuyện gì thì người cứ ở bên ngoài mà làm việc, không cần để ý đến ta.”

”Dạ!” Tiểu nha đầu đáp ứng lui ra ngoài, đối với các loại yêu cầu của Vệ Lai nàng đã có thể bình tĩnh chấp nhận, cũng không hỏi nàng vì sao hôm nay muốn nghỉ sớm như vậy, dù sao chủ tử làm việc tự có lý của chủ tử, huống chi là một chủ tử quả quyết như vậy.

Không sai, Vệ Lai đương nhiên có lý của nàng.

Để một mình nàng ngồi chờ dài cổ ở đây, nàng cảm thấy không cần chờ đến trời sáng mình sẽ sốt ruột chết mất.

Cho nên động lòng không bằng hành động, không phải có một thời rất lưu hành chuyện chờ đến lúc ‘nguyệt hắc phong cao’ làm ‘gà gáy chó trộm’ một lần sao.....Khụ khụ, dùng sai thành ngữ rồi, là làm đầu trộm đuôi cướp một lần, đi thăm dò thực hư về thái tử Liêu Hán kia.

142. Chương 142 : Một Trò Chơi

Nhưng mà, cung yển Hoắc Thiên Trạm đặc biệt tổ chức cho thái tử Liêu Hán đã kéo dài liên tục đến canh hai sáng, Vệ Lai cứ như vậy tha thiết mong chờ với ánh trăng, ngẩn người nghe cổ nhạc xa xa thỉnh thoảng truyền đến.

Rốt cuộc khi tiếng nhạc ngừng, nàng lại quyết định bỏ qua hành động đêm nay.

Nữ nhân thị tẩm không có gì hay mà nhìn, đúng không?

Rầu rĩ bò lại lên giường, Vệ Lai cảm thấy sau khi mình đến cổ đại này đầu óc thường xuyên chập mạch, tiềm chất đặc công ngày trước thậm chí còn chưa phát huy được đến năm phần.

Như chuyện đêm nay, lại nói, nếu quả thật muốn thăm dò thực hư, nàng nên đột nhập vào tẩm cung của thái tử kia khi cung yển vẫn còn đang diễn ra: Dù không thấy được chính chủ, nghe bọn hạ nhân nói chuyện hoặc lục đồ gì đấy của hấn cũng được: Làm sao lại cứ nhất định phải chờ sau khi thái tử trở lại tẩm cung rồi mới hành động mới là tốt nhất chứ? Ngày trước khi họ vẫn còn nhỏ,sếp lớn cục Quốc An đã nói không chỉ một lần, muốn hiểu tình hình địch, không nhất định phải xuống tay từ nhân vật đầu não, có lẽ một tên tùy tùng không bắt mắt nhất bên cạnh mới là mục tiêu tốt nhất.

Đêm nay vốn là một cơ hội tuyệt vời nàng lại bỏ lỡ.

Vệ Lai ảo não đối với hành động chậm nửa nhịp trước mắt này của mình, không ngủ được, nàng dút khoát ngồi lên sạp phân tích tình huống này theo lý trí.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng lại cười.

Cuối cùng suy ra, kiếp trước nàng bị người ta khống chế, từ tư tưởng đến hành động, không thể làm chủ được mình.

Cho nên tinh thần của nàng lúc nào cũng căng thẳng, cho dù là có chút gió thổi cỏ lay cũng phải lập tức phòng bị toàn diện.

Nhưng giờ đã khác, bây giờ là một thế giới khác, so với thế kỷ 21 không chỉ khác về địa điểm, mà còn là vượt qua thời gian: Không còn ai không chế được nàng, nàng thậm chí không còn là Vệ Lai.

Thân thể này của Lam Ánh Nhi mặc dù cũng khiến cho nàng gặp rất nhiều rắc rối, nhưng đối với nàng mà nói, những nhạc đệm này chẳng những không hại gì, mà còn giống như hoạt động giải trí có ích cho thể xác và tinh thần.

Giống như một trò chơi sắm vai nhân vật, hệ thống phân công nàng thành Lam Ánh Nhi, vì vậy có thể ở thế giới này sắm vai Lam Ánh Nhi khi còn sống.

Cho nên, nàng không còn là Vệ Lai nữa.

Cho nên, các tế bào cơ thể tự động trầm tĩnh lại, cùng nàng hưởng thụ may mắn có được kiếp này.

143. Chương 143 : Buổi Tối Đi Điều Tra Thanh Tâm Điện

Hoắc Thiên Trạm rất bận, từ khi thái tử Liêu Hán vào cung, trừ vào triều, hẳn không còn thời gian đi làm những chuyện khác.

Trong cung ca múa mừng cảnh thái bình, thái tử thích vui đùa, Hoắc Thiên Trạm liền cùng hã chơi đùa.

Chỉ là hai người đều biết, cuộc vui này không nguy trang được bao lâu, trước sau gì cũng đến lúc mở rạch chính sự bí mật.

Mà cả ngày, Vệ Lai cũng không nhàn rỗi: À, dĩ nhiên không phải chính nàng bận, nàng chỉ ngồi trong phòng đưa ra vài chủ ý, người thật sự bận là Tần đại ca.

Màn đêm tối dần, tiếng cổ nhạc trong cung vẫn náo nhiệt không dứt, Tần đại ca thừa dịp Xuân Hỉ đi pha trà lên vào phòng, nhỏ giọng nói với Vệ Lai:

"Ta mua chuộc được một tiểu nha đầu Văn Lạc Đài, nàng nói bên cung yến kia giờ chỉ có một đám quyền thần đang vui vẻ, Hoàng Thượng và thái tử Liêu Hán đã đi rồi."

"Đi bao lâu rồi?" Vệ Lai nhíu mày.

Tần đại ca suy nghĩ một chút, đáp: "Khoảng hai nén hương."

"Đi đâu?"

"Điện Thanh Tâm."

"Được!" Vệ Lai gật đầu, "Người đi nghỉ đi, hôm nay không còn việc gì nữa."

Tần đại ca không đi, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, một hồi lâu mới nói:

"Ánh Nhi rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Lão Tộc Trưởng nói rồi, ngươi tuyệt đối không được gả cho vị Hoàng đế kia!"

"Ai nói ta muốn gả cho hắn!"

"Vậy ngươi hỏi thăm hành tung của hắn làm gì? Ánh Nhi ngươi ngàn vạn lần không được học mấy nương nương trong cung kia, họ ngày ngày sai người thăm dò Hoàng Thượng, sau đó cố gắng xuất hiện ở những nơi có thể Hoàng thượng sẽ đi qua, muốn giành được chú ý của Hoàng Thượng."

Vệ Lai sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại, thì ra là Tần đại ca tưởng nàng muốn quyến rũ Hoàng đế, không khỏi cười khổ.

"Người yên tâm đi! Ta sẽ không làm chuyện vô vị như vậy: Đã đồng ý với phụ thân thì đương nhiên phải làm, người đi nghỉ đi!"

Tần đại ca tuy không yên lòng, nhưng cũng không thể không lập tức rời đi: Xuân Hỉ đã sắp trở lại rồi, hắn không muốn để Xuân Hỉ nhìn thấy hắn và Lam Ánh Nhi thân thiết quá mức, như vậy không tốt cho nàng.

Vệ Lai lại đợi một lát, cuối cùng cũng đuổi được Xuân Hỉ đi ngủ, lúc này mới lặng lẽ thay một bộ xiêm áo nhẹ nhàng, sau đó đẩy cửa sau, thân hình như quỷ mị lách vút qua ra ngoài cửa sổ.

144. Chương 144 : Buổi Tối Đi Điện Thanh Tâm (2)

Nàng biết Điện Thanh Tâm ở đâu, lần đó lấy cớ đi ra ngoài dạo đã từng đi ngang qua chỗ đó.

Vệ Lai lúc này thấy rất may mắn cục Quốc An huấn luyện khiến nàng có năng lực xác định phương hướng và đường đi rất tốt, bằng không ban đêm ở cổ đại không có đèn đường chỉ có thể nương nhờ ánh trăng chiếu sáng, muốn tìm được một nơi mới chỉ đi qua một lần thật đúng là chẳng dễ dàng.

Đoạn đường này đi coi như thuận lợi, vòng vòng vèo vèo qua rất nhiều đường nhỏ, gặp mấy thái giám tuần tra ban đêm, rất dễ dàng tránh được.

Cũng may mấy ngày gần đây dưỡng thương khá tốt, nàng đến tường viện bên cạnh Điện Thanh Tâm vịn một cành cây lật người lên cũng không có cảm giác lồi kéo đau đớn.

Đứng trên tường viện một lát, đợi chắc chắn phía dưới không có người, lúc này mới gần như không tiếng động lướt qua.

Vệ Lai không biết khinh công của cổ đại, nhưng tốc độ di chuyển thần bí và nhãn thuật cũng là tứ đại vương bản lĩnh xuất chúng của cục Quốc An.

Mặc dù nàng tập ko tốt bằng Phụng Tổ Nhi, nhưng tuyệt đối cũng có thể ứng phó với vài chuyện xảy ra.

Ít nhất vào lúc này nàng leo tường nhảy vào viện, có thể làm đến mức thần không biết quỷ không hay.

Nghĩ Điện Thanh Tâm này hẳn là nơi Hoàng đế thương lượng nghị sự, Vệ Lai đi chưa được mấy bước liền phát hiện cấm quân bảo vệ và thái giám cung nữ không ngừng đi qua đi lại.

Đêm cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền tới một hai tiếng chim hót cũng có vẻ càng bất ngờ.

Vệ Lai vốn muốn tìm con đường nhỏ mò ra gian phòng có ánh nến sáng rực phía sau kia, nhưng chỉ đi chưa được mấy bước liền phát hiện ra ở nơi này thật sự có quá nhiều hạ nhân đi tới đi lui.

Muốn tránh bọn họ tuy rằng không phải không được, nhưng rất phiền phức, phải tốn chút công sức.

Nàng không muốn lãng phí thời gian, chỉ muốn sớm nghe được Hoắc Thiên Trạm và thái tử đang thương lượng gì.

Mặc dù ngày mai hoặc mấy ngày nữa đi hỏi Hoắc Thiên Trạm, đối phương cũng nhất định sẽ nói đầu đuôi gốc ngọn cho nàng biết.

Nhưng Vệ Lai không chờ được!

Chuyện này liên quan đến an nguy của Quý Mặc Trần, sao nàng có thể dừng dừng như thường được.

Nàng muốn sớm biết kế hoạch của bọn họ đến sắp phát điên rồi, nếu như có thể, nàng phải chuẩn bị ra đối sách vẹn toàn, tuyệt đối không thể để thái tử nổi lên nửa phần ý nghĩ hãm hại Quý Mặc Trần.

145. Chương 145 : Buổi Tối Đi Điện Thanh Tâm (3)

Từ từ theo đường cũ quay lại tường viện, lại tung người lên, đạp lên một cái bực đá rồi lúi lên trên tường viện.

Không thể tìm dc đường trên mặt đất, cũng không thể đi lại trên tường viện nơi này: Vệ Lai chỉ đành mượn tường viện này leo lên trên cây, sau đó sẽ đi qua cây này rồi trèo sang một cái cây khác.

Qua qua lại lại, sau khi leo qua năm sáu cái cây, cuối cùng cũng dừng lại trên nóc một gian phòng: Lúc này nàng mới ngừng chân, nhanh chóng di chuyển trên nóc nhà, chạy thẳng tới gian phòng mục tiêu kia.

Cái gọi là Điện Thanh Tâm, lúc này đang bị Vệ Lai giam ở dưới chân: Trong phòng tràn đầy ánh nến lơ mờ, chiếu ra cửa sổ, nhàn nhạt, nhưng cũng đủ để nhìn rõ tướng mạo thủ vệ bên ngoài.

Xem ra nghe lén ở cửa sổ là không thể thực hiện được! Vệ Lai bĩu môi, muốn học tình huống cây mây viên gạch ngói trên nóc nhà thường xuất hiện trong phim cổ trang, nhưng lập tức phát hiện đó chỉ là do mấy lão biên kịch hạng ba nói bậy.

Thử nghĩ xem, ai ngồi trong phòng bị người ta cạy nóc nhà mà không có phản ứng ? Dù chỉ là nửa tấm ngói, đối với một người có thể ngồi được trên long ý mà nói, có khác gì toàn bộ nóc nhà kia?

Từ từ theo nóc nhà tụt xuống, đến khi trượt đến mép cửa thì dừng lại.

Lúc này Vệ Lai dùng hai chân ôm lấy xà nhà trang trí, dốc ngược người vs cửa sổ giống như con dơi.

Chỉ tiếc, cửa sổ khép chặt: Nàng cố gắng cẩn thận nghe người trong phòng nói chuyện, cuối cùng lại phát hiện ra phí công.

Đang chuẩn bị đổi một phương án khác thực thi kế hoạch nghe trộm của mình, đúng lúc này nghe bên trong nhà có tiếng bước chân nặng nề đang đi đến chỗ nàng.

Chân Vệ Lai dùng sức, trong chớp mắt người lại đu về nóc nhà.

Cùng lúc đó, cánh cửa sổ vừa nãy đột nhiên bị người từ trong đẩy ra, sau đó liền có giọng nói truyền đến rõ ràng :

"Đêm nay không khí không tệ, phòng này quá ngọt ngào, đi hít thở không khí đi!"

Vệ Lai nghe được, người nói chuyện là Hoắc Thiên Trạm.

Ngay sau đó lập tức lại có một giọng nói vang lên, có chút lười biếng, còn có vẻ ngà ngà say: "Đây là hoàng cung của ngài, dĩ nhiên là phải nghe ngài rồi!"

146. Chương 146 : Âm Mưu

Mặc dù không thấy người, nhưng Vệ Lai biết, người có thể nói thể với Hoắc Thiên Trạm, không phải thái tử Liêu Hán thì có thể là ai?

Nàng cố gắng tìm ra điểm giống với Quý Mặc Trần từ giọng nói này, chỉ tiếc, ngoài thất vọng ra thì không còn gì khác.

"Sao người biết Hán hoàng sẽ cho Mạc Trần vương quản Hồ phù và một nửa binh mã?" Hoắc Thiên Trạm đứng ở bên cửa sổ, giọng không nhỏ, vào đề chính.

Vệ Lai nghe vào tai rõ ràng những lời hắn nói, đột nhiên cảm thấy hình như Hoắc Thiên Trạm cố ý đẩy cửa sổ, cũng cố ý đứng ở chỗ này nói chuyện.

Chẳng lẽ là cho nàng nghe?

Như đồ ngốc nhìn trời, ông trời ơi, cổ nhân này thật sự có võ công trong truyền thuyết thật sự, hay là trình độ của đặc công như nàng đã giảm đến mức như này rồi?

Không để nàng nghĩ nhiều, bên trong lại có âm thanh truyền đến, là của Quý Mặc Phù :

"Người yên tâm!" Giọng nói vẫn lười nhác, "Một nửa binh mã trong tay phụ hoàng dù gì cũng không thể dùng đến, đó là thân binh dưới quyền Long Phù do Hoàng Thượng giữ, sao có thể trèo non lội suối giúp nước láng giềng đánh giặc. Cho nên chuyện này một khi phụ hoàng đã gật đầu đồng ý, binh mã được phái đi đường nhiên sẽ là một nửa của nhị đệ ta, đến lúc đó ta có cách để hắn tự mình mang binh. Người biết, mang binh đánh giặc, chuyện gì cũng có thể xảy ra, thí dụ như chết trận sa trường."

”Được!” Hoắc Thiên Trạm cất giọng, không để hần nói thêm gì nữa. Chuyện này, hần tuyệt đối không đồng ý. Nhưng vì quốc gia đại cục, hần không có lý do cự tuyệt, ”Chỉ cần Liêu Hán có thể giúp Thiên Sở ta đoạt lại hai thành trì bị người Tuất Nô xâm chiếm, trăm đồng ý cắt một thành trong đó cho Liêu Hán. Dĩ nhiên! Giấy trắng mực đen viết rõ ràng, đợi đến khi người đăng cơ thành công xong, tòa thành trì kia trả lại nguyên vẹn!”

”Sảng khoái!” Quý Mạc Phù vỗ tay một cái, rất cao hứng khi Hoắc Thiên Trạm chấp nhận hết toàn bộ kế hoạch của hần, ”Nếu chuyện này đã định, chúng ta sẽ chia nhau nghỉ hạ mật chỉ, tạm gác lại ngày sau cùng thực hiện! Ha ha! Hoàng Đế Thiên Sở, người là lợm được một món lợi lớn đấy.”

147. Chương 147 : Bị Phát Hiện

”Hừ!” Hoắc Thiên Trạm hừ nhẹ, ”Trẫm vẫn nói câu đấy, trận đánh này Thiên Sở đánh hay không đánh cũng được. Nhưng ngại vàng hoàng đế kia, Quý Mạc Phù người cũng có thể ngồi cũng được mà không ngồi cũng được sao? Hơn nữa, cái trăm lấy được chỉ là thành trì hai phe, mà người, lại là quốc quân địa vị cao quý nhất. Người nói, rốt cuộc là ai có lợi hơn?”

Thái tử nghe được câu này, bắt đầu cười ha ha.

Sự tình gần như đã định, Hoắc Thiên Trạm cũng vô định tiếp tục, liền nhanh sai người đưa Quý Mạc Phù trở lại tẩm cung.

Nghe tiếng người càng ngày càng xa, Vệ Lai nửa nằm ở nóc nhà cũng đang chuẩn bị trở về theo đường cũ, nhưng thân thể vừa mới động dậy đã nghe được người đứng ở cửa sổ cất giọng nói:

”Mệt chưa? Nếu không ngủ, đi xuống nói chuyện với ta!”

Vệ Lai thật không biết nên nói gì, người nửa nằm thật sự là động dậy không được mà không động cũng không xong.

Mụ nội nó!

Trong lòng nàng thầm mắng, rốt cuộc là công phu của nàng thụt lùi nghiêm trọng hay người tập võ ở thời cổ đại thật sự có thể mắt nhìn tám mặt tai nghe tám hướng?

”Còn không xuống?” Khi nói chuyện, Hoắc Thiên Trạm lại gần cửa sổ mấy bước, vươn nửa người ra nhìn lên trên.

Vệ Lai bị bắt được mặt đỏ ửng, nghiêng người từ phía trên lưu loát nhảy xuống đất.

Hoắc Thiên Trạm vươn tay về phía nàng, nàng rộng rãi đưa tay tới, nhờ lực của hần nhảy vào trong phòng.

”Nhìn xem nàng giống cái gì.” Hần thấy hơi giận, ”Còn học trèo tường nhảy cửa, nàng nói xem rốt cuộc nàng học được những thứ này ở đâu?”

Nàng không lên tiếng, học được từ đâu? Dù sao cũng không phải là học được từ Lam Ánh Nhi.

”Hôm khác nàng hỏi chẳng lẽ ta sẽ keo kiệt không nói chắc? Cần gì hơn nửa đêm đi làm chuyện nguy hiểm thế này?” Hoắc Thiên Trạm không thể hiểu tại sao nàng lại phải cố gắng như vậy, lòng hiếu kỳ của cô gái này từ lúc nào đã trở nên mạnh như vậy? ”Dẫu sao nàng cũng là người đang bị giam trong lãnh cung, chuyện này nếu để người khác thấy không chừng lại xảy ra rắc rối nữa.”

”Haizz, người khác không thấy được!” Không chịu nổi hần lải nhải, Vệ Lai nghiêng người ngồi trên bàn, tiện tay cầm lấy bình trà định châm trà uống..., nhưng tìm tới tìm lui cũng không có cái chén rồng nào.

148. Chương 148 : Đùng Hợp Mưu Cùng Thái Tử Kia

Hoắc Thiên Trạm nhìn nàng như vậy không khỏi trợn mắt, sau đó tiện tay cầm lấy một chén sứ men xanh mà mình vừa mới châm trà đưa tới trước mặt nàng:

”Chỉ mới rót trà thôi, ta vẫn chưa dùng.”

”Ồ!” Nàng nhận lấy thử nhiệt độ chút, còn chưa nguội, hơi ngửa cổ lên rồi uống.”Cảm ơn!”

”Hừ!” Hắc hừ nhẹ, trong lòng lại vui vẻ không nói nên lời.

”Người biết ta ở trên nóc phòng à?” Nàng khó chịu với chuyện này, ”Xem ra chờ vết thương hoàn toàn khỏi hẳn ta phải chăm chỉ luyện tập thôi, không thể dễ như vậy được. Bò vào phòng cũng bị người nghe thấy, bôi nhọ danh tiếng của lão tử!”

”Nàng mà có danh tiếng gì chứ?” Thật sự là không chịu nổi bộ dạng này của nàng, Hoắc Thiên Trạm tiến lên mở hai tay ra, trực tiếp nhấc cả người nàng từ trên bàn nhét vào ghế.” Cô nương tốt biến thành bộ dạng của kẻ côn đồ, sau này nàng có muốn gả ra ngoài nữa không đấy!”

Nàng không muốn dây dưa vấn đề này, nghiêm mặt lại rất nghiêm túc nói với Hoắc Thiên Trạm:

”Đừng thực hiện giao dịch này với thái tử Liêu Hân, coi như.Coi như ta cầu xin người.”

”Hả?” Hoắc Thiên Trạm đột nhiên không phản ứng kịp, ”Nàng nói gì?”

”Ta nói với người về chủ ý vừa rồi của thái tử Liêu Hân, người có thể không đồng ý được không?” Nàng cũng biết thỉnh cầu này của mình thật sự là hơi quá đáng, đừng nói nữ tử cổ đại không liên quan đến chính trị, coi như là ở thế kỷ 21, người nhà chính khách quan viên nếu không tham gia chính trị, cũng không thể hỏi quá nhiều đến chuyện quốc sự.

Nhưng nàng không nói không được, người thái tử muốn hại là Quý Mặc Trần, nàng cũng không thể cứ như vậy mà trở mặt nhìn Hoắc Thiên Trạm đi theo người nọ cùng hại hẳn.

Vệ Lai đột nhiên nghĩ, nếu như chuyện nhất định phải diễn biến thành như vậy, vậy cũng không bằng để Quý Mặc Trần làm Hoàng Đế Liêu Hân.

Về phần thái tử đó, nàng không ngại tự tay giải quyết hẳn thay Quý Mặc Trần.

”Lý do!” Hoắc Thiên Trạm rất bình tĩnh, chỉ nhìn thẳng vào nàng, chờ đợi câu giải thích của Vệ Lai.

Vệ Lai im lặng há miệng, nhưng vẫn chưa nói ra nguyên nhân vì sao.

Hoắc Thiên Trạm lắc đầu, ”Ánh Nhi, ngay cả lý do nàng cũng không chịu nói đã yêu cầu như vậy. Nàng có biết, chuyện này về tình về lý đều không hợp lý hay không.”

149. Chương 149 : Nhân Tính Đạo Nghĩa

Vệ Lai chớp mắt mấy cái, nàng đương nhiên biết chuyện này nói không thông, nhưng phải giải thích thế nào đây? Cũng không thể nói cho hẳn biết, đệ đệ mà thái tử đó muốn hại là người nàng coi trọng, chuẩn bị một ngày nào đó cho vào nội cung của mình. Khụ! Điều này hình như có chút xa vời.

”Ánh Nhi!” Thấy nàng không nói gì, Hoắc Thiên Trạm lại nói: ”Chuyện này tuy nói là một âm mưu, ta và thái tử Liêu Hân ngầm giao dịch, nhưng nói tóm lại vẫn là quốc sự chiếm hơn một nửa. Hẳn đưa ra điều kiện có lợi cho Thiên Sở, ta là vì đất nước của ta, không có lý do gì không làm khoản giao dịch này. Nàng biết, ta ngoài việc là Hoắc Thiên Trạm, hiện giờ ta còn là Hoàng Đế Thiên Sở!”

”Người không nhắc, ta cũng nhớ.” Mặt Vệ Lai cũng trầm xuống, ”Nhưng Hoắc Thiên Trạm này, ta cũng nhớ một đêm kia người nói với ta, đệ đệ của thái tử Liêu Hân là một người ôn nhã cỡ nào, hẳn vô tâm với quyền thế, với ngôi vị Hoàng Đế. Người thậm chí còn nói để hẳn làm Hoàng Đế còn khó hơn để hẳn làm đạo sĩ. Một người như vậy, sao Hoắc Thiên Trạm người xuống tay được?”

Hắn có chút sững sờ, vạn không ngờ Vệ Lai cuối cùng lại lấy người kia ra để nói chuyện. Nàng nửa đêm canh ba chạy đến thám thính tin tức, rồi nói với hắn một yêu cầu kỳ quái như thế, kết quả là. Là suy nghĩ cho người kia sao?

"Các người biết nhau?" Đây là trực giác của hắn, trong mắt của Vệ Lai khi nàng nhắc đến "đệ đệ của thái tử", Hoắc Thiên Trạh dường như bắt được một tia gì đó rất kỳ diệu. Loại cảm giác này nghẹn trong lồng ngực hắn, ngọt ngào không hề hấp nổi.

"Không biết." Nàng không hề nghĩ ngợi, lên tiếng phủ nhận.

"Vậy tại sao nói chuyện này?"

"Nhân tính đạo nghĩa!" Vệ Lai trả lời hiên ngang lắm liệt, "Không phải ngươi cảm thấy thái tử Liêu Hán rất xấu xa sao?" Nhận ra được sự cảnh giác của Hoắc Thiên Trạh, Vệ Lai bắt đầu cố gắng dẫn dắt đề tài và không khí sáng một hướng khác."Loại người có thể dùng loại thủ đoạn này ám hại đệ đệ ruột của mình, ngươi có thể tin được hắn sao?" Nàng nhún nhún vai, "Hoắc Thiên Trạh, ta đều nghe được! Ngươi nói muốn đưa một thành biên giới cho Liêu Hán, sau đó chờ sau khi thái tử lên ngôi thì trả lại. Nhưng nhân phẩm của loại người như vậy có bảo đảm được không? Lời hắn nói có thể tin được sao?"

150. Chương 150 : Ta Đi Đoạt Lại Thành Cho Ngươi

Hoắc Thiên Trạh thừa nhận lời Vệ Lai nói là có lý, nghi ngờ kia cũng tạm thời gác sang bên. Ngẫm nghĩ, sau đó nói:

"Chuyện đó không phải ta không nghĩ tới, cho nên ban đầu thái tử Liêu Hán muốn chia hai tòa thành thì ta không đồng ý. Nếu như chỉ là một tòa thành, coi như đến lúc đó hắn không trả, dù sao cũng tốt hơn bị giữ tại trong tay người Tuất Nô."

"Ngươi cảm thấy lấy về một tòa và không có tòa nào, cái nào hơn?" Vệ Lai nhìn về phía hắn, lại nói: "Nhưng Hoắc Thiên Trạh ngươi có nghĩ tới, bây giờ Liêu Hán vẫn do Hoàng Đế cầm quyền, thái tử muốn ngôi lên ngôi vị Hoàng Đế còn phải chờ một ngày nào đó cha hắn tắt thở đã. Đó là chuyện bao lâu sau này? Ngộ nhờ người ta sống lâu thì sao? Còn nữa..., một Vương gia chết trận sa trường, còn hiển thân vì đánh giặc giúp Lâm quốc, ngươi cho rằng Hoàng Đế Liêu Hán sẽ không có ý gì với Thiên Sở sao?"

Lông mày Hoắc Thiên Trạh hơi nhíu chặt, hắn biết Vệ Lai nói đúng.

Lời của nàng còn chưa dừng: "Hoắc Thiên Trạh ngươi nghĩ lại đi, khoản giao dịch này ngươi nói xem kết quả là có lợi hay có hại? Ngươi thực hiện âm mưu này, nếu như cuối cùng không có thu được kết quả như mong muốn thì sao, có đáng không?"

"Cho dù là Liêu Hán không xuất binh, hai thành kia Thiên Sở muốn cũng đoạt lại được!" Hoắc Thiên Trạh nhìn nàng, "Ta đã sớm nói Triệu tướng quân nếm mùi thất bại, hiện giờ có người đưa tới cửa nguyện ý đánh giúp, hơn nữa ít nhất lấy lại được một thành, thật lòng mà nói cuộc mua bán này không lỗ!" Hắn lại nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Ánh Nhi nàng nói cũng có lý, nếu như nhị hoàng tử chết, Hoàng Đế Liêu Hán chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng tức giận của hắn không tới được Thiên Sở, nếu đồng ý đưa binh, hắn nên nghĩ đến sống chết tồn vong cũng không phải do bản thân mình. Nếu quả thật là lo lắng cho con trai mình gặp chuyện không may, Hoàng đế Liêu Hán đương nhiên sẽ chọn lương tướng khác. Đến lúc đó thái tử ăn ngậm bồ hòn, nói cũng không nói ra được!"

"Nhưng thái tử nói hắn sẽ ngằm ngáng chân nha!" Vệ Lai đưa người tiến gần lên phía trước, "Hắn là thái tử một nước, quyền khuynh triều dã, muốn thực hiện một chuyện như vậy, không khó lắm đâu! Hoắc Thiên Trạh!" Vệ Lai đứng lên, thu lại cái vẻ du côn cà lơ phất phơ, nghiêm túc, vẻ mặt rất trịnh trọng nói với hắn: "Hoắc Thiên Trạh! Ta với ngươi làm một cuộc giao dịch đi! Từ chối đề nghị của thái tử, cho ta người và ngựa, hai tòa thành bị mất của Thiên Sở, ta đoạt lại cho ngươi!"

151. Chương 151 : Không Cần Thành Trì Chỉ Muốn Nàng

Hoắc Thiên Trạh kinh ngạc đứng nhìn nữ tử trước mắt, ngày trước chỉ cảm thấy nàng lập tức từ nhu nhược trở nên kiên cường. Nhưng trong chớp nhoáng này, trong mắt Vệ Lai thoáng hiện lên một sự kiên cường mạnh mẽ không hề che giấu.

Nàng đứng nghiêm, một sự anh khí trực diện xông đến, dường như làm hấn cảm thấy nữ tử này thật sự có bản lĩnh rong ruổi nơi sa trường.

Nhưng hấn vẫn lắc đầu, thần sắc hơi mệt mỏi lại rất kiên quyết.

"Không được!" Hấn nói, "Không được! Ta không cần hai tòa thành đấy, cũng không thể để nàng đi mạo hiểm như vậy."

"Hoắc Thiên Trạm có phải người không tin ta đúng không? Ta có thể. . . ."

"Đừng nói nữa!" Hấn cầm tay nàng, "Lam Ánh Nhi, ta mặc kệ nàng có bản lĩnh gì, nhưng chuyện hành quân đánh giặc, nước Thiên Sở của Hoắc Thiên Trạm ta dù thiếu người đi chẳng nữa, cũng không thể đưa một nữ nhân lên tiền tuyến." Dứt lời, không nghe nàng nhiều lời, kéo tay nàng dẫn người đi, "Ta đưa nàng về ngủ."

Khi cửa mở ra, thị vệ và cung nữ thái giám canh giữ ở bên ngoài giật nảy mình.

Không phải bởi vì cửa phòng đột nhiên mở ra, mà vì là Vệ Lai lại đi theo Hoàng Đế cùng đi ra ngoài.

Một đội thị vệ đúng lúc đang tuần tra đến trước cửa sừng sốt, ngay sau đó đổ mặt cúi đầu.

Nữ nhân này đi vào lúc nào vậy?

Trong lòng mọi người đều vẽ ra một dấu chấm hỏi, dĩ nhiên cũng đều có một nỗi lo lắng giống nhau, đó chính là sợ Hoàng Đế giáng tội bọn họ thất trách.

Nhưng, Hoắc Thiên Trạm đã sớm không có tâm tư gì mà quan tâm những việc không quan trọng đó. Hiện giờ ý nghĩ duy nhất của hấn chính là nhanh chóng đưa nữ nhân này đi ngủ, sau đó mình ngồi yên tĩnh mà suy nghĩ xem có phải thật sự mình đã thiếu suy xét như nàng nói hay không.

Khi người ta đang không muốn tiếp nhận một sự thật, luôn cố ý chọn trốn tránh và xem nhẹ.

Giống như Hoắc Thiên Trạm hiện giờ ép mình không được nghĩ đến biểu hiện kiên cường bất chấp vừa rồi của Vệ Lai nữa, mặc dù chuyện Lam Ánh Nhi thay đổi hấn đã tiếp nhận hơn phân nửa rồi, nhưng từ tận lòng mà nói, hấn vẫn hi vọng có một ngày nàng có thể biến trở về thành người đã từng quen thuộc kia.

Cuối cùng dắt người trở lại lãnh cung, trên đường Vệ Lai không nói lời nào, cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này mới lại mở miệng lần nữa, nói:

"Hoắc Thiên Trạm, người nên suy nghĩ kỹ lại đi."

152. Chương 152 : Quan Tâm Sẽ Bị Loạn

"Không cần nghĩ!" Hấn nói lạnh lùng cự tuyệt, "Ta có thể đồng ý với nàng bất cứ chuyện gì, thậm chí đồng ý với nàng sau khi dưỡng thương khỏi hấn cho nàng tự do. Nhưng ta không thể đẩy nàng ra chiến trường! Ánh Nhi nàng phải nhớ, dù như thế nào, ta luôn hi vọng nàng sống!"

"Cho dù đi đánh giặc, ta cũng sẽ không chết!" Vệ Lai nói chắc nịch, "Người vẫn không tin ta, bây giờ ta không giống Lam Ánh Nhi trước kia. Hoắc Thiên Trạm người phải biết, ta có thể ra chiến trường, công hạ được thành trì! Ta có thể cam đoan với người!"

"Nàng để ta giữ lại ít ảo tưởng không được sao?" Đã không có sức tức giận với nàng, vẻ mặt Hoắc Thiên Trạm trầm muộn chuyển thành bất đắc dĩ cười khổ."Ta mặc kệ cơ thể nàng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất gì, từ đầu đến cuối nàng vẫn là Ánh Nhi của ta. Chỉ cần nàng là chính nàng, ta sẽ không mạo hiểm mất nàng. Mặc dù nàng luôn muốn rời khỏi ta, nhưng ít nhất nàng còn sống. Ta vẫn nói câu đó, ít nhất nàng còn sống. . . ."

Suốt đêm, Vệ Lai không tài nào ngủ nổi.

Nàng không chắc có thể ngăn cản thành công cuộc giao dịch này giữa Hoắc Thiên Trạm và thái tử Liêu Hán hay không, việc này liên quan đến quốc sự, không phải một cô gái như nàng có thể tham gia vào.

Hoắc Thiên Trạm dù yêu Lam Ánh Nhi, nhưng vẫn là một Hoàng Đế, hắn không thể ngu ngốc đến mức nghe sự điều khiển của một nữ nhân.

Huống chi nàng đột nhiên làm như vậy, người thông minh chỉ cần chịu để ý suy nghĩ, tự nhiên sẽ phát hiện ra chỗ không hợp lý.

Dù nàng là Vệ Lai hay Lam Ánh Nhu, đều không có lý do gì quan tâm đến việc này. Phân tích của nàng có lẽ không sai, nhưng Hoắc Thiên Trạm không phải là kẻ ngốc, động cơ không thuần khiết này của nàng này không biết có thể lừa hắn bao lâu.

Không phải hắn vừa mở miệng là đã hỏi nàng có quen biết đệ đệ của thái tử hay không sao?

Một người khôn khéo cẩn thận như vậy, khi hắn cẩn thận suy nghĩ sẽ luôn phát hiện ra được gì đó.

Ngay cả bản thân Vệ Lai cũng biết, màn diễn trò vừa rồi thật sự không tốt.

Có thể là quan tâm sẽ bị loạn, cho nên khi nàng mở miệng muốn Hoắc Thiên Trạm đừng quan tâm đến cuộc trao đổi kia là đã dùng giọng nói cầu xin.

153. Chương 153 : Tính Toán

"Làm thế nào đây?" Không khỏi nỉ non ra tiếng, "Không thể để Quý Mạc Trần gặp chuyện bất trắc được, không thể để hắn lại mang binh đánh giặc."

Nhưng chuyện nước Liêu Hán nàng càng không thể nhúng tay vào, cho nên muốn giải quyết chuyện này, cũng chỉ có thể bắt đầu từ Hoắc Thiên Trạm.

Đột nhiên có ánh sáng hung ác tràn ra từ khóe mắt, Vệ Lai chỉ cảm thấy mình đã rất lâu chưa từng có ý định này, không khỏi nheo cặp mắt lại, một bên khóe môi cũng nhếch lên theo.

Nếu như không khuyên được Hoắc Thiên Trạm, vậy thì ra tay từ thái tử kia đi!

Theo bản năng một tay siết lại, nếu muốn giết một người, thật sự có rất nhiều cách.

Nàng chỉ cần giải quyết thái tử Liêu Hán trước khi về nước, vậy Quý Mạc Trần có thể tránh được tai họa này, thuận lợi ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế.

Mặc dù nàng rất không muốn rất không muốn để một người thanh nhã như vậy ngồi lên ngôi vị Cửu Ngũ, nhưng cho đến lúc này nàng mới có thể hiểu câu Hoắc Thiên Trạm nói — chỉ cần nàng còn sống.

Đúng vậy! Nếu như phải dùng tính mạng để trao đổi, vậy nàng cũng muốn Quý Mạc Trần sống.

Chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng, còn tốt hơn xa cách âm dương nhiều.

Nhưng đây chỉ là hạ sách, Vệ Lai hiểu, nếu như xảy ra chuyện khi thái tử Liêu Hán xuất hiện ở Thiên Sở, Thiên Sở chắc chắn không thoát khỏi liên quan. Cho dù là người nọ đã rời khỏi hoàng cung rất xa, nhưng chung quy vẫn là trên đất Thiên Sở. Muốn để nàng đuổi đến tận biên giới Liêu Hán mới ra tay, bản thân Vệ Lai cũng không thể nào bảo đảm sẽ có cơ hội.

Lại nói, nàng muốn xuất cung làm việc cũng khó. Thậm chí ngay cả ra khỏi tòa lãnh cung này cũng phải lên làm vào ban đêm.

Ám sát thái tử một nước không phải chuyện đơn giản, tuy nàng có thể nắm chắc giết chết được hắn, lại không chắc chắn có thể thoát ra khỏi nhà giam này.

Cứ liên tục nghĩ đi nghĩ lại như vậy, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tuy rằng đến cổ đại nàng vẫn luôn bồn ba, nhưng còn tốt hơn mưa bom bão đạn âm mưu dương mưu ở kiếp trước.

Nàng không cần lo lắng một ngày nào đó thân phận bị bại lộ, cũng không cần lo lắng khi đang ngủ đầu lại đột nhiên bị người cầm súng bắn nổ.

Cho nên mỗi một đêm ở nơi này cũng coi như được ngủ say.

154. Chương 154 : Dò Đường

Hôm sau tỉnh lại, Vệ Lai nhàn nhã đi dạo trong lãnh cung.

Lúc ban ngày nàng sẽ không ra khỏi cửa viện này, dù sao trong cung có quá nhiều cặp mắt đang chăm chú nhìn, dù nàng không thêm để ý, nhưng cũng không muốn làm khó Hoắc Thiên Trạm.

Trải qua thời gian tiếp xúc dài như vậy, tuy nàng vẫn không thể đáp lại tình cảm của Hoàng Đế si tình đó, nhưng ít ra cũng không ghét, ít nhất biết hắn là người tốt.

Vệ Lai không muốn người tốt gặp phiền phức, lại càng không muốn tìm phiền phức ình. Không muốn ra thì không ra, ban ngày nàng ngoan ngoãn làm phi tử bị vứt bỏ ở lãnh cung, nhưng đến buổi tối, rất nhiều việc muốn làm và phải làm.

Ví như tối nay, nàng quyết định đi thăm tắm cung thái tử ngủ lại. Một đêm có thể muốn nằm nữ nhân thị tắm, có thể nghĩ ra chủ ý hãm hại đệ đệ của mình như vậy, rốt cuộc là kiểu người gì đây?

Buổi trưa, Hoắc Thiên Trạm tới một chuyến, thật ra cũng không ngồi bao lâu, chỉ nói là tới thăm nàng.

Vệ Lai nhận ra, trong lòng hắn tám phần là muốn nhìn mình nhiều thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu, có lẽ có một ngày sẽ không thấy được nữa.

Kiểu lo được lo mất này nàng cũng đã từng trải qua, là khi còn ở tại thế giới kia, cảm thấy qua được một ngày là một ngày, có lẽ sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.

Sau khi Hoắc Thiên Trạm đi, Tần đại ca từ bên ngoài đi vào, nhanh chóng nhét một tờ giấy vào tay Vệ Lai, sau đó nói:

”Vị trí tắm cung thái tử, ta đã vẽ khá rõ ràng, muội hãy nhớ kỹ!”

Vệ Lai gật đầu, đang chuẩn bị nói không có việc gì để hắn ra ngoài. Nhưng vừa ngẩng đầu, lại đối diện với mắt nghi ngờ của Tần đại ca, không khỏi ngẩn người. Biết hắn nhất định có lời muốn nói, cũng không đuổi ra.

”Ánh Nhi muội thay đổi rồi.” Cuối cùng chỉ để lại một câu như thế. Tần đại ca vừa nói vừa lắc đầu, ”Người thật sự hoàn toàn không giống trước kia, hoàn toàn là hai người khác nhau. Ánh Nhi!” Tần đại ca tiến lên một bước, chỉ vào thứ nàng đang cầm trong tay, nói tiếp: ”Mấy ngày nay muội năm lần bảy lượt sai ta đi chú ý động tĩnh của thái tử Liêu Hán, cũng sai ta đi nhớ đường đến tắm cung của hắn. Ánh Nhi rốt cuộc muội muốn làm gì?”

155. Chương 155 : Trưởng Thành (1)

Vệ Lai nhìn hắn, sự lo lắng hoàn toàn thật tâm thể hiện trên gương mặt người thanh niên này, nhưng giọng nói đã biến dị lúc nói chuyện lại khiến lòng Vệ Lai chua xót từng cơn.

Không trả lời câu hỏi của hắn, Vệ Lai đột nhiên mở miệng hỏi ngược lại:

”Tần đại ca, chúng ta ngày trước. . . .Ừ, ý ta nói là khi còn bé có phải chúng ta rất thân không?”

Nàng vừa thốt ra câu đấy, nam nhân vốn đứng trước mặt chất vấn nàng trong nháy mắt sững sốt, giống như hóa đá. Cửa ký ức lập tức mở ra, ký ức đã chôn sâu từ ngày tịnh thân lập tức lại dâng lên.

Năm ấy Lam Ánh Nhi ra đời, hắn năm tuổi.

Mẫu thân của hắn đi theo một bà mẹ tốt nhất trong tộc học nghề, đêm kia đúng lúc bà mẹ bệnh nặng, chuyện đỡ đẻ Ánh Nhi liền do mẫu thân hắn làm thay.

Tần đại ca lúc ấy đi theo, đang ở phòng ngoài trông chừng cùng Lão Tộc Trưởng.

Trong nháy mắt tiếng khóc trong phòng vang lên thì hắn đã cảm thấy đó là âm thanh cảm động nhất trên thế giới.

Năm ấy Ánh Nhi năm tuổi, hấn mười tuổi.

Ánh Nhi không biết bơi lại nhao nhao đòi muốn chơi trong hồ sen chìm vào trong nước, hấn liều mạng mạng nhỏ đi cứu, cuối cùng cứu được nàng lên, mình thì bị bệnh sáu ngày.

Năm ấy Ánh Nhi mười tuổi, hấn mười lăm tuổi.

Phu nhân Tộc Trưởng qua đời khiến Ánh Nhi bị đả kích thật lớn, nàng liên tục ba ngày không ăn không uống cũng không nói chuyện, tất cả mọi người không có cách nào bắt ép nàng được. Mắt thấy một sinh mệnh nhỏ sẽ dần dần khô héo, là hấn kiên trì ngồi trước mặt nàng, không ngừng gọi Ánh Nhi Ánh Nhi, không ngừng nói với nàng người bệnh nặng qua đời sẽ đi hưởng phúc, từ nay về sau không còn đau khổ nữa.

Năm ấy Ánh Nhi mười ba tuổi, hấn mười tám tuổi.

Trẻ con trong tộc đính hôn sớm, thậm chí có bé gái mới tám tuổi cũng đã được cha mẹ làm chủ định nhà chồng xong xuôi.

Hấn để mẫu thân chuẩn bị lễ hỏi phong phú, lấy dũng khí hai tháng cuối cùng quyết định chọn ngày tốt đến nhà Tộc Trưởng cầu hôn.

Nhưng ngày đó, người trong hoàng cung đến.

Bởi vì người tới thân phận cực kỳ tôn quý, những người không có nhiệm vụ trong thôn tất cả đều phải trạm đi.

Hấn tránh trong nhà mấy ngày, cuối cùng nghi thức tế thần kết thúc, lại phát hiện bên cạnh Ánh Nhi đã có hai thanh niên ưu tú tốt đỉnh.

Bọn họ nói, một người trong đó là Hoàng Đế.

156. Chương 156 : Trưởng Thành 2

Hấn nhìn thấy hạnh phúc và khát khao trên gương mặt Ánh Nhi khi nhìn người kia, sau khi về đến nhà liền bảo mẫu thân cất hết tất cả lễ hỏi, chuyện cầu hôn cũng dẹp luôn.

Cuối cùng một năm đó, Ánh Nhi 16 tuổi, có thể hứa gả lập gia đình.

Lão Tộc Trưởng nghĩ hai người họ là thanh mai trúc mã, cố ý thúc đẩy hôn sự này.

Nhưng đột nhiên có một ngày, không thấy Ánh Nhi nữa.

Khi hấn bị Lão Tộc Trưởng triệu đến mới biết, Hoàng Thượng trong cung mấy lần hạ chỉ muốn Ánh Nhi vào cung, đều bị Tộc Trưởng lén giấu nhem đi.

Ông không muốn Ánh Nhi vào hoàng cung, ông nói nơi đó không phải là nơi tốt, một nữ nhân nên chỉ có một chỗ dựa duy nhất mà thôi, đó mới thực sự là hạnh phúc.

Vì vậy hấn làm việc nghĩa không chùn bước đuổi theo, tiếp tục đứng bên cạnh nàng chăm sóc nàng, nhìn nàng, lúc cần thiết bảo vệ nàng.

Nhưng hôm nay nàng lại hỏi có phải bọn họ từng rất thân không Nữ nhân này thật sự đã quên hết tất cả mọi chuyện rồi sao?

"Tần đại ca!" Thấy người trước mặt im lặng rất lâu, Vệ Lai lại khẽ gọi một tiếng. Nàng thấy được trong mắt hấn vẻ hồi tưởng, muốn cảm nhận nhưng làm thế nào cũng không hiểu được.

"Thôi đi." Tần đại ca cười khổ, "Ánh Nhi muội đừng hỏi nữa, quên rồi thì quên đi! Tóm lại dù thế nào, Tần đại ca cũng sẽ bảo vệ muội, muội không cần phải sợ."

"Việc gì ngươi phải khổ như vậy?" Nàng nhắc lại câu nói lần đầu tiên gặp, hôm nay lại không tìm được mà nhắc lại lần nữa, "Ngươi cũng biết một người đàn ông làm thái giám thì có nghĩa gì? Hy sinh lớn như thế, ngươi nhận được gì chứ?"

Tần đại ca chậm rãi lắc đầu, "Ánh Nhi, không phải mọi chuyện đều nhất định phải có đáp trả, cũng không phải tất cả mọi người đều cần đền ơn. Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ta chỉ biết ta không thể nhìn muội chịu khổ chịu uất ức. Lão Tộc Trưởng thương muội, ông nói muộikhông thể ở lại hoàng cung, không thể gả cho Hoàng Đế, vậy đó nhất định là đúng, ông sẽ không hại muội. Cho nên ta đến đây!"

Hắn nói thật đương nhiên, Vệ Lai chỉ cảm thấy tim lại bắt đầu đau từng cơn từng cơn.

Tựa như hôm ở Từ Đường nhỏ cách Ánh Tuyền Cung không xa, cảm giác phát ra từ bản thân Lam Ánh Nhi, thân thể phản ứng ảnh hưởng đến thần kinh của nàng, cũng khiến nàng đau theo.

157. Chương 157 : Dạ Hành

Theo bản năng lấy tay ôm ngực, cố gắng bình tĩnh lại.

Qua một hồi lâu, mới lên tiếng lần nữa, nói:

"Lam Ánh Nhi thật sự may mắn, có nhiều người thương nàng yêu nàng như vậy. Nếu Lam Ánh Nhi lúc trước có tâm trạng như bây giờ, ta nhất định sẽ chọn sống vui vẻ đến hết đời tại bộ tộc xinh đẹp đó."

"Muội bây giờ cũng có thể!" Khi Tần đại ca nói câu này thì rất bình tĩnh, người tịnh thân sớm đã không còn tương lai. Hắn chỉ trần thuật một sự thật, là tương lai của Lam Ánh Nhi, nhưng dường như lại không liên quan đến hắn."Ánh Nhi chỉ cần muộikhông gả cho Hoàng Đế, trở về Tộc Nhu Thiên. Nơi đó vĩnh viễn là nhà của muội, muộimuốn vui vẻ và hạnh phúc, nơi đó có tất cả."

"Ừ!" Vệ Lai gật đầu mạnh, "Sẽ có một ngày ta sẽ về, cuộc sống của Lam Ánh Nhi không thể bị người khác điều khiển, con đường của nàng luôn nên để chính mình tự đi." Lại giờ bản vẽ trong tay lên, nói với hắn:

"Ta đã nói chuyện với Hoắc Thiên Trạm, chờ vết thương trên người ta hoàn toàn khỏi hẳn sẽ thả ta đi. Người yên tâm, ta có thể khẳng định hẳn sẽ không nuốt lời. Nhưng trước khi đi, có một số việc cần xử lý, chuyện này liên quan đến một người đặc biệt quan trọng với ta. Tần đại ca, người nghĩ cách nói cho phụ thân ta biết, để lão nhân gia ông đừng lo lắng cho ta nữa, ta rất ổn!"

.

Đến đêm, Vệ Lai thay một trang phục đêm qua, mục đích lần này là tắm cung thái tử Liêu Hán ngủ lại.

Trước đó nàng đã sớm hỏi Xuân Hỉ, đêm nay Hoắc Thiên Trạm sẽ ngủ lại chỗ Hoàng hậu, lúc này nàng mới yên tâm xuất hành.

Lại nói, kể từ ngày nàng vào hậu cung, Hoắc Thiên Trạm không hề lật thẻ bài của phi tần khác. Nhưng cách năm ngày đều phải ngủ cùng với Hoàng hậu, đây là quy củ của Thiên Sở trước nay, hẳn không thể thay đổi.

Dọc theo đường đi khéo léo tránh thoát thị vệ tuần tra ban đêm, cuối cùng khi đặt chân vào cửa hông của tắm cung này thì đúng lúc có tiểu nha đầu xách đèn lồng giấy đi qua.

Phía sau bốn nha đầu còn có mấy tên thái giám to con, bọn thái giám hai người một tổ nâng một cái chiếu cuốn một người đang chuẩn bị từ cửa hông đi vào.

158. Chương 158 : Minh Nhìn Thấy Cái Gì Vậy

Vệ Lai cau chặt mày, núp ở sau một cây đại thụ nhìn lên, không hiểu họ đang làm gì.

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy một tiểu nha đầu mở miệng nói:

"Các người có chọn không? Thái tử chúng ta không phải nữ nhân nào cũng nhận, nếu tướng mạo không vào mắt thái tử, mấy người các người đều bị đánh!"

”Xem cô nương nói kia!” Thái giám đi đầu nói tiếp, ”Các vị từ Liêu Hán xa xôi đến, chúng ta sao có thể không tiếp đón chu đáo được. Hoàng Thượng nói rồi, phải thỏa mãn mọi yêu cầu của thái tử Liêu Hán, hơn nữa còn là thứ tốt nhất! Ngươi yên tâm, mỹ nữ này thân hình nhất đẳng, bảo đảm thái tử điện hạ sẽ thích!”

Vệ Lai âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ tại sao Quý Mặc Trần lại có một ca ca như vậy? Huynh đệ hai người một thanh dật thanh nhã một hoang dã vô độ, sự tương phản này cũng hơi lớn quá đấy.

Thừa dịp lúc đám người này vào cửa thủ vệ sơ sẩy không tra xét, Vệ Lai dễ dàng lên vào sân tẩm cung.

Sau đó đứng từ xa nhìn đám hạ nhân kia, cho đến khi bọn họ vào một gian chính điện, lúc này mới dừng chân lại, ánh mắt lại chuyển qua nóc phòng đại điện.

”Haizz!” Không khỏi than nhẹ trong lòng, nàng quả thật không muốn leo lên leo xuống. Sau khi sống lại không phải đã chuẩn bị tiêu dao cả đời sao, sao bây giờ còn đi làm trò gián điệp này?

Cam chịu số phận dựa vào một cây già leo lên nóc nhà, trong nháy mắt hai chân chạm vào mái ngói, nàng đột nhiên cảm thấy về sau mình nên học khinh công cổ đại trong truyền thuyết kia.

Trước kia cảm thấy đó là chuyện không thực tế, nhưng bây giờ thấy, hình như là thật sự có.

Về phần hôm đó nàng ngã ngựa bị trọng thương, Quý Mặc Trần tuyệt đối là đã thi triển khinh công bay tới bên cạnh nàng cứu nàng lên.

Ừ! Vệ Lai gật đầu! Khi được gặp lại Quý Mặc Trần phải quần lấy hần bắt hần truyền dạy công phu.

Tòa tẩm cung cho thái tử Liêu Hán tạm thời ngủ lại rất yên tĩnh, người hầu hạ không nhiều lắm, còn có hơn một nửa là đi theo từ Liêu Hán tới, không quen thuộc cung này, cho nên vừa đến đêm thì tất cả công việc của họ đều yên lặng hoặc đi ngủ, cũng không có quá nhiều người đi lại.

Vệ Lai đánh giá mò mẫm phương hướng tiếp theo, thấy gần ổn rồi thì dừng chân lại, rồi sau đó lại dùng cách giống đêm qua dốc ngược xuống.

Một phiến giấy trên cửa sổ bị nhẹ nhàng cuốn mở, chỉ liếc mắt một cái, Vệ Lai phản xạ có điều kiện rụt vội về nóc nhà.

”Mẹ nó!” Trong lòng thầm mắng, ”Đang làm cái gì vậy?”

159. Chương 159 : Quý Mặc Phù Rơi Lệ

Đối với chuyện lần đầu tiên nhìn thấy, Vệ Lai vốn đã chuẩn bị tâm lý rất lâu.

Nàng thậm chí đã nghĩ tới sẽ thấy một bộ Xuân Cung Đồ hoạt sắc sinh hương.

Vậy mà, không ngờ sự thật luôn ngoài dự đoán của mọi người, cho nên sau khi thu người lại một lần nữa, nàng an vị ở nóc nhà sống sót thật lâu, sau đó giơ tay lên vỗ trán — Chuyện gì đây?

Đúng vậy! Thật là có chuyện gì đây! Nàng lại thấy một nam nhân rơi lệ!

Vệ Lai ngửa đầu nhìn trời, vốn tưởng là kịch trình thám, lại không ngờ giữa đường đổi sang kịch Quỳnh Dao.

Thật vất vả mới bình tĩnh cảm xúc được, Vệ Lai lại một lần nữa điều chỉnh tốt cơ thể từ từ lộn xuống.

Lần này chuẩn bị tâm lý đầy đủ hơn, không bị trường hợp lạ lùng xấu hổ kia làm luống cuống nữa.

Nhưng nàng vẫn không hiểu, nếu đây là tẩm cung của thái tử Liêu Hán, như vậy vào giờ này người có tư cách ngồi yên tĩnh một mình trong phòng đương nhiên chính là chủ nhân. Nhưng hần khóc gì chứ? Không phải vừa nãy đã có vài cung nữ vào cho hần hưởng dụng sao? Tại sao không có trong phòng này?

Trong đầu Vệ Lai vạch ra rất nhiều dấu chấm hỏi, nàng có thể chắc chắn nam nhân đang tựa vào cánh cửa sổ lẳng lặng rơi lệ là thái tử Liêu Hán Quý Mặc Phù. Mặc dù nàng chưa từng gặp, nhưng một gương mặt có sáu bảy phần giống Quý Mặc Trần, vẫn đủ để chứng minh thân phận của hần.

Nàng vốn muốn đến nhìn xem thái tử Liêu Hán này rốt cuộc là người như thế nào, rốt cuộc hoang dã vô độ đến mức độ nào.

Càng nghĩ rằng sẽ phải ở chỗ này canh cả đêm, xem hắn có bàn bạc gì với hạ nhân của mình về chuyện tiêu diệt Quý Mạc Trần không.

Nhưng bây giờ xem ra, dù nàng có treo ngược ở đây cả đêm, sợ là cũng không thăm dò được tin tức gì. Nam tử kia yên lặng như một pho tượng, trừ thỉnh thoảng chớp mắt, đến ngay cả nước mắt cũng không thêm đưa tay lau đi.

Trong lòng Vệ Lai tò mò, cũng lẳng lẳng treo ngược trên nóc nhà nhìn hắn. Một canh giờ trôi qua, tất cả không thay đổi.

Cuối cùng nàng đã tin tưởng người kia và Quý Mạc Trần là anh em ruột, dù thái tử Liêu Hán này ngày thường như thế nào, nhưng ít ra trạng thái đang biểu hiện bây giờ hoàn toàn phù hợp với ghen ghét.

160. Chương 160 : Nữ Tử Thị Tẩm Đều Nguyên Vẹn

Ở hiện đại có nhân sĩ chuyên nghiệp đã từng nói, anh chị em ruột rất dễ tạo thành hai kiểu tính cách đặc thù rõ ràng hoàn toàn khác nhau. Nhưng dù chênh lệch lớn thế nào, luôn sẽ có một vài điểm giống nhau tồn tại giữa hai người. Có lẽ rất khó bị người khác phát hiện, nhưng lại không thể không thừa nhận sự tồn tại của nó.

Nàng nghĩ, điểm giống nhau của anh em Quý gia chính là lúc này!

Cuối cùng buông tha cho việc ngồi canh ở chỗ này, Vệ Lai lặng yên không một tiếng động chạy khỏi tòa cung viện.

Trên đường trở về lãnh cung, hai thị nữ mang đèn cung đình đi qua một con đường nhỏ. Vệ Lai thấp thoáng nghe được cuộc nói chuyện của hai người có nhắc tới thái tử Liêu Hán, vì vậy lặng lẽ đi theo, lại không nghe được một cuộc đối thoại thế này——

”Không phải hôm trước Đức Vân được đưa đi hầu hạ thái tử Liêu Hán sao? Tại sao lại làm hạ nhân rồi?”

”Hầu hạ cái gì!” Một cô nương khác cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, sau đó hơi có chút cười nhạo mà nói: ”Đức Vân ngày ngày nằm mơ cũng muốn đổi đời làm chủ tử, vừa nghe nói thái tử Liêu Hán muốn tìm nữ nhân thị tẩm, dùng bạc đúc lót để được vào. Nhưng sau đó người biết thế nào không?” Nàng hạ thấp giọng, ”Đức Vân sau khi trở lại lên nói với ta, thái tử không chạm vào mấy cô nương các nàng. Cũng không biết là không vừa mắt hay thái tử kia ‘không được’, tóm lại, mấy cô nương kia đi vào thế nào thì đi ra như thế, từ đầu đến chân vẫn còn nguyên vẹn.”

”Hả?” Nha đầu hỏi có hơi kinh hãi, ”Sao lại có chuyện như vậy? Vậy thái tử không muốn chạm vào nữ nhân, còn gọi đến làm gì? Bày cho đẹp mắt ư?”

”Ai biết được! Chỉ khổ mấy người từng vào tẩm cung thái tử. Đức Vân nói, đời này của nàng coi như xong, nàng nói không bị thái tử chạm vào, nhưng ai tin chứ? Đã vào thùng nhuộm, còn có thể trắng được sao? Về sau ai muốn cưới người như vậy? Một nàng còn luôn nghĩ một ngày nào đấy có thể được Hoàng Thượng coi trọng, sau đó bay lên làm Phụng Hoàng!”

Giọng nói chuyện xa dần, Vệ Lai không đi theo nữa.

Xoay người nhìn lại hướng vừa mới đi, vẫn còn có thể nhìn thấy tòa cung viện kia.

161. Chương 161 : Là Ai Tới

Bây giờ nàng không thể đoán được thái tử Liêu Hán đến tột cùng là loại người gì, tiếng nói đêm qua vẫn còn vang bên tai, ấn tượng đầu tiên hình tượng ác nhân muốn hại chết đệ đệ, nàng vốn hết sức không chịu nổi tưởng tượng này rồi.

Nhưng chuyện tối nay lại lặng lẽ đã kích tất cả, chỉ để lại mớ bòng bong cho nàng tự tìm đáp án.

Vệ Lai có xúc động muốn lập tức muốn quay người lại đi tìm thái tử kia chất vấn, nhưng nàng cũng hiểu, làm thế chẳng những không có ích gì, ngược lại sẽ thêm nhiều tai vạ hơn.

Không khỏi thở dài một tiếng, thật sự nhớ ngày ở tiểu trúc trong núi, chốn bồng lai tiên cảnh giống như dưới ngòi bút Đào Ông, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng. Không trở về được sao?

.

Giờ ngộ ngày hôm sau, nữ thái y chuyên trị thương cho nàng cuối cùng cũng tuyên bố vết thương sau này không cần dùng thuốc bôi ngoài da nữa, chỉ cần mỗi ngày uống thuốc là được.

Vệ Lai rất vui vẻ, ít nhất nàng lại tiến gần đến mục tiêu xuất cung thêm một bước.

Vui vẻ tiễn thái y, không bao lâu, Xuân Hỉ lại đưa một nha đầu vào, hành lễ với nàng, sau đó nói:

”Cô nương, người này là nha đầu thái y sai đưa thuốc cho người.”

Khi nàng nói chuyện, Vệ Lai đang khát nước, uống một ngụm trà vào miệng, chưa kịp nuốt xuống. Vừa nhìn thấy người nọ nàng liền “phụt” một phát phun hết nước trà ra ngoài.

”Cô nương!” Xuân Hỉ sợ hết hồn, vội vàng đi lên đám lưng thuận khí cho nàng.”Cô nương người không sao chứ?”

Vệ Lai vội vàng lắc đầu với nàng, vừa ho vừa nói: ”Không sao! Không sao! Khụ khụ ——”

”Có cần nô tỳ gọi thái y quay lại không?” Xuân Hỉ vẫn hơi lo lắng, ”Người mấy ngày nay nhất định là ngủ không ngon, nhìn sắc mặt người đã tái nhợt, nô tỳ thấy, hay là gọi thái y quay lại. Khí trời càng ngày càng lạnh, hay là bị lạnh rồi.”

”Yếu đuối đến vậy sao!” Vệ Lai cười khổ, khoát khoát tay với Xuân Hỉ: ”Canh ngọt hôm qua người làm hôm nay còn không? Lấy thêm cho ta một chén đi! Uống rất ngon.”

”Vâng!” Xuân Hỉ đáp ứng, ”Nô tỳ đi làm cho người!” Vừa nói lại vừa nhìn nha đầu mình dẫn vào, sau đó lại nói: ”Để nàng ấy đặt thuốc xuống, nô tỳ sẽ quay lại đưa người này ra ngoài!”

162. Chương 162 : Sơn Linh Sơn Linh, Lão Tử Rất Nhớ Người

”Không cần!” Vệ Lai lắc đầu, ”Đúng lúc ta muốn hỏi nàng một chút về sau vết thương của ta phải chú ý những gì. Người đi làm việc của người đi, lát nữa ta sai người khác đưa nàng ấy ra ngoài là được rồi.”

Xuân Hỉ gật đầu đáp ứng, sau đó khom người, lui ra ngoài.

Vệ Lai vội tiến lên hai bước tự mình đi đóng kỹ cửa phòng, vừa quay đầu lại nhìn về phía người đến, cũng mở rộng hai cánh tay, cả người nhảy đến chỗ nàng ấy.

Người tới khẽ run rẩy, sau một khắc liền bị Vệ Lai ôm chặt trong ngực.

”Sơn Linh Sơn Linh! Tại sao là người! Sao lại là người? Lão tử nhớ muốn chết, lão tử nhớ người muốn chết rồi!”

Sơn Linh bị nàng lải nhải sắp không thở nổi, tuy rằng nàng vẫn xưng hô ”Lão tử lão tử”, nhưng mắt tiểu nha đầu chợt ảm ướt, khịt mũi một cái, vẫn thật sự có chút chua xót.

”Sơn Linh sao người lại ở đây?” Vệ Lai không buông tay ra, giống như vừa buông lỏng tiểu nha đầu trước mặt này lập tức sẽ biến mất, sau đó sẽ không tìm thấy được. Nàng chưa bao giờ mong ngóng một người xuất hiện như vậy, tuy nói Sơn Linh không phải Quý Mặc Trần luôn ở trong lòng nàng, nhưng ít ra điều này khiến nàng cảm thấy giấc mơ thành tiên trước giờ là chân thật, là mong muốn có thể chạm vào.”Sơn Linh thật sự là người sao?” Đúng là có chút do dự không dám chắc chắn, nắm vai của nàng đẩy tiểu nha đầu tới trước mặt mình, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng đưa tay véo một cái mạnh lên mặt nàng.

"Này!" Tiểu Sơn Linh đau đến mức nhảy lên, mím chặt miệng chỉ vào Vệ Lai, tức giận nói: "Vẫn không đứng đắn như vậy! Vẫn không đứng đắn như vậy!"

Vệ Lai cười ha ha, không sai, là tiểu Sơn Linh của nàng, chỉ có nha đầu này mới có thể hung hãn cãi vả với nàng như vậy, thật là quá thân thiết!

"Lão tử nhớ người lắm, có biết không?" Cười nói kéo nàng ngồi lên ghế, "Sơn Linh người khỏe không? Ngày đó sau khi chạy đi không có ai đuổi theo người chứ? Chủ nhân nhà người đâu? Hẳn có khỏe không?"

Liên tục đặt câu hỏi, Sơn Linh bị hỏi cũng quên chuyện vừa rồi bị nàng nhéo mặt, chỉ biết ra sức gật đầu, "Tốt! Tốt! Chúng ta đều tốt! Ngày đó chạy trốn cũng tương đối thành công! Vệ cô nương người cứu mạng của ta, nói đúng ra, Sơn Linh nên dập đầu với người đấy!"

163. Chương 163 : Mấy Ngày Đó

Tiểu nha đầu nói vậy rồi đứng lên làm bộ như sắp quỳ xuống.

Vệ Lai sợ hết hồn, tuy nói nơi này hoàng cung, đã sớm quen nhìn ba quỳ chín lạy rồi.

Nhưng những người quỳ với nàng dù sao ngay từ đầu cũng đã lấy thân phận hạ nhân xuất hiện trước mặt nàng, nhưng Sơn Linh thì khác.

Với nàng mà nói, Sơn Linh là bằng hữu, thậm chí là tỷ muội.

Mặc dù nàng cũng là tiểu nha đầu của Quý Mạc Trần, mặc dù nàng ấy thường xuyên hay cãi vã đấu võ mồm với nàng, còn nói nàng chạy ra từ thanh lâu.

Nhưng vẫn khác!

Nàng còn nhớ rõ khi vết thương của mình còn nghiêm trọng, là tiểu Sơn Linh cả đêm trông bên giường nàng, bao nhiêu lần nàng thăm tỉnh lại, cũng phát hiện đầu tiểu nha đầu buồn ngủ gục xuống, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ chăm sóc nàng.

Sau hành tung của nàng bị phát hiện, mặc dù lúc ấy nàng nói Sơn Linh bán đứng mình, nhưng đó là để Đới Tiềm nhìn, mục đích muốn để hắn thả Sơn Linh chạy. Nàng biết Sơn Linh sẽ không hại nàng, nhưng lúc ấy nàng vẫn giữ lại một chút tâm tư, trông cậy vào Sơn Linh có thể tìm được Quý Mạc Trần, nghĩ cách đưa nàng ra khỏi hoàng cung này.

Nhưng chỉ chớp mắt đã qua lâu như vậy, tuy rằng nàng tâm tâm niệm niệm nhớ nhung những ngày đó, nhưng đối với chuyện Quý Mạc Trần có thể đến cứu nàng hay không, lại lựa chọn quên đi như tự lừa dối mình.

Trước đây nàng vốn không biết Quý Mạc Trần là ai, mà cũng không quan tâm hắn là ai. Muốn đưa một nữ nhân được trông giữ cẩn thận từ trong hoàng cung ra, gần như là chuyện không thể.

Cho nên nàng ngẫm lại, không còn ôm hi vọng quá lớn.

Nhưng bây giờ Quý Mạc Phù xuất hiện, ngay sau đó Sơn Linh lại đang ở trước mắt, vậy có phải ngày nàng và Quý Mạc Trần gặp lại không còn xa nữa không?

"Sơn Linh người mau đứng dậy đi!" Cố nén một chút ảm ướt nơi khóe mắt, một cánh tay nâng Sơn Linh lên, "Dập đầu cái gì, ở đâu ra những quy định kia. Người mau nói cho ta biết, sao người lại ở đây? Người đi cùng thái tử Liêu Hán sao?"

Tiểu nha đầu gật đầu, cũng không còn khăng khăng quỳ lạy nữa. Cảm giác làm những lễ giáo thế tục kia với người như Vệ Lai là một việc rất buồn cười, nàng thoải mái như một hiệp khách, ở chung với nàng, dù người ngọt ngào cũng có thể trở nên hoạt bát Ví dụ như Quý Mạc Trần.

164. Chương 164 : Chủ Nhân Các Người Thích Ta

"Đại tang hoàng hậu vừa xong, liên tục đuổi nhanh đuổi chậm, chỉ muốn gặp người sớm chút. Người bị bắt đến hoàng cung Thiên Sở, chủ nhân cũng gấp muốn chết. Nhưng lúc đó là đại tang Hoàng hậu của chúng ta, chủ nhân vì Hoàng hậu mà đau lòng, lại sốt ruột chuyện của người, những ngày đó không biết sao mà qua được."

Vệ Lai im lặng gật đầu, nàng nhớ trong thư Quý Mạc Trần để lại cho nàng viết gia mẫu bệnh tình nguy kịch, không ngờ rằng đúng là Hoàng hậu Liêu Hán vừa qua đời.

"Quý Mạc Trần. . . . Hắn khỏe không?" Cuối cùng đã có người đứng trước mặt nàng để nàng hỏi những lời này, trời mới biết nàng có muốn tìm người hỏi thăm Quý Mạc Trần có tốt không biết bao nhiêu, muốn nghe được tin tức có liên quan đến con người thanh nhã đó. Chỉ tiếc trong thâm cung viện, thứ nàng có thể nhìn được nghe được, ngoại trừ tường cung dày đặc, chính là ai oán của nữ nhân trong hậu cung.

"Không sao!" Sơn Linh lau lau khóe mắt, "Chủ nhân bận việc đại tang của Hoàng hậu nường nường, nhưng vẫn tìm cách hỏi thăm tin tức của người. Vệ cô nương, chủ nhân luôn nói hắn không tốt, không nên bỏ một mình người lại tiểu trúc giữa núi rừng, hắn luôn nói nếu như đêm đó dẫn người cùng đi, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này."

"Người đến ba ngày rồi!" Vệ Lai muốn giảm bớt không khí làm người ta đều muốn khóc này, cố ý giận nàng, "Người được đẩy tiểu Sơn Linh, đã đến ba ngày rồi mà đến bây giờ mới đến thăm lão tử! Muốn phản bội sao!"

Tay Sơn Linh kéo bàn tay Vệ Lai lại đang định nhéo mặt nàng một cái....

"Nói gì đó! Luôn không đứng đắn như vậy, thật không biết vì sao chủ nhân lại thích người. . . ."

"Chủ nhân các người thích ta?" Vệ Lai đột nhiên cao giọng, ngay sau đó lập tức che miệng mình, rồi ngoái đầu nhìn ra ngoài. Đợi chắc chắn không có ai chú ý âm thanh trong phòng mới lại không che giấu được hưng phấn nói: "Có phải chủ nhân nhà người nói với người không? Hắn nói hắn thích ta? Oa khả khả! Đây có coi là thổ lộ với ta không?"

Sơn Linh cũng hết nói nổi, vẻ mặt đưa đám nhìn Vệ Lai, sau đó nói:

"Ta thật sự cho rằng đã lâu không gặp như vậy, người ít nhiều gì cũng có thể có chút thay đổi. Nhưng sao người vẫn cứ như trước vậy? Có cô nương gia nào giống như người!"

165. Chương 165 : Tính Toán Của Quý Mạc Trần

"Được rồi được rồi!" Vệ Lai chọc nàng một cái, "Nói mau, vì sao đến bây giờ mới đến tìm ta!"

"Người cho rằng trong hoàng cung này ta có thể tùy tiện đi lung tung được sao!" Tiểu nha đầu uất ức, "Ta đây có thể nhanh chóng ra ngoài hỏi thăm được người ở đâu đã là không tệ rồi, nếu không phải hôm chạy trốn nghe được người kia gọi người là Lam cô nương, ta cũng đành bó tay. Để ta ở trong hoàng cung hỏi thăm Vệ Lai sao? Quý mới biết Vệ Lai là ai? Người nói xem, ngay cả tên người cũng không biết là thật hay giả, rốt cuộc lừa ta và chủ nhân bao nhiêu chuyện rồi!"

"Không lừa không lừa!" Vệ Lai giơ tay lên thề, "Ta tên là Vệ Lai, ta thật sự tên là Vệ Lai. Lam Ánh Nhi mới là tên giả!"

"Biết rồi!" Sơn Linh liếc nàng một cái, "Người nói cái gì thì chính là cái đấy, dù sao chủ nhân nói tin người, vậy ta cũng tin người. Chỉ là sao người giả mạo thân thể này!" Tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn trời, "Ông trời ơi, người lại có thể ở trong lãnh cung! Ban đầu lúc người kia bắt người đi, không phải cũng rất khách khí sao? Ta còn tưởng rằng Hoàng Đế Thiên Sở rất thích người, ít nhất vào cung cũng phải ăn tốt uống tốt, ai ngờ người không làm nổi nương nường, lại bị biếm lãnh cung."

"À." Vệ Lai cứng họng, "Chuyện này. Chuyện này rất lằng nhằng, là có nguyên nhân. Nhưng lãnh cung này cũng rất tốt! Người xem đồ ta ăn loại nào cũng không thiếu, cũng không bị người ta ngược đãi nha!"

"Dừng!" Sơn Linh bĩu môi, lại nói: "Nhưng cũng may mà hỏi được người ở lãnh cung, nếu người thành nường nường ân ân ái ái với Hoàng Đế các người, vậy ta sẽ không tới tìm người."

"Hả?" Vệ Lai nghiêng đầu nhìn nàng, "Sao lại thế?"

Tiểu nha đầu dừng một chút, không còn vẻ cười cợt, ngược lại trịnh trọng nói:

"Lúc sắp đến chủ nhân nói, nếu như người thật sự có tình cảm với hoàng cung Thiên Sở, sống cũng tốt, vậy thì ta đến thế nào thì trở về như thế, không được quấy rầy người. Nhưng nếu như sống không tốt, bất kể người có làm nường nường của hần hay không, ta cũng phải nghĩ cách ngấm đưa người ra khỏi hoàng cung Thiên Sở này."

166. Chương 166 : Xin Lựa Chọn

"Ta không phải nường nường của hần!" Vệ Lai có xúc động giải thích sự trong sạch của mình, "Ta và vị Hoàng Đế kia có thể nói là bằng hữu, nhưng ta tuyệt đối không phải là nường nường! Người không nghe vừa rồi nha hoàn của ta còn gọi ta là cô nường sao! Sơn Linh ta trong sạch, người phải tin ta! Ta cũng không phải là loại trốn từ thanh lâu ra, ta là con gái của tộc trưởng tộc Nhu Thiên, tên.Tên là Lam Ánh Nhi."

"Thấy chưa!" Sơn Linh lại tức giận, "Lam Ánh Nhi Lam Ánh Nhi, vừa rồi còn nói là tên giả, lúc này đã chịu thừa nhận rồi! Người nói rốt cuộc câu nào của người mới là thật đây!"

Vệ Lai tự biết đuối lý, lắc lắc cánh tay của nàng lấy lòng nói, "Được rồi Sơn Linh, đừng giận nữa! Lúc ấy không phải ta bị người đuổi giết sao! Người xem ta bị thương thành thế này, sao có thể nói ra tên họ thật? Nhưng cái tên Vệ Lai này cũng không phải là giả, Lam Ánh Nhi là từ trước, từ lúc biết người và Quý Mặc Trần, ta chính là Vệ Lai!"

Tiểu nha đầu vò đầu, lời này khiến nàng khó hiểu.

"Hần." Vệ Lai lại mở miệng lần nữa, nhưng có chút do dự. Dừng lại nghĩ một chút, mới nói tiếp: "Hần cho rằng ta đã gả cho Hoắc Thiên Trạm rồi sao? Nếu như vậy, ta và hần đành lỡ mất cả đời thôi."

Khi nói câu này, trên mặt nàng hiện lên vẻ ưu thương nặng nề. Sơn Linh nhìn thấy vậy, dù thế nào cũng không thể kết hợp người há miệng ngậm miệng là lão tử lão tử với cô gái trước mặt với nhau. Chỉ cảm thấy Vệ Lai hình như có rất nhiều tâm sự và bí mật, nàng bình thường phách lối chỉ vì che giấu ưu thương như ẩn như hiện, cố gắng kiên cường thôi.

"Không phải vừa nói rồi sao." Giọng Sơn Linh nhẹ nhàng, giống như đang an ủi, "Chủ nhân nói, nếu như người sống tốt, ta sẽ không quấy rầy người. Nếu như người sống không tốt, bất kể người gả hay không gả, cũng phải nghĩ cách đưa người ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Vệ cô nường, khi ta năm tuổi được chủ nhân cứu ra từ tay bọn buôn lậu, từ khi đó bắt đầu hầu hạ bên cạnh chủ nhân. Hần trước giờ chưa từng để ý ai như vậy, người thật sự là người đầu tiên. Cho nên hôm nay ta muốn hỏi người, bất kể người tên là Vệ Lai hay là Lam Ánh Nhi, xin hãy nói cho ta biết người có tình cảm với Hoàng Đế Thiên Sở không? Nói cho ta biết người có sống tốt hay không? Còn nữa, người muốn ở lại, hay muốn theo ta ra ngoài?"

167. Chương 167 : Nàng Gây Rối

Tiểu nha đầu hơi ngẩng đầu lên, thu hồi vẻ trẻ con và nghịch ngợm, rất trịnh trọng nhìn Vệ Lai, nói:

"Cho người một lựa chọn, cần Hoàng Đế Thiên Sở, hay cần chủ nhân nhà ta!"

"Ta cần chủ nhân nhà người!" Vệ Lai kiên định nói.

Chưa bao giờ nhìn thẳng vào tình cảm trong lòng mình như vậy, trước kia nàng không dám, cũng không thể.

Nhưng bây giờ có thể rồi, đây không phải là thế kỷ hai mươi mốt, nàng cũng không còn là gián điệp của cục Quốc An nữa.

Không có ai trói buộc nàng, nàng thuộc về mình, thuộc về mình hoàn toàn.

Cho dù bị đưa về Hoàng cung Thiên Sở, nhưng dù sao nàng cũng không phải Lam Ánh Nhi, muốn đi, dù Hoắc Thiên Trạch không thả, nàng vẫn sẽ đi.

"Tốt lắm!" Sơn Linh cầm tay nàng, "Ta nghĩ cách để ngươi xuất cung, đến lúc đó ngươi phải phối hợp."

"Ngươi hãy nghe ta nói trước!" Vệ Lai ổn định nàng, "Bên ta không vội, trong cung tạm thời không sao, cũng không còn bị người bức hôn. Giờ có một việc, ngươi phải nghĩ cách lập tức thông báo cho chủ nhân nhà ngươi."

Sơn Linh nhíu mày hỏi, "Sao vậy?"

"Chính là thái tử đi cùng ngươi, không làm ca ca tốt, lại muốn làm ác nhân hại chết đệ đệ ruột. . . ."

Nàng kéo Sơn Linh kể hết chuyện nghe được đêm đó, giữa chừng Xuân Hỉ trở lại, đặt điểm tâm xuống, lại bị Vệ Lai đuổi ra ngoài. Cuối cùng, rất nghiêm túc dặn dò Sơn Linh: "Nhất định phải nghĩ cách thông báo cho chủ tử ngươi biết, để hắn có sự chuẩn bị, bên này ta sẽ tận lực nghĩ cách lôi kéo Hoàng Đế Thiên Sở, để hắn không xen vào."

Thật vất vả mới kể xong, không đợi nàng lộ ra chút cảm khái nào, Sơn Linh đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó lại nhảy dựng lên, sau đó tức giận chỉ vào Vệ Lai rất có vẻ tức giận rên rỉ không thành thép nói:

"Ngươi ngươi ngươi —— Ngươi nói xem ngươi đã làm loạn mọi thứ đến mức nào rồi!" Tiểu nha đầu gấp đến độ sắp khóc, "Thật vất vả mới nghĩ được cách như vậy, ngươi lại phá rồi!"

Vệ Lai bối rối, ngây ngốc nhìn nàng chỉ vào mình cực kỳ tức giận hò hét, làm thế nào cũng không hiểu nổi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tổng kết qua những câu mình đã nói, không có chỗ nào sai! Nàng đều là vì nghĩ cho Quý Mặc Trần, cũng không có gây rối gì mà?

168. Chương 168 : Thái Tử Là Người Tốt

Mất thấy Sơn Linh tức đến thở dốc, Vệ Lai có chút không yên, trực giác nói cho nàng biết, nhất định mình đã phạm vào một sai lầm rất quan trọng.

Chợt cau mày, ánh mắt nhìn Sơn Linh nghi ngờ, một hồi lâu cuối cùng mới nói: "Các ngươi lừa ta làm chuyện gì?"

Sơn Linh dậm chân một cái, tức giận nói: "Cái gì gọi là lừa ngươi, vốn là do không gặp được ngươi thôi! Thái Tử Gia đến Thiên Sở giao dịch, đây vốn là vở kịch bọn họ bày ra. Lôi kéo Hoàng Đế Thiên Sở cùng diễn, thuận đường cứu ngươi ra ngoài!"

Vệ Lai càng nghe càng hồ đồ.

Sơn Linh than một tiếng, dứt khoát kéo nàng ngồi xuống, sau đó kiên nhẫn nói:

"Thái tử Liêu Hán chúng ta mặc dù bị người ngoài nói hành vi khoa trương, thậm chí nói hắn là hoang dâm lăng phí, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng cũng thường xuyên khiển trách hắn không đặt tâm tư vào đúng chỗ. Nhưng ngươi biết không, hắn không phải người như vậy, hắn tới bây giờ chưa từng xằng bậy với nữ nhân, cũng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý. Hắn cũng giống chủ nhân chúng ta, không thích ngôi vị Hoàng Đế đó, nhưng mà hắn sinh ra đã bị lập làm thái tử, chủ nhân có thể chọn trốn tránh, nhưng hắn không thể. Những gì ngươi nghe được đêm đó, cũng chỉ là kế sách Thái Tử Gia nghĩ ra vì giúp đệ đệ mình thoát khỏi Hoàng Gia. Hắn là người tốt, hắn sẽ không hại chết đệ đệ mình."

Vệ Lai nghe hiểu, chỉ là nước Liêu Hán trước sau vẫn cách nàng quá xa, trong ấn tượng thái tử vốn là một kẻ xảo trá, đột nhiên bị những câu này của Sơn Linh làm cho đảo lộn. Tuy nàng là người có tâm tư nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tiếp nhận được tất cả.

"Tin ta!" Sơn Linh đứng thẳng, "Mặc dù ta chỉ là tiểu nha hoàn, nhưng ta từ năm năm tuổi đã bắt đầu sống ở trong cung. Tình huynh đệ giữa chủ nhân và thái tử điện hạ ta đều tận mắt nhìn. Thái tử điện hạ đã nói, hắn không muốn làm Hoàng Đế, nhưng nếu đệ đệ cũng không muốn, vậy hắn nhất định sẽ hi sinh mình. Tính tình chủ nhân chúng ta người biết, bắt hắn đi tranh quyền đoạt thế, là chuyện không thể nào."

169. Chương 169 : Ta Là Quân Cờ Sao

: Ta là quân cờ sao

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sơn Linh tiếp tục nói: "Nhưng bởi vì thái tử giả vờ đã nhiều năm, Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương đã đi về cõi tiên thật sự đã thất vọng với hắn rồi, cho nên Hoàng hậu nương nương trước khi đi đã đem quyền binh mã nửa giang sơn giao vào tay chủ nhân. Cứ như vậy, chủ nhân rất bị động chống đỡ cục diện chính trị. Cho dù hắn có vạn lần không muốn, nhưng cũng không thể thoát khỏi thân phận hoàng tử của mình. Vệ cô nương, người cũng từng ở tiểu trúc trong núi, người nên hiểu, chủ nhân thích nhất cuộc sống như vậy, hắn ghét quyền thế, ghét thế tục phân tranh. Cho nên hắn muốn thoát khỏi hoàn toàn phạm vi cai quản của hoàng cung, nhưng bất đắc dĩ, không nghĩ ra cách tốt."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Cho nên các người nghĩ tới Thiên Sở, nghĩ Thiên Sở còn có hai tòa thành vẫn ở trong tay người khác. Lúc này mới dùng cách như vậy tạo ra một cái chết giả cho Quý Mặc Trần, để hắn từ nay về sau chỉ còn là một tấm bài vị xuất hiện trong thái miếu!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vệ Lai chậm rãi lắc đầu, ngược lại thở dài:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Lợi dụng Hoắc Thiên Trạm dường như không tốt lắm? Ta nói đến Hoàng Đế Thiên Sở. Các người lợi dụng hắn như vậy, có phải có chút không quang minh lỗi lạc không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sơn Linh cúi đầu, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Chủ tử nói rồi, nếu như Hoàng Đế Thiên Sở không quá xấu xa, đối với người cũng không tốt, biết người nhất định sẽ hỏi những câu này. Cho nên hắn bảo ta nói cho người biết, không nên cảm thấy đây là lợi dụng hay lừa gạt. Chưa nhắc đến chuyện của người, cuộc giao dịch này vốn không có bất cứ bất lợi nào với Thiên Sở. Hơn nữa chủ tử nói, hai tòa thành này Liêu Hán sẽ không lấy bất cứ tòa nào, tất cả giao trả cho Thiên Sở. Hắn chỉ muốn lợi dụng trận chiến này tạo ra tự do ỉnh. Mặc dù hắn biết thái tử bây giờ không quan tâm chính sự chỉ biết sống phóng túng ăn uống vui đùa ca múa, nhưng đến lúc bắt buộc phải đảm nhận, cũng sẽ tốt hơn hắn ngàn vạn lần. Cho nên binh quyền Liêu Hán giao cho thái tử, ngôi vị Hoàng Đế Liêu Hán cũng cho thái tử, hắn không oán không hối."

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Vậy ta?" Vệ Lai chỉ chỉ mình, "Ta là một quân cờ sao?"

170. Chương 170 : Dù Có Bắt Cóc, Cũng Phải Bắt Người Ra Ngoài

”Người không phải là quân cò!” Sơn Linh hơi tức giận, ”Đừng có nghĩ chủ nhân ta xấu xa như vậy, hắn chỉ muốn tự do, cũng muốn người hạnh phúc. Ta đã nói, chủ nhân nói rồi, nếu như người sống tốt, thì ta không được tới tìm người, nếu sống không tốt, thì nhất định phải nghĩ mọi cách để người đi theo ta và thái tử ra khỏi hoàng cung Thiên Sở.”

Vệ Lai gật đầu một cái, vội vàng giải thích:

”Ta hiểu, không trách hắn, chỉ là đột nhiên chưa thể tiếp nhận được những thay đổi này. Ta vẫn cho rằng thái tử là người xấu, mới đi xin Hoắc Thiên Trạm bỏ qua khoản giao dịch này. Giờ đột nhiên người nói với ta những điều này, ta cần phải suy nghĩ cẩn thận xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.”

Sơn Linh hơi tủi thân, mím môi nhìn Vệ Lai, thật lâu sau mới nói tiếp:

”Có phải do ta ăn nói vụng về, nói không được tốt không? Tóm lại Vệ cô nương, chủ nhân nói người ở chỗ này một ngày hắn sẽ lo một ngày. Lúc đầu là hắn đi trước, nếu như người xảy ra chuyện, hắn sẽ ân hận cả đời. Cho nên lần này ta phải đi theo, ta sẽ bàn bạc cùng thái tử nghĩ ra một cách tốt. Dù là bắt cóc, cũng phải đưa người ra ngoài.”

Vệ Lai cười khổ, đưa tay vuốt vuốt tóc Sơn Linh. Tiểu nha đầu lần này không tránh, nhưng vẫn nói:

”Vệ cô nương người phải tin ta! Cũng tin chủ nhân! Hắn vì chuyện mình đột nhiên rời đi mà khiến người bị bắt, ngày nào cũng tự trách mình, người đừng trách hắn. Khoản giao dịch này với Thiên Sở, chủ nhân cũng đã nói, nếu như người không muốn thì bỏ đi. Hắn làm gì cũng vì cả đời, nhưng người nếu như cả đời này không có người để hắn nhớ thương. Thì dù chạy thoát, trên đời cũng không còn vui vẻ nữa.”

”Đồ ngốc!” Gõ vào mũi của nàng, ”Ta trách hắn làm gì! Hắn suy nghĩ cho ta mọi chỗ, lại đang cố gắng thực hiện cách sống mà ta chờ mong nhất. Ta cảm kích còn không kịp, nói gì đến trách cứ. Nhưng Hoàng Đế Thiên Sở cũng không phải là người xấu, tuy nói khoản giao dịch này đối với hắn không có tổn thất gì, nhưng ta không biết thì thôi, hôm nay biết rồi, trong lòng luôn có chút không thoải mái.”

”Hắn đối xử rất tốt với người sao?” Tiểu Sơn Linh nghiêng đầu, ”Sẽ không phải là tình huống xấu nhất mà chủ nhân nghĩ đến chứ? Có phải các người trước kia đã. Từng rất tốt? Bây giờ người lại yêu hắn, chuẩn bị ở lại hậu cung của hắn?”

171. Chương 171 : Đánh Bạc

Vệ Lai mỉm cười lắc đầu, ”Người yên tâm, không phải như vậy. Người kia tuy tốt, nhưng cũng không phải là người mà Vệ Lai ta tìm kiếm. Nếu như muốn gả cho Hoàng Đế, ta cần gì phải vất vả như vậy? Sơn Linh ——” Nàng giương mắt nhìn nàng ấy, ”Trước tiên đừng nói chuyện đưa ta ra ngoài, dù ta biết chỉ cần thái tử Liêu Hán nhúng tay, muốn đưa ta ra khỏi hoàng cung cũng không phải là việc khó gì. Nhưng rất nhiều chuyện các người không rõ, rất nhiều tình huống cũng không hiểu. Ta cũng đã từng cho rằng vào trong thâm cung tầng tầng lớp lớp muốn đi ra ngoài không phải là chuyện dễ, nhưng các người có giao dịch, ta cũng có! Mặc dù ta không chắc chắn đối tượng của giao dịch này có đột nhiên giở quẻ hay không, nhưng rất nhiều chuyện giống như một cuộc đánh bạc. Trong ván bạc này, ta chọn tin tưởng hắn, cho nên muốn thử một lần.”

Sơn Linh nghiêng đầu nghe, câu hiểu câu không.

Vệ Lai không bắt buộc, chỉ kéo tay nàng, nở nụ cười.

”Người yên tâm, ta chỉ cầu xin Hoàng Đế Thiên Sở không nên làm khoản giao dịch này, nhưng hắn không đáp ứng ta. Vua một nước sao sẽ dễ dàng để một cô gái tham gia vào chính sự. Sau đó ta có thăm dò lại thái độ của hắn với chuyện này, ta nghĩ nếu ta không kiên trì, quyết định của hắn chắc hắn sẽ không thay đổi.”

.

Hai người cửu biệt trọng phùng hàn huyền trong phòng mấy canh giờ, Xuân Hỉ bị ngăn ở ngoài không phải người ngốc, đương nhiên nhận ra Sơn Linh tuyệt đối không phải là người bên cạnh thái y, nhưng cũng không hiểu sao nàng lại quen Vệ Lai như vậy.

Sau khi Sơn Linh đi, Xuân Hỉ vào phòng hầu hạ thì luôn thất thần. Vệ Lai nhìn vậy, biết nàng là vì chuyện Sơn Linh mà nghĩ ngợi, lại ngại thân phận không thể hỏi nhiều, vì vậy chủ động nói:

”Nha đầu kia không phải là do thái y sai tới, nàng là một người ta quen. Người cũng đừng băn khoăn, chuyện này ta sẽ tự đi nói với Hoắc Thiên Trạm, người đừng khó xử.”

Thật ra thì trong lòng nàng hiểu, nha đầu hầu hạ bên cạnh mình làm sao có thể chỉ đơn thuần hầu hạ nàng được. Ít nhất Hoắc Thiên Trạm nhất định có dặn nàng phải chú ý đến động tĩnh của mình. Cũng không phải là có ác ý, nàng hiểu. Một người quá mức quan tâm một người khác, luôn hy vọng có thể kia nắm trong lòng bàn tay nhất cử nhất động của người kia, cho dù hẳn là Hoàng Đắc cũng không ngoại lệ.

172. Chương 172 : Ta Phải Đi Rồi

”Cô nương.” Xuân Hỉ hơi sợ, tuy nói Vệ Lai ngày thường không có vẻ kiêu ngạo, nhưng không ai cũng biết người chủ tử này nói một không nói hai, nếu nàng thực sự bắt đầu tức giận, sợ là Hoàng Thượng cũng bó tay.” Cô nương người đừng hiểu lầm, Hoàng Thượng chỉ thỉnh thoảng hỏi nô tỳ người ăn ngon không, ngủ ngon không, Hoàng Thượng thật sự quan tâm người, không có ý giám sát.”

”Ta hiểu.” Nàng đáp lại lạnh nhạt, ”Không sao.”

Đúng! Không sao.

Hiện tại với nàng mà nói, dường như chuyện này có lẽ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nàng biết tin tức của Quý Mặc Trần, biết hẳn muốn lén đưa nàng ra khỏi cung, cũng biết thái tử Liêu Hân mang theo Sơn Linh đến đây, có một bữa nguyên nhân là vì nàng.

Loại cảm giác này tuyệt không nói nên lời, nàng sắp được gặp lại người nàng luôn ngóng trông, không ai hiểu nàng lúc này bên ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại kích động đến mức nào.

”Hoàng Thượng hôm nay sẽ tới sao?” Nàng hỏi Xuân Hỉ, ”Người đi gọi đi! Nói ta có chuyện tìm hẳn.”

”Dạ!” Xuân Hỉ gật đầu đáp ứng, ”Nô tỳ phải đi xem chút, không biết Hoàng Thượng khi nào sẽ hết bận, cũng không biết hôm nay còn cần phải tiếp thái tử Liêu Hân nữa hay không.”

”Người đi gọi đi, nói hẳn lúc nào rảnh thì đến đây.”

Khi Hoắc Thiên Trạm vào lãnh cung, Vệ Lai đã ăn xong cơm tối rồi.

Xuân Hỉ thấy hẳn tới, lại vội vàng đi chuẩn bị một phần thức ăn nữa.

Vệ Lai cứ cười khanh khách chống cằm nhìn hẳn ăn từng miếng từng miếng, nhìn đến mức Hoắc Thiên Trạm có chút sợ hãi.

”Nàng làm gì đấy?” Lần đầu phát hiện bị người ta nhìn chăm chăm khi ăn cơm là một chuyện khủng bố như vậy.

”Mau ăn đi!” Nàng cười nói: ”Ăn xong rồi nói cho người một chuyện.”

Hoắc Thiên Trạm đặt bát đĩa xuống, tự đi đến bên chậu nước súc miệng, rồi quay người lại nói với nàng:

”Nói đi! Ăn xong rồi!”

”Ừ!” Vệ Lai gật đầu, vẫn cười, cũng không nói vòng vo, trực tiếp nói ra tâm tư của mình....” Ta phải đi rồi!”

Người phía trước rõ ràng chấn động, giật mình, nhưng cũng không phản ứng quá lâu, chỉ cười khổ nói:

”Sao lại vội vậy?”

173. Chương 173 : Giải Thoát Cho Hai Người

"Có vội hay không cũng vẫn phải đi!" Vệ Lai cười nhạt rót cho hần một chén nước ấm, nhìn chén trà vốn đã đặt trong tay Hoắc Thiên Trạm, đầu lông mày nhướng lên. "Vừa ăn cơm xong lập tức uống trà không tốt, không tốt cho cơ thể. Hay là uống nước trắng đi, trà kia ít nhất phải hơn một phút mới được uống. Người làm Hoàng Đế nhìn qua quả có rất nhiều người hầu hạ bên cạnh, thật ra người thật sự lo lắng cho người cũng chẳng có mấy."

Hoắc Thiên Trạm nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, một cảm giác mất mát mãnh liệt đến cực điểm đột nhiên dâng lên.

Vệ Lai không để hần tránh né, nghiêng người đi về phía hần đang nhìn.

"Hoắc Thiên Trạm, ta muốn đi thăm núi Đại Xuyên nổi tiếng, trong cuộc đời hữu hạn này ta muốn hiểu thêm về thế giới ta đột nhiên tới. Người là người rất tốt, nhưng chúng ta khác nhau. Ta có thể làm bằng hữu với người, nhưng lại không thể thuyết phục mình yên tâm làm cô gái của người. Ta không muốn lừa dối người, mặc dù có lúc lời nói không nhất định đều là thật, nhưng cho dù là lời nói dối, cũng tuyệt đối không có nửa phần ác ý. Ta không yêu người, cho nên ta thẳng thắn nói cho người biết. Ta phải đi, cũng bỏ qua kế hoạch trốn khỏi cung lúc đầu mà nói thẳng với người. Cho nên, Hoắc Thiên Trạm, đây là lúc chúng ta buông tay lẫn nhau. Người thả ta, cho ta tự do, đồng thời, cũng cho chính người một sự giải thoát."

"Giải thoát cho ta?" Hoắc Thiên Trạm bắt đầu, "Không có nàng bên cạnh, ta chỉ biết rơi vào bế tắc, giải thoát thế nào đây?"

"Đây chẳng qua là nhất thời!" Vệ Lai đáp kiên định, "Tin ta, cho dù là trống rỗng, cũng chỉ là một thời gian thôi. Chúng ta từ biệt như này, còn tốt hơn để người rồi rắm cả đời. Hoắc Thiên Trạm, người đã hứa với ta."

"Ta biết!" Hần giương tay, "Ta đồng ý để nàng rời đi, sẽ không rút lời. Nhưng Ánh Nhi, nàng cũng phải đồng ý nói cho ta biết nàng đi đâu, nàng cũng đã đồng ý sẽ không biến mất khỏi sinh mệnh của ta. Ánh Nhi, điều ta muốn không nhiều lắm, chỉ muốn biết nàng có sống tốt hay không, vui vẻ hay không!"

Vệ Lai cười ra tiếng, tiếng cười tỏa ra khắp phòng, cũng làm cho không khí giảm bớt không ít.

174. Chương 174 : Lão Tử Lên Được Chiến Trường, Nâng Được Dao Thương

"Nói cho người biết thế nào đây? Ngay cả ta cũng không biết mình muốn đi đâu. Thiên hạ lớn như vậy, cuối cùng ta cũng phải tìm nơi ở tốt nhất ỉn. Đợi đến một ngày ta tìm được nơi ta thích, ta nhất định sẽ nói cho người biết!" Nàng nháy mắt mấy cái, nói tiếp: "Giao dịch kia của người với thái tử Liêu Hân ta kệ đấy, nếu người thấy thích hợp thì nên làm đi! Cô gái không hỏi chính sự, trước là ta vượt quá rồi."

Hoắc Thiên Trạm sững sờ, "Sao trở nên hiểu biết như vậy?"

"Ha ha...." Vệ Lai cười có chút xấu hổ, "Hoàng Đế bề hạ anh minh thần võ, loại chuyện như vậy người độc đoán là được rồi, là được rồi!"

Hần hơi buồn cười, nhìn bộ dạng cô gái trước mặt lại hiện lên cái vẻ mặt cợt nhả, đột nhiên phát hiện mình đã sớm quen Lam Ánh Nhi như vậy. Nàng của ngày trước, dường như thật sự đã theo Tiên Đế rời đi.

"Nàng cứ như vậy cũng rất tốt!" Theo bản năng nói ra lời trong lòng, Vệ Lai tỏ vẻ thắc mắc, hần lại nói: "Bộ dáng như vậy có thể làm cho cuộc đời bớt đau lòng, cũng làm cho người khác cảm thấy nàng không yếu ớt như vậy!"

"Dừng!" Vệ Lai đập một quyền lên vai hần, "Lão tử vốn không yếu ớt, lão tử lên được chiến trường vác được đao thương, vốn cũng không phải là cô gái yếu đuối."

"Ánh Nhi!" Hoắc Thiên Trạm quát nàng: "Đừng có lão tử lão tử, nói vậy sao được! Nàng cứ như thế, về sau ai dám lấy nàng!"

"Dĩ nhiên là có người sẽ dám đấy!" Nàng cười đến rục rờ, giống như Quý Mặc Trần đang thực sự ở trước mắt, tự tin như thế.

"Có phải là nàng tìm được người trong lòng rồi không?" Hoắc Thiên Trạh bắt được trong mắt nha đầu này có một tia giảo hoạt, "Ánh Nhi nàng có chuyện lừa ta!"

"Nào có!" Bị người bắt được thóp, Vệ Lai sống chết không thừa nhận, "Hãy da, người đừng có đoán bậy, tóm lại thái y nói thương thế của ta không cần bôi thuốc nữa rồi, mấy ngày nữa ta đi. Nhưng người xem, người là Hoàng Đế nha! Chúng ta quen biết một thời gian rồi, bây giờ đường ai nấy đi, có phải người nên cho ta ít tiền, cho ta thêm một khoái mã nữa không?"

Hoắc Thiên Trạh gật đầu, "Đó là đương nhiên, cũng không thể để nàng ra ngoài bôn ba vì tiền. Ánh Nhi nếu nàng tìm được nơi ở rồi, ta xây tòa nhà cho nàng có được không? Nàng thích suối nước nóng, vậy nàng tìm nơi có suối, ta xây một tòa nhà giống Ánh Tuyền Cung!"

175. Chương 175 : Kim Ốc Tàng Kiều

"Kim Ốc Tàng Kiều sao?" Nàng cười khỏ, "Đây là người đổi cách nhốt ta trong thế giới của người! Thái Hoàng Thái Hậu cũng gọi ta là yêu nữ họ Lam, đến lúc đó sợ rằng có người sẽ nói người ngồi trong kim ốc kia là yêu, mà không phải là kiều rồi!"

"Đây là nàng đổi cách không muốn để ta biết hành tung của nàng!" Hoắc Thiên Trạh dường như đã hiểu, nhưng vẫn không cam lòng, "Ánh Nhi, không làm được vợ chồng, chúng ta có thể làm huynh muội, không làm được huynh muội, còn có thể làm bằng hữu. Ta chỉ không hi vọng từ đây cuộc đời của ta hoàn toàn cắt đứt với nàng! Nàng xem ta cũng đã đồng ý buông tay, sao nàng không thể khoan dung một chút?"

"Nhưng ta thật sự không biết đi đâu!" Nàng nói thật. Ngẫm lại, lại nói: "Được rồi! Ta bảo đảm, sau khi dừng chân nhất định sẽ liên lạc với người, nói cho người biết ta ở chỗ nào, thế có được không! Đồng ý nhé?"

Hoắc Thiên Trạh đỡ khóc đỡ cười, đành phải bắt chước bộ dáng ngử điệu của nàng cũng nói, "Đồng ý!" Sau đó thấy Vệ Lai há miệng, giống như chuẩn bị nói gì tiếp, liền chủ động hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Vệ Lai suy nghĩ một chút, nói: "Rút binh ở tộc Thiên Nhu đi! Bây giờ vẫn vậy nơi đây thì có nghĩa gì nữa? Hoặc là người muốn dùng nơi này tiếp tục kiềm chế ta?"

Hắn sững sốt một hồi lâu, cũng chỉ vào nàng nói: "Binh ta đã sớm rút rồi, người bên nàng chưa báo tin cho nàng sao?"

Vệ Lai ngạc nhiên, cái gì gọi là "Người bên nàng?"

Như biết nàng đang nghĩ gì, Hoắc Thiên Trạh nhún nhún vai, nhắc nhở nàng: "Thì người tên là Tiểu Tần Tử đấy!"

Vệ Lai chớp mắt mấy cái, ngẫm lại cũng không quá mức kinh ngạc.

Thứ nhất hắn là Hoàng Đế, trong hoàng cung này nếu có nơi nào không nằm trong tay hắn, thế mới đáng ngạc nhiên.

Thứ hai bản thân tiếp xúc với Tần đại ca cũng không coi chừng ánh mắt người khác, thường là hai người nói chuyện trong phòng, lại cố ý đuổi Xuân Hỉ đi.

Hôm nay Hoắc Thiên Trạh chỉ ra, cũng coi như bình thường. Chỉ là.

"Đừng giáng tội cho hắn!" Nàng cầu tình, "Hắn cũng vì tốt cho ta, cũng không làm chuyện gì có hại cho người."

176. Chương 176 : Muốn Đi Thăm Tiên Đế

Hoắc Thiên Trạh hừ nhẹ hai tiếng, khoát khoát tay:

”Thôi! Để hần trở về Tộc Nhu Thiên đi, ta cũng không truy cứu nữa.”

Vệ Lai cảm kích gật đầu với hần, mặc dù biết Tần đại ca có trở về, cả đời này sợ là cũng rất khó có được hạnh phúc vui vẻ, nhưng còn tốt hơn là tiếp tục cưỡng ép ở lại trong cung.

Nàng muốn đi, hần ở lại còn có ý nghĩa gì?

Phần nợ này không có cách nào bồi thường được, cũng chỉ có thể hoài niệm trong lòng, coi như là một đoạn tình cảm mà Lam Ánh Nhi nợ.

”Đi!” Hoắc Thiên Trạm đột nhiên tiến lên kéo tay nàng đi ra ngoài, Vệ Lai ngẩn ra, liền nghe hần nói:

”Trở về Cung Ánh Tuyền, nơi này ta không ở được!”

Nàng không tránh, một khi đã nói rõ thì cũng không cần để ý quy định trong cung. Giống như mình đột nhiên đặt bản thân ra ngoài, mắt lạnh nhìn mọi thứ trong cung, hoàn toàn giống như một người đứng nhìn.

Đến trước cửa Cung Ánh Tuyền, đã sớm có cả đám hạ nhân đi theo sau, mà bên trong Cung Ánh Tuyền cũng không vắng lặng chút nào, hạ nhân bận rộn khắp nơi.

”Dù nàng không ở đây, nhưng quét dọn vẫn phải quét dọn.” Hoắc Thiên Trạm tự giải thích, lại kéo Vệ Lai, nàng lại bất động, ”Đi thôi!”

”Chờ một chút!” Vệ Lai quay đầu, đưa mắt hướng tới một con đường nhỏ khác.”Hoắc Thiên Trạm!” Nàng yếu ớt nói: ”Cho ta chút thời gian, cho Lam Ánh Nhi chút thời gian, ta. Muốn đi thăm hần!”

Hoắc Thiên Trạm nhìn theo ánh mắt của nàng, con đường lát gạch đi đến Từ Đường nhỏ.

Hần hơi bất ngờ, vào cung lâu như vậy, chỉ có một lần thấy nàng đến Từ Đường nhỏ, sau thì không chủ động nhắc đến người đã mất nữa. Dù là đêm sinh nhật nàng, hần nói về ngày trước cũng không thấy nàng hoài cảm.

”Tội gì chứ!” Hần nhẹ giọng nói: ”Nếu đã quên, cần gì phải nhớ lại?”

”Không phải muốn nhớ lại!” Vệ Lai cười nhạt, không quay đầu lại, ”Ta chỉ muốn thay Lam Ánh Nhi làm vài việc cuối cùng, đi cáo biệt một lần.”

Hoắc Thiên Trạm gật đầu, muốn kéo nàng cùng đi lại bị Vệ Lai né tránh.

177. Chương 177 : Thái Hậu Nương Nương Ở Bên Trong

”Để ta tự mình đi!” Thấy hần không yên lòng, lại nói: ”Ta chỉ đi xem một chút, bằng không người để Xuân Hỉ đi theo ta!”

Hần nghĩ nghĩ, cũng không kiên trì nữa, chỉ giờ tay sai Xuân hỉ cùng đi phía sau, do dự chốc lát, lại vẫy tay với Tần đại ca.

”Đưa nàng đi.”

Tần đại ca đáp ứng sai bảo, đi theo sau lưng Vệ Lai.

Vệ Lai đi hai bước, cảm kích vừa quay đầu nhìn hần. Nhưng Hoắc Thiên Trạm tùy ý phát tay một cái, trực tiếp vào cung viện, không quay đầu lại nữa.

Nàng mang theo Tần đại ca cùng Xuân Hỉ đến Từ Đường, thái giám giữ cửa đã từng gặp nàng, hơn nữa nhớ lần trước nàng và Hoàng Đế cùng đi ra cho nên cũng không cản, chỉ là sau khi nàng vào tiểu viện nhỏ giọng nói cho nàng biết:

”Cô nương, Thái Hậu nương nương đang ở bên trong!”

Vệ Lai dừng bước, đột nhiên không biết phản ứng thế nào.

”Thái Hậu?” Ngẫm lại, hình như Thuần Vu Yến đã từng nhắc với nàng, ”Hoàng hậu của Tiên Đế?”

Thái giám kia gật đầu, ”Bẩm cô nương, đúng vậy”

"Nàng.À, đúng rồi, Từ Đường này vốn là nàng ta xây."

"Thái Hậu nương nương ngày nào cũng tới đây, thời gian không giống nhau, lần trước cô nương tới không gặp. Cô nương, người xem hay chờ chút, hay để nô tài bây giờ đi thông báo cho người một tiếng?"

"Không cần." Giọng Vệ Lai nhàn nhạt, nhưng lại rất kiên quyết, "Tự ta đi vào, nàng ta có hỏi, thì nói là ta xông vào!"

"VẬY."

Thái giám có vẻ khó xử, ngược lại Xuân Hỉ mở miệng nói:

"Cứ làm theo lời cô nương nói, có chuyện gì Hoàng Thượng sẽ chịu trách nhiệm."

"Ồ!" Vừa nghe nói Hoàng Thượng làm chủ, thái giám lúc này mới yên tâm, lùi về phía sau nhường đường.

Vệ Lai ra hiệu với Xuân Hỉ và Tần đại ca, hai người đều dừng chân, để một mình nàng đi vào.

Tần đại ca vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Thái hậu luôn cho rằng Tiên Đế chết trên tay Vệ Lai, một mình nàng đi vào như vậy, không biết có xảy ra nguy hiểm hay không.

Muốn khuyên một câu, nhưng khi thấy bối cảnh của Vệ Lai, lời ra đến khóe miệng rồi đành dừng lại. Trong cung mấy ngày nay nghe được những tin đồn về việc Lam Ánh Nhi trốn khỏi cung lần đó, nhưng trong chớp mắt này, hẳn cảm thấy tất cả lời đồn đó đều là sự thật.

178. Chương 178 : Vương Triều Gấm Hoa Của Hôm Nay

Hắn vốn không tin cô gái từ nhỏ lớn lên với mình sẽ có bản lĩnh như vậy, nhưng hôm nay, sự thay đổi của nàng quá rõ ràng, không có ai có thể tin cô gái hiện tại này chính là cô gái của ngày trước.

Trong lúc sững sốt, Vệ Lai đã đẩy cửa Từ Đường, tiếng gõ mõ mơ hồ truyền ra từ bên trong đột nhiên ngừng lại, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh đã bắt đầu gõ.

Vệ Lai trở tay đóng cửa, ánh nến trong phòng lúc sáng lúc tối, lại có chút dọa người.

Nàng nhìn thấy một cô gái quỳ trên đệm trước bài vị đang gõ mõ, quần áo trắng tinh, tóc dài vấn gọn, chỉ cầm một cây trầm gỗ, không có bất kỳ trang sức nào nữa.

Mượn ánh nến miến cường có thể thấy rõ gương mặt đó, không xoa phấn, rất thanh lệ.

Vệ Lai nhớ lại ngày vừa đến thế giới này, nàng bị trói trên giá lửa, có một cô gái trẻ tuổi đang xúi giục Lão thái thái thiêu cháy nàng, sau đấy lại tự mình đi lên trước vờn tay thả giá treo cổ.

Nàng nhận ra người đó và cô gái trước mắt chính là một người, nhưng lại rất khác nhau.

Khi đó diện mạo nàng hung ác, con người hoàn toàn bị thù hận xâm chiếm, hận không được xé nàng thành mảnh nhỏ.

Nhưng bây giờ lại khác, cô gái áo trắng gõ mõ an tĩnh như vậy, diện mạo an bình, dáng vẻ không tranh sự đời. Nhưng mặt mày vẫn mang theo vẻ tiêu điều lạnh lẽo đau khổ, làm cho người ta nhìn mà cảm thấy trái tim băng giá.

Tiếng mõ vẫn còn tiếp tục, nàng cũng không nói, cứ đứng lẳng lặng nhìn đối phương, cho đến khi một cây nến cháy hết, người đang quỳ lúc này mới ngừng gõ, đứng dậy tự mình đi thay nến.

"Người nên đến thăm chàng." Thái hậu trẻ tuổi cuối cùng cũng lên tiếng, "Khi chàng còn sống trong lòng chỉ có người, một khắc cuối cùng bên cạnh cũng chỉ có người. Chỉ tiếc yêu đến yêu đi, cuối cùng đáp lại bằng chính tính mạng của mình."

Vệ Lai có chút bất đắc dĩ, vốn đã cho rằng người này dốc lòng hướng Phật, đã không còn rối rắm với mấy chuyện tình cảm quá khứ đã trôi qua, nhưng không ngờ, vẫn không thể nào quên được.

179. Chương 179 : Xem Như Bị Lam Ánh Nhi Hại

Nàng đi lên phía trước, mượn nền trên hương án tự mình thấp ba nén hương, vãi lạy, cắm vào lư hương. Sau đó mới nhẹ giọng nói:

”Cho tới bây giờ ngươi vẫn cho rằng Tiên Đế là ta giết?” Vì thể hiện sự tôn kính, nàng không nói thẳng cái tên trên chính giữa bài vị. Dĩ nhiên, cũng cố ý kéo dài mấy phần khoảng cách với người đó, không để Thái Hậu khổ sở.

”Không phải sao?” Triều Cẩm Hoa lắc đầu, ”Nếu như không phải là ngươi, vậy sẽ là ai? Thân thể của ngươi từ xưa đến giờ vẫn rất khỏe, nhưng lúc ra đi môi lại màu tím, thái y đều nói là độc công tâm. Tộc Nhu Thiên các ngươi vốn có rất nhiều loại độc, hoặc cỏ hoặc rắn, đều có thể chế thuốc. Lần đầu tiên Tiên Đế đến chỗ các ngươi, chẳng phải sau khi trúng độc mới cùng ngươi. Cùng ngươi kết duyên.”

Vệ Lai nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, muốn mở miệng giải thích, nhưng vừa nghĩ lại thôi. Giải thích thì có ích gì? Chuyện bắt đầu từ trong lòng hắn, nàng có thể giải thích thế nào đây? Ngay từ lần trước sau khi nghe Hoắc Thiên Trạm nói bệnh của ca ca hắn Vệ Lai đã hiểu, tám chín phần mười chính là bệnh tim. Nhưng nàng phải giải thích với người cổ đại về loại bệnh này thế nào? Thái Hậu sẽ tin sao?

”Tùy ngươi nghĩ thế nào cũng được!” Nàng cười khổ, ”Nếu như hận ta có thể khiến trong lòng ngươi thoải mái hơn, vậy ngươi cứ hận đi, ta không ngại.”

Triều Cẩm Hoa lại lắc đầu, chậm rãi ngồi lên ghế, từ từ nói:

”Không hận! Hận có ích gì! Người cũng đã đi, ta hận chẳng lẽ còn có thể đưa người trở về sao? Ta từng muốn báo thù, muốn giết chết ngươi, nhưng cuối cùng vẫn là ngươi cao hơn một bậc. Nhưng Lam Ánh Nhi, ngươi không biết ngươi đã phụ lòng một người rất tốt, ngươi không biết ngươi hại một Hoàng Đế cần chính yêu dân bao nhiêu.”

Vệ Lai không phản bác, nếu như nhất định phải tính cái chết của Tiên Đế lên Lam Ánh Nhi, vậy cũng không phải không được. Dù sao cũng là đem tâm hồn của họ khiến cảm xúc của hắn vô cùng kích động, mới khiến bệnh tim phát. Lại nói, là Lam Ánh Nhi làm hại.

”Ta phải đi!” Nàng đột nhiên mở miệng nói với Thái Hậu trẻ: ”Ta lập tức sẽ rời khỏi hoàng cung này rồi!”

180. Chương 180 : Vỡ Kịch Tàn Nhẫn Nhất

Triều Cẩm Hoa ngẩng đầu, có chút không hiểu. Vệ Lai tiếp tục nói:

”Ta không thích nơi này, cũng không thích Hoàng Thượng. Ta muốn trải qua cuộc sống tự do tự tại, sau này hoàng cung này sẽ không liên quan chút gì đến ta, ta.”

Đang lúc nói chuyện, ngoái đầu nhìn lại, khóe mắt nhìn thấy một đồ vật nhỏ trong một góc hương án.

Vệ Lai vốn không quá chú ý, nhưng trực giác lại kéo tầm mắt nàng quay lại.

”Đó là cái gì?” Nghi vấn của nàng dâng lên, đồng thời bước nhanh về phía trước, cầm vật kia trong tay.

”Đừng lộn xộn!” Triều Cẩm Hoa nóng nảy, bật dậy, vừa đưa tay tới muốn bắt nàng. Nhưng trong đầu lập tức lại nghĩ tới chuyện xảy ra ngày đối phương trốn khỏi cung, tay vươn ra liền dừng lại giữa không trung, không hạ xuống.

Vệ Lai quay người, cầm trong tay vật đó giơ lên trước mặt nàng ta, lên tiếng hỏi:

”Đây là cái gì? Là đồ của ai?”

Lại nhìn vật trong tay nàng, đó là một chiếc khóa vàng trường mệnh mà trẻ sơ sinh đeo. Nhìn kỹ lại, dù là hoa văn, tính chất, lớn nhỏ, hay là bản đồ án vẽ phía trên đều giống chiếc mà tộc trưởng Tộc Nhu Thiên nhờ Tần đại ca đưa cho nàng như đức.

”Đó là vật mà Tiên Đế khi còn sống vẫn luôn mang trên người, người mau trả lại đây.” Triều Cẩm Hoa hơi cuống lên, trong giọng nói mang theo cầu xin, ”Ánh Nhi cô nương, mau trả lại đi, người quấy rầy tới người đã quy tiên như vậy không tốt đâu.”

Lông mày Vệ Lai nhíu lại, giống như có một tia suy nghĩ nào đó bị nàng bắt được.

Không để ý tới Triệu Cẩm Hoa, chỉ nhìn lại vật nắm trong tay lần nữa, cho đến khi ý nghĩ lơ mơ đó càng ngày càng rõ hơn, lúc này mới lại hỏi tiếp.

”Vật này là của Tiên Đế sao? Hay là hắc lấy từ chỗ người khác?” Nàng cảm thấy, nếu Lam Ánh Nhi vừa sinh ra đã đeo lên người, vậy rất có thể sẽ là hai cái, cũng rất có thể sau này nàng dùng làm vật đính ước cho Tiên Đế.

Thế nhưng ý nghĩ này lập tức bị câu trả lời của Triều Cẩm Hoa phủ định, mà đáp án nàng ta đưa ra, lại chính là đáp án cầu huyết nhất mà Vệ Lai nghĩ trong lòng, cũng là vở kịch tàn nhẫn nhất.

181. Chương 181 : Hối Khóa Vàng

”Đó là khi Tiên Đế vừa sinh ra Hoàng Đế An Tổ đã đeo lên người người, vật này tổng cộng có hai cái, một cái chính là cái người đang cầm trên tay, là di vật của Tiên Đế. Mà một cái khác trong tay Đường Kim Thánh Thượng, cũng đeo từ nhỏ. Hoàng Đế An Tổ cả đời không sinh con gái, chỉ có hai đứa con trai, mỗi người một chiếc khóa vàng, coi như là vật đặc biệt của hai hoàng tử duy nhất.” Nàng giải thích xong, thừa dịp Vệ Lai mất hồn không để, đoạt lấy vật kia, nắm chặt ở tim, mắt càng không ngừng rơi lệ.

Vệ Lai không giành lấy, chỉ xoay người nhanh chóng đẩy cửa ra.

Xuân Hỉ và Tần đại ca chờ ở bên ngoài cũng không biết xảy ra chuyện gì, thấy nàng chạy ra, theo bản năng quay đầu nhìn Thái Hậu nương nương trong phòng, sau đó cũng không kịp nghĩ nhiều, đuổi theo Vệ Lai.

Vệ Lai trở về Cung Ánh Tuyền, nàng biết Hoắc Thiên Trạm ở đó.

Chạy vào gian giữa, một tay đưa về vào ống tay áo, nắm chặt khóa vàng luôn giấu trong tay áo.

Chuyện này có hơi Quỳnh Dao rồi, nàng nghĩ, nếu như chiếc khóa vàng là vật Hoàng Gia, vậy tại sao Lam Ánh Nhi từ nhỏ đã đeo vật này? Nếu như nói Lam Ánh Nhi có liên quan đến Hoàng Gia, nếu như nói nàng cũng là con gái của Hoàng Đế An Tổ, vậy. vậy hôn sự chưa thành giữa Lam Ánh Nhi và Tiên Đế, còn có một hồi tai vạ trong lúc Tiên Đế sinh hoạt vợ chồng, có phải là một lần ông trời nhắc nhở và báo ứng cho Hoàng gia Thiên Sở không?

Càng nghĩ càng sợ, là vì Lam Ánh Nhi mà sợ.

Nếu như suy đoán của nàng là thật, nàng suýt chút nữa đã cùng ca ca ruột mình thành hôn viên phòng. Cả đời không biết cũng may, nếu biết, hai người phải tiếp tục sống thế nào? Hoặc là hai người có con, trực hệ lấy nhau, sinh ra đứa bé là một chuyện bi kịch cỡ nào?

”Ánh Nhi!” Hoắc Thiên Trạm đang đứng ở trong sân, nhìn thấy Vệ Lai không đầu không đuôi vọt vào, bị nàng làm sợ hết hồn.”Nàng chạy gì thế?”

Nàng không để ý đến câu hỏi của hắn, chỉ kéo cánh tay hắn lôi vào trong nhà.

Vào phòng, đóng cửa, lúc này mới thở mạnh mấy hơi, sau đó sốt ruột nói:

”Có phải người cũng có một chiếc khóa vàng? Giống với chiếc của Tiên Đế, là khi các người sinh ra Hoàng Đế An Tổ đã đeo vào?”

182. Chương 182 : Quan Hệ

Hoắc Thiên Trạm bị nàng hỏi bất ngờ như thế, nhất thời không phản ứng kịp. Vệ Lai thấy hắn sững sờ, dứt khoát mở tay ra, đưa chiếc khóa của mình ra trước mắt hắn.

"Vật này tại sao lại ở trong tay nàng?" Thấy vật này, cuối cùng Hoắc Thiên Trạh cũng có phản ứng, nhưng cũng chỉ phát ra một câu nghi vấn, liền nói tiếp: "A, là một chiếc của hoàng huynh sao? Thì ra là ở chỗ nàng, ta cứ nghĩ vẫn còn ở chỗ hoàng tẩu."

"Không phải của hần!" Vệ Lai giơ vật trong tay lên, "Tốt nhất người nên nhìn xem, có phải giống nhau như đúc của các người không?"

Nghe nàng nói như vậy, Hoắc Thiên Trạh cũng có chút tò mò. Nhận lấy chiếc khóa vàng kia đi đến cạnh ánh nến, lật qua lật lại nhìn lúc lâu, lại nâng lên trước mắt, kiên định nói:

"Giống nhau như đúc!" Ngay sau đó lại hỏi: "Đây là của ai? Ta đặt cái kia trong tẩm cung, nếu không phải hoàng huynh, vậy còn ai có vật này?"

"Ta!" Vệ Lai chỉ mình, "Chiếc khóa vàng này là của ta, là Lam Ánh Nhi. Tộc Trưởng Tộc Nhu Thiên, cũng chính là cha của ta gửi thư cho Tần đại ca, cũng đưa chiếc khóa vàng này đến. Ông bảo ta đừng gả vào Hoàng Gia, nếu như người lợi dụng hoàng quyền, bảo ta cầm vật này tìm Thái Hoàng Thái Hậu. Ta vẫn không rõ đây là vì sao, phụ thân cũng chỉ nói vật này là từ khi ta sinh ra đã đeo rồi, nhưng khi đó ta quá nhỏ, không có ấn tượng gì. Nhưng bây giờ nghĩ đến, có lẽ."

"Đừng nói nữa..." Trên mặt hần đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi cùng tuyệt vọng, bịt miệng nàng lại, cũng không ngừng nói: "Đừng nói, đừng nói nữa."

"Hoắc Thiên Trạh." Vệ Lai kéo tay hần xuống, "Người cũng nghĩ đến phải không? Không cần đi hỏi Thái Hoàng Thái Hậu, người cũng đoán được phải không? Người đã từng nói, bài vị Tộc Nhu Thiên thờ phụng rất linh, các đời vua nước Thiên Sở gặp đại sự đều phải đi tế bái. Người đã đi, Tiên Đế đã đi, tất nhiên Hoàng Đế An Tổ cũng đã đi. Cho nên." Nàng nhỏ giọng, "Cho nên cha của ta không phải tộc trưởng Tộc Nhu Thiên, mà là Hoàng Đế An Tổ. Ta, Tiên Đế và người."

"Là huynh muội." Ba chữ này hần nói rất yếu ớt, cảm giác tuyệt vọng càng ngày càng sâu."Ánh Nhi, những thứ này chẳng qua là suy đoán của nàng." Muốn cố sức lần cuối, tuy rằng hần cũng không ôm quá nhiều hi vọng, nhưng vẫn không cam tâm."Ánh Nhi nàng hỏi lại phụ thân nàng đi, hoặc đây chỉ là một hiểu lầm."

183. Chương 183 : Chân Tướng (1)

"Được!" Vệ Lai gật đầu, "Chắc chắn phải hỏi ông ấy, tất cả về Lam Ánh Nhi."

"Hoàng Thượng, cô nương!" Có giọng nói từ ngoài cửa truyền vào, hai người cùng giật mình.

Vệ Lai nghe ra, đó là Tần đại ca.

Đột nhiên Hoắc Thiên Trạh hiện ra vẻ phiền não, theo bản năng phát phát tay đuổi đi, nhưng chỉ là không khí.

Hần cười khổ, nhìn Vệ Lai, vẫn nói:

"Nhanh thật!" Hần nói, "Thực tế tới nhanh thật." Lại khoát tay, vuốt tóc Vệ Lai, "Nàng là thần tiên sao? Nếu không tại sao lại có thể cắt đứt hoàn toàn si tâm vọng tưởng của ta như vậy? Nếu như tất cả giống như nàng đoán, vậy chúng ta chính là huynh muội rồi. Nàng xem, đây là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào."

Mắt Vệ Lai khẽ nhắm, muốn nặn ra một nụ cười khổ, không biết sao đôi môi như nặng ngàn cân, dù thế nào cũng không giương lên được.

"Có lẽ hần có chuyện khác!" Nàng cũng cố ý tránh, nếu bây giờ Tần đại ca nói chuyện này ra, Vệ Lai nghĩ, chính mình thật sự cũng có chút không chấp nhận được! "Nghe đi!" Nghiêng đầu sang chỗ khác, nói về phía cửa.

Một tiếng "Két" cửa được đẩy ra, Tần đại ca cung kính đi vào, làm đại lễ trước Hoắc Thiên Trạh, lúc này mới nói với Vệ Lai:

"Cô nương, Hoàng Thượng biết thân phận của ta rồi, vậy ta cũng không nói dối nữa. Lão Tộc Trưởng tới qua có tin, ta nghĩ, cái này nên cho người xem."

Vừa nói chuyện, hai tay đưa lên trước, một tờ giấy được cuộn thành ống nhỏ đưa đến trước mặt Vệ Lai.

Vệ Lai nhận lấy, Tần đại ca lại lặng lẽ lui ra.

Hoắc Thiên Trạm không nói, ngược lại có chút thưởng thức vị Tần đại ca này. Người này làm việc ngay thẳng, đã bị vạch trần thì không hề giấu giếm nữa.

Vệ Lai mở giấy viết thư ra, suy nghĩ một chút rồi lại đưa đến trước mặt Hoắc Thiên Trạm....

"Cho người xem! Xem xong rồi nói cho ta nghe!"

"Hả?" Hoắc Thiên Trạm nhú mày, "Nàng không đọc?"

"Ta không đọc."

"Không sợ ta lừa nàng?"

"Người có thể lừa ta cái gì đây?" Nàng cười khê, "Nếu không giống với những gì ta đã đoán, người cũng đã đồng ý thả ta đi. Nếu giống với những gì ta đã đoán thì người lại càng không có những ý nghĩ khác. Huống chi." Nàng nhìn hần, nghiêm túc nói: "Người không cảm thấy nếu ta đoán đúng, thật ra cũng không tệ sao? Người là ca ca của ta, ta sẽ có lý do thân thiết, còn có lý do ta đi đến chỗ nào cũng phải báo bình an với người. Hoắc Thiên Trạm, là huynh muội rất tốt, người là một người tốt, ta cũng không muốn từ đây như người lạ. Người là ca ca của ta, ta sẽ có cảm giác an toàn, vậy. Có một gia đình thật sự."

184. Chương 184 : Chân Tướng (2)

"Vậy sao." Hần cười khổ, "Thì ra nàng thật sự có ý định biến mất từ đây, xem ra không nhận muội muội này, ta sẽ mất nàng vĩnh viễn."

Nói xong, không đợi Vệ Lai đáp lại, tự dời mắt về phía phong thư. Hình như muốn nhanh chóng biết sự thật, hần cảm thấy thay vì phỏng đoán và chờ đợi, không bằng công bố sớm chút, tâm phiền ý loạn cũng giảm đi nhiều.

Phong thư không dài, nhưng chuyện xưa lại nói rất đầy đủ. Hoắc Thiên Trạm buồn bực nhưng lại rất tỉnh táo đọc hết, lại từ tỉnh táo thấy bình thản như nước.

Cuối cùng nở cười.

"Nàng đoán đúng rồi!" Hần trả phong thư đang cầm trong tay cho Vệ Lai, "Có muốn tự mình đọc không?"

Vệ Lai lắc đầu, "Không đọc. Nói ta đoán đúng rồi, đọc nó còn có ý nghĩa gì nữa."

"Không muốn biết chuyện xưa giữa mẫu thân của nàng và phụ thân của ta sao?"

"Không phải nhi nữ tình trường, không phải một sự chờ đợi dài đằng đẳng, thì chính là một cuộc phong lưu bên ngoài của Hoàng Đế, có gì hay mà nhìn."

Nàng nhận lấy giấy viết thư, trực tiếp đến chỗ cây nến đốt. Tận khi đốt gần đến tay, Hoắc Thiên Trạm mới dập ngọn lửa.

"Đồ điên!"

Nàng không nói.

Hần tiếp tục nói:

"Phụ hoàng đến Tộc Nhu Thiên tế trời, vừa thấy đã yêu mẫu thân nàng. Lúc hần đi mẫu thân nàng đã mang thai nàng, phụ hoàng để lại khóa vàng, nói đợi sau khi về cung sẽ sai Lễ Bộ lấy bà ấy, cho bà ấy một thân phận. Nhưng không biết vì sao sau khi phụ hoàng trở về cung lại không có tin tức gì, bụng mẫu thân nàng càng ngày càng rõ, người trong tộc đồn đãi linh tinh. Vì vậy Tộc Trưởng bây giờ của Tộc Nhu Thiên liền lấy bà ấy, gán lấy cái oan này thay phụ hoàng ta. Sau này. Thì có nàng."

Vệ Lai hừ nhẹ, quả nhiên nàng không đoán sai chút nào, quả nhiên là một đoạn tình phong lưu không có kết quả.

"Không trách được Lão Tộc Trưởng lại dặn ta không được gả vào Hoàng Gia. Hoắc Thiên Trạm, người Hoàng Gia các người thật đúng là."

"Chẳng liên quan đến ta!" Hắc giơ giơ tay, "Ánh Nhi, chuyện này chẳng liên quan đến ta, ta đối với nàng."

Nói được một nửa đột nhiên ngừng lại.

185. Chương 185 : Yêu

Hắn đối với nàng? Còn có thể thế nào đây?

Theo thói quen đối tốt với nàng, lòng hắn trông mong nhiều năm như vậy, nhưng quay đầu lại đối được một kết cục như vậy.

"Cũng được!" Một tiếng than dài, nói: "Ánh Nhi muội nói rất đúng! Có lẽ làm huynh muội tốt hơn, như vậy muội cũng có một lý do để thân thiết với ta, còn có một lý do vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Ánh Nhi muội nhớ kỹ, bất kể đi tới chân trời góc biển, nhớ rằng muội còn có người thân."

Vệ Lai rưng rưng gật đầu, vùi đầu vào ngực Hoắc Thiên Trạm, lần đầu ôm thản nhiên như thế.

"Ca ca!" Nàng gọi hắn, "Ca ca!"

Hai tiếng gọi, nước mắt của mình không thể khống chế được nữa.

Kiếp trước nàng từng có người thân, sau lại mất đi, không còn ai để gọi thân thiết như vậy.

Đời này, nàng hạnh phúc.

"Ca ca! Ánh Nhi đồng ý với huynh, về sau bất kể đi tới đâu, cũng sẽ báo bình an. Ánh Nhi đồng ý với huynh, dù muội ở đâu, mỗi năm mười lăm tháng tám muội cũng sẽ về thăm huynh, còn có. chị dâu!"

"Muội đây!" Hoắc Thiên Trạm ôm thật chặt người trong ngực, một tay yêu thương vuốt tóc nàng, "Nếu Thuần Vu Yến nghe thấy muội gọi một tiếng chị dâu, không biết sẽ vui vẻ đến mức nào."

"Ca ca!" Nàng chui khỏi ngực hắn, "Ca ca, Yến Yến rất tốt, huynh không thể phụ nàng ấy. Tuy nói làm Hoàng Đế có cả đám phi tần, nhưng chỉ có nàng ấy là người kết tóc cùng huynh, huynh phải đối xử tốt với nàng!" Thấy Hoắc Thiên Trạm lại muốn nói gì đó, nàng giành nói trước: "Muội hiểu, Yến Yến cũng nói với muội, hôn nhân của hai người gắn liền với chính trị. Nhưng dù ước nguyện ban đầu có thể nào, kết cục cuối cùng vẫn là nàng yêu huynh. Ca ca, được yêu thật tốt! Nàng yêu huynh trọn vẹn, huynh tội gì còn so đo nhiều như vậy?"

Hoắc Thiên Trạm ngửa đầu, trầm tư một lúc lâu, nhưng vẫn thua giữa đồng lý lẽ của Vệ Lai.

Vì vậy hắn nói:

"Muội nói đúng! Dù ước nguyện ban đầu là gì, cuối cùng vẫn là yêu."

186. Chương 186 : Bí Mật

"Cho nên, ca ca, đối xử tốt với nàng. Yến Yến là người tốt, không phải chính huynh đã nói nàng là người tốt sao? Người tốt nên nhận được báo đáp, huynh hãy một nửa lòng dạ dành cho Lam Ánh Nhi trước đây trao cho nàng, Yến Yến sẽ rất vui. Nàng vui, sẽ có tâm trạng tốt giúp huynh quản lý hậu cung. Thê thiếp hòa thuận, huynh còn muốn gì nữa?"

Hắn bật cười, lý luận suông thế này cho tới bây giờ chưa từng ai dám nói với Hoàng thượng hắn. Nhưng bây giờ có người nói rồi, chính là nàng.

Lại giờ cánh tay ôm nàng vào ngực, nhẹ giọng nói:

”Ánh Nhi! Ta nghe lời muội, nhưng muội cũng nhất định phải sống thật tốt, không thể làm khổ mình. Muội xem, muội cũng đã là người Hoàng Gia rồi, thiên hạ này có ta thì có muội. Về sau nếu có người bắt nạt muội thì nói ngay với ca ca, ca ca sẽ dẫn binh mã đi đánh nát cửa tan nhà kẻ đã bắt nạt muội của.”

Người trong ngực cười như hoa nở, nhưng cười cười dần biến thành khóc thút thít.

Tiếng khóc thút thít này từ nhỏ biến thành lớn, cho đến cuối cùng, đã thành tiếng khóc to rồi.

Hoắc Thiên Trạm không biết nàng làm sao, nhưng cũng không hỏi, chỉ ôm lấy nàng thật chặt, cứ để nàng trút hết.

Vệ Lai cũng không rõ đã bao nhiêu năm không thả lỏng tình cảm của mình rồi. Ngày trước khi ở Cục Quốc An cấp trên ngày ngày đều nói không được thể hiện cảm xúc của mình quá dễ dàng, không chỉ trước mặt người khác, kể cả khi ở một mình cũng không được. Đã quen lạnh lùng, đã quen giả tạo. Đến khi tất cả là thói quen, giả thì cũng đã thành thật.

Cho nên ngày trước nàng không khóc to, cũng không cười to.

Thời gian dài đã quên vui mừng tức giận.

Cuối cùng bây giờ nàng đã có thể khóc, còn ngã vào lòng người thân của mình, cảm giác lấy lại được thứ đã mất không ai có thể giải thích được.

Hoắc Thiên Trạm cứ để nàng khóc, cho đến khi nàng khóc mệt, ngủ gục, liền ôm nàng lên giường, kéo chăn đắp, muốn lau mặt nàng, tay đưa đến, rồi lại ngừng.

Đứng dậy, ánh mắt dừng lại trên một mảnh phong thư đã bị đốt. Một nụ cười khổ hiện lên bên môi hằn, cùng lúc đó, cũng có một bí mật được hằn chôn sâu dưới đáy lòng.

187. Chương 187 : Nói Mỡ

Sáng sớm hôm sau, khi Vệ Lai tỉnh lại thì chỉ thấy cặp mắt sưng lên không mở ra được.

Nằm trên giường ngẩn người một lúc, lúc này mới nhớ ra một trận khóc to thoải mái tối qua, cũng nghĩ đến một vài tình tiết rất cầu huyết nhưng cũng vô cùng thâm tình.

Vì vậy tâm trạng nàng rất tốt, cả người nhẹ nhõm khiến Vệ Lai cảm thấy thời tiết mùa đông bắt đầu ấm hơn.

Rót nước nóng, chợt hứng thú có một ý nghĩ trong đầu.

Về Quý Mạ Trần, về kế hoạch kia, có lẽ nên để Hoắc Thiên Trạm biết.

Tuy nói kế này không có hại cho Thiên Sở, nhưng bây giờ bảo nàng lừa ca ca ruột của Lam Ánh Nhi, về sau nếu hấn biết chuyện này, nhất định càng khó giải thích hơn, vậy thì không bằng bây giờ nói luôn.

Nàng nghĩ đến rất nhiều kết quả khác nhau, đoán rất nhiều phản ứng của Hoắc Thiên Trạm sau khi biết chân tướng, nhưng lại không ngờ hấn chỉ nhìn nàng một lúc lâu, sau đó nhẹ giọng nói:

”Ta biết.”

Một đồng lời giải thích Vệ Lai chuẩn bị trong nháy mắt cứng lại trong cổ họng, gương mặt lúng túng.

”Ca Sao lại biết?”

”Muội nói cho ta biết!” Hấn liếc nàng một cái, tiếp tục nhìn tấu chương trong tay.

”Ai!” Vệ Lai nóng nảy, chạy lên đoạt lấy tấu chương trong tay hấn, ”Sao muội lại nói cho ca biết được? Không phải muội vừa mới nói sao!”

"Tôi qua muội nói rồi!" Hoắc Thiên Trạm ngẩng đầu lên nhìn nàng, than nhỏ một tiếng, sau đó nói: "Sau khi muội ngủ cứ gọi Mạc Trần Mạc Trần. Ta chỉ thấy cái tên này quen tai, lúc về cung đi ngang qua tấm cung thái tử Liêu Hán nghỉ, lúc này mới nhớ ra Mạc Trần là đệ đệ vân đạm phong khinh của hần."

Vệ Lai đỏ mặt, nàng đã háo sắc đến mức nói mớ cũng gọi tên Quý Mạc Trần sao?

Nhưng.

"Có phải huynh rất giận không?" Cẩn thận hỏi, nghiêm túc quan sát nét mặt Hoắc Thiên Trạm, lại không cóTức giận như mình đoán

"Là tức giận!" Hần nói thật: "Thậm chí tức đến mức tôi qua chạy thẳng đến tấm cung thái tử."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó trừ hai tòa thành này, lại bàn bạc lấy thêm mấy đầu mối thông quan buôn bán then chốt, ta quyết định hợp tác vụ làm ăn này với hần."

188. Chương 188 : Ngàn Dặm Tìm Chồng

Vệ Lai toát mồ hôi lạnh.

"Thì ra đây là huynh lấy muội muội của huynh thực hiện giao dịch!"

"Không phải muội muội ta còn đi theo người khác hợp sức lừa ca ca mình!"

"Khi đó muội còn không biết mình là muội muội của huynh! Bây giờ biết rồi không phải là đã lập tức chạy đến đây nói cho huynh sao!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Hoắc Thiên Trạm trêu nàng, "Thế quyết nghị ta và thái tử Liêu Hán nói tối qua hủy đi vậy, giao dịch này không làm nữa nhé?"

"Vậy không được!" Vệ Lai bật dậy, "Huynh dám! Không sợ ta đưa hậu cung của huynh đi à!"

"Sợ!" Hoắc Thiên Trạm nói thật, nha đầu này nói muốn đưa hậu cung của hần đi, thật sự không phải là việc gì khó."Chỉ đổi lại giao dịch, Ánh Nhi, kế hoạch muội xuất cung phải hoãn lại rồi."

"Hả?" Vệ Lai nhú mày, "Tại sao?"

"Hừ!" Hoắc Thiên Trạm hơi giận, "Đừng cho là ta không biết ý định của muội! Muốn ngàn dặm tìm chồng ra chiến trường sao? Muội nghĩ hay lắm!"

Vệ Lai suýt sặc nước miếng, ngàn dặm tìm chồng? Một hần nói được.

"Muội ngoan ngoãn ở lại cung cho ta!" Hoắc Thiên Trạm trầm giọng xuống: "Tiểu nha đầu đi theo thái tử Liêu Hán kia uội giữ lại, hai người ở Cung Ánh Tuyền thích lần qua lần lại thế nào cũng được, nhưng ta không cho phép xuất cung ra chiến trường!"

"Thật ra huynh muốn nhốt ta!" Vệ Lai trợn mắt, "Ngay cả Sơn Linh cũng bị nhốt?"

"Không phải là nhốt!" Hoắc Thiên Trạm đi đi lại lại hai vòng trong phòng, sau đó gơ tay, nói: "Không thể để muội ra chiến trường! Ta nói bao nhiêu lần rồi, dẫn binh đánh giặc là chuyện của đàn ông, muội đi làm gì!"

"Không phải ta đi đánh giặc, sao huynh lại chỉ nghĩ ta xuất cung sẽ đến chiến trường, nhờ đâu ta và Sơn Linh đi tìm chỗ nào chờ hần, ta."

"Muội nói dối không thấy trái lương tâm hả?" Hoắc Thiên Trạm giận đến mức lấy ngón tay đâm trán nàng: "Muội cho rằng ta không nhận ra được cái ý nghĩ vớ vẩn này sao? Ánh Nhi không phải ta nhốt muội, muội ở trong cung thích làm gì thì làm, muốn ra khỏi cung đi dạo trong thành Sở Đô cũng được. Nhưng không thể chạy đến chiến trường! Cho dù không phải muội dẫn binh đánh giặc, nhưng ở đó có nhiều nguy hiểm muội biết không? Sao ta có thể yên tâm để muội đâm đầu vào chỗ đấy?"

189. Chương 189 : Không Thể Để Nàng Ra Chiến Trường

"Vậy muốn giữ muội lại tới khi nào!" Vệ Lai cũng nổi giận, hai tay chống nạnh, "Huynh gia hạn đi!"

"Bỏ tay xuống cho ta!" Hắc dứt khoát đánh hai cái tay chống nạnh của nàng, "Cần phải sửa tật xấu này của muội, Trần Vương Liêu Hán thanh nhã như vậy, muội nói cái bộ dạng này của muội sao ở chung được với người ta? Hắc có thể chịu được muội sao?"

Câu này nói xong, Vệ Lai đắc ý....

"Hắc không giống huynh cái gì cũng quản, hắc quen muội như vậy rồi!"

Hoắc Thiên Trạm không nói gì với nàng, dứt khoát xoay người đi ra cửa, mở cửa nói với người ở ngoài:

"Đi gọi nha đầu Sơn Linh đi theo thái tử Liêu Hán đến đây cho trẫm!"

Khi Sơn Linh đi vào nơm nớp lo sợ, đối với nàng mà nói, Hoắc Thiên Trạm là Hoàng Đế, cao cao tại thượng, hù dọa cũng có thể dọa được người chết.

Tuy nói lúc đi vào thấy Vệ Lai đang nghịch ngợm nháy mắt với nàng, nhưng vẫn không dám thất lễ, vội vàng quỳ xuống hành lễ với Hoắc Thiên Trạm.

Hoắc Thiên Trạm giơ tay cho nàng đứng dậy, nói ra ý của mình, Sơn Linh lập tức trở mặt, đứng cùng một chiến tuyến....

"Đúng! Không thể để nàng ra chiến trường!"

Nửa đêm hôm qua nàng đã bị gọi lên, sau đó nghe thái tử Liêu Hán và Hoàng Đế Thiên Sở nói chuyện cả đêm, cũng biết tên của Vệ Lai thật sự đúng là Lam Ánh Nhi, là con gái nuôi của Tộc Trưởng Tộc Nhu Thiên, là con gái ruột bên ngoài của Hoàng Đế An Tổ nước Thiên Sở.

Nàng biết Hoắc Thiên Trạm đã sớm đồng ý để Vệ Lai xuất cung, cũng biết vị Hoàng Đế này đối xử với Vệ Lai tốt cỡ nào.

Cho nên khi bây giờ Hoắc Thiên Trạm nói ra yêu cầu này, Sơn Linh không hề nghĩ ngợi đã đáp ứng luôn.

"Vệ Lai! Chủ nhân nói rồi, dù chúng ta đưa người ra khỏi cung, cũng không được dẫn người đến chiến trường. Nhưng ta nghĩ, tính tình của người chắc là ta cũng không quản được người, nếu bây giờ Hoàng Thượng nói để người ở trong cung, vậy thì người cứ yên tâm ở đây chờ đi! Người yên tâm, ta sẽ ở với người, bên phía chủ nhân ta cũng sẽ giải thích rõ!"

Vệ Lai cau mày, "Người cũng đồng ý cách nói của hắc?" Nàng hơi tuyệt vọng, "Sơn Linh hắc bảo người ở lại! Chẳng lẽ người cam lòng rời khỏi chủ nhân nhà người?"

190. Chương 190 : Tên

"Người nói gì!" Sơn Linh giận đến giơ chân, phản xạ có điều kiện nhìn Hoắc Thiên Trạm, đang chuẩn bị để đối phương quát nàng mấy câu, nhưng lại lập tức ý thức được người đó là Hoàng Đế. Lời đến khóe miệng đành nuốt lại, khiến tiểu nha đầu ghen hờn gần chết."Dù sao. . . . Dù sao chủ nhân cũng đã nói, tuyệt đối không được để người đi tìm hắc. Ở đâu cũng là chờ, người cứ yên tâm ở nhà mẹ chờ đi!"

Lúc này đến phiên Vệ Lai trở mặt, nhà mẹ? Nàng sống hai đời, giờ lại có nhà mẹ rồi cơ đấy?

Từ này thật mới, cũng. Thật ám áp.

"Thật ra thì ta có thể đến thôn Nhu Thiên!" Nàng lùi một bước, "Không phải chỗ đó cũng là nhà mẹ sao, nhân tiện thăm phụ thân luôn!"

"Không được!" Hoắc Thiên Trạm dứt khoát cự tuyệt, "Muội phải ở trong tầm mắt của ta, đừng có tính chạy ra ngoài. Ánh Nhi ta uội biết, nếu muội như trước đây ta sẽ đồng ý uội trở về Tộc Nhu Thiên. Nhưng bây giờ không được! Bây giờ muội quá to gan rồi, bản lĩnh cũng quá lớn. Cứ để muội ra ngoài như thế, trừ phi tự ta đi theo, bằng không không chừng muội có thể chọc ra được tai họa nào đấy. Ban đầu muội cũng có

thể thoát khỏi sự kiểm soát của tộc trưởng tộc Nhu Thiên chạy trốn đến thành Sở Đô, vậy bây giờ muội muốn chạy ra chiến trường biên quan, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.”

”Đúng.” Sơn Linh dùng sức gật đầu đồng ý ”Hoàng Thượng nói đúng! Nói đúng!”

Nhìn hai người đã cùng đứng trên một chiến tuyến, Vệ Lai im lặng hỏi ông trời.

Tự gây nghiệt, không thể sống đây mà!

”Đúng rồi!” Hoắc Thiên Trạ đột nhiên chỉ vào Vệ Lai nhìn Sơn Linh, ”Vừa rồi người nói tên muội ấy là gì? Vệ Lai?”

Sơn Linh sửng sốt, không biết nên đáp lại thế nào, đành phải đưa ánh mắt xin giúp nhìn Vệ Lai.

Vệ Lai hùng hồn nhìn lại....

”Đúng! Vệ Lai!”

”Tại sao lại đổi tên? Sao tên là Vệ Lai?”

”Bởi vì sợ huynh đuổi theo!” Nàng sung sướng bịa đặt, cũng bởi vì trong lòng đã suy tính vấn đề này rất nhiều lần, ngay cả lý do cũng đã nghĩ xong....”Khi muội đang chạy trốn thì gặp họ, muội không biết bọn họ là ai, bắt buộc dĩ đành phải nói tên giả. Về phần tại sao tên là Vệ Lai, là vì muội có chí hướng cuộc sống sau này được hưởng tự do, lúc đấy mới dùng hài âm* này.”

[*]hài âm: âm đọc gần giống hoặc giống nhau

191. Chương 191 : Ca Ca, Muội Ở Lại

Câu giải thích này rất hợp lý, Hoắc Thiên Trạ không thể không tin, vì vậy gật đầu, lại nhấn mạnh lập trường của mình một lần nữa....

”Ở lại đây, thích chơi thì chơi, thích ăn ỉ thì ăn ỉ, chỉ cần dưới sự giám sát của ta, cho dù muội muốn lật trời, ca ca cũng có thể chống uội.”

Vệ Lai ngăn người. Một câu nói này lại khiến một phần tình thân đã chôn sâu dưới đáy lòng nàng từ hai mươi mấy năm trước bắt đầu xao động.

Đừng nói là nàng, ngay cả Sơn Linh đứng một bên cũng không khỏi ngăn người.

Nàng làm nha hoàn cho Quý Mạc Trần đã lâu, người thanh nhã đó không nóng không lạnh đối mặt với mọi chuyện, trước khi gặp Vệ Lai, hầu như nàng chưa từng thấy cảm xúc của Quý Mạc Trần dao động.

Nhưng trong đêm Vệ Lai mất tích, Quý Mạc Trần thật sự nóng nảy.

Đến bây giờ Sơn Linh cũng không thể nào tin được người phi thân lên ngựa lao nhanh ra ngoài chính là chủ tử của mình, thậm chí có một vật áo là sau khi lên ngựa hấn mới buộc lại.

Từ lúc đó trở đi nàng đã hiểu, cô gái tên Vệ Lai này chính là kiếp số cả đời của Quý Mạc Trần.

”Muội ở lại.” Vệ Lai mở miệng, ”Ca ca, muội ở lại.”

”Ta cũng vậy. Nô tỳ cũng ở lại!” Mặt Sơn Linh đỏ lên, cũng không biết là vì mình lỡ miệng tự xưng ‘Ta’ trước mặt Hoàng Đế, hay là bị một câu nói vừa nãy của Hoắc Thiên Trạ ”Dù muội có muốn lật trời, ca ca cũng có thể chống uội” làm cho sợ. Đã cảm thấy vị Hoàng Đế này không giống như nàng nghĩ lúc trước, cường bức cướp đoạt dân nữ, cũng không giống kẻ sau này mình điều tra, cưỡng đoạt vợ của anh.

”Nghĩ thông suốt là tốt rồi!” Hoắc Thiên Trạ hừ nhẹ, ”Ngoan ngoãn trở về Cung Ánh Tuyền, không ở được thì đi dạo loanh quanh trong cung, bây giờ muội là công chúa nước Thiên Sở chúng ta, không ai dám bắt nạt muội nữa.” Nói xong, chính hắn cũng cười, ”Ngày trước cũng không có ai dám bắt nạt muội, giết người trốn cung, lại đập Quý Phi một phát vào suối nước nóng, những chuyện này muội nghĩ ra được.”

Sơn Linh càng nghe đầu càng cúi thấp xuống, càng nghe càng thương Quý Mạc Trần.

Chỉ than côi đời này quả nhiên là vô quyết dày có móng tay nhọn, quả nhiên luôn nảy sinh tương khắc.

Tính cách hai người Vệ Lai và Quý Mạc Trần hoàn toàn đối lập, không ngờ lại dùng cách thức kỳ lạ như vậy hấp dẫn lẫn nhau. Mười mấy ngày ngắn ngủi, lại biến thành trúc mã thanh mai, lại biến thành thề non hẹn biển

192. Chương 192 : Được Thái Hoàng Thái Hậu Chấp Nhận

Vệ Lai cùng Sơn Linh ở lại hoàng cung Thiên Sở, mỗi ngày cứ đi lại dưới sự giám sát của Hoắc Thiên Trạm.

Cũng không biết Hoắc Thiên Trạm tiết lộ thân phận thật của Lam Ánh Nhi với lão thái thái thế nào, tóm lại hơn mười ngày sau, đột nhiên Lão thái thái triệu Vệ Lai đến Cung Từ An dùng bữa.

Vệ Lai vốn cho rằng phải đi dự Hồng Môn Yến, thậm chí Sơn Linh còn lên dùng ngân châm thử xem trong thức ăn có độc hay không.

Nhưng một bữa ăn, trừ lúc đầu cũng có mấy phần lúng túng và xấu hổ, Lão thái thái là người càng nghi ngờ thì tính khí càng tốt.

Vệ Lai có chút không hiểu, lại nhìn Hoàng hậu ngồi bên cạnh. Thuần Vu Yến yên lặng nắm tay nàng dưới bàn, ý bảo nàng đừng lo lắng.

Cuối cùng cũng ăn xong một bữa cơm, lúc Vệ Lai sắp đi còn được Lão thái thái dặn nên đến chơi thường xuyên.

Thuần Vu Yến cùng họ về Cung Ánh Tuyền, không đợi Vệ Lai hỏi đã chủ động mở miệng nói:

"Lão thái thái giờ đã biết thân phận công chúa của muội! Mặc dù không nói rõ, nhưng thái độ này cũng xem như là đã mềm đi rồi."

"Dễ thế sao?" Trong đầu Vệ Lai nghĩ về quan hệ giữa mọi người thêm lần nữa, rồi sau đó lại bắt đầu lắc đầu."Không đúng không đúng, bà ấy ngay cả chuyện ta gả cho con trai bà ấy cũng không chịu nổi, bây giờ. Lại nói ta là con gái riêng bên ngoài của chồng bà ấy, sao bà ấy lại có thể đón nhận được?"

"Con gái riêng thì sao?" Thuần Vu Yến không hiểu nổi suy nghĩ đó của Vệ Lai, "Ánh Nhi, đây là Hoàng Gia, Hoàng Gia vốn nên đông con nhiều cháu. Có lẽ ở tuổi này như chúng ta thấy phi tử khác mang bầu còn có thể chú ý, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu sống đến tuổi này rồi, muội cảm thấy bà còn để ý đến chuyện này sao? Hoàng Đế An Tổ cũng chỉ có hai đứa con, Tiên Đế lại đi rồi, hơn nữa cũng không con. Hiện giờ bên trong hoàng cung cũng chỉ có Hoàng Thượng là huyết mạch của Hoàng Đế An Tổ. Ta thấy, bà còn ước gì có thêm một đứa con gái để hoàng cung này vui vẻ hơn."

Vệ Lai ngửa đầu nhìn trời, vốn tưởng rằng một việc rất khó giải thích không ngờ lại dễ dàng đến thế. Kể từ đó, nàng ở Cung Ánh Tuyền càng kiên định hơn, sự thân thuộc cũng càng ngày càng lớn.

Nhưng vẫn nhớ nhung, vẫn lo lắng.

193. Chương 193 : Nỗi Lo Của Vệ Lai

Thoảng một cái đã qua bốn tháng, chiến báo ở biên quan liên tục được truyền đến, lúc thắng lúc thua, lúc lỏng lúc căng. Hôm nay tiến về phía trước năm mươi dặm, ngày mai lại lùi về sau ba mươi dặm.

Mặc dù về tư mà nói, đây là một giao dịch tình cảm.

Nhưng về công mà nói, đây vẫn là một cuộc chiến tranh.

Đẹp sang một nhân tố là Vệ Lai, Hoắc Thiên Trạm vẫn quan tâm đến thắng thua nhất, hai toàn thành đã mất kia cuối cùng cũng đã về tay.

Vì vậy mỗi ngày luôn đến chỗ quân cơ, chiến báo chất đầy trên bàn, tình cờ nhớ đến cái gì đó sẽ phê vào trong mấy cái.

Vệ Lai biết hấn phiền lòng vì chiến sự biên quan, nên cũng ngoan ngoãn ở trong Cung Ánh Tuyền, không đi làm phiền hấn lại càng không ra ngoài sinh sự, yên tĩnh như trước khi có nàng trong hoàng cung này, tất cả đều như ban đầu.

Nhưng nàng phiền lòng, trước nay chưa từng buồn bực như vậy.

Quý Mạc Trần ở trên chiến trường! Quý Mạc Trần ở trên chiến trường!

Bốn tháng nay, trong đầu Vệ Lai vẫn luôn vang lên câu nói này.

Quý Mạc Trần ở trên chiến trường!

Sao nàng lại có thể không lo lắng?

Mặc dù mỗi ngày Sơn Linh đều khuyên nàng mở lòng, mỗi ngày đều ở đây nói cho nàng biết Quý Mạc Trần chắc chắn sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may, nói cho nàng biết Quý Mạc Trần nhìn thì ôn văn nhã, nhưng võ công của hấn rất cao, cao đến xuất thần nhập họa.

Đương nhiên Vệ Lai hiểu, chính nàng cũng có bản lĩnh, dĩ nhiên nhận ra Quý Mạc Trần là người mang tuyệt kỹ.

Nhưng dùng những phân tích lý tính khuyên nàng đều chỉ phí công, mỗi giây mỗi phút nàng vẫn nhớ Tần đại ca đi tìm hiểu quân báo ở tiền phương. Dù Hoắc Thiên Trạm có chút chiến báo nào, tất cả cũng được đưa đến Cung Ánh Tuyền để tự nàng xem, thậm chí còn kéo nàng đến trực tiếp xem việc quân cơ, cũng không thể chữa khỏi "chứng vọng tưởng bị lừa" trong lòng Vệ Lai.

Nàng luôn sợ Hoắc Thiên Trạm lừa nàng, chỉ khoe tốt che xấu. Ngộ nhỡ Quý Mạc Trần gặp chuyện không may, nàng sợ Hoắc Thiên Trạm biết nàng chắc chắn có thể lao ra khỏi cung đi báo thù, cho nên mới cố ý giấu giếm.

Tần đại ca thì không biết làm sao với hành vi của nàng, lén đi tìm hiểu. Hấn cũng không phải là thám tử chuyên nghiệp! Hơn nữa nơi này là hoàng cung, muốn thăm dò tin tức quân cơ quan trọng, làm sao có thể tùy tiện được!

194. Chương 194 : Quý Mạc Trần Chết Trận

Vì vậy hấn dứt khoát trực tiếp đi tìm Hoắc Thiên Trạm, quỳ trước mặt hấn, rất bất đắc dĩ nói ra ý nghĩ của Vệ Lai.

Hoắc Thiên Trạm dở khóc dở cười, Tần đại ca không thể giữ được Vệ Lai, hấn càng không có cách.

Nhưng không ngăn Tần đại ca, lại cho hấn đặc quyền tự do ra vào chỗ quân cơ. Muốn biết gì thì cứ để hấn tìm, dù sao cũng không muốn giấu Vệ Lai.

Cứ giằng co như vậy bốn tháng trời, cuối cùng Sơn Linh không thể chịu nổi được nữa!

Sau một lần Vệ Lai nghe Tần đại ca hỏi báo thì ngăn người trong hồ nước nóng, rút cuộc tiểu nha đầu thờ phỉ phò đứng trước mặt nàng, không hiểu chất vấn:

"Này! Rút cuộc ngươi đang lo lắng cái gì?"

Vệ Lai sửng sốt, nhìn nàng, nói:

"Đương nhiên là lo hấn gặp chuyện không may!"

"Vậy hấn lên chiến trường là vì cái gì?" Sơn Linh nổi giận, "Vệ Lai có phải nguoi ngu không? Chủ nhân đi ngàn dặm xa xôi đến biên quan là vì cái gì?"

Người trong nước im lặng nửa ngày, lời Sơn Linh nói như nhắc nàng một sự thật rất quan trọng đã bị nàng lãng quên.

"Vệ Lai!" Tiểu nha đầu kéo tay nàng ra ngoài, "Ta biết ngươi lo lắng cho chủ nhân, nhưng ngươi đừng quên, nếu như tin tức chiến báo biên quan truyền đến nói hấn tất cả đều thuận lợi, luôn bình an, thì ngươi mới

nên lo lắng! Mặt khác, nếu như có một ngày một phong thư quân báo được đưa đến trước mặt người, nói chủ nhân bất hạnh bỏ mình trong một cuộc hỗn chiến, ngay cả thi thể cũng không tìm được, tin tức như thế người mới nên vui!”

”Thật Thật sao.” Vệ Lai hơi thần thờ đáp lại.

Thật ra thì nàng biết, Quý Mạc Trần ra chiến trường, là vì một phần chiến báo bỏ mình vì loạn chiến, vì mình mà rũ sạch một thân phận không có tự do.

Nhưng thói quen trong mỗi con người là, luôn hi vọng người yêu bình an, kể cả nàng là Vệ Lai, cũng không ngoại lệ.

Cho nên biết rõ hẳn ”Tự tìm đường chết”, nhưng vẫn cảm thấy tin tức như vậy quá tàn nhẫn, không muốn nghe.

Vậy mà, mặc dù mâu thuẫn, nhưng chuyện phải đến thì vẫn cứ đến!

Khi một phong thư quân báo ”Nhị hoàng tử Liêu Hán, Thống soái thân binh Quý Mạc Trần tử trận” được Hoắc Thiên Trạm đưa đến trước mặt Vệ Lai. Khi nói tiếng”Chúc mừng” thì sắc mặt Vệ Lai trắng bệch, cơ thể chao đảo, Sơn Linh lập tức đỡ lấy, từ trong cổ họng nàng phun ra một ngụm máu.

195. Chương 195 : Đúng Nửa Năm

”Ánh Nhi!” Hoắc Thiên Trạm sợ hãi đi lên đỡ lấy người, đồng thời quay đầu hét to —— ”Truyền thái y! Mau truyền thái y!”

Vệ Lai phát tay một cái, nuốt một ngụm máu tanh, nhẹ giọng nói:

”Không sao! Đừng chuyện bé xé ra to.”

”Sao lại không sao!” Sơn Linh cũng gấp, ”Có người nào khỏe lại ới ra máu đâu!”

Hai người đỡ nàng ngồi lên trên giường, phong thư chiến báo vẫn bị Vệ Lai nắm chặt trong tay, ai cũng có thể cảm thấy cái tay kia đang run rẩy, Hoắc Thiên Trạm có chút tức giận.

”Muội đang làm gì đấy? Không phải lúc đầu nói hẳn đi đánh giặc là để giả chết, chờ chiến báo bên kia truyền tin hẳn chết, không bao lâu nữa sẽ đưa người đến đón muội sao? Sao giờ muội lại thiếu kiên nhẫn như vậy!”

”Sao ta bình tĩnh được!” Vệ Lai lườm hẳn, lại vỗ vỗ ngực mình, ”Cho dù là giả chết, nhưng huynh có biết cảm giác khi tên người huynh yêu xuất hiện trên danh sách tử vong... không? Hoắc Thiên Trạm huynh chưa từng trải qua lần nào, huynh sẽ vĩnh viễn không hiểu đâu.”

Nàng nhắm mắt lại, một cảnh tượng hai mươi mấy năm trước lại hiện lên trong đầu.

Khi đó nàng còn chưa biết chữ, nhưng tên mình và tên ba mẹ vẫn có thể biết được.

Khi nàng vất vả bò lên được bàn, khi mở tờ giấy chứng minh cha mẹ nàng đã cùng chết trong tai nạn thì trong lòng... Đau đớn và tuyệt vọng, trí mạng.

”Ca cal!” Đưa tay bắt lấy Hoắc Thiên Trạm, ”Sai người đi hỏi lại một chút nữa được không? Tìm người có thể tin được đấy, đi! Cầu xin huynh!”

Hoắc Thiên Trạm nhú mày, hẳn lại thấy bộ dáng này, lại thấy được vẻ mặt lo lắng của Lam Ánh Nhi.

Đó là dáng vẻ của nàng khi lần đầu Tiên Đế phát bệnh, nhanh chóng đến viện tìm từng người đến cứu người nàng yêu, thậm chí không tiếc thân phận hoàng phi của mình quỳ xuống trước thái y, chỉ xin thái y có thể cứu Tiên Đế đã hôn mê bất tỉnh.

Bây giờ vẻ mặt này lại xuất hiện, lại là vì Quý Mạc Trần.

”Vệ Lai người yên tâm!” Sơn Linh ngồi dậy, khuyên giải an ủi nàng, cũng tự nói với mình ——”Chủ nhân không sao, chủ nhân nhất định không có chuyện gì đâu! Chúng ta ở đây chờ, không bao lâu nữa sẽ có người

đến nhận! Không phải người vẫn luôn thích cuộc sống như tiểu trúc trên núi sao, chủ nhân nhất định sẽ tìm cho người một chỗ ở thanh nhã khác, chắc chắn còn tốt hơn tiểu trúc nữa! Người yên tâm!”

Vì vậy, nàng chọn yên tâm, vì vậy, nàng chọn tiếp tục chờ đợi.

Thế nhưng một lần chờ này. Đúng nửa năm.

196. Chương 196 : Tâm Bệnh

Nửa năm này, Vệ Lai càng ngày càng trở nên không thích nói chuyện.

Lúc đầu mỗi ngày vẫn theo Sơn Linh và Hoắc Thiên Trạm hỏi tình huống nơi biên quan.

Đợi đến sau khi tướng sĩ Thiên Sở trở về từ chiến trường, nhưng vẫn không có bóng dáng của Quý Mạc Trần thì nàng không hỏi nữa.

Nhưng mỗi ngày vẫn giương mắt nhìn Sơn Linh, nhìn Hoắc Thiên Trạm. Mỗi ngày Sơn Linh và Xuân Hỉ ngồi với nàng ở cửa cung, sau đó sẽ nhìn về hướng biên quan.

Thật ra thì đôi mắt nhìn cũng chỉ thấy con đường tĩnh lặng. Dù nàng muốn nhìn ra xa nữa, thì cũng không có mắt thần nhìn ngàn dặm. Nhưng ai cũng biết, đây chẳng qua là một kiểu gửi gắm tinh thần. Quý Mạc Trần không có chút tin tức, đừng nói là nàng, ngay cả Sơn Linh cũng ngồi không yên.

Về sau, Vệ Lai dứt khoát không nhìn, nói càng ngày càng ít, rất nhiều lúc có thể dùng lắc đầu hay gật đầu để diễn ý, nàng tuyệt đối sẽ không mở miệng.

Vậy mà dạo này, nàng lại dính vào tật xấu thích ngủ, một giấc thường ngủ hơn bảy tám canh giờ. Tính ra, đó chính là mười lăm mười sáu tiếng.

Hoắc Thiên Trạm rất lo lắng, mời vô số danh y tới chẩn bệnh cho nàng, đều không ra.

Sau lại có một vị đại phu lớn tuổi lặng lẽ nói cho Hoắc Thiên Trạm, thật ra Vệ Lai không có bệnh, chỉ là trong lòng có gút mắt không tháo được, nàng không muốn mình tỉnh táo trải qua sự dày vò như vậy, cho nên chọn cách ngủ say. Nhưng người hầu hạ nhất định phải để ý đến nàng, nếu cứ mặc kệ tình hình này tiếp tục, có lẽ người còn ở đây, nhưng nàng sẽ ngủ không tỉnh nữa.

Hoắc Thiên Trạm kinh hãi, từ ngày đó liền sai Xuân Hỉ và Sơn Linh mười hai canh giờ thay phiên coi chừng nàng. Qua năm canh giờ nếu nàng không tỉnh, phải đi lay dậy. Không cần khách khí, lay đến khi nào nàng tỉnh.

Thật ra rất nhiều khi bọn họ nói Vệ Lai đều có thể nghe được, thậm chí còn suy nghĩ ít chuyện theo lời họ nói.

Nhưng nàng không muốn mở mắt, không muốn đối mặt với thế giới không có Quý Mạc Trần.

Nàng không hiểu, chỉ là giả chết nhưng vì sao cho tới bây giờ hắc vẫn chưa đến tìm nàng?

Hôm đó Sơn Linh cho rằng nàng đã ngủ, nên đã nói : chẳng lẽ chủ nhân thật sự đã chết trận sa trường?

197. Chương 197 : Sự Xuất Hiện Của Hắc

Ngay lúc đó Vệ Lai chỉ cảm thấy thế giới lập tức sụp đổ, hô hấp không còn chút ý nghĩa nào với nàng nữa.

Vì vậy ngủ say lần nữa, dù bọn nha đầu có lay thế nào, nàng cũng không muốn tỉnh lại.

Nhưng tại sao ngủ rồi, dường như lại nghe thấy tiếng tiêu du dương?

Tại sao Sơn Linh đang lay lay lại chợt dừng lại?

Nàng nín thở, cố gắng để khí mạch của mình điều hòa.

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục, từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, khoan thai du dương, vừa đủ để nàng nghe rõ.

Người vì ngủ say mà lâu không cử động lòng bỗng nhảy dựng lên, nàng từ từ mở mắt, sau khi tầm mắt tập trung, thấy mặt Sơn Linh hiện rõ về kinh ngạc.

Tiếng tiêu tiếp tục như thúc giục linh hồn, giục nàng kéo chăn ra, lật người chỉ mặc áo ngủ trắng lại.

Cũng không quan tâm đến việc đi giày vào, xúc động lão đảo đi ra cửa.

Nhìn cử động này, cuối cùng Sơn Linh cũng phục hồi lại tinh thần, muốn kéo nàng, lại phát hiện người đã đến cửa.

"Cạch" Một tiếng kéo cửa phòng ra, tiếng tiêu vang lên bên tai càng rõ hơn, chỉ thấy một chàng trai áo trắng bông bông đứng đó. Tay cầm cây tiêu dài, đang đem chậm rãi tấu lên khúc nhạc mê hồn kia.

Thấy nàng, người thổi tiêu cũng ngừng lại, một cánh tay duỗi ra, vẫy vẫy tay với nàng.....

"Đến đây!"

Như bị ma xui quỷ khiến, hai chân Vệ Lai bắt đầu bước đến phía trước.

Từng bước từng bước, không nhanh không chậm.

Cho đến khi hai người đứng đối diện nhau, chàng trai áo trắng chợt mở hai cánh tay, mạnh mẽ ôm trọn lấy người trước mặt.

Vệ Lai nhắm chặt mắt, ngửi mùi đàn hương quen thuộc này, nước mắt tràn ra.

Nàng nắm chặt áo Quý Mạc Trần, cuối cùng vừa há miệng liền cắn đầu vai hắn.

Quý Mạc Trần khẽ run, nhưng vẫn đứng không nhúc nhích. Cứ chịu đau để nàng cắn cho dù vai áo trắng đã thấm máu.

"Vệ Lai." Giọng hắn khàn khàn, chỉ nói một chữ, yết hầu đã căng lên.

"Quý Mạc Trần nếu ngươi không xuất hiện nữa, có lẽ ta sẽ ngủ luôn ngàn năm như vậy. Ta không biết giữa chúng ta vượt qua mấy trăm hay mấy ngàn, nhưng những năm tháng bị bỏ lỡ đó, cho dù phải ngủ say ta cũng vẫn sẽ tìm chúng về."

198. Chương 198 : Lên Đường

"Ta biết." Hắn ôm nàng chặt hơn, "Ta chết để thoát thân, cũng vượt qua muôn sông nghìn núi đứng trước mặt nàng lần nữa. Đi theo ta được không?"

Hắn nói câu này, Vệ Lai liền gật đầu thật mạnh:

"Được!" Không hỏi nhiều, chỉ cần là hắn nói, nàng đều đồng ý.

"Đi tiêu dao chân trời với ta, từ đó cách xa hoàng quyền, từ đó tự do cả đời."

.

"Ca ca, huynh không cần tiễn nữa, đến đây thôi, được không?" Ở ngoại ô thành Sở Đô, năm người năm ngựa cùng đi. Cuối cùng khi dừng lại ở một ngã ba đường thì Vệ Lai nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Hoắc Thiên Trạm, nói: "Ca, tiễn đã xa, nên từ biệt thôi."

"Ta biết." Hoắc Thiên Trạm cười khổ, "Cứ muốn tiễn các muội thêm đoạn đường nữa, đi lần này không biết lúc nào thì có thể gặp lại nữa"

"Ca nói gì đấy !" Vệ Lai giả vờ tức giận, "Muội là muội muội của huynh, muội bảo đảm ngày mười lăm tháng tám hằng năm đều về Thiên Sở thăm huynh và chị dâu, được chưa?"

"Được!" Hắn gật đầu, rồi nhìn Quý Mạc Trần bên cạnh Vệ Lai, cất giọng nói: "Hôm nay đệ cũng không phải là người ngoài nữa, ta cũng không lấy tư cách là Hoàng Đế. Ta mặc đệ gọi muội của ta là Vệ Lai hay

gọi nàng là Lam Ánh Nhi, nhưng nàng chính là nàng. Nếu đệ đã lựa chọn như vậy, phải cam đoan với ta ở bên nàng cả đời. Công chúa Thiên Sở chúng ta, đệ không được để nàng tủi thân!”

”Ta bảo đảm!” Quý Mặc Trần nghiêm túc nói: ”Cam đoan này nhất định phải có! Ta sẽ đối xử tử tế với Vệ Lai cả đời cả kiếp, nàng là tình cảm chân thành, cũng là duy nhất!”

”Chủ nhân!” Sơn Linh lập tức tiến lên một bước, ”Chủ nhân, nô tỳ chúc người và Vệ cô nương hạnh phúc bình an!”

”Sơn Linh?” Vệ Lai nhú mày, ”Câu này của người có ý gì? Không phải người cùng đi với chúng ta sao! Sao bây giờ lại nhảy vào giúp vui?”

”Ta không đi!” Sơn Linh lắc đầu, rất áy náy nhìn hai người họ. ”Chủ nhân, Vệ cô nương, Sơn Linh muốn ở lại Thiên Sở, cũng không đi với hai người. Cuộc sống của hai người cần tiêu dao tự tại, thêm một tiểu nha đầu ta sẽ bất tiện! Lại nói, ta rất thích Thiên Sở, không muốn trở về Liêu Hán. Chủ nhân người sẽ thành toàn cho ta chứ, Sơn Linh từ nhỏ đến lớn chỉ xin người một thỉnh cầu như vậy, xin người thành toàn!”

Quý Mặc Trần lúc lâu không lên tiếng, lông mày hơi nhú nhìn Sơn Linh, một lúc lâu mới nói:

”Cảm ơn.”

199. Chương 199 : Ta Nguyện Theo Chàng Suốt Đời, Đi Tới Chân Trời Góc Bể (kết Thúc)

”Ánh Nhi.” Người ngồi trên một con ngựa khác mở miệng, chính là Tần đại ca.”Ánh Nhi muội phải giữ mình bảo trọng. Ta cũng sẽ không về Tộc Nhu Thiên nữa. Hoàng Thượng cho ta hầu hạ gần người, lại đồng ý cho ta vào Thân Vệ Quân. Ánh Nhi muội không cần lo lắng cho ta, cho dù Tần đại ca là thái giám, cũng sẽ để mình sống có tôn nghiêm.”

Vệ Lai gật đầu, đối diện với ba người này, cảm kích không thể nói được tình cảm trong lòng, vì vậy đành phải im lặng.

Hoắc Thiên Trạm cứ nhìn hai người họ nhẹ giục ngựa nghênh ngang đi, một nụ cười khổ làm động đậy khóe miệng.

Một phong thư đã bị nàng đốt vẫn rõ mồn một trước mắt, thế nhưng bây giờ hẳn lại chỉ có thể chọn cách quên đi hoàn toàn.

Nhưng sự thật này vĩnh viễn không thể thay đổi được. Tộc trưởng tộc Nhu Thiên nói mẫu thân của Lam Ánh Nhi trước khi thành thân đã mang thai đứa con của Hoàng Đế An Tổ. Lần đó bất ngờ sinh non khiến đứa bé chưa đến hai tháng tuổi vĩnh biệt hậu thế, nhưng chiếc khóa vàng trường mệnh kia vẫn còn ở trong tay nàng.

Ông nói với con gái của mình, lúc cần có thể cầm vật này đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu, nói con là người Hoàng Gia, dùng vật này sẽ hoàn toàn tránh được hôn sự không hạnh phúc.

.

Vệ Lai và Quý Mặc Trần cưỡi ngựa đi xa dần, cho đến khi quay đầu lại không còn thấy bóng dáng quen thuộc nữa, lúc này nước mắt nàng mới lăn chã rơi.

”Hối hận sao?” Giọng nói nhàn nhạt bay đến bên tai, trong gió rét Quý Mặc Trần vẫn vân đạm phong khinh như vậy.

”Không!” Nàng lắc đầu, ”Không hối hận không hối hận, mà có hối hận thì làm được gì. Có lẽ Vệ Lai ta ích kỷ, nhưng có thể đồng hành với chàng sống cuộc sống tự do, đó là chuyện ta luôn mong ngóng. Đợi nhiều năm rồi cuối cùng cũng trở thành sự thật, Quý Mặc Trần chàng phải biết, dù ta vứt bỏ hết mọi thứ cũng phải cố gắng thực hiện được.”

”Quý Mặc Trần, chàng là một kỳ tích ông trời ban cho ta, để ta trùng sinh vì chàng, để ta vì chàng mà cố gắng sống.”

”Quý Mạc Trần, từ hôm nay trở đi, Vệ Lai ta nguyện theo chàng trên đến già, đến chân trời góc bể. . . .

”
HẾT TRUYỆN

P/S: Số chương 200 là tg tính luôn cả phần gt ấy nhé các bạn, còn cả truyện có 199c thui, mình nói để các bạn khỏi phải thắc mắc ^^

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ truyện TiêuKhang làm trong suốt thời gian qua, hy vọng các bạn luôn có những giây phút thư giãn thật thoải mái khi đến với box tiểu thuyết của diễn đàn LQĐ ^^ Xuân về, TK cũng kg có gì hơn ngoài lời chúc sức khỏe mến gửi đến các bạn cùng gia đình có một mùa Xuân Giáp Ngọ yên lành và hạnh phúc! Thân, TiêuKhang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-phi-tram-la-dac-cong>